

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

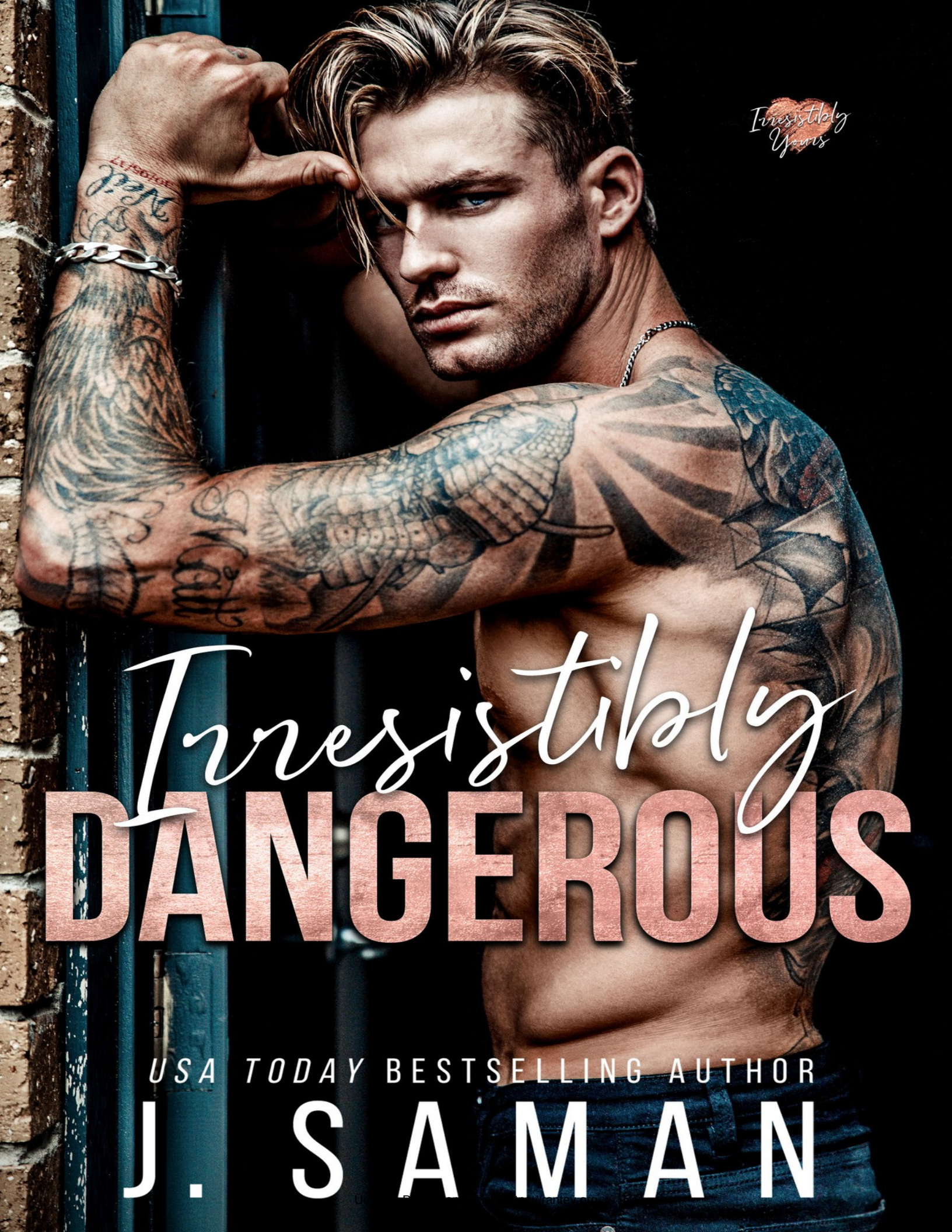
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A shirtless man with extensive tattoos on his arms and chest, wearing a chain bracelet on his right wrist, leaning against a brick wall. He has a serious expression and is looking slightly to the side. The background is dark, and the lighting highlights his muscular build and the details of his tattoos.

*Irresistibly
Yours*

Irresistibly **DANGEROUS**

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J. SAMAN

KARŞI KONULAMAZ DERECEDE TEHLİKELİ

---

j. SAMAN

Contents

[Bölüm 1 Bölüm](#)
[2 Bölüm 3](#)
[Bölüm 4 Bölüm](#)
[5 Bölüm 6](#)
[Bölüm 7 Bölüm](#)
[8 Bölüm 9](#)
[Bölüm 10 Bölüm](#)
[11 Bölüm 12](#)
[Bölüm 13 Bölüm](#)
[14 Bölüm 15](#)
[Bölüm 16 Bölüm](#)
[17 Bölüm 18](#)
[Bölüm 19 Bölüm](#)
[20 Bölüm 21](#)
[Bölüm 22 Bölüm](#)
[23 Bölüm 24](#)
[Bölüm 25 Bölüm](#)
[26 Bölüm 27](#)
[Bölüm 28 Bölüm](#)
[29 Bölüm 30](#)
[Sonsöz](#)
[1. Kitap çok yakında...](#)
[Kitap Notunun Sonu](#)

Chapter One

"Full house, aslar papazlara karşı. Okuyun ve ağlayın çocuklar." Aurelia elindeki kartları keçe masanın üzerine yayıyor, yüzünde muzaffer bir parıltı ve Cheshire sırıtışı beliriyor. Buradaki herkesten toplu bir inilti yükseliyor. Ben hariç herkesten. Bir dizi el bombası gibi patlayan telefonuma odaklanmakla çok meşgulüm.

Muhtemelen bir aksaklık - Boston'daki evime istemediğim kimse giremez - ama alarmlarımın aynı şekilde çalması garip.

"Reils, bir el kazanmamıza izin verebilirsin," diye yakınıyor Asher, ama gerçekten, Aurelia'nın bir yıldan fazla bir süredir bizimle poker oynadığını ve bizi yendiğini düşünürsek, her ay hala isteyerek oynarken neden şikayet etmeye zahmet ettiğimizi bilmiyorum. "Nasıl oluyor da *bir* el bile kazanmamıza izin vermiyorsun?"

Aurelia ayağa kalkıyor ve küçük bir zafer dansı yapıyor, nişanlısı Zax'in yanından dönerek geçiyor ve dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyor. "Çünkü Goonies asla ölmez."

Dudaklarım *Goonies* göndermesiyle seğirirken telefonuma bakıyorum ve alarmı neyin tetiklediğini bulamadan kamera kamera geziniyorum.

"Lenox?" Greyson seslenerek beni ekranımdan uzaklaştırdı. Kartları karıştırıyor, beklenti dolu bakışları üzerimde, belli ki birkaç kez dikkatimi çekmeye çalışmış. "Var mısın dostum?"

Masanın etrafındaki hayat boyu en iyi arkadaşlarıma ve sonra da artık ailemizin bir parçası haline gelen Aurelia'ya bakıp

bir şey söyleyemem. Bunun yerine tek yaptığım başımı sallamak ve Ash'in fırlattığı...

"Biliyor musun, artık aramızdaki tek bekar sen olduğuna göre, sana bir şeyler ayarlamaya çalışmalıyız."

Lanet olsun. Yine mi bu bok. Onlar da olmasın.

"Zamanı geldi," diye ısrar ediyor ben cevap vermeyince. "Filmlerde Thor bile aşık oluyor, sessiz savaşçı. Sen de görsel ikizinin ayak izlerini takip edebilirsin. Her Thor bir Jane'i hak eder."

Callan bir bufalo kanadı ısırırken ona "Jane ölür kardeşim," der. "Daha iyi bir benzetme bul."

Onlara boş boş bakıyorum, Aurelia söze girip "Evet. Kesinlikle. Yani, bir Jane'le değil, çünkü bu trajikti, ama seni kesinlikle ayarlamalıyız. Harika olur."

Sadece o kadar da değil.

"Ama kiminle?" diye devam ediyor, etrafındaki çocuklara bakıyor ve sinirli bir nefes alıyor. "Bunun için Layla, Wynter ve Fallon'a ihtiyacım var. Onların fikirleri vardır."

Evet, eminim en iyi arkadaşlarımdan kadınlarının bir sürü fikri vardır, bu yüzden burada bizimle değil de koridorda film izliyor olmaları mükemmel.

Greyson moda evleri olan Zax ve Aurelia'ya bakarak, "Moda dünyasından biri olamaz," diye devam etti. "Benim gibi bir müzisyen olabilir. Tanrı gibi

piyano çalıyor ve kadınlar buna bayılıyor. Özellikle de müziğe yatkın kadınlar. Onun gibi bir dövme sanatçısı olabilir, ama bu klişe gibi geliyor ve bunu yapan yeterince yakın yaşayan başka bir insan olduğundan emin değilim

Maine'de bu işin yürümesi için ona ihtiyacımız var."

"Doğru," diye onaylıyor Asher, Grey'i işaret ederek. "Bu iyi bir karar ve bir zamanlar Central Square olduğumuzdan beri sektörü biliyor. Ben pek yardımcı olamıyorum. Takım arkadaşlarımdan hepsi erkek ve Asiler için çalışan çok az kadın var. Bir doktor bile yok."

"Hayır," diyor Callan düşünceli bir şekilde. "Belki Layla ve benim gibi acil serviste çalışmıyorsa, ama aklıma hiç kimse gelmiyor. Özellikle de Lenox Maine'de yaşadığı için. Ayrıca, onun-"

"Ateşli," diye bitiriyor Grey, sanki ben burada oturmuyormuşum, konuşmalarından ve bana tuzak kurma planlarından haberdar değilmişim gibi. Ben ikisinin de bir parçası olmak istemiyorum. Şu anda aklımda alarmımın çalması gibi daha önemli şeyler var. "Ve onun mecbur kalmadıkça nadiren konuştuğu gerçeğiyle başa çıkabilmeli."

"Yeter," diye bağırarak onun haklılığını kanıtladım. "Kimse bana tuzak kurmuyor." Sanki asistanım Brooklynn'in deyimiyse kasaba yentalarından örnek alıyorlar. Maine'deki küçük kasabamdaki her kadın aktif olarak aynı şeyi yapmaya çalışıyor. Hepsinin benim için kesinlikle mükemmel olan bir kuzeni, teyzesi, yeğeni ya da kızı var ve onlarla tanışmam gerekiyor.

Asla. Gitmek. Olmayacak. Olmayacak.

"Oh, buldum!" Aurelia parmaklarını "ah-ha" dercesine şıklatarak haykırıyor ve bana hoşlanmadığım nazlı bir sırıtış atıyor. "Peki ya Georgia?"

"Hayır!" Grey ve Zax hemen bağılıyor ve ondan bahsedildiğinde göğsüm sıkışırken bile damarlarıma buz doluyor. Anlıyorum. Hatta bunu hak ediyorum. O onların kuzeni, ne kadar yakın olduklarına bakılırsa onlar için daha çok küçük bir kız kardeş gibi ve ben sahip oldukları tüm arkadaşlık sınırlarını test ettim. Bunu düşünmek bile beni eski bir suçluluk duygusuyla sarsıyor. "Kesinlikle o değil," diye bitiriyor Zax huysuzca. "Ama başka biri."

"Ya da değil." Ve işte böyle, tuvalete gitme bahanesiyle kalkıyorum. Kimse bana soru sormuyor. Bazen çoğunlukla dilsiz olmanın avantajları vardır.

Zax'ın devasa çatı katının koridorunda yürürken arkadaşlarımla kadınlarını ve çocuklarını görüyorum ve hemen yoluma devam ediyorum.

En yakın banyoya girip kapıyı kapatıp kilitlerken kalbim fazladan birkaç kez daha atıyor. Dış kameralara geri dönüyorum ve şimdi tüm dikkatimi verebildiğim için onu görüyorum. Hareket. Karanlık bir figür sadece benim ve poker odasındakilerin bildiği bir şifreyi giriyor ve evime giriyor.

Bu da ne böyle?

Doxxed edildim mi? Hacklediğim ve çöktirdiğim biri beni buldu mu? Başımı sallıyorum. Gerçekten mümkün değil. Ama bu birinin kesinlikle evimde olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Onları bulana kadar kameradan kameraya dokunuyorum... ışıkları açmadan aile odamdaki kanepede oturuyorlar.

Ha?

Bu çok garip.

Onlara yaklaşıyorum ve nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. Telefonlarının ısıltısı yüzlerini aydınlatıyor, çarpık gölgeler içinde, yeşil gözleri renksiz ve karanlık, kızıl saçları ise mürekkep gibi siyah görünüyor.

Ama bu, o gözleri, o yüzü ve o saçları nerede olsa tanıyacağım gerçeğini değiştirmiyor.

Georgia Monroe'nun evimde ne işi var?

Bu bir tür şaka mı? Aurelia evime gideceğini bildiği için mi onun adını söyledi? Hayır. Bu olamaz.

Şeytandan bahsedersen, ortaya çıkar.

Klozetin kapağını kapatıp kapağın üzerine oturuyorum ve onu izlerken elimle ağzımı ve çenemi siliyorum. Georgia'yı yıllardır görmüyordum ve bu tamamen planlanmış bir şeydi. Zax ve Greyson'ı ziyaret etmek için sık sık Boston'a geliyor, ama ben her zaman, ama her zaman, bu olduğunda Maine'deki evimde olduğumdan emin oluyorum.

Onu göremiyorum. Bu ikimiz için de iyi değil ama yıllar önce verdiğim sözün bir parçası.

Ve şimdi orada, karanlıkta kanepemde oturuyor, Zax'lara gelmek yerine telefonunda bir şeyler yapıyor, ki bu çok daha mantıklı olurdu. Kuzenlerini değil de beni aramasının ne gibi bir amacı olabilir? Özellikle de bunca zaman sonra.

Kalbim kaburgalarımın acı veren bir gümbürtü atıyor. Lanet olsun. Bu hiç iyi olmayacak.

Tuvaletten kalkıp banyodan çıkıyorum ve bağırış çağırış seslerini takip ederek poker odasına dönüyorum. Callan tabağındaki bar yemeğini karıştırıyor, Grey ise burbonunu yudumluyor, Asher ve Zax'in Aurelia'yla o anki elleri üzerine ileri geri konuşmalarını izlerken ikisinin de dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Tek söylediğim, eğer bahse giremeyecek kadar korkaksanız, o zaman pas geçin."

Asher gözlerini Aurelia'ya diker. "Doll, ben hiçbir şey için fazla korkak değilim. Bir futbolcuya, özellikle de bir oyun kurucuya böyle bir bok atamazsın ve kazanmak için oynamamızı bekleyemezsin. Ama bir ele üç bin dolar yatırırsan, eğer floş royalin yoksa, benimle ne tür bir oyun oynamaya çalıştığını bilmek isterim."

"Bunu sormazsın," diye araya giriyor Zax. "Kuralları biliyorsun. Ya oynarsın ya da çekilirsin. Ya blöf yaptığını düşünürsün ya da düşünmezsin. Poker bu."

"Evet, lanet olası Vegas, sokak stili poker," diye homurdanıyor Asher. İç çeker. Kartlarına bakar. "Siktir et, ben varım."

Aptal.

Fişlerini masanın ortasına kaydırır ve kartlarını çevirir. Ve dürüst olmak gerekirse, üç ası var. Ama sonra Aurelia düz bir kart gösteriyor ve herkes kahkahalara boğuluyor. Böcek yutmuş gibi görünen Asher hariç.

Kolları havaya kalkıyor, elleri havada çılginca sallanırken ayağa fırlıyor. "Oh, hadi ama. Bu mümkün bile değil! Tamamen hile yapıyorsun."

Aurelia şeytanca sıratarak, sağlıklı fiş yığınını ona doğru sürüklüyor. "Belki de poker oynamayı benim kadar bilmiyorsundur."

"Tatlım, birçok şeyin nasıl yapılacağını bilmiyor olabilirim ama pokerin nasıl yapılacağını çok iyi biliyorum. Onun istediği her yerde."

Ve bu benim işaretimdi. "Ben gidiyorum."

Beş çift pırıltılı göz bana doğru dönüyor. "Ama daha erken," diye haykırıyor Callan.

"Evet!" Grey ayağa kalkar. "Biraz daha kalamaz mısın? Her ne hackliyorsanız bekleyebilir, değil mi?"

Omuz silkiyorum. Yaptığım şey bu ve kimse buna karşı çıkmıyor. Çok fazla konuşmuyorum, neredeyse hiç konuşmuyorum ve çok fazla uyumuyorum çünkü gece saatlerimi hackleyerek, gündüz saatlerimi ise dükkanımda dövme yaparak geçiriyorum. Maine'de yalnız ve çoğunlukla ıssız bir yerde yaşıyorum ve bu da tam olarak hoşuma gidiyor.

Ama Georgia evimde beni bekliyor, işleri karıştırıyor ve bu işin aslını hemen öğrenmem gerekiyor.

"Bu gece kasabada mı kalacaksın yoksa Maine'deki evine mi gideceksin?" Ash soruyor.

"Kalıyorum."

"İyi mal." Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, üç bin dolarlık kaybı çoktan unutmuştu ve bana bir yumruk attı. "Yarın brunch'a gelebilirsin ve eğer Pazar Gecesi Futbolu'na kadar kalmak istersen, Detroit'e karşı evimizdeyiz."

Bunu düşündüm. Aslında yarın brunch yapmak ve Pazar günü kalıp onun oyununu izlemek istiyorum, özellikle de dükkan Pazartesi günleri kapalı olduğu için, sonrasında eve koşmak zorunda kalmayacağım. Ama şimdi her şey değişti ve hafta sonunun benim için ne getireceğinden emin değilim.

"Sana mesaj atarım."

Omzuma bir şaplak atıyor ve geri dönüp masaya oturuyor, Grey'den kartları çalıp karıştırıyor. Teker teker diğer çocuklar ve Aurelia iyi geceler demek için geliyorlar ve ben Zax ve Grey'e yumruk atarken bir yanım Georgia'nın evime girdiğini onlara söylemeli miyim diye düşünüyor. Hatta Boston'da olduğunu çünkü onların da bunu bildiğini sanmıyorum ama söylemiyorum.

Onlara benim evimde olduğunu söylemek sorulara yol açacaktır. Şöyle sorular.

Evinize nasıl girebileceğini hala nasıl biliyor ve neden

Biz değil de sen mi çıktın? Onunla yine gizlice arkamızdan iş mi çeviriyorsun gibi sorular.

Görmek isteyeceği son kişi olduğumu bildiğim halde neden önce bana geldiğini anlamam gerekiyor.

Arkadaşımın kadınlarına ve çocuklarına el sallayıp soğuk Boston gecesinde kapıdan çıkıyorum, arabama atlıyorum ve Cambridge'deki evime, büyüdüğüm eve gidiyorum. Beni tanıyan ve nasıl gelip gittiğimi, hatta ne yaptığımı sorgulamayan komşularla çevrili evime.

Önce ikiz kardeşim Suzie'yi, sonra da ailemi kaybederek neler yaşadığımı biliyorlar.

Arabayı garajıma çekiyorum ve içeri girmekten şimdiden korkarak arabayı kapatıyorum. Onunla yüzleşmekten ve neden burada olduğunu ve neden özellikle bana geldiğini öğrenmekten korkuyorum. Arka kapıdan giriyorum ve ışıkları yakıyorum, doğruca ona doğru yürüyorum, burada olduğunu bilmiyormuşum gibi davranma zahmetine bile girmiyorum.

Beni tanıyor. Her yerde kameralarım olduğunu biliyor. Güvenlikle dalga geçmediğimi biliyor.

"Zax'tan ayrılmanızın ne kadar süreceğini merak ediyordum" derken de bunu kanıtlıyor.

Tatlı, melodik sesi ve kokusunun evimdeki belli belirsiz izi beni anında etkiliyor. Ayağa kalkıp bana doğru döndüğünde nefesimi tutuyorum ve nihayet ona iyice baktığımda ne kadar güzel olduğunu düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. Zümrüt yeşili gözleri hemen benimkilere kilitleniyor ve sanki o da altı yıl sonra beni ilk kez görmeye zihinsel olarak hazırlanmak zorundaymış gibi yarıklar halinde daralıyor. Yine de benden nefret ettiği her halinden belli oluyor ve ben de buna tutunuyorum.

Bir an için ikimiz de sessiz kaldık, sadece birbirimize baktık, duramadık. Kanım kaynıyor ve nefesim hızlanıyor. Bunca zaman sonra bile onun görüntüsü beni hala etkilemeyi başarıyor.

"Burada ne işin var Georgia?"

Oturduğu kanepenin etrafından dolanıyor ve nabzımı hızlandıran bir aşinalıkla bana yaklaşıyor. Onu son gördüğümde gözlerinde yaşlar ve yüzünde kırık bir kalp vardı. Bana binlerce kötü isim takmıştı, hepsini fazlasıyla hak etmiştim. Yine de çekip gittiğim için pişman değilim.

Bundan önceki her şey için pişmanım.

"Kodumu hiç değiştirmedin." Omzumun üzerinden girdiğim kapıyı işaret ediyor. Onun girdiği kapıyı.

"Gözden kaçırmış. Bir daha kullanacağınızı hiç düşünmemiştim." "Öyle bir planım yoktu. Hiçbir zaman."

Ve işte burada. Ona bir kaşımı kaldırıyorum, sadede gelmesini ve gitmesini istiyorum. Ama sonra yüzünü hüznü kaplıyor, ifadesi önümde buruşuyor ve kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Son altı ayda çok şey yaşadı. Evlenmeye hazırlanıyordu -tam bir dangalakla, diye ekleyebilirim- ve düğünden üç gün önce babasının uçağı Atlantik Okyanusu üzerinde havaya uçtu. Sadece düşünmedi.

Lanet olası patladı.

Cinayet olduğu kesinlikle düşünölüyordu, ancak kara kutu olmadığı ve ertesi gün bir kasırğa sulara gömüldüğü için uçağın büyük bir kısmı kurtarılamadığı için kimse kesin olarak bilmiyor. Düğününü erteledi ve ardından medya acımasızca üzerine gelmeye başladı. Magazin dergilerinden haber kanallarına kadar her şey.

Monroe Securities'in ünlü varisi ve babasının şirketinin yüzde elli dördünü miras alan eski bir çocuk yıldız. Her şeyi kenardan izledim. Çok istememe rağmen babasının cenazesine gitmedim.

Burnunu çekiyor ve serseri bir gözyaşını siliyor. "Özür dilerim. Ağlamayı beklemiyordum.

Kesinlikle senin önünde değil. Sadece..."

Başımı sallıyorum. Biliyorum. Bu onun için imkânsızdı. Oyunculuğu bıraktıktan sonra artık bir ebe, bir iş kadını değil, ama babasının şirketini iki eliyle tutacak kadar da akıllı. Özellikle de babasının uçağının neden havaya uçtuğunu hâlâ bilmediği için. Annesi bir aktris ve Hollywood'un kraliçesiydi. Georgia da çok uzakta değildi, üniversiteye gitmeye ve her şeyden uzaklaşmaya karar verene kadar filmlerde oynadı.

Titrek bir nefes çekiyor. "Her neyse, yardımına ihtiyacım var. Bu yüzden buradayım."

İçimi çekiyorum, başımı sallıyorum ve onu orada öylece bırakıp bir bardak su almak için mutfağa gidiyorum. O da beni takip ediyor. Ondan bunu bekliyordum ama sözlerinin beni nasıl etkilediğinden sonra yine de bir saniyeye ihtiyacım var. Onu görmenin ve ağlamasını izlemenin beni nasıl etkilediğinden sonra.

Sırtımı ona dönerek suyumdan bir yudum alıyorum. "Neden Grey ya da Zax'e gitmedin? Onlar sana yardım ederdi. Sana her konuda yardımcı olurlardı."

"Ne? Poker gecesini mahvetmek mi? Ve hayır teşekkürler, su istemiyordum ama teklifiniz takdire şayan."

Ona dönüyorum, hiç eğlenmiyorum.

Ellerini ada tezgahının üzerine koyuyor, avuç içleri düz, parmaklarını açmış, ondan nefret ettiğim amansız bir kararlılıkla bana bakıyor. Eğlenceli, flörtöz, seksi, tatlı, şakacı-Georgia bunların hepsiydi. Karşımda bambaşka bir kadın var.

"Bana bu konuda yardım edemezler. Sadece sen edebilirsin." Hay sikeyim.

"Babanın uçağını araştırmamı ister misin?" Olay olduğunda Zax ve Grey'e de aynı teklifi yapmıştım, ancak o sırada hem kamu hem de özel tüm kurumlar bu olayı araştırırken, bana beklememi söylediler.

Beni şaşırtarak başını sallıyor.

"Eğer bunun için burada değilsen ve zaten derini boyamam için burada olmadığını biliyorum, o zaman sana sunacak başka bir şeyim yok. Gitmelisin. Zax'ın evine ya da nişanlının yanına git."

Gülüyor ama içinde mizah yok. "Nişanlım artık benim nişanlım değil."

Çifte lanet. Bunu bilmiyordum.

"Ve aslında, bu iyiliğe ihtiyacım olmasının bir nedeni de o." "Yardım dedin."

Ellerini havaya kaldırır. "İyilik. Yardım. Ne fark eder ki? Hepsine aynı şekilde ihtiyacım var ve bunu yapabilecek tek kişi sensin Lenox. Aksi takdirde burada olamayacağımı bilmelisin. Açıkçası hayatımın geri kalanını seni bir daha görmeden geçirmekten oldukça memnundum."

Homurdanıyorum.

Gergin, gergin bir kıkırdama çıkarıyor. "Sana söylemeden önce, hayır demene izin yok. Yani, diyemezsin. Bana borçlusun."

Bir homurtu daha çünkü bir şekilde ona borçluyum.

Onu iki yıl boyunca kullandım. Kız kardeşimin ölümünden sonra eve tam bir yıkıntı içinde döndüm. Paramparça olmuştum. Bir insanın olabileceği her şekilde parçalanmıştım. Suzie sadece ikizim değildi. O benim daha iyi olan yarımdaydı. En iyi arkadaşımıydı. Duşta felç geçirip öldüğünde ben de öldüm.

Benim hatamdı. Baş ağrılarını biliyordum. Hamile olduğunu biliyordum ama bana doğrudan söylememişti. Ölümünü engelleyebilirdim ama yapmadım. Zax, Grey ve Callan ile dünyayı geziyorduk.

Asher, Central Square grubu olarak. Dev gibiydik. Durdurulamazdık, özellikle de Suzie menajerimizken.

Sonra o öldüğünde her şey darmadağın oldu ve eve geldiğimde başka bir kâbusla karşılaştım. Kendimi bile tanıyamaz hale gelmiştim. Uçurumun kenarına o kadar yaklaşmışım ki kendimi aşağı atmayı düşünüyordum.

Sonra bir gece, benim yirmi iki yaşına karşılık on sekiz yaşında olan ve Boston College'da hemşirelik okuyan Georgia beni kontrol etmek için aradı. Georgia'yı hiçbir zaman arkadaşlarımın küçük kuzeninden daha fazlası olarak görmemiştim. Ama beni aradığında içimde bir şeyler kıpırdandı. Belki de sesi - tatlı, melodik sesi - ya da bir şekilde beni gülümsetmesiydi. Bunu neden yaptığımı hala söyleyemiyorum. Neden daha iyisini bilen lanet bir aptal gibi onun yurduna gittim. Belki de verecek hiçbir sikimim kalmadığı içindir.

Sebebi ne olursa olsun, kendimi onun bedeninde kaybettim.

Kendimi serbest bıraktım çünkü bunu almaya istekliydi ve daha fazlası için geri gelmeye devam etti.

İki yıl boyunca bunu yaptım. Yanlış olduğunu bile bile. Bunu en iyi arkadaşlarımdan, ona dokunduğum için beni haklı olarak öldürecek olan kuzenlerinden sakladım. O benim uyuşturucumdu. Bağımlılığımı. Nefes almamı sağlayan tek şeydi.

Ta ki bana aşık olduğunu öğrenene kadar ve sonunda kendimi doğru şeyi yapmaya zorladım ve sadece Zax ve Grey'e itiraf etmekle kalmayıp uzaklaştım.

"Sadece benden ne istediğini söyle, Georgia."

Mutfığı geçip önümde duruyor, geniş ve kararlı gözlerle bana bakıyor. "Benimle evlenmeni istiyorum."

Chapter Two

"Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum."

Alaycı ses tonumla gözlerimi devirerek homurdanıyorum. "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum? Bu sabah uyandığımda Lenox'u altı yıldır görmediğimi mi sanıyorsun? Neden Los Angeles'tan Boston'a uçmuyorum - lanet bir uçağa binmek, ki tahmin edersiniz ki şu anda benim için hiç de eğlenceli bir şey değil - ve ona evlenme teklif ederek bir şaka yapmıyorum?"

O eğlenmiyor, ama açıkçası ben de eğlenmiyorum.

Sessiz adam rutinine geri dönüyor ama ben beklemekte pek iyi değilim. Sabrım zaten zayıf ve burada olmak bir dış çektirmek kadar eğlenceli, arzu edilir ve acı verici.

"Daha ne kadar konuşmadan bana öyle bakmayı planlıyorsun?"

Lenox gözünü bile kırpmıyor ama bu beni şaşırtmıyor. Tuhaf, beni şaşırtan sessizliği değil -tabii, buna alışkınım- bana o cesur, amansız göz temasıyla bakması.

Beni tedirgin eden de bu. Onun için yeni olan bu.

Ve o parlak mavi gözleriyle bana bakışı -soğuk, düşünceli adamlar öyle bir çelişki ki- vücudumu istemeden de olsa mırıldanmaya itiyor. Tek taraflı ilgi onun boş yere verdiği bir şey değil ve bunu aldığınızda size uçabileceğinizi hissettiriyor.

Sadece uçmak yapmak istediğim son şey, özellikle de bu adamlar.

İtiraf edeyim, onu görmekten korkuyordum. Bunca zaman sonra nasıl hissedeceğimden korkuyordum.

Birinci sınıfın başında evimden çıkarken onu izlediğimden ve kalbimin göğsümün içinde paramparça olduğunu hissettiğimden beri Lenox Moore'dan kaçıyordum. Hayatım boyunca ona aşık olmuştum. Aşkın ya da çekimin ne olduğunu bile bilmeden önce. Bu yüzden bakıcı tutmak için biraz büyüdüğümde bile aileme Suzie'nin bana bakması için yalvarırdım. Boston'dan Los Angeles'a taşındıktan sonra bile onun için bir meşale taşıdım. Hemşirelik okulu için Boston'a döndüğümde ve ilişkimiz başladığında daha da parlayan bir meşale.

Ama şimdi o meşale çoktan söndü, bir daha asla yanmayacak ve hayatımın beni bu noktaya getirmiş olmasından nefret ediyorum. Onun kapısına, sadece onun sağlayabileceği yardıma ihtiyacım var.

Lenox o kadar uzun süredir bana bakıyor ki, sadece terlemeye başlamakla kalmıyor, aynı zamanda tansiyonumun yükseldiğini de hissedebiliyorum. Her zaman olduğu gibi sinir bozucu derecede soğukkanlı ve teklifimi gerçekten düşünüyor mu yoksa birisinin dikkatini bu kadar çok çekmesinin üzerinden çok uzun zaman mı geçti anlayamıyorum.

Yine de ona bu kadar yakın olmayı çoktan aştım -özellikle de sandal ağacı, sedir ağacı ve misk gibi kokusu hâlâ aynı olduğu, deri ve belalı bir havası olduğu ve yoğun bakışları bana kilitlendiği için. Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Yüzünü görmek için çenemi kaldırmamı gerektirecek kadar uzun ve gölgesinde kaldığımı hissettirecek kadar geniş.

Bu onun en sevdiğim yönlerinden biriydi.

Yatakhane'deki yatağımın yüzde seksenini kaplarken küçük bedenimi kendi bedeniyle nasıl yutabildiğini ve ara sıra, özellikle eğlenceli hissediyorsam, kollarına atlayıp beni yakalamasını sağladığımı, bunun ondan nadir bir gülümsemeyi nasıl sürüklediğine hayret ettiğimi.

O anılar üzerimde gezinirken mesafeye ihtiyaç duyarak birkaç adım geri çekiliyorum ve kendimi onun adasına doğru kaldırıyorum, bacaklarımı dizlerimden koruyarak çaprazlıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak onu bekliyorum.

Size karşı dürüst olacağım. Asher ya da Callan'a sormayı tercih ederdim ama sonra ikisi de gidip aşık oldular. Onlar için iyi, ama benim için tamamen berbat bir durum ve dışarı çıkıp herhangi birinden sahte kocam olmasını isteyemem. Güvendiğim biri olmalı, özellikle de beni bu noktaya getiren hayatımda olup bitenleri göz önünde bulundurursak. Lenox'a bundan sonra güvenmeyebilirim.

Ama Grey ve Zax biliyor ve ona duydukları güveni sorgulamıyorum.

Bir yanımda Lenox'un bu iş için ne kadar mükemmel olduğunu biliyor.

İssiz bir yerde yaşıyor. Basın onu yalnız bırakıyor. Hiç konuşmuyor. Dahi seviyesinde zeki ve bilgisayar korsanlığı becerileri var. Uzun boylu, yasakçı ve başka hiç kimsenin veremediği siktirip gitme hissini veriyor. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, onun yanında kendimi güvende hissedirdim.

Ve ikimizin de duygularının uyuşma ihtimali olmadığını biliyorum çünkü Lenox'un bunu yapamayacağını zaten biliyorum - en azından benimle - ve ben beni bir kere kandıran ama asla iki kere kandırmayan bir kadını. İşte buradayım, yarı-eski sevgilimin önünde durmuş, ona evlenme teklif ediyorum. Dudaklarım film göndermesiyle titriyor ve o da bunu yakalıyor, kollarını kavuştururken bir kaşını kaldırarak benim pozuma uyuyor.

Kumral perçemlerimin alnımdan yukarı fırlamasına neden olan sinirli bir nefes veriyorum. "Sor gitsin artık." Ellerim dışarı fırlıyor, ancak bir *şaplakla* kalçalarımın altına iniyor, bir saniye daha sakın davranamayacak kadar tedirginim.

"Neden?"

Ona ters ters bakıyorum ve bu da nazik bir bakış değil. "Bana beş dakika boyunca Medusa'yımışım ve seni taşla çevirmişim gibi baktıktan sonra *nedenini mi* sordun?"

"Bunu anlamaya çalışıyorum ama *nefret ettiğim bir adamla evlenmem gerektiği fikrini bir türlü* kafamda oturtamıyorum."

Bu adil. "Bunun için bir ya da on beş içkiye ihtiyacım olacak."

Hiç vakit kaybetmeden dönüyor, üst dolaplardan birinden martini çalkalayıcısını alıyor ve bana bir Manhattan hazırlamaya koyuluyor. Kaşlarımı çatmadan edemedim. Altı yıl oldu ve adam hâlâ ne içtiğimi hatırlıyor. Ama bunun onun devasa beyni ve fotoğraflık hafızasından kaynaklandığını, sevgi ya da ilgiye benzer bir şeye dayanmadığını zaten biliyorum.

Tanrım, ne kadar aptalmışım. Çok genç, saf ve körü körüne aşıkım.

Zamanda geriye gidip o kıza biraz akıl verebilseydim, verirdim.

İki yıl boyunca ona bedenimi, kalbimi ve ruhumun her parçasını verdim. O ise hiçbir zaman karşılık vermedi. Onun için her şey yüzde yüz seksti ve yine de kendimi bu kötü çocuğu iyiye çevirecek kadın olacağıma inandırmıştım. Benim ona aşık olduğum gibi onun da bana çaresizce aşık olmasını sağlayacaktım.

Şimdi bunu düşünürken bile, bunun aptallığı karşısında zihinsel olarak gözlerimi deviriyorum. Zehirli olduğunu biliyordum. Arkadaşlarımın bunu benim için onaylamasına bile ihtiyacım yoktu, gerçi bunu bilen birkaç kişi vardı ve bunu düzenli olarak yapıyorlardı. Umurumda değildi. Onu istiyordum. Ve onun da beni istediğine inandım, ama sonunda yanıldığımı kanıtladı.

Tanrıya şükür çekip gitti. Asla gücüm olmazdı.

Öğrenilen dersler ve oluşan güzel yaralar ve işte buradayım, daha güçlüyüm çünkü bir zamanlar beni çok zayıflatmıştı.

Kehribar rengi içkiyi kalçamın yanına koydu. "Ne? Vişne yok mu?" Homurdanıyor ve ben gülümsüyorum. Gördüğüm kadarıyla hâlâ biraz kolay kızdırılabilir.

Siktir et. Onu aldım ve yarısını indirdim. Şu son altı ay... annem doğru söylemiş. Küçük bir gün ışığı özlemcisiydim, şimdi ise tek gördüğüm bulutlu gökyüzü ve yağmurdan başka bir şey değil. Eğer Lenox bunu kabul ederse, benimle mutlu olmayacak, birçok nedenden dolayı. Ama Lenox'la evlenmek onu özellikle çileden çıkaracak. Benimle ilişkisini bitirdikten sonra aylarca ona telefonda ağladım.

Yerine geri dönüyor, beni beklerken uzun parmaklarının arasından bir bardak burbon sallanıyor.

Yorgun bir iç çekiyorum, bunu benim için yapmasını sağlayacaksa ona her şeyi anlatmaya hazırım. "Bildiğiniz gibi, babam öldüğünde her şeyini bana bıraktı. İnsanların bilmediği şey ise babamın vasiyetinin çok açık olduğudur. Monroe Menkul Değerler'in yüzde elli dördü bana miras kalacak. Ama bir şartla. Hisseleri miras alabilmem için evli olmam gerekiyor."

Taştan bir heykel gibi bana bakıyor ve sonunda bir elini cebine sokup burbonundan yavaş ve tembel bir yudum alıyor. "Ezra bunun için değil mi?"

Tezgâhın üzerinde rahatsız bir şekilde kayıyorum ve bakışlarımı yavaşça ona geri çekiyorum. İşler burada karmaşılaşmaya ve çaresizleşmeye başlıyor. "Evet. Ama onunla evlenemem."

Bana sıkılmış, neredeyse sabırsız bir bakış atıyor. "Görünüşe göre o senin kolay seçimin ve ben değilim, bu yüzden bana nişanlıyla kolayca evlenebilecekken neden burada bana evlenme teklif ettiğini açıkla."

"En baştan başlayacağım çünkü çok fazla şey var ve geçmiş hikayeye ihtiyacınız var. Hiç kimse, Zax ya da Grey bile size anlatmak üzere olduğum şeyi bilmiyor."

Lenox'un kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Ezra ile evlenemezdim. Onu tüm hayatım boyunca tanıdım. Babası ve benim babam en iyi arkadaşlar ve iş ortaklarıydı. O andan itibaren

Los Angeles'a geri döndüğümüzde ailelerimiz bizi birlikte olmaya zorluyordu. Evliliğimizin ayarlanmış olduğunu söyleyemem ama hemen hemen öyleydi. Birlikte olmamız ve sonunda evlenmemiz kaçınılmaz bir sonuçtu ve eğer değil ne zaman olacağı konuşuluyordu. Yaklaşık iki yıl önce Ezra bana çıkma teklif etti ve ben de doğal olarak evet dedim. İlk başta, çıkmaya başladığımızda her şey harikaydı. Bana bir kraliçe gibi davranan rüya gibi bir adamdı. Geldi ve ayaklarımı yerden kesti ve ailelerimizin beklentilerine aldırmadan beni istediğine dair yemin etti. Yaklaşık altı ay birlikte olduktan sonra onun yanına taşındım."

Yutkunuyorum, o zamanı düşünüyorum, anıların bulanıklığında göz kırpyorum.

"Eşyalarımı onun evine taşıdığım anda her şey değişti. O değişti. Paranoyak, agresif ve düşmanca davranmaya başladı. Fiziksel olarak kötü niyetli falan değildi. Bana öfkeyle elini bile sürmedi," Lenox tezgahtan uzaklaştığında, çenesi ve yumruğu kilitlenmiş, gözlerinde tehlikeli bir bakışla ona aceleyle anlatıyorum. "Ama arkadaşlarımla dışarı çıkardım ve eve döndüğümde beni nerede olduğum ve kiminle birlikte olduğum konusunda sorguya çekerti. Giydiğim şeyler ya da saçımı ve makyajımı nasıl yaptığım hakkında yorumlar yapardı. Belirli bir şekilde giyinmemi, belirli kıyafetler giymemi ve özellikle toplum içinde belirli bir şekilde davranmamı isterdi.

"Ona bu konuda meydan okurdum, kavga ederdik ve sonra özür dilerdi ve iş stresini ya da başka yüzlerce şeyi suçlardı. Bana pahalı hediyeler alır ve döngü kendini tekrar edene kadar yine o mükemmel erkek gibi davranırdı. Evlenme teklif ettikten ve ben de aptalca evet dedikten sonra işler çok daha kötüye gitti. Beni arkadaşlarımdan, sahip olduğum hayattan soyutlamaya başladı ve işimden ayrılmamı talep etmeye başladı. Çok fazla, çok stresli olmaya başladı. Her zaman diken üstündeydim, bir sonraki olayın başıma gelmesini bekliyordum ve ne olduğunu biliyordum. Bir hemşire ve ebe olarak, bu gibi durumların eninde sonunda nereye varacağını biliyordum ve bunu görmezden gelecek kadar aşk gözümü kör etmemişti. Kurtulmam gerekiyordu ve düğünden yaklaşık iki ay önce aileme onu terk ettiğimi söyledim."

Lenox başını eğmiş, sessiz bir gözlemler beni değerlendiriyor, ancak gözlerindeki sert parıltı ve bardağını sıkıca tutuşu bana her kelimemi patlamaya hazır bir adamın ciddi niyetiyle beklediğini söylüyor.

"İşte o zaman babam devreye girdi. Bana hiçbir koşulda Ezra'yı terk edemeyeceğimi söyledi. Monroe Securities'in geleceği için birlikteliğimizin zorunlu olduğunu söyledi. Ezra'yı sevmiyordum ama bu önemli değildi. Babam bana

Eğer bu hayatta aşk ve mutlu bir evlilik benim için önemliyse, Ezra'yı sevmeyi ve onunla mutlu olmayı öğrenmeliydim."

İçimi çekiyorum, kucağımdaki ellerime bakıyorum. "Ezra ondan ayrılmak istediğini biliyor muydu?"

Başımı salladım. "Ona mutlu olmadığımı ve düğünü yapabileceğimden emin olmadığımı söyledim. Bunun üzerine Ezra tekrar özür diledi ve beni sevdiğini söyledi. Beni mutlu edeceğine ve değişeceğine söz verdi."

"Ama yapmadı."

"Hayır," diye sessizce mırıldanıyorum. "O yapmadı. Hep aynı şeyler oluyordu ve ben ne yapacağımı bilemiyordum. Düğünden önceki haftalarda panik atak geçiriyordum. Uyuyamıyordum. Zar zor yemek yiyordum. Son provamın ortasıdaydım, kelimenin tam anlamıyla gelinliğimi giyiyordum ve panik atak yüzünden bayılmışım. Babam Paris'te bir Fransız yazılım şirketiyle bir anlaşma üzerinde çalışıyordu ve onu arayıp düğünü yapamayacağımı söyledim. Çok sinirlendi. Eve bir gün erken döndü ve..." Sözümü kesiyorum.

"Uçağı eve hiç varamadı."

"Hayır." Bardağı kaldırıyorum ve kalanını içiyorum çünkü belli ki buna ihtiyacım var ve adam pürüzsüz bir burbon kullanmış, bu yüzden çok lezzetli. Bardağımı yere bırakıp parmağımı bardağın ince kenarında gezdiriyorum. "Başlangıçta tek söyledikleri babamın uçağının radarda kaybolduğuydu. Hepsi bu kadardı. Uçağının en son kaydedildiği yerde esen fırtına yüzünden günlerce tek bildikleri buydu. Sonra uçağının küçük parçalarını buldular ve işte o zaman her şey kontrolden çıkmaya başladı. Babam ölmüştü. Uçağı patlamıştı. Annem ve ben teselli bulamıyorduk. Kendimi suçladım. Aslında kendimden *nefret ediyordum*." Yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum, keder içime çarpıp gözlerimin arkasını dökülmemiş yaşlarla yakarken bir nefes üflüyorum.

"Peki ya sonra?" diye soruyor ben sustuğumda, ama bu konuda konuşmak istemiyorum. Artık istemiyorum. Bu yüzden temel konulara indirgedim.

"Sonra düğünümü iptal ettim, Ezra'ya işimin bittiğini söyledim ve taşındım. Bu olaydan çıkabilecek tek iyi şey buydu," diye devam ediyorum kontrolü tekrar ele aldığımda. "Babamın vasiyeti okunana kadar."

"Babanızın vasiyetinde neden evlenmeniz gerektiğine dair bir şart olsun ki?"

Başımı sallıyorum, elim fırlıyor ve bu sırada martini bardağını deviriyorum. Tezgâhtan fırlıyor ve yerde milyonlarca parçaya ayrılıyor. "Kahretsin. Çok özür dilerim." Belli ki sinirlerim çok bozuk.

Hemen şimdi. Tezgâhtan atlamak için hamle yapıyorum ama elini kaldırıp beni durduruyor.

"Kımıldama."

"Temizlemem gerek."

"Bir şekilde kendine zarar vermeden önce olduğun yerde kalmalısın. Ben temizlerim. Sen konuşmaya devam et." Yakındaki dolaptan bir süpürge ve çöp kovası alıyor ve yere saçılmış cam parçalarını süpürmeye başlıyor. Tezgâhın üzerine çöküp tavana bakıyorum, bacaklarım kenarda sallanıyor.

"Babamın bunu neden yaptığını bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Mantıklı gelmiyor ve aklıma gelen tek şey, babamın Monroe'nun aile elinde kalmasını istediği ve benim bir ebe olduğumu, milyarlarca dolarlık bir organizasyonu yönetecek donanıma sahip bir iş kadını olmadığımı bildiği ve zaten Ezra ile evlenmeye hazırlandığım. Bu arada babamın en yakın arkadaşı CEO, Ezra da COO olarak atandı ve beni de yönetim kurulu başkanı yaptılar."

"Şirkette kontrol hissesine sahip olacağınız için mi?"

Başımı ona doğru çeviriyorum ve bardağı lavabonun yanındaki dolaptaki çöp kutusuna atmasını izliyorum. "Sadece evliysen." Ellerimi kalçalarımaya dayayıp doğruluyorum. Süpürgeyi ve çöp kovasını geri getiriyor, dağınıklığı unutup tezgâhtaki yerine geri dönüyor. "Şimdi Ezra ve babası Alfie'nin, vasiyetname okunmadan önce Ezra'yla ilişkimi bitirdiğim için nasıl çılgına döndüklerini tahmin edebilirsin. Çılgınca terimini hafifçe kullanıyorum. İkisi de durmaksızın -kendilerince- Ezra'yla evlenmemi sağlamaya çalışıyorlar çünkü miras için evlenmem gerekiyor ve Ezra babamın evlenmemi istediği adam."

"Acımasızca ve kendi yöntemleriyle derken ne demek istiyorsunuz?"

"Alfie benim ikinci babam gibi. Bunu Monroe Securities ve benim için sevgi ve endişe duyarak yapıyor. Ezra... o kadar değil. Ezra, şey, o... bana bir sapığın olduğunu söylemeden bana bir sapığın olduğunu söyle."

"Ne?"

Gözlerimi deviriyorum ve telefonumu çıkarıp Ezra'dan gelen mesajları gösteriyorum.

Çaresiz olanlar, saplantılı olanlar, tehditkâr olanlar.

Lenox'un yüzü sertleşir, çenesi gözle görülür şekilde sıkılır, ama bu onun tek tepkisidir.

"Basın ve Ezra üzerimdeyken, çalıştığım klinik nazikçe benden ayrılmamı istedi çünkü bu durum onlar için çok dikkat dağıtıcıydı ve

hastalar. Kalbim kırıldı ama durumlarını anladım. Kimse bir kadın sağlığı kliniğinin önünde basın asılmasını istemez."

"Yani şimdi işsizsiniz, kendinizi rahat hissetmediğiniz bir şirketle uğraşıyorsunuz, Monroe'yu sizin adınıza devralabilmek için sizi aileleriyle evlendirmek isteyen iki adamı yönetiyorsunuz ve tüm bunlar, babanızın uçağı ve bu konuda duyduğunuz suçluluk duygusu hakkında peşinizi bırakmayan bir basın var."

Onu işaret ediyorum. "Özetle. Vay be, uzun bir hikâyeyi alıp iki cümleye sığdırmışsın. Bu numarayı öğrenmem lazım. Benim de evlenmeye ihtiyacım var ama evlenmem gereken adamla evlenemiyorum, bu yüzden buradayım."

"Bana yorum yapmadan anlatmaya ne dersin?"

Bacaklarımı ileri geri sallıyorum. "Çok basit. Seninle evlenirsem Ezra'yla evlenmek zorunda kalmam. Seninle evlenirsem Monroe bana miras kalacak ve oradan gelecek para umurumda olmasa da babamın şirketinin başka ellere geçmesini istemiyorum. Ailemde kalmalı. Babamın vasiyetinde kiminle evli olmam gerektiği yazmıyordu, sadece miras için evli olmam gerektiği yazıyordu. Evli kalmam gerektiği bile yazmıyor, ancak avukatım itiraz edilmemesi için en az bir yıl evli kalmamı tavsiye etti."

"Peki ya evlenmezseniz? O zaman ne olacak?"

"Hisseler üzerinde hak iddia edemem, annem de edemez, bu yüzden hisseler devlete geçecek, yani devlet hisselerin sahibi olacak ve sonra da satacak. Monroe artık aileme ait olmayacak ve kontrol hissesine sahip olan devlet temelde ne isterse yapabilecek."

"Anlıyorum."

Ona bakarken nefesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Bunu yapmana çok sevindim çünkü bunun olmasına izin veremem ve Ezra'yla evlenemem. Yapamam işte. Bundan asla kurtulamam. Beni asla bırakmayacak. Bunu biliyorum. Babamı tüm kalbimle seviyorum. Harika bir babaydı ve benim için her şeyi yaptı, ama onun adına bile olsa hayatımı böyle feda edemem. Seninle evlenmek istiyorum - bu bir yalan - seninle evlenmeliyim ki onları sırtımdan sonsuza dek atabileyim. Ve benimle Vegas'a gelmeni, benimle evlenmeni ve ondan sonra benimle Monroe Securities konferansına katılmanı ve tüm bu teknoloji diliyle neyi kaçırdığımı bana söylemeni istiyorum."

"Vegas mı?"

Şaşırın ses tonuna gülümsedim çünkü bunu hemen sonuna ekledim. "Evet. Las Vegas, Nevada. Dünyanın parti başkenti. Yarın bir Monroe konferans toplantısı için benimle Las Vegas'a gelmen gerekiyor ama orada evlenmek çok kolay olduğu için mükemmel olacağını düşündüm. Bir taşla iki kuş."

Şimdi göz kırpmaya başladı. "Yarın mı?"

"Her şeyi buna mı taktın?" Tezgâhtan atlayıp mesafeyi açıyorum ve yüzüne doğru yaklaşıyorum. "Evet, yarın. Las Vegas'ta. Monroe Securities büyük bir şirket konferansına ev sahipliği yapıyor ve orada çok değerli bir varlık olabileceğinden yüzde doksan dokuz nokta altı oranında eminim. Yanıldığımı söyle."

Başını sallıyor. "Takip etmiyorum."

"Saçmalık, değilsin." Göğsünü dürtüyorum ve sonra iyi bir önlem için tekrar yapıyorum. "Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor olabilirsin ve daha iyisini bilmeyen insanlara aptalı oynamaktan hoşlanıyor olabilirsin, ama kim olduğumu unutma. Seni tanıyorum Lenox Moore, keşke tanımasaydım. Bilgisayardaki tüm yeteneklerini biliyorum ve çaresizim. Hayatım berbat durumda ve sadece eski nişanlım değil, onun babası da orada olacak ve her ikisi de sanki damgalarını vurabilecekleri bir sığır parçasıymışım gibi beni sunağa bağlamaya çalıştıkları için, oraya tek başıma gidemem."

Başı öne eğik, bakışları sert. "Birinin artı-biri gibi mi görünüyor? Ben koruma değilim."

"Komik, çünkü sen NFL'deki bir sıkı uç kadar büyüksün ve Asher sana Thor diyor."

"Kuzenlerin var."

Başımı sallıyorum ve hemen sözünü kesiyorum. "Bana bu konuda yardımcı olamazlar. Evlenmeye ihtiyacım var ama aynı zamanda bu dili konuşan ve ağzını kapalı tutarak bana yardımcı olabilecek birine ihtiyacım var. Bu benim dünyam değil Lenox. Bebek doğurtuyorum ve kadınlara üreme sağlığı konusunda yardım ediyorum. Tıp benim işim. Ama babam öldüğünden beri dağılmış durumdayım ve bu evlilik meselesi... Şaka değil. Yardımına ihtiyacım var."

İşte o zaman sessizliğe gömülür. Ve "Bunu asla kabul etmeyecekler" diye homurdanana kadar bin yıl sürer.

Buna acı acı gülüyorum. Nedenini bile bilmiyorum. Grey ve Zax hakkında konuşuyor çünkü onun için önemli olan onlar. Benim için değil. Asla ben değilim.

"Yapacaklar çünkü buna ihtiyacım var. Çünkü sen tek kişisin. Ayrıca Ezra'dan hep nefret ettiler ve bana bir daha asla dokunmayacağını biliyorlar." Bu doğru. Dokunmayacak. Bunu yaptığı için pişman ve bu da ondan nefret etmemin bir başka nedeni.

"Seninle evlenemem, Georgia."

Uzun, sert bir dakika boyunca ona bakıyorum, beni bu kadar kayıtsızca reddettiği için onu parçalamaya hazırım. Çılgınlık derimi pençelerken içim kaynıyor.

"Gerçekten mi? Öylece mi?" Sert bir nefes aldım, ellerimi saçlarımda gezdirip başımın arkasında birleştirdim ve ona öfkeyle baktım. "Aşkы yanlış yerlerde aramadığının farkındasın, değil mi? Bu bir iş anlaşması."

"Sende istediğim hiçbir şey yok."

Ahh. Yani, bir bakıma. Eğer izin verirsem. "Monroe Securities'in yüzde elli dördüne sahip olacağım ve en son teknolojimizi biliyorum. Bu konferansın konusu da bu. Bir hacker ile paylaşmamam gerekse bile bu bilgiyi alacaksınız."

Kımıldamadan bakıyor.

"Sana Monroe'nun yüzde üçünü veririm," diye teklif ettim.

"Paran seninle ilgili en az çekici olan şey."

Homurdanıyorum. "Ben bilmiyor muyum? Keşke herkes de bilse. Ama teknolojim ve senin gibi sık kafalı hackerları girmeye çalıştığın sistemlerden uzak tutmayı başaran tüm güzel yöntemler hakkında içeriden bilgi almak istiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Bunda bir zorluk yok."

Duygularım bir atom bombası gibi patlıyor, duygularımla birlikte tahribata ve yıkıma yol açıyor ve beni çözülme bölgesine doğru itiyor. Gözlerim yanıyor ve yüzümün her saniye daha da kızardığını hissedebiliyorum. Nefesimi zar zor tutarak ondan uzaklaşıyorum. Böyle olmaktan nefret ediyorum. Ben böyle biri değilim. Ben her şeyi kontrol ederim. Gemimin efendisiyim. Ama makara makara çözülüyorum ve bunu durdurmak ve kontrolü yeniden kazanmak için düşünebildiğim tek şey bu.

"Benden bu kadar mı nefret ediyorsun Lenox? Senin için o kadar mı önemsizim ki, evinize gelecek kadar çaresiz olduğumda bile bana yardım edemiyorsun?" Ona dönüyorum, kollarım iki yanımda ağırlaşıyor. "Çok şey istediğimi biliyorum. Senden benimle evlenmeni istediğimi ve bu çılgınlığın beraberinde getirdiği her şeyi biliyorum."

Burada duruyorum, tekrar yıkılmak üzereyim. Sadece hayatımı ve durumumu anlamam için bana biraz nefes aldırarak şekilde benimle evlenmesini istiyorum. Şu anda kimseye güvenmiyorum ama ona güveniyorum çünkü beni hiç umursamıyor. Hiçbir zaman umursamadı ve Monroe ya da benim param umurunda değil - kendisinin tonlarca, muhtemelen milyarlarca parası var ve yalnızlığın tanımı.

Yüzümü öfkeyle siliyorum, yanaklarıma düşen gözyaşlarını kesiyorum, ancak daha fazlası gelmeye devam ettiği için boşuna.

"Bunun tek taraflı bir anlaşma olduğunu biliyorum ve benim etrafımda olmak isteyeceğin son şey. Ben de senin etrafında olmak istemiyorum. Senin yanına falan taşınmayacağım. Los Angeles'ta kalacağım ya da muhtemelen Zax ve Grey'e yakın olmak için Boston'a geri döneceğim. Bu birkaç gün dışında benimle uğraşmak zorunda kalmayacaksın ve belki nadiren bir şey olursa. Lütfen Lenox. Sadece... siktir." Ellerim saçlarımı karıştırıyor, kendimi o kadar bitkin ve yenilmiş hissediyorum ki dayanamıyorum. "Lütfen. İki yıl boyunca bedenimi kullanmana izin verdim. Kalbime yaptıklarından bahsetmiyorum bile. O konuda aptal olan bendim ve bunu biliyorum. Ama bana borçlusun ve eğer bunu bu yüzden yapmayacaksan, o zaman Zax ve Grey için yap. Onlara yalan söylediğin için kendini suçlu hissettiğini ve sonunda her şeyin ortaya çıkmasından nefret ettiğini biliyorum. Lütfen."

Belki de bunu ona söylemek yanlıştı -zaten ruhunda o kadar çok suçluluk duygusu var ki, okyanusa adım atsa ağırlığı altında hemen boğulur- ama umurumda değil. Buna çok ihtiyacım var. Gerçek nefret ve evlilikte her şey mübahtır.

Bardağını tezgâha bırakırken boğazının arkasından hoşnutsuz bir ses çıkarıyor. "Ne zamandır konuşuyoruz?"

"Bir yıl," diyorum ve elini ağzına ve çenesine sürüp gergin gözlerle bana bakarken bu cevabı umursamadığını görebiliyorum. "Benimle evli olma fikrinden sen ne kadar nefret ediyorsan, ben de o kadar nefret ediyorum. Ama bunu yapabilecek tek kişi sensin. Lütfen hayır deme."

Chapter Three

İçimdeki her şey bana buna hayır demem gerektiğini söylüyor. Bunun yüzlerce farklı açıdan tehlikeli olduğunu ama en tehlikelisinin önümde duran kadın olduğunu. Suçluluk duygusu bir yana, onu bu halde görmeye dayanamıyorum. Bunun ona yaptıklarına katlanamıyorum. Ve eğer eski sevgilisi ve hatta babası işleri çok ileri götürüyor ve onun gitmesine izin vermiyorlarsa...

Ama lanet olsun, Georgia ile evlenemem.

Yani, onunla *evlenmek mi*?! Sahte olsa ve onu nadiren görsem bile, Vegas'ta ona dokunmak zorunda kalacağım. Kadınına aşık bir adam gibi görünmek zorunda kalacağım ve onunla tekrar bu yola giremem. Bu her şeyi riske atar. Sözlerimi bozarım.

Onunla evlenemem.

Ama ben de ona nasıl yardım edemem? Eski sevgilisinin onu takip ettiğini, rahatsız ya da güvensiz hissettirdiğini düşünmek bile onun dünyasını yakıp yıkmak istememe neden oluyor. Ve yakacağım da. Kendi yöntemlerimle. O zamana kadar onu orada nasıl yalnız bırakırım? Ya da daha kötüsü, sonunda o piçle evleneceği bir durumda sıkışıp kalmasına?

"Zax ve Grey Ezra'nın ne yaptığını biliyor mu? Onun ve babasının seni istemediğin bir evliliğe zorlamaya çalıştıklarını biliyorlar mı?" Seni tutsak edecek ve günlerini sefaletle dolduracak bir evlilik.

Gözyaşlarının bir kısmını daha siliyor ve ağlamaklı bir şekilde iç çekiyor, başını sallarken elleri kalçalarına gidiyor. "Onlara bundan bahsetmedim. Zaten benim için yeterince endişelendiler. Evlenmem gerektiğini biliyorlar ama sanırım dönüp Ezra'yla evleneceğime inanıyorlar. Sadece

Annem onları biliyor ve pek yardımcı olmuyor çünkü hisselerin bizimle kalmasını istiyor ve Ezra bunun gerçekleşmesi için tek yol gibi görünüyor."

"Bunun geçerli olmayacağını biliyorsun, değil mi? Onlara söylemek zorundayım. Onlara söylemem gerekecek. onlardan böyle şeyler. Artık değil ve bir daha asla olmayacağına söz verdim. Sana ne yaptığını bilmeleri gerekiyor." Boynumun arkasını ovuyorum. "Bu konuda yardımcı olabileceklerini düşünmüyor musun?"

Bana mutsuz bir bakış attı ama onlara söylemememi istemedi. "Hayır, istemiyorum. Bence erkekler sahiplenici ve bölgeci ve kuzenlerimin onlara siktirip gitmelerini söylemesi hiçbir işe yaramayacak. Ona geri çekilmesini ve beni yalnız bırakmasını söylediğimde kesinlikle hiçbir şey yapmadı."

"Ve bir yasaklama emri..." Cevabını zaten bildiğim için sözümü kesiyorum.

"Halka açık bir kayıt olacak. Basın zaten tepemde. Ezra ve babasının Monroe'da benimle birlikte çalıştığından bahsetmiyorum bile ve bu şirket ya da hissedarlar için iyi görünmeyecek. Onları görmek ve etraflarında olmak zorundayım. Ayrıca, Ezra tehlikeli biri değil, sadece... gitmeme izin vermek istemiyor."

Hmm. Bunu zihnimde daha sonrası için saklıyorum ve Ezra'yı biraz -ya da daha çok- araştırmayı planlıyorum. Birlikte olduklarında onu araştırmıştım, Zax benden bunu istemişti, çok şaşırmıştım ama bu birkaç yıl önceydi ve belli ki çok şey değişmiş.

Lafı açılmışken. "Zax ve Grey'e bunu sorun edip etmeyeceklerini sormalıyım."

Hıçkırığa hıçkırığa bir kahkaha atıyor ama hiç komik değil. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Beni senin yanında istemiyorlar Georgia. Sana daha önce yaptıklarından sonra olmaz. O zaman bunu açıkça belirtmişlerdi."

Bana doğru yürüyor, iri yeşil gözleri cam gibi ve yanakları kızarmış, ama vücudum hala onu görünce ve kokusunu duyunca kıpırdanıyor - Noel gibi tatlı ve baharatlı, vanilya ve tarçın gibi. Mümkünse, şimdi o zaman olduğundan daha da güzel ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Onu ilk gördüğümünden beri bir kez bile. Onu üzerimde yün bir kazak gibi hissediyorum, tenimde sıcak ve kaşıntıverici ama bir şekilde rahat ve çıkarmak isteyeceğim kadar rahatsız edici değil.

Beni etkiliyor ve bu özelliğinden nefret ediyorum. Hep nefret ettim. Benim için karşı konulmaz derecede tehlikeli olduğu tüm yollar, onunla evlenmeye hayır demem için gereken tüm nedenler.

"Zax'ın Suzie'yle yüz yıldır birlikte olduğunu düşünürsek söylediklerindeki ikiyüzlülüğün farkındasın, yetişkin bir kadın olduğumdan

ve istediğim kişiyle birlikte olabileceğimden bahsetmiyorum bile. Buna rağmen yanımda olmayacaksın.

Zaten öyle değil. Sanırım ikimiz de o günlerin geride kaldığını ve geçmişte kalmasının daha iyi olduğunu biliyoruz." Bana ulaştığında başını eğiyor ve beni inceliyor. "Evet demeyi düşünüyor musun?"

Öyle miyim? Kimi kandırıyorum ben? Asla hayır demeyecektim. "Evet. Ama kurallarım olacak."

Gülümsüyor ve bu fırtınalı bir geceden sonra şafağın ilk nefesi gibi ve içimde bir şey en kötü ve en acı verici şekilde bükülüyor. Bu bana pahalıya patlayacak.

"Güven bana Lenox, benim de kendime ait bir sürü var." Omzumu okşuyor, ben de hemen geri çekiliyorum ve kaşlarını çatıyor. "Bunu birkaç gün atlatman gerekecek. Evli insanlar genellikle birbirlerine aşık olurlar ve birbirlerine bu şekilde dokunurlar ve öyle olmasak bile bunu satmak zorunda kalacağız."

Ona dokunma, ona aşıkmiş gibi davranma düşüncesi nabzımın hızlanmasına ve parmak uçlarımda karıncalanmasına neden oluyor. Vücudunun her çizgisini hatırlıyorum. Yüzüm saçlarına gömüldüğünde saçlarının nasıl hissettirdiğini ve koktuğunu. Ellerim vücudundayken, ona zevk verirken ya da sadece onu tutarken çıkardığı sesleri ve görünüşünü.

Dokunuş zararsız ve sadece göstermelik olsa bile tam bir kabus olacaktır.

Bunu düşüncelerimden uzaklaştırmak için konuyu hızla değiştiriyorum. "Ve Ezra'nın buna inanacağını mı düşünüyorsun? Onunla ilişkini daha dört ay önce bitirmişken, birbirimize aşık olduğumuza ve evlendiğimize."

Kızarıyor ve omuz silkiyor. "Bir keresinde ona gençken sana aşık olduğumu söylemiştim. Sanırım bunu aptalca bir gençlik aşkı olarak adlandırmıştım. Ama açıkçası, eğer evliysem tartışacak bir şey yok. Mesele de bu zaten. Beni buna zorlamak ya da suçlamak için hiçbir başvuruları ya da yetenekleri yok."

Ancak, eğer onu kendisiyle evlendirmeyi takıntı haline getirmişse ve sonra kadın kalkıp başka biriyle evlenirse, bunu sineye çekeceğinden şüpheliyim. Böyle şeyler erkekleri tehlikeli ve öngörülemez yapar, özellikle de onu zaten kendisinin olarak algıladığında.

"Evlilik sözleşmesi yapacağız," diye açıklıyor. "Ezra ile yaptığımdan beri çoktan hazırlandı. Senin eşyaların sende, benimkiler bende kalacak ve evliliğimiz süresince edindiğimiz mallar ikiye bölünecek, gerçi bu son kısmın bizim için bir sorun olacağını sanmıyorum. Ve eğer bunu yapmayı kabul edersen, sana Monroe Securities'in yüzde üçünü veren başka bir sözleşme hazırlatacağım."

"Şirketini koru Georgia, ilgilenmiyorum. Eğer evet dersem, bunu başka sebeplerden dolayı yapıyorum." *Seni güvende tutmak gibi. Bu iyiliği başkasından istemeni ya da daha kötüsü Ezra'yla evlenmeni istememek gibi.* "Şimdi gitmelisin. Yarın sabah yediye kadar sana cevabımı vereceğim."

Yutkunuyor, bir adım geri atıyor ve başka bir şey söylemeden dönüp gidiyor.

Kapının kapandığını duyar duymaz dönüp burbonumu içiyorum ve bardağı duvara çarpıp parçalanana kadar odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Bu sefer temizlemeye zahmet etmiyorum.

Lanet olsun! Ne yapacağım ben şimdi? Düşünmeye çalışırken ellerimi yüzümde aşağı yukarı gezdiriyorum.

Ama tek gördüğüm onun kırık gözleri ve yalvarış şekli. Ve sonra söylemek zorunda olduğu her şeyi duymak? Evet, neden tek seçeneğinin bu olduğunu düşündüğünü anlıyorum. Ama bu adamların o kadar kolay pes edeceğini sanmıyorum. Monroe Menkul Kıymetler çok güzel bir mal ve başında çarpıcı bir kadın var. Şirketine sahip olmak istedikleri kadar sahip olmak istedikleri çarpıcı bir kadın.

Zax ve Grey'i aramalıyım. Onlara Georgia'nın burada olduğunu ve evlenme teklifi hakkında her şeyi anlatmalıyım. Midem düğümleniyor, burbon asit gibi çalkalanarak beni yiyip bitiriyor. Boşa harcanan bir nefesle, zihnim o geceye geri dönüyor.

Can havliyle nefes alırken bedenim ağır ve kemiksiz bir şekilde Georgia'nın üzerine düştü. Ter vücutlarımızı kapladı ve dilim dışarı çıkıp boynundaki teri tattı. Boğazının arkasından tatlı, küçük, memnun bir mırıltı yayıldı ve kendimi gülümserken buldum - sadece onunla olan nadir bir lanet fenomen - o üstümde olana kadar bizi yuvarladım, yarı sert horozum hala onun içindeydi.

Gitmem gerekiyordu ama bu düşünce beynime her çarptığında kendimi ona karşı pazarlık yaparken buluyordum. Sadece beş dakika daha. Sadece biraz daha. Georgia'yı bırakmak devasa bir güç gerektiriyordu ve böyle anlarda harcayacak hiçbir şeyim yoktu. Özellikle de bana sokulduğunda, başı göğsümde, kalbimin atışını sanki sadece o duyabiliyormuş gibi dinlerken.

Başını kaldırdığında, yanakları kızardığında ve gözleri parladığında, beni bir gülümsemeyle öldürdüğünde ve sonra "Seni seviyorum" dediğinde beni tekrar öldürdüğünde parmaklarım saçlarının yumuşak dalgaları arasında gezindi. Aynen böyle. Sanki kelimeleri bir saniye daha içinde tutamamıştı. Sanki onu yiyip bitiriyorlardı ve onları serbest bırakmak ruhundan bir yükü kaldırdı,

oysa tek yaptıkları benimkine baş döndürücü bir sıcaklık ve gelişen bir panik dalgası göndermekti.

Donup kaldım. Ona ne dediğini sormadım çünkü tekrarlamasından korkuyordum. Kalbim hızla çarpıyor, kaburgalarımı acıyla vuruyordu ve kendimi onu üzerimden itip doğrulmaya çalışırken buldum, o üzerimdeyken ve bana öyle bakarken nefesimi tutamıyordum.

Bir çırpıda boxer külotumu yerden kaptım ve aceleyle giydim, sonra ayağa kalktım ve beni izlediğini bildiğim halde kot pantolonuma da aynısını yaptım. "Beklediğim yanıt bu değildi," diye alay etti ama sesindeki incinmişliği duyabiliyordum. Ve lanet olsun. Bunu ona nasıl yapmıştım? Bu işin bu kadar ileri gitmesine nasıl izin verdim? Bu benim hatamdı. Hepsini benim hatamdı. Başından beri ona sadece bunun, sadece seksin olacağını söylemiştim ama... iki yıl olmuştu.

İki yıl çünkü onu nasıl bırakacağımı bilemedim.

Georgia Monroe'nun sevmesi gereken dünyadaki son adam bendim. Ben bir hiçtim. Boştum. Parçalanmıştım. Ne ona ne de onun sevgisine layıktım. Kız kardeşimin ve babamın ölmesinin nedeni rol yapamamamdı ve rol yapamamam Georgia'nın beni sevmesinin nedeniydi. Georgia beni seviyordu. Alnımda yeni bir ter dalgası oluştu, bu seferki buz gibi soğuktu. Ne yapmıştım ben?

"Lenox?" diye seslenerek paniğimi kırdı ve gömleğimi başımdan geçirirken ona döndüm. Çarşafını çıplak vücudunun üzerine çekmişti, gözleri sorgulayıcı ve öfkeliydi. "Ne yapıyorsun?"

Doğru olanı yap. Ondan uzaklaş. Onu kendinden kurtar. Bunu yapmazsan onu daha çok inciteceksin. O senden daha iyisini hak ediyor. Senin olmadığın her şeyi hak ediyor.

Bu doğrudu. Bunu biliyordum. Ruhumun en derinlerinde, bunu biliyordum. Onun sevgisini istemiyordum. Onun aşkı saf ve iyiydi, tıpkı kendisi gibi ve ben öyle değildim. Bir erkeğin olabileceği kadar kafayı yemiştım, ışığa doğru sürüklenmek yerine karanlığın daha da derinlerine batıyordum. İki yıl önce yatağına ilk geldiğimden beri onun için doğru bir şey yapmamıştım ve artık yapmamın zamanı gelmişti. Onu kullandım. Ondandır bir vampir gibi içtim, yaşamımı sürdürmek için ona ihtiyaç duydum.

"Gidiyorum," dedim, bedenimdeki ve zihnimdeki isyana rağmen sesim düzdü. Nefes almak zorlaşıyor, bir ayağımı diğerinin önüne koymak zorlaşıyordu.

"Öylece mi? Seni sevdiğimi söylüyorum ve sen gidiyor musun?"

Acı gözlerinde yüzüyordu ve ona sarılma, onu öpüp uzaklaştırma dürtüsü beni ele geçirdi. Georgia'yı incitmek istemiyordum. Onu çok seviyordum. Ama onu sevmek sonunda onun için doğru olanı yapmaktı.

"Evet." Siktir. "Ben... Bunun bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim. Bunu daha önce durdurmalıydım."

Gözleri parladı ve doğrulup çarşafı göğsüne daha sıkı sardı ve kaymaması için içine soktu. "Şaka mı yapıyorsun? Seni sevdiğimi söylediğim için mi buna son veriyorsun?"

"Beni sevmemelisin, Georgia."

Odayı geçip yanıma geldi ve cesurca önümde durdu. "Buna ben karar veririm. Kimi sevip kimi sevmemem gerektiğine ben karar vereceğim. Asıl soru, sen de beni seviyor musun?"

Evet. "Hayır." Bu kelime aramızda çınladı, sert, acımasız, geri döndürülemez.

Sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi ve yüz hatlarımı eşit ve mesafeli tutarken, verdiğim hasara tanık olmak için kendimi ona bakmaya zorladım. Bir gözyaşı yanağına çarptı ve sanki bir testere uzuvlarımı kesiyormuş gibi hissettim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? İki yıldır bunu yapıyoruz. İki yıldır bana geliyorsun. Ne bekliyordun ki? Duygularımı geliştirmeden beni sonsuza dek becermene izin vereceğimi mi?"

Utanç, sıcak ve sefil bir şekilde içime aktı. "Bunu uzun zaman önce bitirmeliydim."

Başını iki yana salladı, yüz hatları öfkeyle çarpılmıştı. "Hayır. Onu da sikeyim, seni de sikeyim." Göğsümü itti. Sertçe. "Bunu neden yapıyorsun?" Sesi çaresizlik ve duygusallıkla çatlıyordu. "Bana karşı bir şeyler hissediyorsun. Hissettiğini biliyorum. Bunu gözlerinde görüyorum ve bana dokunuşunda hissediyorum. Bana yalan söyleme ve hiçbir şey hissetmediğini söyleme." Gözlerimin önünde parçalandı, açıkça ağlamaya başlarken vücudu kendi üzerine çöktü. "Lütfen. Seni seviyorum ve seni kaybetmek istemiyorum."

Vücudum titriyor, kontrolsüzce sarsılıyordu. Zar zor dayanıyordum. Kapıya doğru bir adım attım. "Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum, Georgia." Ben hissediyorum. Her şeyi hissediyorum. "Seni sevmiyorum." Bu bir yalan. "Ve asla sevmeyeceğim." Bir adım daha attım ve sonra son bir adım daha atarak kapıya ulaştım. Arkamı döndüm, gözlerim kapandı ve nefesim kesildi. "Beni bir daha asla göremeyeceksin."

"Sen bir piçsin. Sefil, korkak bir piçsin," diye bağırdı. "Senden nefret ediyorum. Senden çok nefret ediyorum."

Başımı salladım, elim kapının üzerindeydi. "Güzel. Yapmalısın."

Otoparka kadar geldim ve bir ağaca gelmeden önce sağıma döndüm ve onu yumruklamaya başladım. Kemiklerim çatlayana ve derim pul pul olana kadar tekrar tekrar. Ağaca yaslandım ve onun apartmanına baktım. Ben bu muydum? Kendime izin verdiğim adam bu muydu? Suzie utanırdı. Ben utanırdım.

Yalan söylüyordum, iki yıldır en iyi arkadaşlarımdan sır saklıyordum, tüm bu süre boyunca onların güzel, mükemmel kuzenlerini beceriyordum ve şimdi onun kalbini kırdım. Ben bir canavardım. Ve canavar olmaktan bıkmıştım. Kendimden bu kadar nefret etmekten yorulmuştum. Sonsuz bir suçluluk denizinde boğulmaktan bıkmıştım, bu bana o kadar tanıdık gelmişti ki, ikinci bir deri gibi, nasıl kurtulacağımı bilmediğim gibi, bu yüzden kendime nasıl zarar verdiğimi zevkle izliyordum.

Ama bu sefer sadece kendime zarar vermedim. Georgia'yı incittim.

Adını koyamadığım bir şey içime doldu ve beni arabama doğru koşturdu. Elim yanıyor, şişiyor ve kanıyordu ama bundan da zevk alıyordum. Acı beni keskinleştirdi. Kararlılığımı pekiştirdi. Şehrin öbür ucuna, Boston'ın derinliklerine doğru sürdüm ve Zax'in ön kapısının zilini çaldım. Grey şehirde değildi. Turnede idi. Central Square'den sonraki ilk solo albümü birkaç ay önce yayınlanmıştı ve hızla yayılmıştı.

"Evet?" Zax'in gür sesi zilden geldi. "Benim."

Beni çağırdı ve asansöre binmek yerine merdivenlerden yukarı koştum, elimden kan damlıyordu ve arkamda işlediğim suçların izini bırakıyordum. Kapısına vurdum ve kapıyı açtığı anda dehşet ve rahatlama hissettim.

"Ne oluyor Lenox? Sen iyi misin? Ne oldu?" diye sordu kanayan elimi tutarken ve telaşlı bir tavırla.

En iyi arkadaşımı kaybetmek üzereydim ama bu hak ettiğimden daha az değildi. Ama artık bunu ondan saklamadığım sürece kendimi düzeltemezdim. "Georgia'yı becerdim."

Yüz hatları gözle görülür şekilde sertleşmeden ve çenesi kilitlenmeden önce ne yapacağını bilemez bir halde bana baktı. "Ne zaman?"

"İki yıldır. İki yıldır senin ve Grey'in arkasından onu beceriyorum."

Yumruğu fırladı ve yanağıma, gözümün hemen altına çarptı. Geriye doğru uçtum ve yüzümde yakıcı, beyaz bir acı hissederken kapıya sertçe çarptım. Kendimi dik durmaya zorladım. Georgia'yla yüzleşmek için kendimi zorladığım gibi, onunla yüzleşmek için de kendimi zorladım.

"Siktir!" diye bağırdı, geri çekildi, elleri saçlarında, adım atmaya başladı. "Georgia mı?! Georgia'yı arkamdan böyle mi beceriyordun? Neden?"

Ona verecek cevabım yoktu. Hiçbiri önemli değildi. Ne söyleyecektim ki? Çünkü ona ihtiyacım vardı. Çünkü onsuz nefes alamazdım. Bunlar söylenecek faydasız şeylerdi ve hiçbir şeyi daha iyi hale getirmiyorlardı. Georgia'ya yaptığım şey için hiçbir mazeretim yoktu.

"Bilmelisin, bu gece bana beni sevdiğini söyledi," dedim sessizce.

Beni parçalara ayırmak üzereydi. Beni olduğum yerde yere serecekti. Kendini zar zor tutuyordu. "Sanırım karşılığında ne söylediğini sormama gerek yok. Bunu her yerinde görebiliyorum." Bakışları kaygan bedenime ve berbat elime çarptı. "İki yıl, ha? Umarım acıyordur, seni aptal orospu çocuğu. Onun gibi bir kızdan vazgeçmek. Umarım cehennem gibi acıyordur."

Başımı eğip yere baktım ve Zax sessizliğe gömüldü.

Suçluluk duygusunun, kaybın ve bununla birlikte kendinden nefret etmenin verdiği ıstırapı ve acıyı anlayabilecek biri varsa o da oydu. O benim kardeşim gibiydi ve Suzie'nin ölümü ikimizi de mahvetmişti. Ondan beri kimseyle çıkmamıştı. İki yıldır yalnızdı ve onun ölümü yüzünden benim gibi kafayı yemişti. O da benim gibi dünyadan nefret eden sefil, öfkeli bir hıyara dönüşmüştü ama kendine benden daha az zarar veriyordu. Benim kaybettiklerimin hepsini kaybetmemişti ve benim kaybettiğim gibi kaybetmemişti.

"Neden buradasın? Neden bu gece? Neden şimdi?"

Ellerim başımın üzerinde, kapıya doğru geri geri gittim. "İstiyorum..." Sustum ama her şeyi tahmin ettiğini fark ettim. İstiyordum. İki yıldır ilk defa istiyordum ama istiyordum. Bir şeyler istedim. Bir hayat. Potansiyel. Üzerimdeki tenden nefret etmemek istiyordum. Georgia'nın sevgisine layık olduğumu hissetmek istiyordum, ona bir daha sahip olamasam bile.

Bana baktı, gerçekten baktı ve "Anlıyorum" dedi.

Ellerim kalçalarımın buluştu ve titremeye başladım.

"Onu incittiğin için seni affetmeyeceğim. Kendini affetmeni de istemiyorum, eğer bu işten sıyrılman için gereken buysa. Yine de sana çok kızgınlım ve Grey de kızacak. Muhtemelen daha da kötü. Aynı anda hem ağzını burnunu kırmak hem de sana sarılmak istiyorum. Bunun benim için nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Daha iyisini yapmak. Daha iyi ol. Seni seviyorum. Git hadi. Ama Georgia'dan uzak dur. Ona bir daha asla dokunmayacaksın. Ve bana bir daha asla böyle yalan söylemeyeceksin."

Elimi yüzüme sürerek telefonumu cebimden çıkardım ve Zax'i aradım. "Selam," diye hızlıca cevap veriyor, Zax'in her zaman yaptığı gibi. "Her şey yolunda mı?" Çünkü mesaj atıyorum ve mesaj atılmaması gereken bir şey olmadığı sürece nadiren arıyorum.

"Grey'de birleşiyorum." Onun bir şey söylemesini beklemeden ekranımdaki birleştirme düğmesine basıyorum ve ardından Grey'i arıyorum, o da hemen telefonu açıyor.

"Lenox?"

"Zax'e yama yapıyorum." Hepimiz hatta olduğumuzda mutfağında volta atmaya başlıyorum. "Georgia az önce buradaydı," diye söze başlıyorum ve ardından onlara her şeyi anlatmaya devam ediyorum. Bitirdiğimde, dirseklerim dizlerime gömülmüş ve başım ellerimde koltuğumda oturuyorum.

Zax, "O zaman sen yapıyorsun," diyor ve ben onun bu kesin ses tonuna esprili bir şekilde kıkırdıyorum. "Aksi takdirde bizi aramazdın. Ona basitçe hayır diyecektiniz ve hepsi bu kadar olacaktı."

"Nasıl hayır diyebilirim?" Düşüncelerini gerçekten merak ederek soruyorum.

Grey duygusal olan kardeş olduğu için, Zax ise metodik ve pragmatik olduğu için "Yapamazsın," diye çıkışıyor. "Eğer şu anda ihtiyacı olan şey buysa ve sen de bunu yapmaya hazırsan, o zaman sorgulayacak ne var?"

Her şeyi.

"Eğer bir şey varsa, o haklı," diye devam ediyor Grey, buharlaşarak.

"Ona borçlusun."

Gözlerim kısılıyor ve sessiz bir nefes veriyorum.

"Bunu yapmaya istekli misin?" Zax bastırır. "Çünkü şu anda ihtiyacı olan şey ona yardım edebilecek ve ona göz kulak olabilecek biri." Ellerini kendilerine saklarken, söylemiyor ama ses tonundan anlaşılıyor. Zax'i beş yaşımdan beri tanıyorum. Sekiz yıl boyunca kız kardeşimle çıktı. Onu bu gezegendeki herkesten daha iyi tanıyorum. Yine de, bu sefer ona dokunmayı planlamıyorum, bu yüzden sorun olmayacak.

Bunu yapıyor muyum? Georgia ile evlenecek miyim? Başka seçeneğim olduğundan emin değilim.

Onlara yalan söyleyen, kuzenlerini kullanan ve daha sonra onun kalbini kıran bir pisliktim.

Bu nedenle, ilgili herkese borçlu olduğum için, "Evet. Bunu yapmaya hazırım." diyorum. Sesim düzgün, içimdeki azgın cehennemi maskeliyor. Zax'i okuma yeteneğimin aksine, ben izin vermediğim sürece kimse beni okuyamaz.

Bu işte duygulara yer yok. Onlar için arzu da yok. Zaten karmaşık olan bir durumu daha da karmaşıklaştırmaktan başka bir işe yaramazlar.

"Tamam," diyor Zax sonunda teslim olmuş bir nefesle. "Ama bize verdiğin sözleri unutmama."

"Varım." Ve onlara uyacağım.

Ellerimi kendime saklayacağım. Gözlerim ait oldukları yerde. Düşüncelerim kilit altında.

Ve Georgia Monroe için hissettiğim her şey olduğu yerde kalacak... altı ayak altına gömülecek.

Chapter Four

Uyumaya çalışmakla uğraşmadım. Uyku zaten çok iyi bildiğim bir şey değil ama monitörlerimin karşısında oturup nüfuz etmeye çalıştığım sistemle de oynamadım. Sinirliydim, rahatsızdım, çalkantılıydım. Gecenin bir yarısı koşuya çıktım ve ardından kaslarım çığlık atıp pes etme tehlikesi geçirene kadar ağırlık kaldırdım. Bu da benim için yeni bir şey değildi. Beynim işleri böyle çözüyor.

Her zaman devam ediyor. Yorgunluk noktasına kadar zorlamadığım sürece asla susmuyor. Ama şafak söktüğünde, duş alıp giyindiğimde ve kahvemi yudumladığımda artık tedirgin değilim. Aksine, teslim olmuş durumdayım. Georgia'yla birkaç gün saçmalayacağız, sonra ben Maine'e döneceğim, o da başka bir yerde olacak. Zax'e verdiğim sözü tutacağım. Uzak duracağım.

Bundan sonra Georgia'dan.

Brooklynn'e mesaj atıp herkesi yeniden ayarlaması ve köpeğim Alice'i bir süre daha tutması gerektiğini söyledim. Ona evleneceğimi söylemedim. Georgia Monroe'dan bahsediyoruz ve yakında haberlere çıkacak. Bundan çıkacak tek iyi şey, kasabadaki çöpçatanların yakamdan düşmesi olabilir.

Sonra Georgia'ya mesaj attım.

Dokuzda uçakta görüşürüz.

Hemen cevap veriyor ve ben de başparmağımı alt dudağımda gezdirerek baloncuk ve üç noktanın dansını izliyorum.

Georgia: Ah! Teşekkür ederim. Teşekkür ederim! Seni öpebilirdim ama öpmeyeceğim. Bu arada, ne zaman kalkacağımızı nereden biliyorsun?

Telefonumu cebime atıp toparlanmak için yukarı çıkarken buna cevap verme zahmetine girmiyorum, ancak en üst basamağa ulaştığımda telefonum titriyor.

Georgia: Zax dün gece geç saatlerde otel odama geldi. Seninle konuştuğunu ve bunu benim için yapacağından memnun olduğunu söyledi. Benim için endişelendi, ama ona senden nefret ettiğimi söyledim, bu yüzden endişelenmesine gerek kalmadı. Ayrıca bana seni üzebilecek bir şey verdi. Suzie'nin yüzüğünün bende olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm ve onunla ne yapacağımdan emin değilim.

Hay sikeyim. Neden gidip bunu yaptı ki?

Zax'ın Suzie'ye asla veremediği nişan yüzüğü, çünkü Suzie ondan hemen önce ölmüştü. Callan, yeğeni Katy'nin vasiliğini alabilmek için sahte nişanlısı olması gerektiğinde yüzüğü Layla'ya vermişti. Ancak bu oyun sona erdiğinde -ve şimdi gerçekten nişanlı olduklarında- Callan onu Zax'e geri verdi.

Zax'in ne yaptığını biliyorum. Ne düşündüğünü biliyorum. Georgia Monroe gibi paralı ve sosyal bir kadın, elinde bir taş olmadan nişanlanmaz ya da evlenmez ve o da Georgia'nın iyiliği için bunun olabildiğince gerçekçi görünmesini istiyor.

Ama lanet olsun.

Suzie'nin yüzüğü Georgia'nın elinde.

Elimi alnıma silerek yatak odama giriyorum ve bir bavul çıkarıp buradaki eşyalarımı gözden geçiriyorum. Maine'de dışarı çıkmıyorum, bu yüzden sürüklendiğim tüm etkinlikler ya da şeyler Boston'da gerçekleşiyor, bu yüzden buradaki dolabım pahalı eşyalarla dolu - Zax bir tasarımcı markası olan Monroe Fashions'ın sahibi olduğu için çoğu Monroe etiketli.

Sonunda bir cevap alabildim.

Ben: Bunu giymelisin.

Çünkü Georgia'yla sahte bir evlilik yaptığımı ve onun yüzüğünü taktığını bilmek Suzie'yi çok mutlu ederdi. Sadece onun yapabileceği gibi güler ve benimle acımasızca alay ederdi. Şöyle bir şey söylerdi: "Georgia'ya aşık olduğun gibi

aşk kitaplarımda yaptıkları gibi." Ben de cevap olarak bir şey söylemeyecektim çünkü buna gerek yoktu.

Aşık olmak benliğimin doğal bir parçası değil.

Buna meydan okuyacak tek kadının evlenmek üzere olduğum kadın olması dışında.

İki saat sonra Logan Havaalanı'nda güvenlikten geçip terminale doğru yürürken onun kızıl saçlarını fark ediyorum. Uçak kalkmak üzere, insanlar ayakta ama Georgia oturuyor, yüzü endüstriyel halıya dönük, yanında iki siyah bavul dik duruyor.

Yanına oturuyorum ama ne hareket ediyor ne de konuşuyor. Sadece zor nefes alıyor, gözleri kapalı.

PA sisteminden "Şimdi birinci sınıf yolcularımıza hoş geldiniz diyoruz," diye sesleniliyor ama Georgia artık uçağa binebilmemize rağmen hâlâ kıpırdamıyor. Elinde Suzie'nin yüzüğü var, kocaman bir elmas neredeyse alaycı bir şekilde bana parlıyor. Kız kardeşimi özlemediğim tek bir an bile yok. Hâlâ hayatta olmasını dilemediğim.

Bunun için *her şeyimi* verirdim.

Georgia'nın üzerinde taş olan parmağına dokunuyorum. "Bunu Zax'e asla söyleyemezsin ama Suzie o yüzükten nefret ederdi."

Başını yavaşça kaldırıyor, yüzü solgun ve nemli, kaşları birbirine çarpısa da söylediklerim kafasını karıştırıyor. Ayağa kalkıyorum, valizlerinin saplarından tutuyorum ve biniş alanına doğru ilerlemeye başlıyorum. Hızla ayağa fırlıyor, devasa çantasını göğsüne bastırıyor ve beni takip etmeye başlıyor.

"Ne demek nefret ederdi?" diye soruyor, ancak telefonunu elinden alıp kilidini açmak için yüzünü kullandığımda ve onu uçağa bindirmek için biniş kartını kaydırduğımda bana kızgın bir şekilde "Hey. Ne yapıyorsun?" diye ciyaklıyor. Direnmeye başladı ama onu önüme ittim, bavullarımızı arkamdan sürüklerken kaçacak yer bırakmadan onu da yanımda götürmeye zorladım.

"Suzie gösterişli ya da gösterişsiz şeyleri sevmezdi."

Georgia buna itiraz ediyor ve başını omzunun üzerinden çevirerek bana sert bir bakış atıyor. "Gösterişli ya da gösterişsiz değil. Çok güzel." Elini kaldırıp yüzüğe hayranlıkla bakıyor.

"Bu bir mafya gelin yüzüğü."

Gülüyor ama titrek bir gülüş. "O zaman ben bu muyum? Çünkü böyle bir yüzüğü çok isterdim." Çok güzel bir yüzük. Zax'in seçmesine yardım ettim ve Suzie buna bayılırdı.

Yürüyüş yolunun uçakla buluştuğu kenarda bocalıyor ve onu iterek neredeyse tökezleyerek uçağa binmesini sağlıyorum.

"Günaydın, Bayan Monroe," diye selamlıyor uçuş görevlisi ama Georgia kendini kaybetmek üzereydi, ben de onu pencere kenarındaki koltuğa ittim ve sonra koridoru kapatarak ağır çantalarını baş üstü kutusuna attım.

Koridordaki koltuğa oturuyorum, yolcuların binişini izliyorum, yanımızdan geçerken Georgia'ya bakıyorlar çünkü ülkedeki herkes onun yüzünü tanıyor ve sadece son altı ayda yaşadıklarından dolayı değil. Tüm hayatı boyunca ünlü biriydi. On dört ile on sekiz yaşları arasında bir düzine filmde oynadı ve ondan önce de annesiyle birlikte ödül törenlerinin demirbaşığıydı.

Ona dönüyorum, ellerini nasıl sıktığını ve dizlerinin nasıl zıpladığını fark ediyorum. "Ezra'nın senin için seçtiklerini beğenmedin mi?"

"Ha? Oh." Yüzüğe bakar ve başını sallar. "Güzeldi ama bu yüzüğün gösterişli olduğunu düşünüyorsan, bir de bunu görmeliydin. Titanik'i tek başına batıran şeydi ama etrafında büyük sarı elmaslardan oluşan bir halka vardı."

"Sarı elmasları sevmiyor musun?" Daha az umursayamazdım. Uçak dolarken ve uçuş görevlileri güvenlik kontrollerine başlarken onun konuşmaya devam etmesini istiyorum.

"Pek sayılmaz. Yani, tek başlarına güzeller ama büyük bir elmasın etrafında iyi durmuyorlardı. Ya da daha çok onunla nişanlanmak hiç doğru gelmedi ve yüzük bunu sürekli hatırlattı. Dürüst olmak gerekirse artık bilmiyorum."

"İyi ki benimle evleniyorsun o zaman," diye alaycı bir şekilde takılıyorum.

Bana göz kırıyor ama tam o anda uçağın kapısı kapanıp yerine kilitleniyor ve hemen titremeye başlıyor. Vücuduna uzanıp onun için emniyet kemerini bağlıyorum.

Aynı uçuş görevlisi kibarca "Kalkıştan önce içecek bir şey ister misiniz?" diye sorar.

Georgia başını sallıyor, nefesi kesiliyor ve kadın bana sempatik bir bakış atarak arkamızdaki insanlara doğru ilerliyor.

"Nerede evleniyoruz? Bana bunu anlat."

Uçak kapıdan uzaklaşmaya başladığında hâlâ başını sallıyordu. "Ativan'ımı almadım."

"Neden?"

"Buraya gelirken beni çok sersemletti çünkü sakinleşmek için çok fazla almam gerekiyor ve ben... Bunu yapamam. Uçaktan inmeme gerekiyor."

Ayağa kalkmak için hareket etmeye başlıyor, emniyet kemerini kurcalıyor ve ben yüzünü avuçlarıma içine alıp dehşet içindeki gözlerini benimkilere dikmeye zorluyorum. "Nerede evleniyoruz Georgia?"

Eli ön kolumu kavıyor ve tırnakları derime batarken gözleri kapanıyor, bir damla yaş akıyor. "Elvis yok," diyor ve ben şaşkın kıkırdamamı engelleyemiyorum.

"Elvis bir yer değil mi?" Ben deadpan.

"Babam orada olmayacak. Kimsenin benimle yürümesini istemiyorum."

Oh.

Tutuşu sıklaşıyor ve uçak hızlandıkça kan çekiyorsa şok olmam.

"Lenox..." Bir nefes. "Lütfen. Yapamam..."

"Nefes al, Georgia. Tuttum seni." Ama o nefes almıyor. Koltuğunda sallanıyor ve neredeyse hiperventilasyon geçiriyor.

"Ben böyle biri değilim."

"Biliyorum ama bunda utanılacak bir şey yok."

Başını tekrar sallıyor, kızıl saçları uçuşuyor. Ter alnını kaplıyor, yüzü solgunlaşıyor ve bir yaprak gibi titriyor. "Yapamıyorum... Nasıl durduracağımı bilmiyorum. Yapamıyorum... Nefes alamıyorum. Gitmem gerek. Lütfen, gitmem gerek. Buradan çıkmam gerek."

Hay sikeyim. Kendini kaybediyor ve tüm dikkat dağıtma çabalarını panik atağını durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Nasıl durduracağımı ben de bilmiyorum. Panik atağı nasıl durdurabilirsin ki? Ona vuramıyorum ya da sarsamıyorum ve artık nefes alması için kusmuk torbaları da yok. Kendimi çaresiz hissederek elimdeki yüzüne, alt dudağını kesen dişlerine bakıyorum ve şimdiden buna pişman olacağımı biliyorum ama gerçekten başka bir şey düşünemiyorum.

Onu öpmek istemiyorum -yani istiyorum ama öpmeyeceğim- onun yerine öne eğilip alt dudağını ısıyorum, dişlerimiz acıyla birbirine vuruyor ve onu bir santim geriye itiyorum. Gözleri iri iri açılıp irkildi ama yüzünü yakın tutup daha sert ısırdım ve dudağını ağzıma alıp tadından inlememek için kendimi zor tuttum.

Dişlerimi çekmeden önce çiğniyorum, yumuşak, dolgun dokuyu dişlerimle kazıyorum ve sonra aynısını üst dudağına yapıyorum. Tadı sevdiği vanilyalı ChapStick ve naneli gargara gibi ve yanağındaki elim başının yan tarafını kavrayana kadar geriye kayıyor. İçime doğru inliyor, gözleri santimetrelerce öteden doğrudan benimkilere bakıyor, bana yeşilin güzel tonlarına tam erişim sağlıyor, ama onu ısırduğım gerçeğinden başka bir şey düşünmüyor.

Nefes alış veriş kesik kesik yavaşlıyor ama sonra yanaklarına renk gelirken yavaş yavaş daha düzenli hale geliyor. Dilimi ağzımda tutuyorum ve gözlerimi kapatmaya ya da ona bastırmaya cesaret edemiyorum. Isırıyorum, çiğniyorum ve ara sıra dişlerimi daha derine batırıyorum, ta ki gözlerinde bir acı parıltısı görene kadar.

Ama hepsi bu kadar.

Acı. Dikkat dağıtıcı. Beni buna zorladığı için ona öfke. Kendime kızgınlık çünkü ona bu kadar yakın olmak ve dudağını ısırarak bile sikimin kot pantolonumun fermuarını zorlamasına neden oluyor.

Konu ona geldiğinde kendimi nasıl inkâr edeceğimi hiç bilmiyordum ama öğrenmem gerekecek ve hızlı öğreneceğim. Bununla birlikte, biraz daha sert ısırıyorum, onun inlemesine ve elinin ön kolumdan aşağı kaymasına neden oluyorum.

Uçak havalandığında ve o çınlama sesi duyulduğunda geri çekiliyorum, onu bırakıyorum ve elimin tersiyle ağzımı siliyorum. Ancak bu, onun tadını ya da aletimin her saniyesini nasıl sevdiğini ortadan kaldırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Hâlâ o geniş zümrüt gözleriyle bana bakıyor, az önce yaptığım şey hakkında ne düşüneceğinden ya da nasıl tepki vereceğinden emin değil. Güzel. Bırakayım da paniğe kapılmak yerine onun akli da benimki gibi karışsın. Kendimi toparlamak, görevimi ve neden burada olduğumu hatırlamak için kendime bir saniye veriyorum.

"Beni ısırdın."

"Hâlâ panikliyor musun?"

Bir an için bunu düşünüyor. "Hayır. Ama sen beni *ısırdın*."

"Rica ederim," diyorum, sesim soğuk ve etkilenmemiş. "Şimdi bana beni zorladığın şu düğünden bahset."

Chapter Five

Affedersiniz, uçuş görevlisi? Sanırım kabinin hava basıncı düştü ve şimdi oksijen maskesine ihtiyacım var. Ben de daha önce nefes darlığı çektiğimi sanıyordum. Yüce İsa... Lenox az önce dudaklarımı çiğnedi. Daha önce hiçbir erkek bana bunu yapmamıştı ve bu kadar erotik bulacağımı düşünmezdim, ama vay canına, çok ateşliydi.

Bunu neden yaptığının tamamen farkındayım ve bu da zihniyetime yardımcı olmuyor.

Burada benimle uçakta, hiçbir kişisel çıkarı olmadan benimle evlenmek için Las Vegas'a uçuyor ve son yirmi dakikasını benimle konuşarak geçirdi. -ki bunu yapmaktan nefret eder- pırlanta yüzükler ve Vegas'ta nerede evleneceğimiz gibi saçma sapan şeyler hakkında, ikisini de umursadığından şüpheliyim. Ve ben hala aklımı kaçıırıyorken, beni kendime getirmek için ısırdı.

Bu sadece onun yapabileceği bir hareketti ama o anda ihtiyacım olan her şeydi. Beynime kısa devre yaptırdı. Hızlı ateşten sersemletmeye çevirdi. Komik ya da belki o kadar da değil ama babamın uçağı kaybolana kadar uçmayı hiç düşünmemiştim. Babamın uçağına ne olduğunu bilmiyorum ama özel dedektifler de bir şey söyleyemedi.

Cinayet ne doğrulandı ne de bir olasılık olarak elendi. Tek bilinen uçağın patladığı ve buna neyin sebep olduğunu bilmek için uçağın yeterli parçasının bulunamadığı.

Ama Lenox'un az önce yaptıklarından sonra, tek düşünebildiğim Lenox iken bu haftanın geri kalanını nasıl atlatacağım?

Ağzımı kemirmek mi? Ve bunu farklı bir dudak setinde denese bu kadar iyi hissettirir miydi?

Uçuş görevlileri gelip sıcak fındık ve bir tabak marine edilmiş zeytin getiriyorlar ve Lenox bana bir viski ve diyet kola ısmarlama görevini üstleniyor. İtiraz etmedim. Açıkçası bunu kullanabilirim.

Özellikle de "Sence bir sözleşme yapmalı mıyız?" dediğimde.

Paniğim geçtiğine göre Lenox beni tamamen unutmuş, bilgisayarında kim bilir neler yapıyor. Gözlük takıyor ve dakikada yaklaşık bin kelime yazıyor ve ne zaman ekranına nazıkçe bakmaya çalışsam, hiçbir mantıklı gelmiyor. Bir kere, daha önce gördüğüm hiçbir dizüstü bilgisayara ya da ana ekrana benzemiyor.

Bir diğeri, yazdığı her şey ekranda anında ikili koda şifreleniyor.

"Bu da ne?"

Başını bana doğru çeviriyor ve mavi gözleri doğrudan benimkilere dikiliyor. Tek tepkisi kaşını kaldırıp "*Gerçekten bu kaşına cevap vermemi bekliyor musun?*" demek oluyor.

İçkimden bir yudum alarak omuz silkiyorum. "Daha önce gördüğüm hiçbir bilgisayara benzemiyor, hepsi bu."

"Çünkü öyle değil. Onu ben inşa ettim."

Sormamalıydım. Dahi zekası beni her zaman tahrik etmiştir ve dudak ısırmasından sonra, ondan nefret ettiğim tüm yolları hatırlamam gerekiyor, basit bir bakışla beni hala tahrik edebileceği tüm yolları değil.

"Peki ya gözlükler?" Çünkü onların içinde ne kadar seksi görüldüğünü itiraf etmekten nefret ediyorum.

Lanet seksi inek.

"Mavi ışık."

Mantıklı. Boğazımı temizliyorum, uçakta olduğumuz için alçak sesle konuşuyorum -yakınımızda birçok kulak var- ama otele ve süitimize ulaşmadan önce bu işi halletmek istiyorum çünkü kısa bir süre sonra düğün zamanı.

"Sana bu sabah evlilik sözleşmesini gönderdim. İçindeki tüm dilden memnunsanız ve herhangi bir değişikliğe ihtiyaç duymuyorsanız, avukatıma göre e-imzalamamıza izin veriliyor."

"Ben imzalamadım. Çoktan imzladım ve avukatınıza geri gönderdim." "Oh."

İç çekiyor, burada olmaktan hiç mutlu değil ve beni endişelendiren de bu. Bunda onun için hiçbir şey yok. Her an çekip gidebilir. "Bunun ötesinde ne tür bir sözleşme arıyorsun?"

"Bilmiyorum bile," diyorum ona dürüstçe. "Dün gece kuralların olduğunu söyledin ve ben bunları tartışmamız gerektiğini hissediyorum. Tartışalım. Benim kesinlikle ikimizin de uyması gereken sınırlarım var."

Birkaç dakika daha yazıyor ve tam bana cevap vermeyeceğini düşündüğüm anda son bir tuşa basıp dizüstü bilgisayarının ekranını kapatıyor ve bana dönerek tüm dikkatini bana veriyor ki bu onun gibi bir adam için rahatsız edici bir şey.

İçkimi kolçağın ucundaki küçük tepsiye bırakıp çantama uzanıyorum ve kalem yerine kırmızı bir dudak kalemi buluyorum ama neyse, işe yarayacaktır. Kapağı dişlerimle koparıyorum ve sonra kendimi beyaz kokteyl peçetesine yazmaya başlayacak pozisyona getiriyorum.

Kıkırdıyor, ender rastlanan bir kıkırdama, ve elini sallayarak önce benim başlamam gerektiğini işaret ediyor, ama astarı elimden çekip alarak beni durduruyor. "Onları yazmıyoruz, Georgia."

"Neden olmasın?"

"Çünkü böyle bir şey kaybolabilir ve çok kolay bulunabilir."

Güzel. Astarı elinden çekip alıyorum, Louis'ime geri atıyorum ve içkimden bir yudum alıp ona söz hakkı veriyorum. "Yaş güzellikten önce gelir. Önce sen."

Sırıttırıyor. "Ne konuşursak konuşalım, gördüğün her şey özel ve tamamen ikimizin arasında kalacak. Annene ya da kız arkadaşlarına benim hakkımda hiçbir şey söyleyemezsin. Ne yaptığımı biliyorsun." Bakışları bana dönmeden önce dikkatle kapalı dizüstü bilgisayarına kayıyor. "Ama dünya bilmiyor. Ben bir dövme sanatçısıyım, başka bir şey değil. Anladın mı?"

"Kesinlikle. Sanırım bunu asla yapmayacağımı ve yapmadığımı biliyorsun. Bunu zaten söylemeye gerek yok." Serçe parmağımı uzatıyorum ve ne yapacağından emin değilmiş gibi ona bakıyor. "Tükürük tokuşturmamızı mı tercih edersin yoksa elimi kesip açarak bunu bir kan yemini haline getirmemi mi?"

"Bugün zaten tükürüğünün tadına baktım, ama nasıl bağlayıcı hale getireceğimize karar vermeden önce bunun geri kalanını halledelim. Kurallarınız nedir?"

Dudaklarımı yalıyorum, ona yaklaşıyorum, birinci sınıftaki diğer insanlara bakıyorum, ama herkes gürültü önleyici kulaklıklarını takmış ve bize hiç dikkat etmiyor. "Ne zaman insan içine çıksak el ele tutuşuyoruz ya da aşık olmuş gibi dokunuyoruz. Bu gerçek olmayabilir ama ben gerçek gibi görünmesini istiyorum. Bu illüzyon benim için çok önemli."

Başını sallıyor, ben de bunu onayladığı şeklinde algılayıp devam ediyorum.

"Bu konuda hiçbir şey söylemedim ve sormadım çünkü zaten çok şey soruyorum ama..." Bir nefes üflüyorum. "Ama sence-"

"Zaten araştırıyorum ve endişelenmene gerek yok. Güvende olduğunuzdan emin olacağım."

Gülümsedim. "Ne sorduğumu nereden biliyorsun?"

"Seni okumak kolay," diyor basitçe ve kaşlarımı çatıyorum. Bu fikir hoşuma gitmedi. Onunla değil. Hiç kimseyle. "Georgia, benim karım olacağın ve bunun seni benim sorumluluğum altına soktuğu gerçeğinin yanı sıra, sen aynı zamanda en iyi arkadaşlarımdan kuzenisin. Seni güvende tutacağım ve bu görevin bir parçası da güvenliğine yönelik hiçbir tehdit olmamasını sağlamak."

"Böyle konuşarak beni ıslatacaksın."

Hiçbir şey söyleyemiyor, bana ters ters bakıyor ve sonra da içkimi çalıp içkisini bitiriyor.

"Hey! O benim."

Yudumunu bitirip bana geri uzatıyor, ben de kendiminkinden bir yudum alıyorum. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kendimi güvende tutabilirim. Jujitsu'da kara kuşağım ve

Sen benim iki katım olsan da ve sokaklarda yasal olandan daha fazla kasın olsa da ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Daha çok eski sevgilimin dolabında bilmem gereken herhangi bir iskelet olup olmadığını öğrenmek istedim. Onun ayrıntılarına ihtiyacım yok ve açıkçası umurumda da değil ama beni incitecek ya da etkileyecek bir şey yapıp yapmadığını bilmek istiyorum."

Bana sanki beni bir teneke kutu gibi ezebilecekmiş gibi bakıyor ama benim de birkaç havalı numaram var ve hafife alınmayı umursamıyorum çünkü bu her zaman bir avantajdır.

Ama sonra ayıldım ve beni düşündürdüğü için cevabını istediğimden emin olmadığım bir şey sordum. "Sence babamın uçağını Ezra mı düşürdü?" Benden başka, Ezra bu işten en karlı çıkan kişi.

"Şu anda hiçbir fikrim yok. Ama öğrenirsem sana söyleyeceğime söz veriyorum."

Bununla yaşayabilirim. "Tamam. Sıra sende. Bir sonraki kuralını söyle. Ben onlara Lenox kanunları diyeceğim."

Koltuğunda kayarken bunu geçiştiriyor, ama bakışları hiç değişmiyor. "Bu benim için de pazarlık konusu değil."

"Pekala." *Yutkun.* "Dökül bakalım." Bacaklarımı koltuğuma kıvrıp koltuklarımızı ayıran geniş kolçağın üzerinden sarkıtıyorum.

"Ben sahipleniciyim. Aramızda gerçek olmayabilir ama evlilik hem yasal hem de dünya için gerçek olacak. Eğer benimle evlenirsen.

başkasını becermek."

Ama...

"Sevişmiyoruz."

"Bu benim koşulum. Sizin deyiminizle benim kanunum."

Kalbim fazladan bir kez daha çarpıyor. "Bu senin için de geçerli mi?" "Evet."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Başka bir kadın olmadan bir yıl mı geçireceksin?"

"Sevişmiyoruz," diyor, sözlerimi bana geri atarak. "Ama evet. Sen benim karım olduğun sürece başka kimse olmayacak."

Tartışmak zor. Özellikle de erkekler iyileşme ve hayatımı yeniden inşa etme dönemimin bir parçası değilken.

Boğazımı temizliyorum - yemin ederim bu adam sahipleniyorum ve seni güvende tutacağım saçmalıklarıyla beni ateşler içinde bırakıyor. "Anlaştık. Başkası olmayacak -ya da birbirimiz- çünkü geçmişte bu benim için pek iyi sonuçlanmadı. Başka bir şey var mı?"

Başını sallla.

"Başka bir şeyim olduğundan da emin değilim. Daha fazlasını eklememiz gerekirse, ekleyeceğimiz konusunda anlaşabilir miyiz?"

Başını sallla.

"Kan mı, tükürük mü, serçe parmak küfrü mü, yoksa başka bir şey mi? Dövme yaptırırdım ama imzanın tenime kazınmasını istemiyorum."

Bana sırtıyor. "Senin sözün yeterli olacaktır. Sen bana güveniyorsun, ben de sana güveneceğim."

Yeterince makul. "Alışverişe gitmem gerek," diyorum ona ve konuşmanın yardımcı olması dışında nedenini bile bilmiyorum. "Bir gelinliğe ya da en azından düğünümde giyebileceğim bir elbiseye ihtiyacım var."

Kaşlarını çatıyor ama bilgisayarında her ne yapıyorsa ona devam ederken bir daha bana bakmıyor.

"Caesars'ta kalıyoruz. Konferans orada." Yutkunuyorum, yanaklarımda sinir bozucu bir kızarıklık hissediyorum -bazen açık tenli bir kızıl olmak böyle berbat bir şey. "Bir süitimiz var ama-"

"Paylaşıyor," diye araya giriyor ve ben temkinli bir şekilde başımı sallıyorum, dudağımı çiğniyorum çünkü gergin olduğumda bunu yapıyorum, ama hemen duruyorum çünkü... şey, evet. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum. Belki de her an fikrini değiştirip arkasını dönüp eve gitmesini beklediğim içindir. Belki de onu altı yıldır görmediğim içindir ve en son gördüğümde berbattı ve o zamandan beri

Sonra ona karşı nefret ve kızgınlık duymaya başladım. Ya da belki de onunla *evlendiğim* içindir ve bunu tüm doğru nedenlerle yaptığımı bilmeme rağmen bu yanıştan başka bir şey hissettirmiyor.

Eğer bu Asher ya da Callan olsaydı, gülüyor, şampanya içiyor ve asla gerçekleşmeyecek olan düğün gecesi hakkında birbirimize takılıyor olurduk. Ama Asher'la Lenox'la olduğu gibi bir geçmişim yok ve bu konudaki her şey patlamaya hazır bir mayın tarlası gibi.

"Süit olduğu için bir kanepe de var sanırım."

"Vegas süitinde bir kanepe. Eminim temizlik ve hijyenin alamet-i farikasıdır."

İçkimin bir yudumunda boğuluyorum, yarısı ağzımdan kahverengi bir duş halinde önümdeki koltuğun arkasını kaplayacak şekilde püskürürken diğer yarısı yanlış borudan aşağı iniyor ve gazozdan çıkan kabarcıklar burnumdan yukarı fırlayıp boğazımı gıcıklayarak gözlerimin hemen sulanmasına neden olurken bir ciğerimi kesmeme neden oluyor. Gözlerini ekrandan ayırmadan uzanıp sırtıma bir şaplak atıyor.

Sonunda havayı ciğerlerime geri çekmeyi başardığımda, yüzümü ve koltuğun arkasını silmek için birkaç mendil çıkararak çantama gidiyorum.

Ve bu bittiğinde, ona aval aval bakıyorum ve "Şaka yaptın" diye mırıldanıyorum.

Dudakları seğiriyor. "Eğer onlara böyle karşılık veriyorsan, bir tane daha yapmayacağımdan emin olabilirsin. Sonumun o koltuk gibi olmasını istemem."

Gülüyorum ve omzuna vuruyorum. "Bu da başka bir tane. Kes şunu."

Tuhaf dizüstü bilgisayarına anlamsız şeyler yazmaya devam ederken benimle konuşmayı bitirdi.

Bir adamın bu muamması karşısında başımı sallıyorum. Bir soğandan bahsediyoruz, ama en son katmanlarını soymaya çalıştığımda beni gözyaşları içinde bıraktı, bu yüzden bu konuda teşekkür yok.

Her şeyin orada bitmesine izin veriyorum, AirPods'umu takıyorum, gürültü engelleme özelliğine getiriyorum ve havayolu şirketinin yayın akışında bulabildiğim en az romantik filmi izliyorum. Sonunda uykuya dalıyorum ama uçak sarsıntılı bir inişle piste indiğinde, pencereimin hemen ötesindeki Las Vegas Strip'te sarsılarak uyanıyorum.

Geldik ve bu gece Lenox Moore ile evlenmiş olacağım.

Ve bir anda o sinirler geri geldi ve kurşun gibi üzerime yağmaya başladı.

Uçak kapıya yanaşıyor, kapı açılıyor ve Lenox ayağa kalkıp bavullarımızı indiriyor. Annemin burada olmasını dilerken ayağa kalkıp onu takip ediyorum. Duygusal destek için onu da yanımda getirmeliydim. Benimle birlikte elbise alışverişine gelirdi. Tüm bunlar olurken elimi tutardı. Lenox yerine Ezra'yla evlenmemi söyleseydi bile.

Bu akşam konferansın ilk etkinliği olan kokteyl saati var ve Ezra da orada olacak. Şimdiden bana mesaj atıp hangi uçakta olduğumu, saat kaçta giriş yapacağımı ve kokteyl saatinden önce bir şeyler içmek için buluşup konuşup konuşamayacağımızı sordu. Ona cevap vermedim çünkü ne zaman cevap versem, eskisinden daha fazla üzerime geliyor. Ona bir santim bile versem, bir mil istiyor ve hayır kelimesinden hiç hoşlanmıyor. En hafif tabiriyle huzursuz edici bir durum.

Benim de erkek arkadaşlarım oldu. Bazen istemedikleri halde onlarla ilişkimi bitirdim ama Ezra'yla hiç böyle olmamıştı. Gece yarısı kapıma sarhoş sarhoş vuruyor. Beni asla bırakmayacağını söylüyor. Onunla evlenmemi talep ediyor. Garip ve doğru olmayan bir şeyler var. Çaresizliği bana paramı ve Monroe'yu istemesinden başka bir anlam ifade etmiyor.

Havaalanından geçip bagaja doğru ilerliyoruz ve şoförümüzü üzerinde adımın yazılı olduğu bir tabela tutarken buluyorum. Lenox ve ben boğulma olayından bu yana birbirimize tek kelime etmedik ve bu çok da iyi oldu. Ona karşı açıkça zalim ya da şirret olmak istemedim çünkü açıkçası ben böyle biri değilim, ama o bana yüzyılın iyiliğini yapıyor ve bu şekilde davranmak davama yardımcı olmayacak.

Las Vegas'ın havası ılık, serin ama çok da soğuk değil, göz kamaştırıcı güneş ışığı ve çöl havasının da yardımıyla. Yanımda Lenox'la birlikte arabanın arka koltuğuna geçiyorum. Şoför çantalarımızı yüklemeyi bitiriyor ve otele doğru yola çıkıyoruz. Dizlerim zıplıyor ve ellerim düğümleniyor.

Sonunda dönüp bana baktı. "Sakin ol Georgia. Geri adım atmayacağım."

Vay be, beni okuyabildiğini söylediğinde şaka yapmıyormuş. İçimden gayzer gibi rahatlama fişkırıyor ama neden evet dediğini hala anlamıyorum. "Senin için hiçbir çıkar yokken bunu neden yaptığını sorabilir miyim? Nankörlük etmek istemem, çünkü son derece minnettarım, ama dediğin gibi, istediğin hiçbir şey bende yok."

Gözleri arabanın loş ışığında yüzümde öyle bir dans ediyor ki, bu konuda benden çok daha iyi olduğu için olsa gerek, yüzümün hafifçe kızarmasına neden oluyor. Bakışları sıcak ya da nazik bile değil. Soğuk ve kopuk. Bilgisayar ekranına benden daha sıcak ve ilgiyle bakıyordu.

Ve bunu neden yaptığını artık umursamadığıma karar verdim.

Bunun bir önemi var mı? İçinde bulunduğum durumun girdabından kurtulmama yardım etmesine ihtiyacım var ama aramızdaki şey burada bitiyor. Evlilik sözleşmesini imzaladı ve geri adım atmayacağını söylüyor. İkimiz de kurallar ve kanunlar yarattık. Bana sessizce bunun bir iş olduğunu ve kendi sebepleri olduğunu söylüyor. Gerçi büyük olasılıkla bunu Zax ve Grey için ve onlar söz konusu olduğunda ona attığım suçluluk duygusu için yapıyor.

Ondan bundan daha fazlasına ihtiyacım ya da isteğim yok. Onun zamanını, ilgisini ya da alakasını istemiyorum.

Ondan uzaklaşmak üzereyken çenemi yakalıyor ve yüzümü tekrar ona çeviriyor. Mavi gözleri kararıyor, göz bebekleri büyüyor ve bununla birlikte bedenimi bir ürperti kaplıyor. "Ezra ile yaptığın tüm mesajlaşmaları, aramaları ya da konuşmaları bana anlatacaksın."

Bunu söylerken dilim damağıma yapışıyor - o kadar acımasız, o kadar pazarlıksız ki - ama sinirlerim zedelenirken bile rahat tavrımı korumayı bir şekilde başarıyorum. Alaycı bir şekilde, "Elbette, kahraman." diye ısırıyorum.

Çenemi onun dokunuşundan kurtararak arkamı dönüyorum ve aramızda çantamdaki telefonum çaldığında önce göz temasını kesiyorum. Farkında olmadan kaşlarımı çatıyorum, bir şekilde Ezra olduğunu zaten biliyorum. Bir an için, Lenox'un beklenti dolu bakışlarını üzerimde hissetmeme rağmen hareket etmiyorum. Talebinden sonra tuzluyum ve ikinci bir ping geldiğinde ona özel mesajlarıma erişim izni vermek isteyip istemediğimi tartışıyorum. İçimi çektim ve telefonumu çıkardım.

Ezra: Süitlerimizi, aralarında bir bağlantı kapısı olacak şekilde yan yana taşıttım.

Ezra: Yerleştikten sonra odama gel, bir şeyler içip konuşalım. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. XO.

Telefonumu çantama geri atmak üzereyken Lenox bileğimi yakalayıp beni durduruyor. Kolumu büküyor, ekranı görebilmek için telefonumu hareket ettiriyor ve telefonu elimden almadan önce sert gözlerini bana dikerek cama iki kez dokunuyor.

"Hey!" diye bağırp elinden almaya çalışıyorum ama elini omzuma koyup beni tutuyor. "Ne yapıyorsun?"

"Ezra'ya, telefonundaki her şeye arka kapıdan erişmemi sağlayacak saçma bir web sitesine kodlanmış bir bağlantı göndermek. Ve ona siktirip gitmesini söylemek."

"Ne? Bunu neden yapıyorsun?"

Gönder tuşuna bastıktan sonra bana öfkeyle bakıyor, çenesi gergin ve sıkı, "Çünkü e-postalarını, mesajlarını, uygulamalarını, harcama alışkanlıklarını ve arama geçmişini görmek istiyorum. Banka ve kredi kartlarına erişmek istiyorum. *Ve* artık benimle olduğunu bilmesini istiyorum."

"Bunu yapmak sana düşmezdi," diyorum çenemi öfkeyle ve keskin bir şekilde kaldırarak.

Çok geç der gibi başını eğiyor ve sonra telefonumu bana geri veriyor. Ekрана, yazdıklarına bir göz attım.

Bunu bana sen mi gönderdin?

Aşağıda bir bağlantı ve benden başka bir mesaj var.

Ben: Bir şeyler içmek, konuşmak ya da başka bir şey için odana gelmeyeceğim. Sana bittiğini söyledim. Lütfen buna saygı göster. Artık Lenox Moore ile evliyim.

•
Lanet olsun.

"Ona yüz yüze söyleyecektim," diye çıktım, onun üstten yaklaşımına içerlemiştim. "Buna hakkın yoktu. İki yıl boyunca onunla birlikteydim ve onu sevmiyor ya da onunla pek bir şey yapmak istemiyor olsam da, bunun böyle gitmesi gerekmiyor. Hâlâ onunla uğraşmak zorundayım."

Yüzüme doğru yaklaşıyor, tutkulu mavi gözleri benimkilere doğru bir yol çiziyor. "Burada seninle *evlenmek* üzereyim çünkü bana onun hayır cevabını kabul etmediğini söyledin. Bana seni takip ettiğini söyledin, ki senin rızan olmadan süitini taşımasına bakılırsa öyle. *Benim karım olacağını* ve asla onun olmayacağını bilmesi gerekiyor. Bana neden burada olduğumu sordun. *Bu yüzden buradayım*, Georgia. Hak ettiğin hayatı yaşayabilmen için bu adamların seni rahat bırakmasını sağlamak için. Bana *bunu* yapmam için yalvarmadın mı?"

Aramızda ateş yanıyor, neredeyse tadını alabildiğim kalın kırmızı bir pus. Kendimle savaş halindeyim. Bir yandan, o haklı. Ondan yapmasını istediğim şey buydu. Bu yüzden burada benimle evlenmek üzere. Bunu kesinlikle dört gözle beklemiyordum.

Ezra ile özel bir konuşma yaptım ve doğrusu nasıl tepki vereceğinden korkuyordum.

Ama yine de Lenox'un benim için savaşmasını ya da tamamen kendi omuzlarıma düşmesi gereken bir şeyi halletmesini sevmiyorum. Lenox'la resmen evlendiğimizde Ezra'ya bu gece söyleyecektim ve bunu yaparak Ezra'nın seçeneklerini ortadan kaldıracaktım. Sırf başka bir adamla evli olduğum için onu hayatımdan çıkarmış olacaktım. Geri dönmem için bana yalvaramaz ya da yüzüğümü bana geri vermeye çalışamaz, hatta evime ya da iş yerime bile gelemez.

Ben işleri yarım yamalak yapan bir kadın değilim. Ben sadece mümkün olan en kötü pozisyonda sıkışıp kalmış, eski sevgilimden kurtulmamı ve Monroe Securities'in geleceğinin emin ellerde olmasını sağlamak için sahip olduğumdan biraz daha fazla kaldıracı ihtiyaç duyan bir kadını.

Korkumu ve öfkemi bastırmaya çalışıyorum ama kaltaklar rahat durmuyor. "Benimle evlenmen benim adıma konuşmanı istediğim anlamına gelmiyor. Bu demek değil ki işini nasıl halledeceğini bilmeyen, zor durumdaki bir genç kıyım. Öğreniyorum. Uyum sağlıyorum. Ben teknoloji dünyasına atılmış lanet bir ebeyim. Vajinalardan bilgisayarlara geçtim. Beni seven iki ebeveynden tek ebeveyne geçtim. Hayatımı birlikte geçireceğimi düşündüğüm bir adamdan, hayatımı onunla geçirmek zorunda *kalmamak* için başka biriyle evlenmeye ihtiyaç duymaya başladım. Şu anda her şeyi ve herkesi sorguluyorum. Bu yüzden biraz öğrenme eğrisine ihtiyacım varsa beni mazur görün. Bu beni zayıf yapmaz. Bu güçlü olmadığım anlamına gelmez. Ve bu, *gerçekten* evli olduğumda ona evli olduğumu söylemeyeceğim anlamına da gelmiyor."

Eli saçlarıma dalıyor ve nasıl olduğunu anlayamadan alnı neredeyse alnıma yapışıyor, vahşi gözleri beni esir alıyor. "Senin zayıf olduğunu düşündüğüme inanıyor musun?" diye hırlıyor. "Georgia, sen basit elmasların dünyasında bir yakutsun. Onlar berrak, renksiz ve sıkıcı. Sen hiç böyle olmadın. Sen dayanıklı, şaşırtıcı ve ışıltılısın. Seni bırakmak imkansız. Bu yüzden mecbur kalmadıkça bunu yapmaz ve ben seni tanıyorum. Tatlı ve kibarsın ve kasıtlı olarak zalim ya da kırıcı olmaktan hoşlanmıyorsun. Bu bir kusur değil, ama bu tür bir nezaket bağlılığına yer yok, çünkü bu iyiliğe karşılık vermeyecektir. Erkeklerin ve onların entrikalarının ağırlığı altında ezilecek türden bir kadın olmadığınızı unutmamalısınız. Beni duyuyor musunuz? Çünkü bunu kolay kolay kabul etmeyecek ve bu konuda acımasız olmalısın."

Yutkunuyorum, boğazım çalışıyor ama başımı sallamayı başarıyorum.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, sonra dudaklarıma inip onları tutuyor. Bir anda yakınlığımızın, sıcaklığının, saçlarımdaki elinin sert baskısının ve Lenox asla kolonya kullanmadığı için teninin kokusunun aşırı farkındayım. Birdenbire onun ağırlığının benimkinin üzerinde olması fikri o kadar da kafes gibi ya da korkunç gelmiyor. Neredeyse özgürleştirici geliyor. Sanki yıllardır özlediğim ağırlık onunkiymiş gibi, bir türlü tam olarak oturmayan diğerlerini denerken.

Sadece durumun böyle olmadığını biliyorum.

Lenox'la ilgili hiçbir şey üzerime tam oturmadı.

Sadece öyle olmasını sağlamaya çalıştım ve bunu yaparken özümde olduğum kadını gözden kaçırdım. Ya da daha önemlisi, olmak istediğim kadını. Onun için her şeyimi feda ettim. Aklım ve kalbim, ondan alabileceğim her şey için ödemeye hazır olduğum bir bedeldi. Ona sahip olduklarımızdan memnun olduğumu söyledim, bir yandan da sessizce bana döneceğine inandım.

Acı gerçek şu ki, onu kaybetmemek için her şeyi yapmaya hazırdım.

Bu onun hatası değildi. Benim suçumdu. Bana en başından beri söyledi ve hiç yanaşmadı. Sadece seks. Sadece bedenlerimiz. Başka bir şey değil.

Hatalardan ders alınmalı ve tekrarlanmamalıdır. Bu nedenle, gücüm ve sıradan elmaslarla dolu bir denizde nasıl bir yakut olduğum hakkındaki sözleri, yakın zamanda babasını kaybeden ve ona bir kupa ya da pahalı bir saat gibi davranan bir adamla - bir kutuda saklanacak, bakılacak ve hayran olunacak, ancak asla dışarı çıkmasına izin verilmeyecek bir şey - olması gerekenden daha uzun süre yaşayan savunmasız tarafıma çarpabilirken, bunların zihnimde oyalanmasına izin vermekten daha iyi biliyorum.

Eskiden bana böyle şeyler söylerdi. Şehvetimizin dindiği, nefes alışverişlerimizin yeniden sakinleştiği ve bedenlerimizin uykulu olduğu sessiz anlarda. Elleri tenimde dolaşır, gözleri hareketin her yerinde olurdu ve bana böyle şeyler söylerdi. Kalbimi şişirip kabartan, neredeyse patlama noktasına getiren şeyler.

Sonunda bana bir bıçak sapladı ve sadece patlamakla kalmadım, kan kaybından öldüm.

Neyse ki araba otelin önünde yavaşça duruyor ve aynı anda telefonum çalıyor.

Ezra: Hayır, onun ne olduğunu bile bilmiyorum. Onu sana hiç göndermedim. Evliyim de ne demek?!

Lenox metni okuyor ve sırtıyor, gözleri bütün gün olduğundan daha koyu. "Görünüşe göre mesajı almış ve ben de varım."

Chapter Six

"Bayan Monroe, Caesars, Las Vegas'a hoş geldiniz. Bizimle kaldığınız için çok mutluyuz ve umarız seyahatiniz olabildiğince keyifli geçmiştir."

Ev sahibesinin elini sıkıyorum ve ona o sıcak, davetkâr gülümsememi sunuyorum. "Evet, teşekkür ederim."

"Süitiniz sizin için hazır. Bu taraftan."

Beni odama götürmeden önce, odamı Ezra'dan uzağa taşıyıp taşıyamayacağını sormaya başlıyorum ki Lenox elimi tutuyor ve uyarırcasına sıkıyor. Gözlerim onunkilere kayıyor ve o da başını hafifçe sallıyor.

"Çok geç olmadan biraz alışveriş yapmak istemedin mi Georgie?"

Georgie mi?

Kaşlarım zıplıyor ama zevkten değil.

Ev sahibi bize dönüyor, gözleri birleşmiş ellerimize takılıyor, sonra beklentiyle tekrar yüzüme bakıyor. "Eğer yola çıkıp keşfe çıkmayı tercih ederseniz eşyalarınızı sizin için getirebilirim."

"Evet. Teşekkür ederim. Bu harika olur."

"Elbette. Keyfinize bakın."

Çantalarımız vale ve hostes tarafından taşınırken Lenox beni sertçe çekiştirerek yürümeye başladı. "Jiminy Crickets aşkına, bu da neydi böyle?"

"Gelinlik almanız gerektiğini söylemiştiniz."

"Hayır, hayır. O değil. Georgie."

Dudakları titriyor, ama aldığım tek yanıt bu. *Pislik.*

"Peki neden odamızı taşımadık? Ezra'nın yanında olmak istemiyorum."

"Yan odada olursa ona daha iyi ve daha yakından göz kulak olabilirim. İhtiyacım olduğunda erişiminin olması hoşuma gidiyor. Tahminimce bir siber güvenlik şirketinde çalışıyor olmasına rağmen otelin açık erişim ağını kullanacaktır. Dolayısıyla telefonuna ek olarak dizüstü bilgisayarına ya da başka bir cihaza da ulaşabilirim ve bazen yakınlık bu konuda yardımcı olur."

İyi. Her neyse. Tartışmayacağım.

Telefonum sanki çantamı orgazm etmeye çalışıyormuş gibi titriyor ama şimdilik onu ve Ezra'yı görmezden geliyorum. Yakında onunla uğraşmak zorunda kalacağım.

Lenox ve ben Caesars'ın Forum alışveriş bölgesine doğru ilerlerken o da elimi tutmuş, parmağımdaki yüzükle oynuyordu. Rahatça yürüyor, çenesi yukarıda, gözleri tarıyor, hiç etkilenmemiş. Sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş ve dün gecedan önceki altı yıl boyunca onu hiç görmemiş olmama rağmen birbirimize karşı hep böyleymişiz gibi.

Biz yanından geçerken insanlar ona bakıyor, ikili çekimler yapıyor ve utanmaz bir ilgiyle onu izliyorlar. Central Square'in eski grup arkadaşı Lenox Moore olduğu için değil. İlgi odağı olmaktan her zaman kaçındığı için çoğu insanın onu bu şekilde tanıdığından şüpheliyim. Bence bu o, adam. Cüssesi ve muhteşem yüzü, kıvrılmış kollarının altındaki kollarındaki görünür dövmele ve burada Las Vegas'ta bile girdiği her yerde, her şey üzerinde tam bir kontrol ve hakimiyet yayma şekli.

Baktığımı hissetmiş olmalı ki başını eğiyor, bir süre oyalanıyor ve sonra dümdüz ilerleyerek beni serin ve karanlık, Roma'nın gece meydanı gibi görünen alışveriş bölgesinin derinliklerine götürüyor.

Açık bir alanın ortasında duruyoruz, çevremizde tasarımcı dükkânlarından oluşan bir çember var ve ilk nereye gitmek istediğimi sorar gibi elini etrafımızda gezdiriyor.

"Benimle gelmiyorsun," dediğimde çenesi düşüyor, kaşları sorgulayıcı bir şekilde kalkıyor. "Bu kötü şans getirir."

Dolgun dudaklarına şaşkın bir kıkırdama çarpıyor.

Ayaklarımın üzerinde yuvarlanıyorum, iki kez zıplıyorum ve sonra ChapStick'imi bulup vanilya aromalı balmumunu dudaklarıma sürüyorum. "Gerçek olsun ya da olmasın, artık mecbur kalmadıkça şeytanı ayartmayı sevmiyorum. Kızıl saçlarımin sizi aldatmasına izin vermeyin."

Omuz silkiyor, eğiliyor, yanağıma iffetli bir öpücük konduruyor ve beni burada arkasından bakakalmış halde bırakıp gidiyor. Şerefsiz herif sahte nişanlı rolünü benden çok daha iyi oynuyor. Bunu üzerimden atıp Valentino'ya giriyorum, orada mükemmel bir şey bulacağımı zaten biliyorum ve yanılmıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor satış görevlisi.

"Altı yıl önce kalbimi kıran adamla iki saat içinde evleniyorum ve bunun için harika görünmem ve hissetmem gerekiyor."

Bana hevesle gülümsüyor. "Ah kızım, tam sana göre bir şeyim var. Ve onun için."

Beni doğrudan, sevimli küçük fiyonk vurguları ve yüksek yakası ile ağırbaşlı ve hatta biraz eğlenceli görünen, ancak vücudumu saran ve uyluğun tam ortasından kesen, daha seksi, daha yetişkin bir unsur ekleyen çarpıcı bir beyaz krep couture elbiseye götürüyor.

Ricardo ayrıca bebek mavisi saten topuklu ayakkabılarla -mavi bir şeyim- eşleştirmem konusunda akıllıca ısrar ediyor. Sonra beni elimden tutup koridordan aşağıya, tamamen kaçırmış olabileceğim küçük bir dükkana götürüyor ve Fabrizio'ya bana işleri vermesini söylüyor, çünkü bugün benim düğün günüm.

İşler, saçlarımı yüzümü yumuşak bir şekilde çerçevelemeyi başaran özenle örülmüş bir kabarıklığa dönüştürmek ve vampir kırmızısı dudaklarım - kartvizitim ve zırhım - dışında beni ışıltılı bir melek gibi gösteren makyaj yapmak olarak ortaya çıkıyor. Ağdayı reddediyorum, vajinama o kadar çok lazer yaptırdığımı ve orada bir daha hiçbir şeyin büyümeyeceğini söylüyorum ve sonra Fabi-ona ısrarla seslendiği gibi- beni Agent Provocateur'e götürüyor.

Şimdi başımın belada olduğunu biliyorum.

Yeni kankam Cathy bana çok ihtiyacım olan bir kadeh şampanyayı uzatıyor ve mağazadan çıktığımda üzerimde şimdiye kadar giydiğim en seksi tanga ve sütyenle birlikte almam için ısrar ettiği beyaz dantel jartiyer var. Damadımın onları asla görmeyecek olması önemli değil. Her nasılsa, seksi silahlar gibi hissettiriyorlar. İhtiyacım olduğunu fark etmediğim bir özgüven desteği gibi.

Başladığımız yere geri dönmenin yolunu bulduktan sonra Lenox'a mesaj atıyorum, bu kadar uzun sürdüğü için kızıp kızmayacağını merak ediyorum. Zaman benden uzaklaştı. Telefonum hemen elimde titriyor.

Lenox: Arkanı dön.

Bilinmeyen nedenlerden dolayı midem kalkıyor ve yavaşça dönerken derimin altında sinirlerim zıplıyor. Kendime saçım, makyajım ya da elbisem hakkında ne düşündüğünün önemli olmadığını söylüyorum. Onları kendim için aldım. Çünkü kendimi güzel hissetmek ve güzel görünmek istiyordum. Çünkü düğünden sonra hemen kokteyl saatine gideceğiz ve bu ateşle imtihan olacak ve kendimi her durumun üstesinden gelebilecek ve her duruma hakim olabilecek şekilde donanımlı hissetmek istedim.

Doğru kıyafetler ve makyaj benim için bunu yapıyor. Bunun beni sığ göstermesi umurumda bile değil çünkü bana güzel ve seksi hissettiğinde kendine daha fazla güvenmeyen bir kadın gösterin, tüm kadınlar her zaman güzel ve seksi olsa bile. Giyinmekle ilgili bir şey oyunu değiştiriyor.

Ama bakışlarım yeni siyah botlarından başlayıp siyah pantolonuna, oradan da kravatsız siyah düğmeli gömleğine doğru yavaşça vücudunda gezindiğinde, onun alışverişe çıkmasını ya da bu durum için giyinmesini beklemediğimi fark ediyorum. Şeytanı baştan çıkarmaktan bahsetmişken, onu bu şekilde görmek - çok ateşli, uğursuz ve seksi görünüyor - hazır olduğumdan daha büyük bir güçle içime çarpıyor.

Uzun sarı saçları yüzünden geriye doğru taranmış, gök mavisi gözlerinin canlı rengini, kirli çenesinin ve çukurlu çenesinin güçlü hatlarını ortaya çıkarıyor. Kıyafetleri mükemmel bir şekilde oturuyor, pahalı kumaşlar altındaki kasların gergin hatlarını ve çıkıntılarını ima ediyor. Bir an için tek yaptığımız yaklaşık bir metre öteden birbirimize bakmak, etrafımızda bir sürü insan gelip gidiyor ama sanki etrafımızdaki dünya durmuş, sessizleşmiş, yok olmuş gibi.

Beni yavaşça sürükleyişinden tüylerim diken diken oluyor. Sanki aceleye getirilmeyi ya da en küçük parçamı bile keşfetmeyi kaçırmayı reddediyormuş gibi her çizgimi ve santimimi içine alıyor. Eteğimin alt kısmındaki fiyonklara takılıyor ve sanki beni açmanın cilveli meydan okumasından hoşlanıyormuş gibi bir gülümsemenin en ufak ipucunu veriyor.

Başparmağı ağzıyla buluşuyor, alt dudağında geziniyor ve inci desenli gümüş bir kol düğmesi gözüme çarpıyor -beyaz- üzerinde düğüne hazır olduğunu hafifçe ima edebilecek tek şey.

Tam önünde durana kadar aramızdaki mesafeyi kısaltırken topuklarım zeminin sert yüzeyine vuruyor. "Çok yakışıklı görünüyorsunuz Bay Moore," diyorum, sırf ona dokunabilmek için gömleğini düzeltmek istiyor ama kaçınıyorum. "Evlenmeye hazır mısınız?"

Bana sertçe başını sallıyor, eski kıyafetlerimin ve iç çamaşırlarımın bulunduğu alışveriş poşetini benden alıyor ve elimi tekrar tutuyor. Nabzımın ona karşı attığını hissettiğinden eminim ama neyse ki yorum

yapmıyor. I

Ona henüz nerede evleneceğimizi söylemedim. Uçakta sormaya çalıştı ama panik atak geçiriyordum, o yüzden hiç olmadı.

Oteldeki en az romantik ya da özel düğün şapelini seçtim.

Bu aşkla ilgili değil ve aramızda romantizm de yok. Bu bir iş ve istediğim son şey, gelecekte gerçekten sevdiğim ve birlikte olmak istediğim biriyle evlendiğimde aklımdan çıkmayacak güzel bir yerdi.

Kumarhane katında ilerlerken iki çift kapının önünde duruyoruz ve derin bir nefes çektikten sonra birini açıyorum. Nikâh şahidimiz olarak görev yapan düğün organizatörü ve nikâh memuru çoktan gelmiş, odanın ön tarafında, Romanesk bir binanın şatafatlı bir resminin önünde durmuş konuşuyorlardı.

Lenox'a, "Ehliyetiniz üzerinizde, anladığım kadarıyla," diye mırıldanıyorum, kalbim göğsümde isyan ediyor, kulaklarıma gürültüyle kan pompalıyor.

Bir baş sallama. Bu kadar. Ah, Lenox, keşke şu an bana teselli edici sözler söyleseydin.

Kilisenin önüne doğru ilerliyoruz ve organizatör bizi görür görmez hemen Lenox'un peşinden gidiyor, sanki eski arkadaşarmış gibi ona sarılıyor. Lenox sarılmayı sevmez, insanlarla da arası iyi değildir. Bana "ne yapacağım" ile "ne oluyor lan" karışımı bir bakış fırlattı.

"Özür dilerim," diye haykırıyor kadın, elinden geldiğince nazıkçe çekmeye çalışsa da hâlâ ona şiddetle sarılıyor. "Seni çok seviyorum. Central Square tüm zamanların en sevdiğim grubu ve sen de en sevdiğim üyesiydin. Piyanoyu seviyorum." Geri çekiliyor, gözlerini ona dikerken yanakları kızarıyor. "Ben de piyano çalışıyorum. İstersen şimdi senin için çalabilirim ya da daha iyisi düet yapabiliriz."

Boğazıma bir kahkaha tıkanıyor ve bunu öksürükle kapatıyorum. Lenox'un acı çekmesini izlemek neredeyse eğlenceli. Yine de, benimle evlenen adam olarak, onu kurtarma ihtiyacı hissediyorum. Sadece birazcık.

"Müzik olmamasını tercih ederim," dediğimde başını omzunun üzerinden çeviriyor ve sanki hayatının aşkına hava atmasını engelliyormuşum gibi bana sert bir bakış fırlatıyor.

Ona geri döner. "Evleneceğine inanamıyorum. Hem de bir Monroe ile! Bu çok mükemmel. Ve vay canına, bunu böyle yapmak... anında." Yüzünü yelpazeliyor. "Çok romantik. Keşke diğer üyeler de burada olsaydı. Özellikle Greyson'la tanışmak isterdim. Zax biraz göz korkutucu." Kız gibi bir kıkırdama çıkarıyor. "Ama Asher ve Callan da rüya gibi." Görür görmez benden nefret edercesine bana kısa bir yan bakış atıyor ve sonra konu yine ona geliyor.

"Biliyor musun, ikinizin birlikte olduğuna dair hiçbir şey duymadım. Son bildiğim, başka biriyle nişanlıydı. Bunun senin için doğru şey olduğundan emin misin?"

O gerçek mi?! "Evet, öyle. Biliyorsun, o benim *nişanlım* ve burada *evlenmek* üzereyiz. Sana bunun için para ödüyorum, değil mi?"

"Doğru. Tabii ki." Kirpikleri bir sinek kuşunun kanatları gibi çırpınarak ona bakıyor. "O zaman bunu bir sır olarak saklamış olmalısın."

"Öyleydi," diyorum, ses tonum kısa. "Ama aşkımız yıllarca Shakespeare'e konu oldu." Karşılıksız ve trajik. Lenox bana eğlenen bir bakış fırlatıyor, ben de omuz silkiyorum. "Neyse, artık başlayabilir miyiz? Eminim senin de sürekli şahit olduğun gibi, genç aşklar sabırsızdır."

Lenox'a daha hızlı göz kırıyor ve böyle devam ederse kirpiklerini kanat olarak kullanıp lanet olası bir peri gibi buradan uçup gidecek sanırım. Sonunda, isteksizce kendini soyuyor ve çantalarımızı alıyor, onları odamıza teslim edeceğine söz veriyor. Eğer parmaklarını ve belki de iç çamaşırlarını çantasına koyarsa hiç şaşımam.

Bundan sonra, o ve nikah memuru bizimle her şeyi gözden geçirmeye devam ederken işe koyuluyoruz, bize müzikle ilgili birkaç son dakika sorusu soruyor - yine reddediyorum - kendi yeminlerimizi söylüyoruz - yine reddediyorum - veya düğünümüze dahil etmek istediğimiz özel veya anlamlı bir şey olup olmadığını - bu zor bir hayır.

Evlilik cüzdanımızı imzalıyoruz, bunu yapmak çok garip hissettiriyor ve ben bunu bilmelerini istemeden önce basının eline geçmemesi için bunun gizli kalması zaten talep edildi.

Tüm işler tamamlandıktan sonra planlamacı "Hazır mısınız?" diye sorar.

Hayır. Aklıma gelen ilk kelime bu. Hayır, Lenox'la evlenmeye hazır değilim. Çünkü küçük bir kızken bu anı hayal ettiğimde, babamın beni koridorda yürüttüğünü, Sindirella tarzı büyük bir elbise giydiğimi ve Lenox'un sanki varlığının baş belasıymışım ve aniden kendinden şüphe ediyormuşum gibi bana ihtiyatla bakmak yerine beni seviyormuş gibi gülümsediğini hayal ederdim.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Ezra ile planladığım şey bile, tam olarak hayalimdeki düğün olmasa da, berbat halılı turuncu bir odada ve rastgele bir binanın kaba bir resminde iki yabancının benimle evlenmesi olmayacaktı.

Titremeye başladım. Belki de bunu yapmama gerek yoktur. Belki de onunla gerçekten evlenmeme gerek yoktur. Yani, Alfie ve Ezra'ya hayır demeye devam edersem, sonunda onlar vazgeçecek, basın vazgeçecek ve ben de iyi olacağım. Babamın şirketini çözerim ve-

Lenox sonunda alçak bir sesle, "Evet," dedi. "Biz hazırız." Elime küçük bir sarsıntı vererek beni geri çekti ve gözlerimi onunkilere dikti. "Hazırız," diye tekrarlıyor, bu kez benim için; zorlukla yutkunuyorum ve kendimi başımı sallamaya zorluyorum.

En fazla bir yıl. Onu neredeyse hiç görmek zorunda kalmayacağım. Her şey yoluna girecek.

"Harika," diye bağıyor kadın, sanki hayatımın en güzel günüymüş gibi sevinçten havalara uçuyor ve ben ona "*Tatlım, bu o gün değil,*" diyesim geliyor. "Yüzükleriniz var mı?"

Yüzükler mi? Mizahsız bir kahkaha attım. Yüzük almayı nasıl unutmuş olabilirim? Almak istemiştim. Alışveriş yaparken bu da planımın bir parçasıydı ama saç, makyaj ve iç çamaşırları arasında bir şekilde kayboldu.

Lenox elini cebine atıp iki kutu çıkarıyor ve gözlerim kutulara kayıyor. Kutulardan birini açıyor ve içinden kalın, siyah bir bant çıkıyor. -çok Lenox'ça- çıkarıyor ve parmağına takmam gerektiği için tutması için düğün organizatörüne veriyor. İkinci kutuyu açmıyor. Bunun yerine kutuyu cebine geri koyuyor ve başını nikâh memuruna doğru eğerek başlamamız gerektiğini işaret ediyor.

Koridorda damadıma doğru yürümek yok. Müzik yok.

Lenox ellerimi tutup, gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde ikimizin arasında tutarken odada sadece dördümüz varız. Nikâh memuru standart aşk ve bağlılık sözlerini söylemeye başlıyor ve ben gözyaşlarıma engel olamıyorum.

Kalbim o kadar kırıldı ki zor nefes alıyorum.

Lenox kilitli ellerimizi kaldırıp silerek bana yaklaşıyor ve şefkatindeki bir şey beni daha da kırıyor. Düşmanca ya da mesafeli olduğumuzda çok daha iyi oluyorum. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Hayatım bu noktaya nasıl bu kadar hızlı ve uzak bir şekilde geldi.

Onu geri almaya çalışıyorum. Onu benden almak için çırpınanlardan geri almaya çalışıyorum. Bunun o sürecin ilk adımı olduğunu unutmamalıyım.

"Sen, Lenox Moore, Georgia Monroe'yu bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, sonsuza dek sahip olmak ve elinde tutmak üzere yasal eşin olarak kabul ediyor musun?"

daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana kadar sevmek ve değeri vermek için?"

"İstiyorum," diyor, sesinde hiç tereddüt yok. Ellerimi bırakarak içinde yüzüğümün olduğu kutuyu çıkarıyor. Kutuyu açtığında nefesim kesiliyor ve tamamen dağılıyorum.

Bana yakut bir alyans almıştı.

Neden bana böyle seslenip sonra da bana bunu almak zorundaydı? Neden? Yüzüğü sol elime, Suzie'nin pırlanta yüzüğünün hemen üstüne takarken elleri hafifçe titreyerek benimkileri yeniden yakalıyor.

Nikâh memuru da bana aynı soruyu soruyor ama ben kelimeleri zor duyuyorum. "Kabul ediyorum" derken kendimi zorlukla kaydediyorum. Yüzüğü elime veriliyor ve ben de parmağına geçiriyorum.

"Nevada Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsin."

Oh, lanet olsun. Öpücük.

Gözyaşlarımı kırıştırıyorum ve yavaşça başımı kaldırdığımda gözlerinin çoktan üzerimde olduğunu görüyorum, çözemediğim bir şeyle dolu. Yüzüklü eli yüzümün yan tarafını kavıyor, tekrar saçlarımın arasına giriyor ve sonra ağzı yüzümde.

Dudakları sert ve sıcak, benimkilere sertçe bastırırken güçlü. Ellerim pazularıyla buluşuyor, onu geri itmeye hazırım ama bunun yerine ona tutunuyorum çünkü dudaklarını dudaklarımda gerçekten hissetmeyeli altı yıl olmuştu ve bu his elektrik gibi. Burnundan bir nefes çekiyor, bunu o da hissediyor ve diğer eli yüzümü kavrarken bana doğru bastırıyor.

Ağzı yumuşuyor ve dudaklarımdan kenarını yalıyor. Otomatik olarak ona açılıyorum ve o hiç tereddüt etmiyor. Dili doğrudan ağzımın içine dalıyor, okşuyor, arıyor ve dillerimiz buluştuğu anda kontrolü kaybediyor.

Bir anda sırtım duvara çarpına kadar beni geriye doğru yürüttü. İnliyor ve sonra duvarı kaldıraç olarak kullanarak bana daha sıkı bastırıyor. Başımı eğip öpücüğü derinleştirirken başparmağı çenemi okşuyor, aniden yeterince yaklaşmıyor, yeterince derine inmiyor. Bunun nazik ya da tatlı bir yanı yok, gerçi Lenox söz konusu olduğunda böyle bir şey hiç olmadı. Kötücül ve şehvetli, tutkulu ve çaresiz.

Ellerim gömleğini avuçluyor, dillerimiz çarpışırken, dudaklarımız birbirine karışırken onu çekiştiriyor ve dizlerimin bağı çözülecekmiş gibi hissederken dayanıyorum.

altımda toka. Saçımı hafifçe çekerek iğnelerden birinin yerini değiştiriyor ve hızlı bir acı zaplamasıyla ağzının içine doğru inliyorum.

Ve başladığı kadar çabuk biter.

Elleri yüzümden düşüyor ve bir adım geri atıyor, göğsü benimki gibi hızla kabarıyor. Dudakları ıslak, rujumun kırmızı lekesiyle hafifçe lekelenmiş. Gözlerindeki aç bakış bana bu öpücüğün onu şaşırttığını söylüyor, hem de iyi anlamda değil. Tek kelime etmeden arkasını dönüp şapelden dışarı fırlıyor, kapı uçarak açılıyor ve arkasında yankılanan bir gürültüyle kapanıyor.

Bir an için arkasından, artık kapalı olan kapıya bakıyorum ve ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Dudaklarım hala o öpücükten dolayı karıncalanıyor ve düşüncelerimde nefes almasına ya da büyümesine yer vermeyi planlamadığımdan başka ne yapacağımdan tam olarak emin değilim. Garip ve duygusal bir andı ama benim için en zor kısmı geride kaldı ve bir sonraki aşamaya geçebiliriz.

Ağırlığımı değiştiriyorum. Peşinden mi gideyim? Bu garip olur. Burada Lenox'tan bahsediyoruz. Bir kobranın duygusal yeteneğine sahip ve sunabileceğim herhangi bir teselli ya da güvencenin istenmeyen ve muhtemelen gereksiz olacağını zaten biliyorum.

Odanın öbür ucundan rahatsız edici bir boğaz temizleme sesi duyana kadar yalnız olmadığımı hatırlamıyorum.

Bu çok garip.

Omuz silkiyorum, kalbimin yavaşlamasını ve yüz hatlarımın eşitlenmesini istiyorum. "Bu onun ilk öpücüğüydü," diyorum. "O bir bakire." Kelimelerin nereden geldiğini bile bilmiyorum. Lenox Moore'un kim olduğunu bilmeseniz bile, o adama bir kez baktığınızda bakire olmadığını anlarsınız. Yine de beni aynı anda hem güldürmeyi hem de rahatlatmayı başarıyor. "Teşekkür ederim!" Kiliseden çıkıp yeni kocamı bulmak için koşarken omzumun üzerinden fırlatıyorum.

Katılmamız gereken bir kokteyl partisi var.

Chapter Seven

Kumarhanenin bitmek bilmeyen gürültüsü, şangırtısı ve yanıp sönen ışıkları etrafımı sarıyor, amaçsızca ilerliyorum, ta ki sonunda o lanet şapelden yeterince uzaklaşıp rastgele bir kumar makinesi koltuğuna düşene kadar. Yanımdaki koltukta oturan yaşlı kadın kaşlarını çatıyor ve bana anlam veremediğim zehirli bir bakış atıyor.

Bir metre uzunluğundaki sigarasından bir nefes çekmeden önce duyduğum en hırıltılı sesiyle, "O benim makinemdi," diyor.

Paranın çekildiğini gösteren makineye bakıyorum ve sonra kafam hâlâ karışık bir şekilde ona dönüyorum.

"Eğer birinin makinesini çalacaksanız, orada öylece oturamazsınız. Oynamak

zorundasın."

Siktiğimin

Vegas'ı.

Cüzdanımı çıkarıp makineye yüz dolarlık bir banknot atıyorum ve ona kaşlarımı kaldırarak "Şimdi mutlu musun?" diye soruyorum. Nefesinin altında homurdanıyor ama neyse ki arkasını dönüyor ve ben de sandalyemde dönerek ona sırtımı veriyorum. Makinenin bir ya da iki düğmesine basıyorum ve çarklar dönmeye başlıyor, yediler, karolar ve çubuklar ve kimin umurunda?

Görmezden geliyorum.

Çünkü tüm bunlar olurken yapmayacağıma yemin ettiğim tek şeyi yaptım. Georgia'da kendimi kaybettim.

Valentino'ya girmesini izledim ve sonra dışarı çıktım, gözlerden uzak bir köşede bir bank buldum ve doğrudan telefonuma daldım. Çok uzun sürmedi.

Aradığım şeyi bulmam çok uzun sürdü. Ezra'nın tüm sırlarını bulmak daha da kısa sürdü.

Ona geri adım atmayacağımı söyledim ama o ana kadar onun planına tam olarak katılmamıştım. Eski sevgilisi tam bir baş belasıydı ve Georgia'nın bilmediği şeylerden korunmaya ihtiyacı vardı. Ondan sonra artık çok geçti.

Dün gece Grey ve Zax ile yaptığım görüşmeden sonra olduğumdan daha da fazla bağlanmıştım.

Gidip bir kıyafet ve yüzükler aldım, o yakut yüzüğü görünce, nedenini düşünmesem de onun elinde olmasını istediğim yüzüğün bu olduğunu anladım. Ve onun dönüşünü gördüğümde -o kadar güzeldi ki ona bakmak fiziksel olarak acı veriyordu- bir parçam mahvolduğumu anladı. Karşısında durup elini tuttuğumda, ağlamaklı gözlerine baktığımda ve evet dediğimde bu his katlanarak arttı.

O öpücük.

İffetli olması gerekiyordu. Hiçbir şey olmaması gerekiyordu. Ama dudaklarım onunkilere değdiğinde, gözyaşlarının tuzunu tattığımda ve vücudunun benimkilere karşı titrediğini hissettiğimde, benzinle kibrit çakmış gibi oldum. Sanki yıllar önce onunla olduğum yere geri dönmüştüm.

Onunla her seferinde, kendime bunun son kez olduğunu söyledim. Kendime söz verirdim. Ve sonra, tıpkı onun için bağımlı olduğum gibi, başka bir vuruşa ihtiyacım olurdu. Ona her gittiğimde, kendime sadece bittiğini söylemek için onu görmeye gittiğimi söyledim. Sonra o gülümsüyor, kahkaha atıyor, koluma dokunuyor, esprili bir şey söylüyor ya da sanki kafamın içini görebiliyormuş ve orada bulduklarından rahatsız olmuyormuş gibi gözlerimin içine bakıyordu ve ben kendimi durduracak gücü bulamıyordum.

Bir kez daha. Bir tat daha. Sonra duracağım.

Ve işte buradayım, bu bağımlılığı tekrar test ediyorum. Barda yaşayan bir alkolik ya da uyuşturucu evinde yaşayan bir keş gibi. Ama şimdi, onsuz bu kadar uzun süre geçirmiş olmanın cazibesi her zamankinden daha güçlü. Ona göz kulak olmak için buradayım. Onu korumak için buradayım.

Ama yapamadığım tek şey karımla sevişmek ya da ona aşık olmak.

Karım.

Sol elimdeki siyah bandı alıp diğer elimle parmağımın etrafında döndürüyorum. Ağırlığı umduğum kadar garip ya da yanlış yerleştirilmiş gibi hissettirmiyor. Georgia'yla evliyim ve bunların hiçbirini

gerçek, bu yüzden arkasındaki nedene odaklanıyorum. En b a ş t a evet dememin nedenine.

Telefonumu çıkardım ve adamlarımla mesaj akışımı açtım.

Ben: Bitti. Georgia ve ben resmen evliyiz.

Asher: Mazel Tov. *Şampanya patlat*

Gözlerimi deviriyorum ama yine de sırtıyorum. Lanet Asher ve onun ciddi olamaması için Tanrı'ya şükürler olsun. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Eski sigarasından yeni bir sigara yakan kadın sandalyesinden bana bakıp yüksek sesle boğazını temizliyor ve ben inliyorum. Tanrı aşkına. Tekrar tuşlara basıyorum ve telefonuma dönüyorum.

Zax: Nasıl gitti? Georgia iyi mi?

Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum çünkü onu sanki ağzı Kutsal Ruh'un vücut bulmuş haliymiş ve aynı anda hem Tanrı'yı hem de aydınlanmayı bulmuşum gibi öptüm ve ben dindar bir adam bile değilim.

Ben: Ağladı, ama o güçlüdür.

Buna hala inanamıyorum. Kuzenimle evlenmişsin.

Ben: Bu gerçek değil.

Öyle değil. Onu karım olarak düşünmeden edemesem bile.

Callan: Sağdıcin olamadığım için üzgünüm ama bensiz de iyi iş çıkarmışsın gibi görünüyor.

Asher: Dickwad, sağdıç olacak biri varsa o da benim. Ben gelmiş geçmiş en iyi sağdıcim. Bekarlığa veda partini planlayamadığım için üzgünüm. Vegas bunun için mükemmel olurdu.

İyi ki yapmadın, yoksa hepimiz tutuklanıp Lenox'un kayıtlarımızı silmesine ihtiyaç duyacaktık. Yine mi!

Asher: Hepsi benim hatam değildi! Suzie yardım ve yataklık etti.

Zax: Tabii, sarhoş olup herkesin içinde soyunduğun için Suzie'yi suçla.

Asher: Aptal, bana meydan okudu!

Nesin sen? Beş. Oh, sana meydan okudu. *göz devirme emoji*

Ben olsam konuşmazdım kardeşim. Hatırladığım kadarıyla Suzie ile sarhoş olduğunuz bir gece tutuklanmıştınız.

Gri: *Orta parmak emoji*

Asher: Bu kadar saçmalık yeter. Thor, aramızda evlenen ilk kişi olmak nasıl bir duygu? Bize içeriden ipuçları ver. Karşı konulmaz bir kadına "evet" demenin yapılması ve yapılmaması gerekenleri.

Ben: Sen bir pisliksin. Dergiye mi benziyorum?

Asher: Tatted and Pierced Hackers Weekly. 100%

Bir kahkaha atıyorum, elimi ağzıma ve alnıma götürüyorum. Bu çocuklar olmadan ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok, zaten olduğumdan daha münzevi olmaktan başka. Onların dostluğu hayatımın dayanak noktası oldu. Her şeyi bırakmaya kıl payı yaklaştığım zamanlarda beni kurtaran lütuf.

Peki sadakatlerinin, dostluklarının ve kardeşliklerinin karşılığını nasıl ödedim? Georgia'yı becererek, bunu iki yıl boyunca sır olarak saklayarak ve sonra da onu inciterek. İşte bu kadar. Başka bir kefaret turu. Bunu onun için yapıyorum ama aynı zamanda onlar için de yapıyorum. Çünkü onlar bunu benim için hiç düşünmeden yaparlardı. Çünkü hak ettiğim halde gitmeme izin vermediler.

Kadının bastonuyla vurulmamak için makinenin düğmelerine tekrar basıyorum ve yazıyorum...

Ben: Bir şeyler buldum. Daha sonra aramam gerekecek. Acil bir şey değil ve ben hallediyorum. Sadece... biraz berbat.

Zax: Bana sadece saati söyle. Bizden üç saat uzaktasınız ama bunun bir önemi yok.

Orya uçmamızı ister misin?

Düğmelere tekrar basıyorum, makinedeki çarkların dönüp yerine oturmasını ve beş dolar kazandığımı göstermesini izliyorum. Belli ki şanslı günümdeyim.

Ben: Hayır. Ben hallederim. Salı günü Boston'a dönüyoruz. Seni bu gece aramazsam, yarın ilk iş arayacağım.

Telefonumu cebime sokuyorum ve koltuğa yaslanıyorum, gözlerim kumarhaneyi tarıyor, düşüncelerim dağılıyor, o sırada beyaz bir ışık yanıma geliyor. "Ben de seni arıyordum."

Daha on beş dakika önce ağladığımı ya da ellerimin saçlarında olduğunu asla bilemeyeceğiniz Georgia'ya bakıyorum. On beş dakika önce

Gözlerinin altında rimel var, saçının bir teli bile yerinde değil. Kırmızı rujunu bile yeniden sürmüş. Her zamanki gibi, mükemmelliğin vizyonu.

Oyuna geri dönüp tekrar düğmelere basıyorum. Georgia makinenin yuvarlanışını izliyor ve sonra beni sandalyemde biraz ittiriyor, böylece sandalyenin kenarına, neredeyse tam karşıma oturabiliyor.

"İkinci kez düşünmek için biraz geç."

Homurdanıyorum. İkinci bir düşüncem yok. Başka düşüncelerim var ve onlar çok daha tehlikeli. Eğer aşk yeterli olsaydı, onu asla terk etmeyeceğimi ve eğer kırık parçalar tekrar bir bütün haline getirilebilseydi, her zaman benim olacağını bilmiyor.

"İyi miyiz?" diye soruyor usulca, sesi endişeyle renklenmiş.

"Biz evliyiz. Nasıl iyi olmayabiliriz ki?"

"Sanırım tüm bunlardan önce iyi değildik, ama senden nefret etmek artık bana iyi gelmiyor. Biliyorsun, artık evli olduğumuz için." Kemerli bir kaş ve alaycı bir sırıtışla karşılaşıyorum. "Ama yukarı çıkıp yeni evliymişiz gibi davranmak zorundayız. Aşıkmişiz gibi davranmalıyız. Sence bunu birbirimize karşı yapabilir miyiz?"

"Aktris olan sensin, Georgia. Ben buradayım çünkü ayakta kalan son bekar adam bendim ve nasıl sessiz kalacağımı biliyorum."

Huysuz ses tonum karşısında ağzı sıkıntıyla buruşuyor. "Önceden de böyle alaycı mıydın, yoksa çocukça sevdama kapılıp fark edemeyecek kadar kör mü oldum?"

"Daha önce konuşmadım."

Dönüyor ve tamamen gözlerimin içine bakıyor. "Bana yaptın."

Ses tonundaki ve yüz ifadesindeki güvenceyle ona göz kırpıyorum. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Hayatımın o döneminde onunla ya da başka biriyle konuştuğuma dair hiçbir anım yok. Zar zor var oluyordum ve daha önce kelimeler benim için hiç rahat değilken, o zaman imkansızdı. Büyülediğimi hatırlıyorum. Takıntılı olduğumu hatırlıyorum. Nasıl durabileceğimi bilmediğimi hatırlıyorum.

Ama konuşmak? Hayır.

"Bu makineye para harcamanız bittiyse katılmanız gereken bir kokteyl partimiz var."

Etrafımızdaki insanlara, makinelerin kakofonisine ve insanların gürültülü konuşmalarına bakıyorum ve beni sadece onun duyabileceği şekilde eğiliyorum. "Seninle bir konuda konuşmam gerekiyor."

"Bekleyebilir mi?"

"İstiyor musun?"

İç çekiyor ve içimi acıtacak kadar doğal bir şekilde bana yaslanıyor. Benden nefret etmeyi bıraktı ama keşke hâlâ nefret etseydi. Keşke ona bu kadar aşına olmasaydım. Keşke ona bu kadar yakın olmak bu kadar iyi hissettirmeseydi. Benden artık nefret etmeyecek kadar kayıtsız olmasını umuyorum, böylece ben de buna ayak uydurabilirim ama Georgia'da işler böyle yürümüyor.

O asla kayıtsız değildir. Kalbini ve duygularını gururla ve özür dilemeden taşır.

"Hayır," diyor düşünceli bir tempodan sonra sessizce. "Bununla birlikte, bilmemek kokteyl saatini birinci derece cinayet işlemekten atlatmama yardımcı olabilir."

"Onunla ilgili olsa bile mi?"

"Babamı o mu öldürdü?" diye kulağıma fısıldıyor.

Başımı sallıyorum. En azından telefonundan anladığım kadarıyla öyle değil.

"Eğer bana son iki yıldır beni kullandığını söyleyeceksen-"

"Yalan söylememi mi tercih edersin?"

Kucağındaki ellerine, parmağındaki yüzüklere bakıyor ve onlarla oynamaya başlıyor. "Bunun bir önemi yok. Sana zaten onu sevmediğimi ve evliliğimizin görücü usulü olduğunu söylemiştim." Acı acı gülüyor ama sonra sesini bir kez daha alçaltıyor. "Sanırım o benden daha iyi bir aktör. Peki neyin peşindeydi? Paranın, babamın şirketinin, hepsinin mi?"

"Hepsi," diye papağan gibi tekrarlıyorum. "Özellikle de para. Oldukça lüks bir yaşam tarzı ve bunu kanıtlayacak kredi kartı borcu var. Ciddi bir kumar alışkanlığı ve kaybetmeye olan tutkusundan bahsetmiyorum bile."

"Babasının parası var."

"Henüz babasının telefonuna ya da bilgilerine ulaşamadım, o yüzden bu konuda bir şey söyleyemem. Babasına senin hakkında mesaj atmayı seviyor ama babası bu konuda pek bir şey söylemiyor. Buna rağmen, ikisi de onunla ilişkisini bitirdiğin için öfkeli ve fikrini değiştirmek için anlamlı bir yol bulmaya çalışıyorlar ki bu da seni zorlamak demenin aristokratça bir yolu. Ayrıca avukatına, evlendiğinizde evlilik sözleşmesi yürürlükteyken paranıza erişip erişemeyeceğini sordu. Ama dürüst olmak gerekirse, bence orada da aşk var. Ya da daha çok hastalıklı bir saplantı ve gitmene izin vermeme isteği."

Titrek bir nefes alıyor, başının yan tarafı boynumla omzum arasındaki boşluğa mükemmel bir şekilde kıvrılıyor. Şampuanının ve parfümünün kokusunu alabiliyorum, pahalı ve egzotik ama bir o kadar da sarhoş edici bir koku.

Aynı şekilde, yüzümde hissedebilmek ve onu daha derin içime çekebilmek için burnumu saçlarına gömmekten kaçınıyorum.

"İronik bir şekilde, bunu duyduktan sonra destek için yaslanmam gereken son kişi sensin. O ortaya çıkmadan çok önce beni kullanma sanatında ustalaşmıştın."

"Sadece paranı hiç önemsemedim." Sadece vücudunu. Kalbini de sadece beni gösteren bir harita olarak istemiyordum gibi davranırken.

Hıçkırır hıçkırır gülüyor. "Doğru. Belki de bu yüzden bu daha az acıtıyor."

"Georgia-"

Başını sallıyor, hemen s ö z ü m ü kesiyor. Tamam. B o ş veriyorum. Muhtemelen ona söylemesem daha iyi olur.

"Bundan daha fazlası var ve paranızın ve şirketinizin peşindeyken, aynı zamanda sizi Los Angeles'ta takip ettiriyor, ancak siz havadayken Boston'a gittiğinizi bilmiyorlarmış gibi görünüyor. Çok kızgındı."

Nefesi boğazında düğümleniyor ve eliyle ağzını kapatıyor. "Aman Tanrım. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bu ne zaman başladı?"

Kolumu koruyucu bir şekilde ona doladım. "Dört ay önce."

Bir küfür savurdu. "Onunla ilişkimi bitirdiğimde." Sonra alaycı bir kahkaha attı. "Eğer şantaj malzemesi arıyorsa, daha sıkıcı bir kadın seçemezdi. Benimle ilgili en ırkçı şey kitap koleksiyonum ve ellerimin onunkinden daha fazla vajinaya girmiş olması. Telefonuma ya da bilgisayarına falan girmiş mi?"

"Telefonundan görebildiğim kadarıyla hayır."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki gözlerini görebilmek için yüzünü çevirmek üzereydim ki sonunda şöyle dedi: "Bu cidden rahatsız edici. Onun için de benim için de. İyi ki ondan ayrılmışım ve iyi ki dünyanın kumar başkenti Las Vegas'tayız."

Hafifçe kıkırdarak kuru bir şekilde gülümsüyorum.

"Benimle evlendiğin için teşekkür ederim. İronik bir şekilde, senin bunu yapma nedenin onunkinden çok daha dürüst ve fedakârca." Bir iç çekiş. "Beni gerçekten izletiyor muymuş?"

"Evet."

"O pis, iğrenç orospu çocuğu. Şu anda nasıl istila edilmiş hissettiğimi anlatamam. Babası biliyor mu?"

"Bu konuda mı? Emin değilim ama öyle görünmüyor."

"Taşaklarını vücudundan ayırıp boğulana kadar boğazına sokmaktan başka ne yapabilirim?"

"Aslında böyle bir şey yapmanı istemiyorum."

"Ne?" diye öfkeyle soluyor, dik oturuyor ve üzerimde dönüyor.

"Artık evli olduğunuzu biliyor ve şu anda olduğundan daha da çaresiz hale gelecek ve muhtemelen peşinize düşmeye çalışacaktır. Seninle ilgili şantaj malzemesi bulabilse de bulamasa da, bu onu sana karşı kullanabileceği bir şey yaratmaktan ya da evliliğimizin geçerliliğinin peşine düşmekten alıkoymayacaktır. Bunu asla yanına bırakmayacağımı ve onu büyük bir şekilde cezalandıracağımı bilerek, bu işi halletmeme izin verecek kadar bana güvenir misin?"

"Onu büyük ölçüde cezalandırın. Bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyorum muyum?"

Başımı sallıyorum. Kimse benim acımasız tarafımı görmek istemez. Kimse benim halkımdan birine zarar verirse başına ne geleceğini bilmek istemez ve Georgia da benim halkımdan biri. İster Zax ve Grey'in bir uzantısı olduğu için olsun, ister artık benim olduğu için, fark etmez.

"Yani oraya gidip onu görmem ve küçük bir sürtük gibi ağlayana kadar vücudundaki her kemiği kırmamam mı gerekiyor?"

Sırıttıyorum. "Evet."

"Tanrım, Lenox. Ben sana çok güveniyorum, sen de bana çok güveniyorsun."

"Başa çıkabilirsin."

Dönüyor, gözleri bir an benimkilerin üzerinde geziniyor. "Thor'a benziyor olabilirsin ama bence sen daha çok Batman'e benziyorsun. Çift kimlik, huysuzluk ve hepsi."

"Düğmeye bas, Georgie."

Dirseğiyle böğrüne vurduğu bir yumruk beni gümbürdetiyor. "Georgie saçmalığını bırakmalısın. Georgia Eyaleti'nde yeni bir kural var. Bu lakap yasak. Ama hangi düğmeden bahsediyoruz?"

"Bu." Oturduğundan beri son birkaç dakikadır yanıp sönen beyaz dikedörtgene dokunuyorum.

"Max bahsi mi?"

"Başka bir yolu var mı?"

Düğmeye vurarak tekerleklerin dönmesini sağladı ve kaybettik. "Bu berbat. Megabucks bekliyordum."

Bir sırtıma dudaklarımı gıdıklıyor ve yumruğumu son bir kez daha düğmeye indiriyorum. Tekerlekler bir kez daha dönüyor ve sonra ilki

parlak altın Megabucks sembolü. Sonra ikincisi. Sonra üçüncüsü. "HOLY FUCK! Az önce kazandın!" Georgia sandalyeden sıçradı.

makine tamamen çılgına dönüyor. Ziller, sirenler ve yanıp sönen ışıklar. Hemen bir kalabalığın dikkatini çektik ama sonra Georgia elimi tuttu ve en üstteki dijital kazanç çetelesini ve nasıl tırmandığını, yüzlerden binlere, yüz binlerden milyonlara kadar nasıl tırmandığını gösterdi. "LENOX, AZ ÖNCE ON MİLYON DOLAR KAZANDIN!"

Kahretsin. Gerçekten mi?

Ne yazık ki ironik. Bu ne kadar aleni bir durum.

İç çekiyorum ve ayağa kalkıyorum. İnsanlar bizim ve makinenin fotoğraflarını çekiyor. Georgia kolumu tutmuş, sanki o şey vücuduma bağlı değilmiş gibi sallıyor. Bana bunun kendi makinesi olduğunu söyleyen yaşlı kadın, yanındaki adama ait oksijen tüpünü çalmak ve onunla beni öldüresiye dövmek üzere.

Güvenlik görevlileri ve kırmızı kravatlı, takım elbiseli bir adam uçarak yanımıza geldi, kalabalığı geri itti ve etrafımızda derme çatma bir çember oluşturdu. "Megabucks'a ulaştığınız için tebrikler." Takım elbiseli adam önce benim, sonra da Georgia'nın elini sıktı. "Ben Gerald, kumarhane müdürüyüm. Kazanan spin hakkında şirket içi teknisyenimizi uyardık ve bunun yasal bir kazanç olduğundan emin olmak için gelip makineyi kontrol edecekler. Bu arada benimle gelmek ister misiniz? Bir şeyler içebilir ya da yiyebilirsiniz. Bizden tabii ki."

Hayır. Biraz bile değil.

Bunun için haberlere çıkacağız. Bunu biliyorum. İnsanlar Georgia'yı tanıyacak ve şu anda o kadar tanınmasam da, Central Square'deki günlerim ve ardından Suzie'nin ve babamın ölümleri sayesinde insanların tanıdığı bir ismim var.

Gizlilik. Anonimlik. Basitçe yalnız bırakılmak. Artık hepsi gitti.

Belki de Georgia Monroe'ya "evet" dediğim andı.

Georgia yüz ifademi, gözlemci kalabalığından geri çekilme şeklimi fark ediyor ve kumarhane müdürüne dönüyor. Georgia ona, "Aslında yukarıda bir iş etkinliğinde bekleniyorduk ama bu otelde kalıyoruz," diyor.

"Mükemmel," diye haykırıyor. "Sadece biraz bilgiye ihtiyacım var ve her şey halledildiğinde sizinle temasa geçeceğiz. Doldurmanız gereken evraklar ve bu tür şeyler olacak."

Georgia merhamet göstererek bilgilerimi teslim ediyor ve sonra kaçmayı başararak asansörlere doğru ilerliyoruz. Georgia bizi tebrik edenlere küçük gülümsemeler ve yumuşak teşekkürlerle karşılık veriyor ve yüzünü bariz bir şekilde fotoğraf ya da video çeken insanlardan uzak tutuyor. Asansöre adım atıp Monroe Securities'in kokteyl saati için kiraladığı alana çıkana kadar nefes almamış gibi hissediyorum.

"Kalabalıkları sevmiyorsun."

Gözlerimi dikmiş asansör kapılarına bakıyorum.

"Hayır." "Suzie yüzünden mi?"

"O onları çok severdi, ben ise turnede olduğumuz zamanlarda çoğunlukla kayıtsız kalırdım. Suzie hayatını kurtarmak için bir enstrüman çalamazdı ama beş ergen çocuğu yönetmekten heyecan duyardı. Basın çoğu zaman benimle hiç ilgilenmedi - Greyson solistimiz olduğunda bile - ta ki o ölene kadar. Ta ki babam..." Sözümü bitiremedim. Boğazımı temizliyorum. "Sonra acımasız oldular. Her yerdeydiler. Her zaman."

Başını sallıyor. "Bunu hatırlıyorum. Beni görmeye gelmek için nasıl gizlice kaçmak zorunda kaldığını hatırlıyorum."

"Evet." Huzur bulduğum tek yer Georgia'nın yatağıydı, tek yaptığım onu uyurken izlemek ya da dersleri hakkında konuşmasını dinlemek olsa bile.

Mırıldanıyor ve bana dönüyor, yüzünde konuyu benim için değiştirdiğini belli eden bir gülümseme beliriyor. "Kazandığın onca parayla ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bu bir görüşme mi?"

Gözlerini devirerek kıs kıs gülüyor.

Sırıyorum ama hemen parmaklarımla ovalıyorum. "Bağışla."

Bu cevap hoşuna gitti. "Nereye?"

Araba yavaşladığında ona dönüp elini tutuyorum ve yüzüklerine bakıyorum. Ellerimizde yan yana nasıl durduklarına. "Nereye gitmesini istiyorsun?"

Arabadan inip bizi kokteyl saatinin yapılacağı etkinlik salonuna götürecek çoğunlukla boş koridora adım attığımızda başını sallıyor.

"Hayır," diyor kararlılıkla. "O parayı sen kazandın. Nereye gitmesini istiyorsun?"

"Daha az umursayamazdım."

"Sanırım paraya ihtiyacın yok?"

"Georgia, Katolik Kilisesi'nden, İngiltere Kraliyet Ailesi'nden ya da bu gezegendeki hemen hemen herkesin toplamından daha fazla param var. Yine de

Kimse bunu bilmiyor çünkü kimse beni, ne yaptığımı ya da nasıl sakladığımı bilmiyor."

"Tüm bunlara nasıl sahip olabiliyorsun? Aileden çok paran olduğunu biliyorum ama..." Kaşlarını beklentiyle kaldırarak sözünü kesiyor.

Homurdanıyorum. "Küçüklüğümde beri borsayla oynuyorum ve nasıl işlediğini anladım, sonra Central Square ile bir ton kazandım ve yıllar boyunca çok kazançlı olan şeylere yatırım yaptım. O yüzden on milyonla ne yapacağın umurunda değil. Değerli bir hayır kurumuna, kalbinize hitap eden bir şeye bağışlayın ve bu konuyu kapatalım."

"Kalbinize hitap eden bir hayır kurumunuz yok mu?"

"Bir tane olduğunu ima ediyorsun."

"Öyle değil mi?" diye soruyor ve ben bunun alay etmek için olduğunu düşünsem de öyle değil. Üzerimde gezinen ciddi gözleri, cevabımın onun için her şey olduğunu söylüyor ve öyle olmamalı. Ne kadar duygusuz olduğumu düşünürse, aramıza ne kadar duygusal bir uçurum koyarsam o kadar iyi.

Bu anlaşmadan sağ çıkmamızın başka yolu yok.

Kendimi beğenmiş, zehirli bir şekilde sırtıyorum. "Ne sanıyorsun? Bana kalbini vermeye çalıştığında bedenini kullandım ve gittim."

Benden nefret etmelisin Georgia. Başka bir şeyle başa çıkamam. Şu anda olmaz.

Yanaklarında bir kızarıklık hızla yükseliyor, gözleri kararmış ve kısılmış, şok olmuş ve incinmiş. "Tanrım, sen bir pisliksin, değil mi? Eğer senden tekrar nefret etmemi istiyorsan, ederim. Benimle oyunun bu mu?"

"Ben oyun oynamam. Para bağışlamak için senindir. Bunu sana düğün hediyem olarak kabul et."

Gözlerini kısarak bana bakıyor ve ben de keskin uçların onun içinde donuklaşan ve kayıtsızlaşan yerlerden yeniden ortaya çıkışını izliyorum. Derisine saplanmalarını izliyorum. Onu incittim ve bunun için kendimden nefret ediyorum, ama bir kez daha kendimi onun için her şey olmak isterken yeterli olamamanın sınırında tehlikeli bir şekilde sallanırken buluyorum. Ben onun ihtiyacı olan adam değilim. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde yaşıyorum, adı pek duyulmamış bir kasabanın sahibiyim ve her fırsatta ilgi odağı olmaktan ve insanlardan kaçıyorum.

Georgia Monroe asla mutluluğu bulamazdı. Ya da benimle.

Chapter Eight

Odanın eşiğinden adımımızı attığımız anda, gözlerim her yerde. Georgia'nın eli sıkıca benim elimde ve parlak bir gülümseme yayıyor, ama bana kısa bir bakış attığında, bunun gözlerine ulaşmadığını görebiliyorum. Eğer bir şey varsa, bunu bir saat öncesine göre daha sahte hale getirdim. Ama Ezra ve orada yaşanacak herhangi bir yüzleşme için endişelendiğini de biliyorum.

Önünden geçen tepsilerden birinden martini bardağında pembe bir karışım alıp dudaklarına götürüyor ve büyük bir yudum alıyor. Dudakları şapırdıyor ve yanakları parlıyor. Karşı koyamadığım bir bakış bu ve kendimi dudaklarına bakarken buluyorum, bu içkinin doğrudan kaynağından tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum.

"Yums."

Elindeki bardağı çalışıyorum ve onun itirazına rağmen bitiriyorum. Ama bu onun dudaklarına tekrar yaklaşabileceğim en yakın an ve izleyen herkese nasıl görüldüğünü tam olarak biliyorken neden tadına bakmayayım? Özellikle de ona göz kırpıp şakağına muzip bir öpücük kondurduğumda.

"Kendine bir tane daha al, ama ben sana yiyecek bir şeyler bulacağım," diye mırıldanıyorum kulağına.

Elleri saçlarımda kilitlenene kadar yukarı doğru ilerliyor. Sert bir şekilde koparıyor ve ben de sırtıyorum. "Benimle ilgilenmene ihtiyacım yok. Senden de istemiyorum."

Saatlerdir bir şey yemediğini ve şu anda kızgın olduğu, ihanete uğramış hissettiği ve gergin olduğu için içtiğini biliyorum ve bunların hiçbirinde haksız değil.

"Sen artık benim karımsın, Georgia. Bu da demek oluyor ki sana bakmak benim görevim. Hoşuna gitse de gitmese de." Burnumu onunkine sürüyorum, gözlerimiz şiddetli bir çekişme içinde kilitleniyor, ancak dikkati dikkatini çekmek için yarışan bir grup insan tarafından hızla kesiliyor ve bunu ondan ayrılmak için bahane olarak kullanıyorum, ona bir tabak yemek hazırlama görevine gidiyorum.

Ama tek yaptığım bu değil.

Bekliyorum ve fazla beklemem gerekmiyor. Saniyeler içinde yanıma geliyor, sanki kim olduğumu bilmiyormuş ya da umursamıyormuş gibi devasa büfeden bir tabak hazırlıyor. Sadece o önemsiyor. Hem de çok önemsiyor. Odadaki soğuğa rağmen alnını kaplayan teri ve gözlerini kaplayan kırmızı kenarı görebiliyorum, bu da zaten birkaç içki içtiğini gösteriyor.

Tabağı doldurmaya devam ediyorum, gösteriş için ağzıma bir parça peynir atıyorum ve sanki tamamen uzakmışım gibi ona doğru döndüğümde emin oluyorum. Ayağa kalktığımda tüm odağı yüzüğümde, çenesi kilitlenmiş, kara gözleri vahşi ve göz bebekleri tamamen patlamıştı.

Hmm. İlginç. Bu terle birleşince, bana bir şeylerin peşinde olduğunu düşündürüyor.

Uzun boylu, zayıf, çok pahalı bir saç kesimi ve gösterişli bir altın saati olan zengin, tiki bir pislik gibi yakışıklı. Otuzlu yaşlarının başında olduğunu bildiğim bir adam için nişanlısını ve onun şirketini kaybetmenin stresi onu çok yaşlandırıyor.

"Georgia Monroe ile mi geldin? Seni onunla yürürken gördüm."

Ona başımı salladım.

"Ezra Earnheart." Sıkımam için elini uzattı. "Ben onun eski nişanlısıyım."

Elini sıkıyorum, benimkini ezmeye çalışmasına neredeyse gülümseyeceğim. "Eric?"

"E-z-r-a," diye tekrarlıyor, isminin harflerini telaffuz ederek. Dangalak. Buna kim kanar?

"Lenox Moore. Ben onun kocasıyım. Ama sen bunu zaten biliyorsun." Ona göz kırpyorum, bu da gözlerinin boncuk boncuk olmasına neden oluyor.

"Eski boy bander," diyor sıkıca, viskisinden aceleyle bir yudum alıyor, tabağını unutmuş. "Bu doğru. Sanırım bir keresinde senden bahsettiğini duymuştum. Sadece o kadar olumlu olduğunu hatırlamıyorum." Burnunu çekiyor ve elinin tersiyle burnunu siliyor.

Yemi yutmuyorum ve bu onu çok rahatsız ediyor.

"Georgia ile ne zaman yeniden bir araya geldiniz? Bildiğim kadarıyla babasının ölümünden beri Los Angeles'tan ilk kez bu hafta ayrıldı."

Başımı eğiyorum. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

Dişlerini sıkıp viskiyle ıslanmış nefesini üflüyor, sakın duruşunu korumaya çalışıyor ve çok başarısız oluyor. "Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama seni kendi planında kullanıyor. Seni sevmiyor."

Ona acıyan bir gülümseme takınıyorum ve Georgia'nın tabağına birkaç şey eklemeye devam ediyorum. Beyaz porselenin üzerine bir parça karides kokteyli bırakıyorum ve ona kibirli bir bakış atıyorum. "Bu onun favorisi."

Yüzü sıkışıyor ve gözleri parlıyor. "Sana ne kadar ödüyor? Sana ödeyeceğim-"

"İkimiz de yapamayacağını biliyoruz." "Nasıl olur da-"

"Eğitim almadan ve geçimini sağlamak için insanların derisine dövme yapmadan temel varsayımlarda bulunmak mı? Hiçbir fikrim yok. Belki de çaresizliğinize dayanan çılgınca bir tahmindir."

"Georgia'nın parasını alacağınızı düşünüyorsanız-"

"Georgia'ya da söylediğim gibi, parası onun en az çekici yanı." Ses tonumu hafif tutarak umursamazca omuz silkiyorum.

Başını sallıyor, daha da kızarıyor, daha da yıpranıyor, gözle görülür bir şekilde dikişlerinden çözülen bir adam. "Bu gerçek olamaz. İmkânı yok." Sanki kızın tam olarak nerede olduğunu biliyormuş gibi elini odanın içinde gezdiriyor, ki ben de bildiğim için bildiğine eminim.

Aynı kadına takıntılı bir erkek olarak, sanırım bu ortak noktayı paylaşıyoruz. Sadece ben onu asla takip etmedim, kapana kısılmış gibi hissettirmedim ya da onu kontrol etmek istemedim. Ve bu düşünce beni acımasızlaştırıyor. Ona zarar verme arzusu - aslında onun her parçasını yok etme arzusu - beni zorluyor.

Sol elimi kaldırıp siyah bandımı ona gösteriyorum. "Bu olabildiğince gerçek, Ethan."

"Seni orospu çocuğu. Neye bulaştığını bildiğini sanıyorsun. Sen sadece bir dövmecisin. Basit, eğitimsiz bir serserisin, tıpkı söylediğin gibi. En iyi arkadaşların ve kız kardeşinin ölümü senin tek şöhret iddian." Burada duraklıyor, Suzie'den bahsetmesine vereceğim tepkiyi görmek istiyor, ama yine yemi yutmuyorum ve elindeki bardağı büfe masasına çarparak bir tabağı tıkırdatıyor ve dikkatleri üzerine çekiyor. "O seni görmeye gitmedi ve senin de onu görmeye gitmediğini biliyorum. Saçmalık bu! Hepsi saçmalık."

"Sesini alçaltmak isteyebilirsin, Elliott. Kurumsal bir etkinliktesin."

Georgia'nın iki kişiyle daha konuştuğunu görüyorum ama gözleri bizim üzerimizde, üçüncü bir kişi -Alfie Earnheart- ona katıldığında alnı endişeyle kırışıyor. Ona sıcak bir şekilde gülümsüyor, bir elini omzuna koyuyor ve sonra onu kucaklamak için kendine çekiyor.

Oğluna dönüyorum. "Seninle konuşmak güzeldi, Earl. İzin verirsen, karımın bir şeyler yediğinden emin olmalıyım." Ben de gidip babanla tanışayım ve onun da senin kadar çakal olup olmadığını göreyim.

Ezra ateşli bir kafa. Ama ne kadar zeki olduğundan emin değilim. Alfie Earnheart hakkında internette okuduklarıma göre, henüz gerçek olaylarına girmeden, tam tersi.

Yavaş ve düzgün adımlarla, şu anda Alfie ile yalnız olan Georgia'ya doğru ilerliyorum, orta yaşlı bir adam, tuzlu ve biberli saçları, oğlunki gibi koyu renk gözleri ve tamamen güçlü bir takım elbisesi var. Henüz ona bağlantıyı gönderme fırsatım olmadı ama göndereceğim. Ve açığında, yumuşak huylu dış görünüşünün sahte olup olmadığını görmek için tüm sırlarını araştırırken çok eğleneceğim.

Georgia ona duyamadığım bir şey söylüyor ve gözlerini kısarak ona bakmasını, kişisel alanına girmesini izliyorum ve ben de kolumu beline dolayıp vücudunu hareket ettirerek ikisinin arasına giriyorum ve artık ona dokunamıyor. Başlıyor ama benim olduğumu görünce hemen toparlanıyor ve tabağı diğer elimden kapıyor.

"Oh, Lenox. Mükemmel zamanlama. Açlıktan ölüyorum." Ona geri dönüyor. "Alfie, sana bahsettiğim kişi bu. Seni yeni kocamla tanıştırmak istiyorum, Lenox Moore. Lenox, bu Alfie Earnheart, Monroe Securities'in şu anki CEO'su ve babamın en yakın arkadaşı."

Uzanıp elimi sıkıyor ama oğlunun yaptığı gibi ezmeye çalışmıyor. İddialı ve hesapçı, gözleri beni değerlendiriyor, neredeyse beni ölçüyor, ancak Georgia'nın kocası olduğumu duyunca gözle görülür bir şekilde mutsuz oluyor. "Kocasını mı?"

Sol elini kaldırıyorum ve yüzüklerinin hemen altındaki parmak eklemine öpüyorum. "Şanslı bir adamım, sence de öyle değil mi?"

Düzgün ses tonuma rağmen muhtemelen onunla alay ettiğimi fark ederek bana ters ters bakıyor ve bana küçümseyici bir bakış atıyor. Sırıtmaktan kaçınıyorum. "Seni sokaktan mı aldı?"

"Hayır, aslında benim dövme salonum. Oğlunuzun size henüz benden bahsetmediğini görüyorum. Georgia'yı hayatı boyunca tanıdım."

"Komik, ben de öyle ve onun hayatında seninle ilgili bir şey duyduğumu hiç hatırlamıyorum."

Georgia karidensten bir ısırık alırken "Evet," diye ekliyor. "Kuzenlerim Zax ve Greyson ile çok iyi arkadaşlar."

Gözleri dönüyor, ama sonra tüm ağırlığını kızın üzerine vererek beni hızla önemsizleştiriyor. "Georgia, sen ne yaptın böyle? Böyle bir karar verirken ne düşünmüş olabilirsin?"

"Çok mutluyum Alfie."

Sanki bu önemsiz bir şeymiş gibi başını sallıyor. "Tatlım, şimdi böyle şeylerin sırası değil. Sana güvenen bir şirketin var. Baban çok üzülür."

Çenem titriyor ve kendimi durduramadan öne doğru bir adım atıyorum, benden tam beş santim kısa olduğu için ona dik dik bakarken boyumu ve cüssemi avantaj olarak kullanıyorum. "Şirketinizin sahibine ve başkanına karşı küçümseyici ve saygısız olmayı alışkanlık haline mi getirdiniz?"

Alfie şaşkındı ve sanırım daha önce kimse ona meydan okumamıştı. Sümüklü küçük solucan oğlu bile. "Kendisinin de belirttiği gibi, ben babasının en iyi arkadaşıydım ve onu hayatı boyunca tanıdım. Hem ona değer veren biri hem de miras alacağı şirketin şu anki CEO'su olarak bu konuda ona meydan okumaya hakkım olduğunu söyleyebilirim. Oğlumla evlenmesi gerekiyordu," diye hırlıyor. "Anlaşmamız böyleydi. Avantajlı bir evlilik yaparak zengin olmayı hedefleyen dibe vurmuş biriyle evlenmemesi gerekiyordu."

"Avantajlı bir evlilik mi? Kimsin sen? Jane Austen mı?"

Georgia havaya pembe bir alkol püskürtüyor ve ardından dudaklarını ve çenesini silerken bana ters ters bakıyor. "Bu bugün ikinci oldu, komik adam."

Eğildim ve dudaklarının kenarından öptüm. Sırf onunla ve bizi izlediğini bildiğim sümüklü oğluyla uğraşmak için.

"Sen bunun bir parçası bile değilsin," diye devam ediyor Alfie, giderek öfkelenerek. "Sen sadece onun topuğunun altından seçtiği bir pisliksin. Georgia, lütfen benimle gel. Bunu derhal konuşmamız gerekiyor."

"Alfie, endişeni takdir etmekle birlikte, ben kendi kararlarını verebilecek yetişkin bir kadıyım. Ezra'yla evlenmeyecektim. Bunu ikinize de defalarca söyledim. Tartışacak başka bir şey yok. Bu iş bitti."

"Sevgili kızım, yaptığın şeyin kendin ve Monroe için ne kadar tehlikeli olduğunu bilmelisin. O seni kullanıyor. Bunu nasıl göremezsın? Ona bir bak." Elini önümde bir aşağı bir yukarı sallıyor. "Bu konuda harekete geçmek benim görevim. Baban başka türlüünü istemezdi."

Kendi öz değerini abartması ve benimkini küçümsemesi eninde sonunda onun çöküşüne yol açacaktır. Hep öyle olur. Kibir en büyük ölümcül günahıdır. "Bu konuda şimdi ve asla arasında endişeleneceğimizden emin olacağız."

"Benim oğlum senin iki katın."

Gerçekten mi? Oğlunu tanıyor mu ki? "Edwin'le tanışma şerefine nail oldum," diyorum. "Katılıyorum, oldukça iyi bir adama benziyor. Biraz sarhoş, sırları konusunda özensiz ve bana sorarsanız kesinlikle görgüsüz, ama ben ne bilebilirim ki?"

Alfie sırlarla ilgili yorumdan hoşlanmayarak ağırlığını değiştiriyor ve sanki onu yakalayıp kaçacakmış gibi Georgia'ya doğru yaklaşıyor. Ona yanlış anlamayacağı tehlikeli bir bakış attım.

Dehşet içinde başını sallar. "Georgia, lütfen bu konuda mantıklı ol. Sana yardım edebilirim. Babanı gururlandırmak için çok geç değil."

Georgia sinirleniyor ve gözlerinde parlayan acıyı görebiliyorum. "Babamın benim mutlu olmamı isteyeceğini düşünmek hoşuma gidiyor. Bu yüzden vasiyetinde kiminle evlenmem gerektiğini belirtmedi."

"Ne olursa olsun," diye kasıtlı olarak devam ediyorum. "Eğer birazcık aklın varsa, karımla konuşma şekline dikkat etmelisin."

Alfie sert adam olmaya çalışıyor ama beni korkutamıyor ve bunu biliyor. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"*Tehdit etmek* mi? Hayır. Sana söylemek mi? Söylüyorum. Onu kasıtlı olarak manipüle etmene izin vermeyeceğim."

Onun küçük yakutunu kendim için çaldım ve erkekler hazinelerinin başkaları tarafından çalınmasından hoşlanmazlar. Hakkı olmayan bir şeye hakkı olduğunu düşündü ve Georgia resmen Ezra'yla arasını bozdu ve bu durumdan hiç memnun değiller.

Anladım. Onların planlarını mahvettik.

Belki de Alfie'nin amacı onu ve şirketi düşündürmektir. Ama belki de değildir. Yine de bu, onunla mola vermeye ihtiyacı olan beş yaşında bir çocukmuş gibi konuşmasına ve zaten yeterince suçlu hissederken babası hakkında suçlu hissetmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor.

Georgia boğazını temizler. "Daha önce de söylediğim gibi, bu akşam sizinle yemek yiyemem çünkü Lenox ve ben birlikte yemek yiyeceğiz. Kahvaltıdan önce kısaca görüşmek isterseniz yarın sabah da uygun. İyi akşamlar dilerim."

Elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum ve o uzaklaşırken onu takip etmeye devam ediyorum. Onlardan yaklaşık yirmi metre uzaklaştıktan sonra dönüyor ve ağzıma bir parça peynir koyuyor. Ben çiğnerken bana sırtıyor. "Bu şimdiye kadar bir araya getirdiğini duyduğum en fazla kelimeydi."

"Kesinlikle ballı çaya ihtiyacım olacak."

Gülüyor, kafası geriye uçuyor. "Dur! Alaycılığın beni öldürüyor."

"Ah, Georgie, ama alkolünü kusarken çok tatlı oluyorsun."

Omzuma vuruyor ama gülümsemesini gizleyemiyor. "Teşekkür ederim. Tüm bunlar için. Onu daha önce hiç bana bu kadar kızgın görmemiştim, ama sanırım koşullar göz önüne alındığında şok olmadım."

"Ben bunun için buradayım."

Ayıldı. "Pekâlâ. Eğer senin için de uygunsa görüşmem gereken başka insanlar da var."

Başımı sallıyorum ve yolu göstermesi için elimi uzatıyorum ve gecenin geri kalanını aşık bir köpek yavrusu gibi onu takip ederek, sessiz ve sadık bir şekilde onun yanında geçiriyorum. Kolayca büyüleniyor, tanıştığı ve konuştuğu herkes onun avucunun içini yalıyor. Orada burada küçük yorumlar dinliyorum, bilgi güvenliğinde devrim yaratacak ve bilgisayar korsanlarını dışarıda tutacak ürün ve yazılım tartışmaları.

Sırtmıyorum ama içimde bir dürtü var.

İnatçı ve sabırlı olduğumuz ve nadiren uyuduğumuz için hiçbir şey bilgisayar korsanlarını dışarıda tutamaz. Hiçbir sistemin kusursuz ya da bu durumda hacker geçirmez olmadığından bahsetmiyorum bile. İstek varsa, bir yol da vardır. Kendi adıma, ben siyah şapkalı bir hacker değilim. Sistemleri çökertmek ya da fidye için ele geçirmek amacıyla sistemlere sızmiyorum. Bunu bir meydan okuma için yapıyorum ve bazen, şirkete bağlı olarak, yazılımı yamalayabilmeleri veya güvenlik açığını düzeltebilmeleri için onlara nasıl girdiğimin ayrıntılarını isimsiz olarak gönderiyorum.

Georgia ve benim evlenmemiz neredeyse ironik. O kraliçe, ben de onun anti-kahramanıyım.

Kötü adam olarak kabul edilecek kadar şeytani değilim, ancak kendi doğru ve yanlış kavramlarıma sahip olacak kadar ahlaki olarak griyim ve bana karşı gelmek istemeyeceğiniz kadar tehlikeliyim. Adil dövüşmem.

Özellikle de değer verdiğim insanlar söz konusu olduğunda.

Ben bakmıyorum, Georgia da bakmıyor ama Alfie ve Ezra'nın bizi izlediğini hissedebiliyorum, sert bakışları tüm akşam boyunca bize sabitlenmiş durumda ve bunun onlar için sadece bir başlangıç olduğunu şimdiden biliyorum.

Chapter Nine

Kokteyl partisi sona erdiğinde, daha önce kazandığım parayla ilgilenmesi için sevinçli Georgia'yı aşağı gönderiyorum - artık o benim karım ve kazandığımda orada oturuyordu - ve başlamak ve hem Ezra'nın hem de Alfie'nin sırlarına dalmak için endişeli bir şekilde süite gidiyorum.

Oda, altın ve tuğla kırmızısı vurgularla gri tonlarında güzel bir şekilde döşenmiş ve Bellagio fıskiyelele ile yolun karşısındaki Paris otelinin manzarasını görüyor. Kanepe gülünç, konfor yerine güzellik için tasarlanmış - çekmeden üzerine sığabileceğim kadar uzun değil ve Las Vegas süitinde bir kanepeyi çekmemin hiçbir yolu yok. Odanın ne kadar güzel ya da temiz görüldüğü umurumda değil.

Bilgisayarımı alıp yemek masasına oturuyorum ve hemen çalışmaya başlıyorum.

Ben konuşmaya başlamadan önce babam bana kod yazmayı öğretmişti. Bu oyuna geç kalmıştım, hiç ilgim yoktu, bu da doğal olarak annemi endişelendirdi ve doktorların bana her türlü teşhisi koymasına neden oldu. Ama kendisi de bir hacker olan babam beni oturttu ve kod yazmayı öğretti. Anında benimsediğim bir dil. İletişim kurmaktan keyif aldığım bir dil.

Şu anda onu düşünmek bile beni çok kötü etkiliyor.

İsviçre'den eve döndüğümde Suzie'nin cesedi uçağın altında lanet bir tabutun içindeydi ve annemle babamın yaptığı ilk şey beni tokatlamak ve onun ölümünden beni sorumlu tutmak oldu. Central Square büyük bir başarı yakaladığında, beni Suzie'yle birlikte gönderdiler - eğer varsa vahşi bir çocuk - tek bir görevle: onu güvende tutmak ve eve canlı getirmek.

Annemin bunu bana neredeyse şaka yollu söylediğini hatırlıyorum, ama eve kızları ölmüş olarak döndüğümde, birdenbire benim sorumluluğum ve nasıl başarısız olduğum konusunda çok ciddileştiler. Suzie'yi hayal kırıklığına uğrattım. Ailemi hayal kırıklığına uğrattım. Ve inanılmaz derecede sıkı olan dört kişilik ailemiz -babamın deyiimiyle hırsızlar gibi sıkı olan- dağılmıştı.

Babam doğru düzgün göremez ya da düşünemez hale gelene kadar içti, içti, içti ve sonra sinirlenip kavga etti. Benimle savaştı, annemle savaştı, ona doğru iki kez bakan herkesle savaştı.

Bir gece, onunla ilgilenmem için yerel barına çağırıldım. Henüz gitmeye hazır değildi, barmen de tamam dedi, ben de barda oturup biramı yudumladım, televizyondaki saçmalıkları izlerken bir adam Suzie hakkında şaka yapacak kadar aptaldı. Babam için bu kadardı. Kafasında bir şişe kırdı ve sonra kırık kalıntıları adamın boğazına sapladı. Ben harekete geçmeden adamı öldürdü. Ben onlara ulaşmadan. Ve sonra, gözleri gözlerimin üzerindeyken, onun ölmesinin benim suçum olduğunu ve bunu bize benim yaptığımı söyledi.

Sonra o adamı bıçakladığı gibi kendini bıçakladı.

Orada durdum ve olanları izledim. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendini öldüreceğini bilmiyordum. Şişenin kanlı, kırık ucunu sanki bir sonraki hamlesi ben olacaktım gibi sallıyordu ve onu durdurup durdurmayacağıma karar veremediğim için kıpırdamadım. Ayrıca, polis çoktan çağırılmıştı ve yoldaydılar ve az önce olanlardan dolayı donup kalan tek kişi ben değildim.

Ama kendini bıçakladığında harekete geçmedim. Ve yapmam gerektiğini bildiğim halde onu bardan ayrılmaya zorlamadım. Bunun neden olacağı kavgayı istemedim ve bu yüzden babamla birlikte bir adam da hayatını kaybetti.

Bir medya kasırgasına dönüştü.

Annem o noktada çoktan bitmişti ve babamın ölümünden sonra ve basın acımasızca peşimize düşmesiyle birlikte Boston'dan ayrıldı. Ülkeyi terk etti. Son kontrol ettiğimde Avustralya'da yaşıyordu ve İngilizce öğretiyordu.

Bu düşüncelerden arandıktan sonra, tam işimi bitirmek üzereydim ki, sütimizin kapısındaki mekanik kilidin tıkırtısını ve şakırtısını duydum ve karım, arkasında yiyecek ve alkol gibi görünen torbalar taşıyan üniformalı bir adamla birlikte içeri girdi.

Bana göz kamaştırıcı, mutlu bir gülümseme sunuyor ve kalbim acıyla kaburgalarımın çarpıyor.

"Nerede istersiniz, hanımefendi?"

Bu benim ona sorum değil mi?

"Şurada kocamın yanı mükemmel," diyor, bilgisayarımın oturduğum masayı göstererek, bana kocam diye hitap edişine dudaklarını gıdıklayan eğlenceli bir kahkaha atarak.

Adam bana özür dileyen bir bakış attıktan sonra üç büyük poşeti hemen yanıma bırakıyor; sarımsak, soğan, domates ve baharatlı bir şeyin kokusu hemen burnuma geliyor.

"Çok teşekkür ederim." Georgia ona büyük bir banknot uzatır, o da gerçekten bir kraliçeymiş gibi başıyla selam verir ve süitten ayrılır.

"Bu da ne?"

"Akşam yemeği," diye açıklıyor sanki çok açılmış gibi. "Canım İtalyan yemeği çekti. Büyük bir kısmı kumarhaneye, bir kısmı da vergilere giden on milyon dolar şimdi en sevdiğim kadın sağlığı yardım kuruluşuna gönderiliyor."

Arsız, şakacı ses tonu dudaklarımı seğirtiyor. Keyfi yerinde, dün gece Cambridge'deki evime geldiğinden beri onu gördüğüm en neşeli hali. Sırf kırmızı dudaklarındaki o gülümsemeyi görmek için onunla her gün evlenebilirim ve bu gibi düşünceleri derhal ortadan kaldırmam gerekiyor.

Hâlâ gelinliği içinde, saçları toplanmış ve topuklu ayakkabılarını giymiş bir şekilde yanıma geliyor ve bir şişe kırmızı şarap, bir şişe tekila ve bir şişe pahalı burbonla birlikte çantalardan akşam yemeğini indirmeye başlıyor.

Kaşımı kaldırıyorum ve o da bana göz kırpmıyor. "Yarı kutlama yapıyoruz, değil mi? Yani, ben de kafamda böyle canlandırmaya çalışıyorum. Ezra'yla evlenmek zorunda değildim ve Pazartesi günü Monroe benim olacak. Ayrıca, bu gece nasıl bir ruh halinde olacağını bilmiyordum."

Bir anda zihnime doğru sapanla fırlatıyorsun, ama hızla geri çekiyorum ve bu gece onunla ilgili pek çok düşüncüyü topluyor gibi görüldüğüm kafamdaki kilitli yere çarpıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Telefonuna ihtiyacım var."

Georgia beni sorgulamadan, kilidi zaten açık olan telefonunu bana uzattı. Alfie'ye bağlantımı mesaj atıyorum ve telefonu ona geri verdiğimde inceliyor.

"Kimlik avı planlarınızdan biri daha."

"Sosyal mühendislik, sızmanın en kolay yollarından biridir. Ve siz bilgi güvenliği ya da bilgisayar korsanlığı hakkında hiçbir şey bilmediğinizi iddia ediyorsunuz."

Homurdanıyor. "Ben *bilmiyorum*. Ama herkes phishing'in ne olduğunu bilir, gerçi ben bunun bir tür sosyal mühendislik olduğunu bilmiyordum, işte yeni bir şey öğrendim." Yazdıklarını yüksek sesle okudu. "Yarın seninle burada mı buluşmamı istiyorsun?" Kaşları kalkıyor ve yeşil gözleri benimkileri buluyor. "Onunla tam olarak nerede buluşmam gerekiyor?"

"Lobi. Ama onunla tanışmanı istemiyorum, bu yüzden Çin'de rastgele bir laboratuvar seçmiş olsaydım da fark etmezdi. Bağlantıya tıklamayın, yoksa istemediğim şeyleri mahveder."

"Alfie kötü bir adam değil," diyor bana masada çaprazıma otururken, aramızda bir yemek dağı var. "Ezra'ya hiç benzemiyor ve neden üzgün olduğunu anlıyorum. Benim için endişeleniyor ve Monroe için de endişeleniyor."

"Sırlarını araştırmaya başladığımda göreceğiz."

"Etik dışı. Güzel. Tehlikeli."

"Bu da ne?" Dalgınca soruyorum, dizüstü bilgisayarına dönüyorum ve ihtiyacım olan komutları giriyorum.

"Sen." Sesinin tonu beni incelediğini görmek için başımı kaldırmama neden oldu. "Sen tam olarak busun. Bir kanunsuz. Bir kara şövalye."

Yutkunurken boğazımın hareket ettiğini hissediyorum.

Boğazını temizliyor ve yanaklarında küçük bir kızarıklıkla başka tarafa bakıyor. "Her neyse, Ezra telefonumu havaya uçuruyor. Aramızdaki ilişkinin gerçek olduğunu ya da senin benimle ciddi olduğunu düşünmüyor. Düşünebiliyor musun?" Gözleri sahte bir dehşetle açılıyor ve bir elini göğsüne götürüyor.

Sırıtiyorum, dizüstü bilgisayarımın ekranını kapatıyorum, gözlüklerimi çıkarıyorum ve yiyecek kaplarından birini açıyorum.

"O zaman şarabı ben getireyim?"

diye alay ediyor. "Eğer istediğin
buysa."

"Bugün evlendim. Şarap istiyorum ama tekilaya da *ihtiyacım var*."

Dudaklarımdaki gülümsemeyi siliyorum. "Yarın akşamdan kalma olmaman gerekmiyor mu?"

"Bir kadeh şarap ve bir shot tekilanın beni akşamdan kalma yapacağını sanmıyorum."

Buna itiraz edemem, bu yüzden kalkıp TV dolabının içindeki bara gidiyorum ve birkaç bardak çıkarıyorum - iki şarap ve iki normal bardak - çünkü şok edici bir şekilde burada shot bardağı yok. Onları yere koyuyorum

Masanın üzerinde şarabın üstünü çeviriyorum, her birimize birer dolu bardak dolduruyorum ve sonra bir buçuk shot tekila koyuyorum, çünkü biraz da ben kullanabilirim gibi görünüyor.

Georgia tekila kadehini bana doğru kaldırıyor. "Yalan söylemeye, aldatmaya, çalmaya ve içmeye... Yalan söyleyeceksen, bir arkadaşın için söyle. Aldatacaksan, ölümü aldat. Çalacaksan, bir kalp çal. Eğer içeceksen, benimle iç."

"Kim söyledi bunu?" İçkimi yudumlarken soruyorum ve onun da aynısını yapmasını izliyorum. Yüzünü buruşturuyor ve ağır bir nefes üflüyor ama sonra dudaklarını yalıyor ve hoşuna gittiğini belli eden küçük bir ürperti duyuyorum.

Omuz silkiyor. "Bir fikrim yok ama uydurmadık. Hemşirelik okulunda hepimiz dışarı çıktığımızda bunu söyledik. Bu ve lütfen, Tanrım, kimseyi öldürmemize izin verme."

"Öyle mi?"

"Henüz değil, ama gece daha yeni başlıyor."

"Ve sen çok tatlısın." Tekrar oturdum. "Yaptığın işi seviyor musun?"

Kabının kapağını açıyor ve karidesli fra diavolo'ya yumuluyor.

Altı yıl oldu ama gözümü bağlayıp Georgia'nın kendisi için ne sipariş ettiğini sorsaydınız size bunu söyledim.

"Yaptığım işi seviyorum," diye haykırıyor ve yüzü yemekle ilgisi olmayan bir şekilde aydınlanıyor. "Bu kesinlikle en iyisi. Özlüyorum ve umarım artık bu iş hallolduğuna göre işime geri döneceğim. Yaptığınız işi seviyor musunuz? Seni tanıdığımda dövme yapmıyordun. Yani, en azından profesyonel olarak." "Sen beni tanıdığında zaman öldürmekten başka bir şey yapmıyordum."

Kendimi öldürmemeye çalışırken. Kadehimi yere koymadan önce şarabımı yudumluyorum. "Yaptığım işi seviyorum. Hepsini."

"Yeterince cesur olsaydım, derimi boyamanı isterdim."

Onun pürüzsüz, kremi tenini mürekkepleme fikriyle sikim pantolonumun içinde zıplıyor. Benim için sipariş ettiği kremalı tavuklu makarna ve salataya yumuluyorum çünkü belli ki o da benim nelerden hoşlandığımı hâlâ hatırlıyor. Yemekler harika, şarap da öyle ve tekilanın ve manzaranın etkisiyle damarlarımda hoş bir sıcaklık dolaşıyor. Gözlerimi ayıramadığım kişi. Saçları neredeyse şarapla aynı renkte olan.

"Bana ne mürekkep yaptırırdınız?" Sessiz bir ritmin ardından soruyorum, artık merakımı dizginleyemiyorum.

Omuz silkiyor, spagettiği çatalının üzerinde döndürüyor ve lokmaları ağzına atıyor. "Hiçbir fikrim yok. Bu yüzden hiçbir şey yaptırmadım."

Telefonu çalıyor ve Alfie olduğunu anlamak için bakmama gerek kalmıyor. Önümde araştırma ve kazılarla dolu bir gece var. Kaşlarını çatıyor, şarabını yudumluyor. "Kontrol etmem gerekiyor mu?"

"Sen istemedikçe olmaz."

"İstemiyorum. Los Angeles'taki evime geri dönmek de istemiyorum," diye fısıldıyor, bardağını ellerinin arasında döndürüyor ve büyük pencereden dışarı bakıyor. "Ezra beni orada izleyebilecek ve bu beni hasta ediyor. Ayrıca, annem orada olsa bile, kendimi izole edilmiş hissediyorum. Ona karşı daha savunmasız hissediyorum."

"İnsanları sizin için toplayabilir veya onları olay yerinden uzaklaştırabiliriz.

Hangisini tercih ederseniz."

Dalgınca başını sallıyor ve yemeğine dönerek bir parça karides alıyor. "Los Angeles ve Kaliforniya'yı sevmeme rağmen hayatımın o kısmı bitmiş olabilir. Boston'da büyüdüm ve sonra okul için geri döndüm. Orası da bana Los Angeles kadar evim gibi geliyor ve şimdiye kadar oraya geri dönme şansım olmadı."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, makarnayı bitirip paketin kapağını kapatıyorum. "Neden?"

Omuz silkiyor ve şarabından son yudumu alıyor. "Ailem Los Angeles'ta kalmamı istiyordu ama şimdi orası benim için en iyi yer gibi görünmüyor."

"Seçim senin olsaydı, nereye giderdin?" Sormadan edemiyorum.

"Bilmiyorum." Kendine biraz daha şarap koyuyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp kadehini de yanına alıyor. "Sorunumun bir kısmı da bu. Bu kadar çok insan hayatınızdan bir parça isterken hayatınızı anlamlandırmak zor."

Bardağımı çeviriyorum ve sonra bitiriyorum, bana daha fazla doldurmak için işaret ettiğinde reddediyorum. Çok fazla içki içmiyorum ve sanırım bunun nedenleri oldukça açık. "Boston'a dönersen Zax'le mi yoksa Grey'le mi kalacaksın?"

"Bundan şüpheliyim. İkiisi de evlenmek üzere ve ben üçüncü kişi olurum. Ayrıca, kendi alanımı ve mahremiyetimi seviyorum. Muhtemelen bir yer satın alacağım ya da kiralayacağım. Ama Ezra beni takip ettiriyorsa..." Abartılı bir ürperti veriyor.

"Gvendesin Georgie," diye söz veriyorum. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Gözleri meydan okuyarak parlıyor. "Aynı sözü kendin için de verebilir misin?"

"Seninle sınırı açmak gibi bir niyetim yok" derken bile nefesim hızlanıyor.

"Hmm." Ayağa kalkıyor ve pencereye doğru yürüyor. Başını omzunun üzerinden atıyor ve gözleri bir anlığına benimkilere takılıyor.

Manzara. Benimkiler onu terk etmedi. "Ve yine de, tam olarak yapmanı istediğim şey bu. Bu benim düğün gecem. Tamamlanmamış bir evliliğe kim inanır?"

"Georgia-"

Saçlarına uzanıp her seferinde bir toka çıkarmaya ve her birini yanındaki masaya bırakmaya başladığında nefesim ciğerlerimde yuvarlanıyor. Kalın, kumral bukleler ağır, ipeksi dalgalar halinde teker teker dökülüyor, ta ki sırtından aşağıya kıvılcık bir yele dökülene kadar, beyaz elbisesiyle keskin bir tezat oluşturuyor.

Ve bahsetmişken.

Kolları geriliyor ve elleri ensesinin üstündeki fermuarı bulana kadar arıyor. O yavaşça elbisesinin fermuarını açmaya başladığında ellerim önümdeki masayı kavlıyor, vücudu pencereye karşı mükemmel bir şekilde çerçeveleniyor.

"Ne yapıyorsun?" Diye bağırdım.

"Kocamı baştan çıkarmak," diye açıklıyor göz ucuyla bile bakmadan. "Uçaktaki yasanız beni düşündürdü ve aylardır seks yapmadığımı fark ettim. Aslında babam ölmeden önce. Ezra'nın bana dokunmasına dayanamazdım, bu yüzden nadiren izin verirdim. Her neyse, Vegas'tayım ve bugün evlendim. Her ne kadar gerçek olmasa da" -başını tekrar öne eğdi ve gözlerimle buluştu- "Sanırım gerçekmiş gibi davranmak istiyorum. Sadece bu gece için. Şimdilik. Ve sonra yarın, aramızdaki her şey olması gerektiği gibi olacak. Nefret ya da basit bir düşmanlık ya da yumuşak bir dostluk. Ama bir erkeğin bana dokunmasının nasıl bir his olduğunu unutacak kadar uzun süre seks yapmadan bir yıl geçirmek istemiyorum."

Boğazım kuru ve çiğ -muhtemelen aşırı kullanımdan çünkü otuz bir yılım boyunca bugünkü kadar çok konuştuğumu hatırlamıyorum- ya da daha büyük olasılıkla pencerenin silüetinde duran kadından kaynaklanıyor. Strip'in ışıltısı ve fiskiye ışıklarının parıltısı, elbisesinin beyaz iç çamaşırını lezzetli bir davet gibi ortaya çıkarmak için düşmesine izin verirken teninin üzerinde çağlıyor.

Hayır demeliyim.

Sözler verdim. Ciddi sözler. Geri dönemeyeceğim sözler.

Bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikri var mı? Bunun bir heyecandan ya da basit bir sikişten çok daha fazlası olduğunu? Artık evliyiz ve bu durumu daha da karmaşıklştırıyor.

Onunla seks yapamıyorum. Bağımlılığım zar zor ayakta duruyor -ince, yıpranan bir iplik- ve sadece bir gün oldu. Lanet olası bir gün. Söz vermiştim.

bunu yapmazdım. Bu çizgiyi geçmeyeceğime yemin ettim. Onurlu olmalıyım. Değerli.

Ve en iyi arkadaşlarıma ihanet edemem, bir daha olmaz.

Elbise ayaklarının dibinde toplanıyor, içinden çıkıp öne doğru eğiliyor ve bana minicik tangasının içindeki mükemmel kıcının, dantelin altından görünen amının en ufak ipucunun şaşırtıcı derecede kutsal olmayan görüntüsünü sunuyor. Dantel demişken, kalçasının üst kısmına lanet olası bir jartiyer takmış. Dişlerimle yakalamak ve kabaca ondan çekmek istediğim bir şey.

Onun vücudu... orospu çocuğu. Onun vücudu benim yaşayan fantezim. Doğru yerlerdeki uzun çizgiler ve muhteşem kıvrımlar ellerimi ve ağzımı onları hissetmek ve tatmak için çaresiz bırakıyor.

Elbiseyi bir sandalyenin üzerine koyuyor ve sonra, hala topuklu ayakkabılarıyla, kızıl saçları her tarafına dökülürken ve yeşil gözleri ölümcül bir şekilde bana kilitlenmişken, bana doğru ilerliyor. Dolgun göğüsleri beyaz dantel sütyeninin sınırlarından taşıyor, bacaklarımın arasındaki boşluğa ulaştığında zıplıyor, baştan çıkarıyor ve ağzımı sulandırıyor.

Topuklu ayağını kullanarak onları daha da genişletiyor ve aralarına giriyor.

"Şunları çıkarmama yardım eder misin?" diye fısıldıyor, bir ayağını kaldırıp yanımdaki bankın üzerine koyuyor, dizlerini iyice açıyor ve amını tam önüme koyuyor.

Lanet olası baştan çıkarıcı.

Ayağını elime alıyorum ve gözlerim onunkilerdeyken ayakkabısının tokasını açıyorum, topuğunu çıkarıp bir kenara koyuyorum. Ayaklarını değiştiriyor ve ben de aynı hareketi tekrarlıyorum. Yalınayak, çok küçük ve narin olduğunda ellerim bacaklarının arkasında geziniyor ve tüylerinin diken diken oluşunu izliyorum.

"Devam edebilirsin. Sonuna kadar gidebilirsin."

Daha önce hiç bu kadar cesur olmuş muydu? Evet, öyleydi. Sadece farklı bir şekilde. Daha çekingen bir şekilde. Almak yerine soran ama yine de teklif eden bir yol.

Başımı ona doğru sallıyorum, o da gülümsüyor, parmakları saçlarımda geziniyor, tırnakları kafa derimi kazıyor ve ben de bundan aldığım zevkle mırıldanıyorum. Bir süredir seks yapmayan tek kişi o değil. Çok konuşmadığınızda ya da insanlara güvenmediğinizde, hatta insanlardan o kadar da *hoşlanmadığınızda* ve doğru ile yanlışın sınırlarında yaşadığınızda seks tehlikelidir.

Sanırım en son Zax'ın hala üye olduğu kulüpte biriyle yatmıştım çünkü Aurelia bazen oraya gidip onunla oynamayı seviyor. Ama maskeli ve anonimdi ve bu öyle değil. Burası Georgia ve hayır demem gerekiyor.

Ama onu çok fena istiyorum. Sadece bu gece için olsa bile.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Hayır, Georgia, yapamayız."

"Benim için sertleştin mi Lenox?" diye soruyor kendini kucağıma atıp tangasının içindeki amını zonklayan sikimin üzerine yerleştirirken. "Mmmm. Öyle hissediyorum." Öne doğru sallanıyor, bana doğru bastırıyor ve ben burada kucağımda onunla ölüyorum. Göğüsleri çeneme dayanana, başı şakacı bir şekilde eğilene ve kiraz dudakları gülümseyene kadar vücudu üzerimde dönüyor, çünkü onun için sadece sert değilim, taş gibiyim ve bu onun hoşuna gidiyor.

Uzanıp göğüslerini avuçluyorum, kabarıklıklarını kaldırıyorum ve ağzımı onlara doğru daldırıyorum. "Başından beri planın bu muydu?"

Dişlerimi dantelle kaplı meme uçlarına geçirdiğimde nefes nefese bir kahkaha atıyor, ellerim kalçalarına kayıyor, onu sabit tutuyor, böylece sikimi denediğı şekilde öğütemiyor.

"Yaklaşamadım bile. Yine de istemediğini söyle."

Yapamam. Son sekiz yıldır her gün, her dakika onu istedim. Ondan uzaklaştıktan sonra bile onu istedim. Ama bu onu doğru yapmaz ve kesinlikle ona yaptıklarımın sonra buna hakkım olduğı anlamına gelmez.

"Yapmamalıyız."

"Sadece bu seferlik," diye fısıldıyor nefes nefese, başı geriye düşüyor ve elleri omuzlarıma gidiyor, ben de sütyeninin içinde hala kısmen benden sakladığı memelerini mıncıklıyor, yalıyor ve yiyorum. "Sadece evliliğimizi resmileştirmek için."

Tanrım. Hayır diyemem. O böyleyken olmaz.

Bileklerini kavrayıp arkasından çekiyorum ve göğüslerini yüzüme doğru itiyorum. "Bunu nasıl yaptığımı unuttun mu?"

Başını sallıyor, kırmızı saçları omuzlarına dökülüyor ve yüzünü çerçeveyerek onu günah işlemeye hazır bir melek gibi gösteriyor. "Tam olarak istediğim şey bu. Bana bunu verebilir misin Lenox? Beni hem bir gelin hem de bir fahişe gibi aynı anda becerebilir misin?"

Tanrım. Şimdi boku yedim.

Chapter Ten

Çok saçma bir gündü. Uzun bir uçuş ve panik atakla başlayan bir gündü ve şimdi sahte kocamın kucağına oturmuş beni becermesini istiyordum. Kazandıklarımla ilgilendikten sonra -ki bu da çılgınlıktı- akşam yemeğini beklerken annemi aradım ve ona Lenox'tan bahsettim.

Onunla evlendiğim için mutlu değildi ama Ezra'nın neler yaptığını anlattıktan sonra yumuşadı. Biraz. Ona bunun sahte olduğunu söyledim. Onunla evli olmanın hiçbir anlamı olmadığını çünkü onun bir kalbi olmadığını ve bir daha benim kalbimi çalmasına asla izin vermeyeceğimi söyledim. Lenox'la evli olmanın sayısız zorlukları olmadığını söylemeyeceğim, ama içimden akan rahatlama inkar edilemeyecek kadar tatlı.

Ezra ve Alfie'nin ilk vuruştan sonra işlerinin bittiğine inanmamam gerektiğini çok iyi biliyorum.

Sadece onunla konuşurken, tüm bunların *öfkesine kapıldım*. Erkeklerin manipülasyonu. Hırsızlık yapmaları için burada bulunan zayıf bir varlık olduğuma inanmalarıyla. Babam da buna dahildi. Kim vasiyetine kızının miras alabilmesi için evli olması şartını koyar ki?

Lanet olsun. İşte bu.

Ben de durumu tersine çevirdim. Meseleleri kendi ellerime aldım ve artık hayatımın ve seçimlerimin anlatısını ben kontrol ediyorum. Beni buraya getiren de bu oldu.

Lenox'u baştan çıkarmayı planlamamıştım. Evliliğimizi bir rahibe gibi sürdürmek niyetindeydim ve onun da aynı şekilde davranacağını biliyordum.

Benden faydalanmak için burada değil. Burada çünkü kuzenlerimi kardeşi gibi seviyor ve geçmişle ilgili hayır diyemeyeceği kadar suçluluk duyuyor. Paramı istemiyor. Arkadaşlığımı istemiyor. Aslında, yakınım da bile olmak istemiyor.

Ve bu bana güç verdi. Onu orada oturmuş benimle yemek yerken ve içerken görene kadar ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir güç, sol eline satın aldığı bir alyans takıyordu. Babamın uçağı düştüğünden beri ilk defa kendimi tüy gibi hafif hissediyorum. Bağısız ve özgür. Kafam güzel ve bu güzelliğin bitmesini istemiyorum.

Henüz değil.

Daha fazlasını arzularken değil -neredeyse Lenox'un hükmetmeyi ve becermeyi sevdiği acımasız yolu arzuladığım kadar. Bunu benim için iyi hale getirecek. Bundan hiç şüphem yok. Lenox yatakta cömerttir, ama bundan da öte, ister ağzıyla, ister parmaklarıyla, ister sikiyle olsun, boşalmamı izlemekten hoşlanıyor.

Bu benim için olduğu kadar onun için de bir rahatlamaydı ve sanırım şu anda bu ikimizin de kullanabileceği bir şey.

Sadece bu gece olsa ve bundan daha fazla bir şey ifade etmese bile.

Mavi gözleri gece yarısından daha koyu, ama gözlerinde az sonra ne olacağını görebiliyorum ve adım söylediğinde yanılmadığımı anlıyorum. "Georgia-"

"Bana karşı mantıklı olmaya çalışma Lenox," diyorum ona, bileklerimdeki ve kalçalarımındaki ellerinin direncine karşı kendimi zorlayan sikiinin üzerinden pantolonuna sürtüyorum. "Ben sana aşık olacak on sekiz yaşında bir kız değilim. İkimiz de yetişkiniz ve bu kararı kendimiz verebiliriz. Sadece ikimiz varız ve sadece bu gece için anlaştık. Beni becermene ihtiyacım var ve bunu istediğini biliyorum."

"Seni becermek istemek benim için nefes almaktan daha doğal. Bana sahip olan sensin-"

Sanki istediğinden fazlasını söyleyecekmiş gibi aniden sözünü kesiyor ve sanki bu onu şok etmiş gibi gözlerimin içine bakıyor. Zorlamıyorum çünkü bilmek istemiyorum. Eğer zorlarsam bu sadece onun açtığı yaraları deşecek. Bundan sonra düşmanca ya da iş gibi davranmayı tercih ederim.

Düğünümüzde olduğu gibi, kendini durduramıyormuş gibi, dudakları benimkilere doğru uzanıyor ve hüsrana dolu bir hırıltıyla noktalanıyor. Benim elim gömleğinin siyah kumaşını kavrarken, onun eli bileklerimi bırakıp saçlarıma dalıyor. Dudaklarımın kenarını bir, iki kez yalıyor ve

Direndiğimde beni açmaya zorluyor. Bana karşı sırtıyor çünkü onu baştan çıkarmış olsam da, yine de benden bir şeyler almasını, beni yeterince zorlamasını istiyorum ki ona hak etmediği ve elimde tutmak için savaşmadığım hiçbir şeyi vermediğimi hissedeyim.

Dudaklarımı ayırıp içeri girdiğinde, dili hemen benimkini ararken ağzının kadife kayganlığı çok tanıdık ve yine de tamamen yeni. Onun tadıyla inliyorum. Elleri saçlarımı avuçlayıp ipeksi uçlarında geziniyor, sertçe çekiştiriyor ve beni biraz daha sert bir şekilde ona doğru itiyor.

Homurdanarak içime giriyor, başımı diğer tarafa çeviriyor ve pozisyonunu değiştiriyor, sanki doyamıyormuş gibi ağzımın her santimini keşfederken daha derine dalıyor. Düğün öpücüğümüzün aksine ne bir aciliyet, ne bir çılgınlık, ne de bu nasıl oldu gibi bir şey var. Her nefesimi içine çekerken, dudaklarımdaki şarabın, tekilanın ve baharatlı sosun tadına bakarken, dilinin ılık ıslaklığı benimkinin üzerinde kayıyor. Sütyenimin askılarını buluyor, omuzlarımdan kaymasına izin vermeden önce parmaklarını askıların altında ileri geri gezdiriyor. Kaplar bir santim aşağı inerek meme uçlarımla üst kısmını ortaya çıkarıyor ve kendisi de bakabilmek için öpüşmeyi kesiyor.

"Bunu bugün mü aldın?" Bu bir soru değil, ama başımı sallıyorum, aşırı kullanılmış ciğerlerimden nefes nefese çıkıyorum. Bakışları benimkilere kayıyor. "Ve seni becermemi planlamadın mı?"

Sırtıyorum ve başımı sallayarak dudağımı ısırıyorum. Cilve bile yapmıyorum, yüz ifadesinden daha çok eğleniyorum. "Hayır. O benim zırhımdı."

"Seksi lanet zırh."

Gülümsememe karşı koyuyorum çünkü onun bu özelliğini unutmuşum. Konuşmayı ve bir nevi anlatmayı sevdiğini unutmuşum ve sadece bir şeye sinirlendiğinde konuştuğunu fark ettiğimi hatırlıyorum, ama kendine duygusal erdemi nadiren tanıdığı için nadiren konuşuyor. Özellikle keyifsiz ya da kırgın olduğu geceler, benimle en çok konuştuğu gecelerdi. Bana bir şeyler anlatırdı, beynine girip çıkan şeyler ve ben onları bir sünger gibi içime çekerdim, tıpkı onun sözlerine daha fazla ihtiyaç duyan muhtaç bir kedi gibi.

Bu onun için duygusal değil ama endorfin patlaması yeterince benzer.

"Peki ya bu?" Uzanıp kalçamdaki jartiyeri koparıyor ve Aşırı ısınmış tenimdeki lastiğin zaplamasıyla irkildim ve inledim.

"Beni ikna ettiler."

Alaycı bir ses çıkarıyor ama hoşuna gittiğini söyleyebilirim. "Bunu benim için çöz." Sütyenimin askısını çekiştiriyor.

Tereddüt etmeden arkama uzanıp sütyenimin düğmelerini açıyorum, göğsümden ve kollarımdan kaymasına izin veriyorum ve yanındaki koltuğa bırakıyorum. Uzun bir süre sessiz kalıp göğsüme bakıyor.

"Tanrım, o kadar güzelsin ki nefes almamı imkânsız kılıyorsun." İnanılmaz bir kafa sallayışının ardından elleri sırtımdan aşağı kayıyor ve neredeyse arkadan amımı avuçlayana kadar arka tarafımda dolanıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalkıyor, beni de yanına alarak bacaklarımı beline, kollarımı boynuna dolamaya zorluyor ama beni bırakmayacağını biliyorum.

Bizi yatak odasına götürüyor ve beni yatağa yatırıyor, elini omzuma bastırıyor ve beni sırtüstü yatmaya zorluyor. Kalçalarımın arasındaki vadide duruyor, gözleri hâlâ her santimimde geziniyor. Bir sonraki nefesimde tekrar üzerimde, ağzımı yiyor, çenemi ve boğazımı emiyor. Vücudu beni yatağa bastırıyor, ağır ve sıcak ve o kadar iyi ki içimde bir tatmin dalgası yuvarlanıyor.

Elleri üzerimde, göğüslerimle oynuyor, onları kaldırıyor, onlara dokunuyor, onlarla oynuyor, meme uçlarımı çimdikliyor. Bir yandan da ağzımı bir hayvan gibi yalayıp yutuyor. Dudakları, dişleri ve dili. Sanki artık kontrolü elinde tutmayan bir adam gibi.

Gömleğine uzanıyorum, en üst düğmeden başlayıp geri kalanını çözmeye çalışıyorum, tenine ulaşmak, bana dokunduğu gibi ona dokunabilmek için endişeleniyorum. Son düğmeyi de halledip gömleği omuzlarından sıyırdığımda memnun bir nefesle ürperiyorum ve gömleği aşağıya doğru sürüklerken hayal kırıklığı içinde inliyorum. Dudağımı ısırarak, kol düğmelerine sıkışmış bileklerini kurtarmak için onu geri çekmeye zorladığımda protesto edercesine homurdanıyor. Kol düğmelerinin kancalarını çözerek kendini uzaklaştırıyor, gömleğini çıkarıp yere atmadan önce her ağır metal parçasını bir gümbürtüyle komodinin üzerine bırakıyor.

Bir dizi yatağa çarpıyor, sonra diğeri, gözleri dudaklarıma kilitlenmiş -öpücüklerinden ıslak ve kabarık- ve göğüslerim -şişmiş ve sert pembe tepelerle ağırlaşmış.

Kendini yatağın başına yerleştiriyor, yatak başlığına yaslanıyor, dövmeleleri ve göğüs uçlarındaki piercingler gözlerimi kamaştırıyor.

Tembel bir parmağını alt dudağında gezdiriyor ve "Yuvarlan ve bana doğru sürün. Karımın ne kadar iyi, itaatkâr bir kız olabileceğini göster bana."

İç çamaşırlarım o kadar hızlı su alıyor ki, Nuh'un Gemisi bile onları kurtaramıyor.

Karnımın üzerine yuvarlanıyorum, ama tangama doğru hareket ettiğinde dizlerimin üzerine yükseliyorum ve aşağı kaydırıp çıkarıyorum. Başını salladığında jartiyerimi çıkarmaya başlıyorum.

Kaşlarımı çatıyorum. "Gerçekten mi? Kocam dantelli bir jartiyerden başka bir şey giymemi istemiyor mu?"

"Bu senin düğün gecen Georgie. Gelinim öyle hissetmeyi hak ediyor."

Bütün bunlar için onu tersliyorum ve o da sırtarak parmağını

Ben.

Ellerimi yatağa indiriyorum ve ona doğru sürünmeye başlıyorum. Daha çok sinsice.

Bir sokak kedisinin tüm tavrı ve azmi, ben vuruş mesafesine girene kadar devam ediyor ve tahmin edebileceğimden daha hızlı bir şekilde kalçalarımı kavırıyor ve ben bir şekilde onun yüzüne binene kadar bizi yuvarlıyor. Çenem düşüyor ve gözlerim onunkilerle buluşuyor, öyle derin bir mavi ki neredeyse siyahlar.

Dudaklarındaki gülümsemenin kıvrılmasına engel olamıyor.

Gözleri hâlâ benimkilerdeyken dili dışarı çıkıyor ve klitorisimin üzerinde daireler çizdikten sonra aşağı kayıyor ve girebildiği kadar derine dalıyor.

"Ah!" diye haykırıyorum, başım geriye uçuyor, sırtım kamburlaşıyor ve gözlerim kapanıyor. Kıcıma sağlam bir şaplak atıyor ve sonra kalçalarımı tutup beni yüzüne doğru sürüklüyor. Burnunu içime gömüyor, derin derin içine çekiyor ve insani denemeyeceğini düşündüğüm bir ses çıkarıyor. Dili ve dudakları klitorisimle oynasırken parmakları kalçalarımın sertçe giriyor. Derin öpücükler ve sert yalamalar beni saniyeler içinde nefessiz bırakıyor.

Beni ileri geri kaydırıyor, sert çenesine sürtüyor, ele geçirilmiş bir adam gibi benimle ziyafet çekiyor ve bunu yaparken bir hayvan gibi hırlıyor. Girdaplar ve derin sikişler ve klitorisimi titreştiren ve amımı sızdıran sesler.

Toledo'daki Kutsal Noel, onun ağzı. Onun kötü, şeytani, *günahkar* Ağız. En son ne zaman biri yere düştü hatırlamıyorum.

"Lenox," diye inliyorum, kontrolümü yeniden kazanmaya çalışsam bile çünkü klitorisimi ağzına alıyor ve dilini lezzetli bir silah gibi kullanıyor. "Sence Ezra bizi duyabilir mi?"

Lenox bir anda beni ters çeviriyor ve nefesimi kesen bir bakışla yüzüme bakıyor. Bir eli boynumu sahiplenici bir şekilde kavırıyor, diğer eli ise iki parmağını parmak boğumlarına kadar içime sokuyor, ta ki ben onun uzun ve kalın parmaklarının beni ne kadar derine götürebildiğini görüp inleyene kadar.

"Ben senin içindeyken dudaklarında başka bir erkeğin adını taşımayacaksın." Hızlı, öfkeli ve merhametsizce pompalamaya başlar. "İster dilim, ister parmaklarım, ister sikim olsun."

Cevap bile veremiyorum çünkü hayatımda hiç bu kadar tahrik olduğumu sanmıyorum ve sözlerime ya da sesime güvenmiyorum. Az önce bana yapılanların girdabına ihanet edecekler ve buna izin veremem. Ne bu haldeyken ne de başka bir şeyken.

"O zaman beni öyle bir sik ki, bildiğim tek isim seninki olsun," diye meydan okuyorum, parmaklarıyla beni o kadar sert ve güzel sikerken bile kaşlarımı çatıyorum. Gürültülü ve zihin karıştırıcı ve çok ıslağım ve sonra gitti, vücudumdan aşağı kayıyor ve dilinin ucunu merkezimin her yerinde gezdiriyor. "Siktir!" Bağırıyorum, saçlarını tutup koparıyorum.

Zonklayan klitorisime soğuk hava üflüyor ve diğer elini kullanarak bir, iki, üç kez şaplak atıyor, tüm bunlar olurken parmaklarını içime sokup çıkarmaya devam ediyor, onları kıvırıyor, kıvırıyor, mutlak aklımı uçuruyor.

Sırtım dikleşiyor ve saçlarını kavrayışım sıkılaşıyor, içimde spazmlar oluşmaya başlıyor, titreyen bir kadın olana kadar yoğunlaşıyor. Çılgılık atıp saçlarını daha fazla koparana ve ağzını klitorisimde tutup asla durmaması için *yalvarana* kadar. Doruk noktam omurgama tırmanıyor ve beni ayak parmaklarımın ucundan saçlarımın ucuna kadar parçalıyor.

Ne kadar sesli ya da sessiz olduğumu bilmiyorum. Aslında şarkı söylüyor olabilirim, ama aynı zamanda inliyorum ve dudaklarımdan kelimeler dökülüyor. Muhtaç kelimeler. Yalvaran kelimeler. Beni becer ve hemen ver ve içimde sana ihtiyacım var ve istiyorum, istiyorum, istiyorum.

Dili son bir kez daha yalıyor, ne kadar hassas olduğumu görüp inlememe neden oluyor, ancak parmakları içimden çıktığında tekrar inliyorum. Kral boy yatağın ortasında kemiksiz bir şekilde uzanırken bile gözlerimi açmayı başarıyorum. Parmaklarını yalayarak temizledikten sonra vücuduma tırmanıyor ve başımın iki yanından tutarak beni tekrar öpüyor. Ben kesik kesik nefesimi tutarken sanki kendini durduramıyormuş gibi birkaç dakika boyunca beni öpüyor.

"Kıpırdama," diye dudaklarını eğlenerek büküyor. "Ha.

Komik."

Vücudu benimkinden ayrılıyor ve pantolonunu ve boxer külotunu çıkarıyor - Tanrı'ya şükür.

"Sen bir ebesin."

Dengesiz bir kahkaha attım. "Bu soru için doğru anatomiye sahip değilsin."

Tekrar üzerime tırmanıyor ve omzumu ısıyor. "Hap kullanıyordun. Hâlâ yaşıyor musun?"

Oh. Doğru. Şu şey. "Hayır," diyorum ona. "Ama bir RIA'm var ve evet, son seksimden bu yana test yaptırdım."

"Ben de." Göğsümü okşuyor ve dünyanın en büyüleyici şeyiymiş gibi sallanmasını izliyor. "Yine de sana bir şey göstermem gerek."

"Lütfen bana tıbbi bir şey olmadığını söyle."

Meme ucumu sertçe ısıyor, beni inletiyor ve beni oturtup sertçe çekiştiriyor ve diğer mememe bir şaplak daha atıyor. Ayağa kalktığımda neden bahsettiğini hemen anladım. Çenem düştü ve ağzım kurudu. Sayıyorum... bir, iki, üç, dört. Hay sikeyim. Sikinin altından üç tane çengel ve ucundan bir halka geçiyor. Dört piercing. Aletinde. Büyük, kalın, damarlı, kızgın görünümlü aletinde. İçime en son girdiğinde kesinlikle bunlardan yoktu.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve onun kapüşonlu gözlerine bakıyorum. "Sanırım hissetmediklerinden daha iyi hissediyorlar. Benim için, yani senin zevkini pek umursamadığım için." Uzanıp onlara dokunuyorum, parmağımı metali kaplayan ince deriden yukarı doğru sürüklüyorum ve hatta kaydırmak için bir halterin kenarına bastırıyorum.

Dudakları ayrılıyor ve ben ona dokunmaya devam ederken beni derin ve doyumsuz bir şekilde öpmek için eğiliyor. Piercingleriyle oynuyorum çünkü durmak istemiyorum. Başparmağımı çengellerin üzerinde gezdirip kasnağı hafifçe çekiyorum ve bir inilti ciğerlerini yırtıp ağzıma giriyor. Aniden her yerdeydi, beni aşağı itiyor, yüzüstü yatana kadar ters çeviriyor ve sonra beni kaldırıp dört ayak üzerinde durmaya zorluyordu.

Göğsü sırtımı örtüyor ve ağzı kulağımın dibinde gezinirken "Sen söyle" diye homurdanıyor.

Ve sonra doğrudan içime dalıyor, kabzasına kadar. Haykırıyorum, çünkü evet, kalın ve uzun, ama metali *hissedebiliyorum*. Beni arkadan aldığından beri G noktam boyunca yuvarlanan halterleri hissedebiliyorum ve bunun tesadüf olmadığını biliyorum. Amımın duvarları kasılıyor ve bir şekilde her zamankinden daha hassas hale gelmeyi başarıyor, onu kavradıkça sıkılıyor ve açılıyor.

"Siktir," diye küfrediyor, alnı kürek kemiklerimin arasına düşüyor. "Siktir, bebeğim. Amının ne kadar güzel olduğunu nasıl unutabilirim?"

hissediyor musun?" Titrek bir nefes alıyor. "Ya da belki de bu yüzden kendimi unutmaya zorladım."

Neredeyse tamamen dışarı kayarken ve sonra tekrar içeri iterken tüm ağırlığı üzerimde. İçime tekrar tekrar girmeye başladığında nefesim ciğerlerime kaçıyor, yorucu, cezalandırıcı, neredeyse acımasız bir ritim yaratıyor. Vücudu benimkinin üzerindeyken hareketlerimi, onu nasıl karşılayacağımı, ne kadar derine ineceğini kontrol ediyor.

Sürtünme başka hiçbir şeye benzemiyor, içimde derinlere kök salıyor, hem içimde hem de dışımda oluşan her sinir ucunu uyandırıyor. Ona sürtünüyorum, ellerim yatak çarşaflarını tırmalıyor ve tek yapabildiğim nefes nefese kalıp inlemek oluyor. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğiyle titriyorum, başım eğiliyor ve onu içime çekerken gözlerim kapanıyor.

Sert dişleri omurgamı sıyrıyor, acının parıltısını sırtımı yalayan yatıştırıcı dili takip ediyor. Eli boynuma dolanıyor, havamı kesmiyor ama beni tutuyor, bunu bir kaldıraç olarak kullanıyor, bunun nasıl gideceğini kontrol etmek için sahiplenici bir yol olarak. Diğer eli kalçamda, beni sıkıca kavıyor.

Kukum onun kalın, sert sikinin etrafında şişmiş ve sıkı hissediyor, ama aklımı karıştıran, düşüncelerimi parçalayan ve yine de daha fazlasını aramamı sağlayan şey onun piercingleri - kenarları ve aynı anda acı ve zevkle oynamaları -. O kadar çok arzuluyorum ki dayanamıyorum. Beni parçalayana kadar sikmesini istiyorum. Hiç bilmediğim yeni bir zevk türünü deneyimleyene kadar.

Ona karşı eğilip dirseklerimin üzerine düşüyorum, klitorisimi ovma için geriye uzanıyorum, aşağı uzanıp bileğimi yakaladığında ekstra sürtünmeye ihtiyaç duyuyorum, arkamda büküp beni durduruyor. Bir sonraki nefesimde beni dikleştiriyor, diğer elimi tutuyor ve her iki bileğimi de arkamda sabitliyor, onları büyük elinin kelepçesiyle aramıza hapsediyor.

"Benim," diye homurdanıyor, ben göğsüne yaslanana ve kollarımı aramızda kilitleyene kadar beni geri çekiyor. Beni serbest bırakıyor ve kalçamdaki eli göğsüme doğru kayıyor, sıkıca tutarken diğer eli klitorisime gidiyor.

Beni sikmeyi bırakmadı. Nefes almak ya da hızını değiştirmek için bile yavaşlamadı. Ama şimdi açılı farklı, daha az doğrudan ve içime pompalamak zorunda kalıyor.

Ve cehennem... parmakları klitorisimde öfkeyle çalışırken ön duvarımı ovalama şekli.

"Benim kriptonitim. Çok seksisin, Georgia." Boynumda bir iz yalıyor, ama daha önce onun merhametine kaldığımı düşündüysem, şimdi bunun benim üzerimde hiçbir etkisi yok. Ben onun oyuncağıyım. Onun oyuncağıyım. Tek yapabildiğim, klitorisime daha iyi erişebilmesi için dizlerimi biraz daha kırmak, içime biraz daha derin girmesine, biraz daha sertleşmesine izin vermek.

Her şey bu ve birkaç saniye içinde o kadar sert boşalıyorum ki orgazmım içimde parçalanıyor, beni tamamen parçalıyor. Başım göğsüne doğru düşerken, parmaklarına doğru bastırıyorum. Bana çarparken dudaklarından vahşi bir inilti, alçak ve kaba gözyaşları dökülüyor, beni kaldıracabileceğim en uç noktaya kadar beceriyor ve sonra o da geliyor, salgısı beni dolduruyor ve şimdiden üst uyluklarıma sızıyor.

Kolları beni sarıyor ve yatağa yuvarlanıyoruz, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz, o beni tutuyor ve sırtımı göğsüne yaslıyor. Sessiz bir anın ardından "Kıpırdama," diye emrediyor ve sonra kalkıp banyoya gidiyor, ancak beni temizlemek için bir bezle geri dönüyor. Bu iş bittiğinde battaniyeleri geri çekip beni yorganın altına sürüklüyor ve doğal olarak hain kalbimin göğsümde güm güm atmasına neden olacak şekilde bana sarılıyor.

Parmakları kalçamın kıvrımları boyunca kayarak beni yorgun bir sersemliğe sürüklüyor. Az önce yaptığımız şeyle ilgili hiçbir düşüncenin aklımda kalmasına izin vermediğim bir yer.

Ta ki arkamda kıpırdadığını, aletin bir kez daha sertleştiğini ve kulağıma "Bu sefer seni gelin gibi hissettireceğim" diye fısıldadığını hissedene kadar.

Acaba bir kez daha pişman olacak mıyım?

Chapter Eleven

Şafak ben hazır olmadan çok önce geldi. Lenox ve ben yatakta tekrar seks yaptık ve sonra ben bayılmadan önce üçüncü bir tur için duşa geçtik. Ondan sonra ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Dişlerimi fırçaladıktan sonra yatağa girip uykuya dalmaktan başka bir şey yapmama izin vermedim - onun pek yapmadığını bildiğim bir şey.

Ama uyandığımda onun yanımda uyuduğunu fark ediyorum. Yan yatmış, kirpikleri rüya görüyormuş gibi dalgalanıyor, dolgun, yumuşak dudakları hafifçe aralanmış, o kadar sessiz nefes alıp veriyor ki, göğsünün inip kalkışını görmeseniz nefes alıp verdiğini asla anlayamazsınız.

Bu yatakta kalamam. Uyanmasını ve hâlâ burada olmasını bekleyemem. Nerede uyuyacağı hakkında konuşmadık ama yolculuğun geri kalanında yanımdaki yatakta kalmasına izin veremem.

Mesafe çok önemli - özellikle de dün gecenin ne kadar epik olduğundan sonra - bu yüzden yataktan kayıyorum, spor kıyafetlerimi giyiyorum ve sonra süitimizden gizlice çıkıp sabah erken yoga dersine girmek için spor salonuna gidiyorum. Oda tıklım tıklım dolu, ben de köşede bir yer bulup başımı eğiyorum ve yüzümü çeviriyorum.

Los Angeles'ta kimsenin umurunda değil. Oradaki herkes ünlü, ama burada durum farklı ve aldığım gizli bakışlar ve fısıltılar tedirginliğimi daha da artırıyor. Keşke bir kum torbası ya da hıncımı alabileceğim bir şey olsaydı. Zorlu başlangıca rağmen, bir saat sonra kendimi yeniden kendim gibi hissetmeye başladım. Eski Georgia gibi. Sanki her şeyin üstesinden gelebilirmişim gibi.

Bu sayede yeni bir sayfa açabilir ve hayatımın yeni bir bölümüne başlayabilirim.

Dersten sonra ter içinde lobiye indim ve Starbucks'ta sıraya girdim, böylece kendime bir Venti Americano ve Lenox sipariş edebilecektim... lanet olsun. Lenox'un ne içtiğine dair en ufak bir fikrim yok çünkü çok nadiren sabah içkisi içerdik. Her yerdeki hacker'ların içeceği bu olmalı diye düşünerek ona da benimle aynı şeyi, yanında da duble espresso sipariş ettim.

Beklerken bir kenarda durup amaçsızca Instagram'ımda geziniyorum ve Lenox'un on milyon dolar kazandığı bir videoya rastlayınca inliyorum. Neyse ki parayı nasıl hayır kurumlarına bağışladığımıza dair bir yorum var ama kesinlikle beni ve Lenox'u gösteriyor. Ne hikmetse bir düğünden ya da bir çift olarak birlikte olmamızdan hiç bahsetmiyor.

Bunu mümkün olduğunca ertelemek istiyorum.

Tam videoyu beğenmek üzereydim ki gölgeli bir figür üzerimde belirdi. Döndüğümde Alfie'yi standart takım elbisesi -koyu çizgili, beyaz gömlek, lacivert kravat- ve sabırsız bir yüz ifadesiyle buluyorum. Alfie bu sabah bölüm başkanları sırayla söz almadan önce hoş geldiniz konuşması yapıyor. Eşlerin bugünkü toplantılara katılmaması gerekiyor ama Lenox'a borçlu olduğum için, eğer isterse dinlemesine izin vereceğim.

"Burası buluşmak için anlaştığımız yer değil. Yarım saatten fazladır seni bekliyorum."

Oh. Lenox ona o linki gönderdikten sonraki mesajlarını ve sonrasındaki tüm seksi tamamen unutmuşum.

"Özür dilerim. Aklımdan çıkmış ve yoga düşündüğümünden daha uzun sürdü. Kahve ister misin?"

"Georgia!" diye bağırıyor tezgâhın arkasındaki adam ve ben de gidip karton tepsiyi alıyorum, benimkini kaldırıp bir yudum alıyorum. Buna düşündüğümünden daha çok ihtiyacım olacak.

"Benimkini çoktan içtim," diye tıslıyor hoşnutsuzlukla. "Bir yere gidip özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Tabii ki."

Koridor boyunca yürümeye başlar, etrafına göz gezdirir ve ardından bu erken saatte boş olan yüksek bahisli slot odasına yönelir.

"Georgia, neler oluyor?" diye söze girmeden başlıyor. "Lütfen bana o Neandertal'le gerçekten evlenmediğini söyle ve eğer evlendiysen, Teksas'tan daha büyük bir evlilik sözleşmen olduğunu söyle."

Kahve tepsisini ayaklarımın yanına yere bıraktım, benimkini hâlâ ellerimde tutuyordum. "Evet, aslında Lenox'la evlendim. O bir Neandertal değil. Çok uzun zamandır sevdiğim biri." Tamamen yalan değil, sadece gerçeği biraz abarttım. "Ve evet, evlilik sözleşmemiz var. Tereddüt etmeden imzaladı ve hiçbir değişiklik yapmadı. Bu işten benden başka hiçbir çıkarı yok."

Alfie iç çekiyor, sert duruşu gevşiyor. "Bundan hoşlanmıyorum Georgia. Baban bundan daha da az hoşlanırdı."

Kahvemini plastik kapağına bakıyorum. "Ezra'yla evlenemezdim. Bunu sana söylemiştim. Ona da söyledim. Ama hiçbiriniz dinlemediniz."

"Ezra'yla evlenmek bu şirketi bir arada tutuyor. Bu şekilde büyüyecek. Dışarıdan herhangi bir müdahale olmadan bir aile şirketi olmasını bu şekilde sağlayacağız çünkü çocuklarınız bir gün benim yüzde onum ve sizin elli dördünüzle en büyük sahipler olacak. Bunu görmüyor musunuz? Bunun gücünü görmüyor musunuz? Monroe için gerekliliği?"

O böyle söyleyince kendimi bencil ve benmerkezci hissediyorum ama sonra Ezra'yı düşünüyorum. İlişkimizin nasıl olduğunu ve bana nasıl davrandığını. Beni takip ettirdiği ve açıkça kullandığı gerçeğini. Alfie'nin de baba sevgisi ve ilgisi kisvesi altında aynı şeyi yapmadığını kim söyleyebilir?

Çenemi kaldırıyorum. "Bu aile içinde kalacak. Benim yüzde elli dördüm hiçbir yere gitmiyor ve ben de yönetim kurulu başkanı olarak devam edeceğim."

"Bir anlaşmamız vardı, Georgia. Sözleşmeyi imzaladın. Ezra'yla evlenip yüzde elli dördü miras olarak alacaksın ve ailelerimiz birbirine bağlanarak gelecek nesiller için Monroe Securities'in mülkiyetini güvence altına alacak. Herkes istediğini alır."

"Ben hariç," diye açıkça belirttim. "Hepiniz tarafından bir piyon olarak kullanılmaktan başka elime ne geçti?"

"Peki ya servetiniz, güvenliğiniz ve rahatınız? Peki ya babanın şirketinin güvenliği? Bu senin için yeterince iyi değil mi?" Nefesinin altından küfrediyor ve kendini dizginlemeye çalışarak bir elini arkaya kaymış saçlarında gezdiriyor. "Tanrım, Georgia. En azından Ezra ile deneyemez miydin? Anlıyorum, bazen evlilikler yürümüyor ama deneyebilirdin."

"Denedim. Çok denedim."

"Senin için onunla konuşacağımı söylemiştim. Onu daha az..."

"Kontrolcü, manipülatif, takipçi," diye bitiriyorum ve tekrar iç çekiyor, bu sefer daha sert. Acaba karısıyla da böyle miydi? Yaklaşık on yıl önce arabasının kontrolünü kaybedip bir uçurumdan Pasifik'e uçan sessiz, tatlı bir kadındı. Bildiğim kadarıyla ondan sonra yeniden evlenmedi ya da biriyle çıkmadı.

"O sadece seni seviyor ve parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissediyor. Lütfen, şu Lenox denen adamdan boşan ve Ezra'yla evlen. Bizim için. Monroe için."

"İronik olan şu ki, ben asla para istemedim. Tek istediğim normal bir hayattı. Hepinizin defalarca elimden almaya çalıştığınız bir şey. Ezra'yla evlenmek kariyerimden ve özgürlüğümünden vazgeçmek anlamına geliyordu. Onun kontrolcü tavırlarıyla uğraşmak demekti. Hayır, teşekkürler. İmzaladığım tek sözleşme evlilik sözleşmesiydi. Babamın vasiyetinde kiminle evleneceğim yazmıyordu, sadece hisselerin miras kalması için evli olmam gerektiği yazıyordu." Umursamazca omuz silktim. "Ben de evlendim. Sorun çözüldü."

Derin bir nefes alıyor ama soğukkanlılığı azalıyor. "Evliliğinizi feshedecek ya da boşanacaksınız. Hangisi daha hızlıysa. Sonra da babanın istediği gibi Ezra'yla evleneceksin."

İlginç... Şu anda şirketin CEO'su ve bolca para kazanıyor, Monroe'nun yüzde onuna sahip olduğundan bahsetmiyorum bile. Bu sadece para, güç ya da Monroe'yu kontrol etmekle mi ilgili? Yoksa başka bir şeyle mi ilgili? Daha derin bir şey mi? Görünenden daha tehlikeli bir şey mi?

"Hayır. Üzgünüm Alfie, çünkü sen benim için her zaman ikinci bir baba gibi oldun, ama bunu yapmayacağım. Ezra'yla asla evlenmeyeceğim. Babamın onunla evlenmem konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu bilmiyorum ama artık bunun bir önemi yok. Ben Lenox'la evliyim. Ve artık bunu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Aptal olma Georgia. Aptal kas duvarın evlilik sözleşmesini imzalayacak kadar akıllı olabilir, ama bu seninle sadece para için birlikte olmadığı ve açgözlü şeylerden kolayca etkilenebileceği anlamına gelmez."

Sırıyorum. "Aptal olma Alfie. Lenox Moore aptal bir kas gücünden çok daha fazlasıdır ve benim param umurunda bile değildir. Hakkında hiçbir şey bilmediğin şeyler hakkında konuşmaya başlamadan önce ev ödevini yapmak ve benimle nasıl bir bağlantısı olduğunu öğrenmek isteyebilirsin." Kahveyi yerden alıp uzaklaşıyorum, onunla ve bu konuşmayla işim bitti. "Biz kadınlar siz erkeklerin en çok neyinden nefret ediyoruz biliyor musunuz? Seçimlerimiz konusunda üstten bakma ve yargılama hakkına sahip olduğunuzu düşünmeniz. Flaş haber: Buna hakkınız yok. Ben Lenox'la evliyim ve bu son sözüm."

Şu anda yapabileceği hiçbir şey yok.

Avukatla ve babamın finans şirketiyle konuştuktan sonra Monroe Securities'in yüzde elli dördüne sahip olacağım. Şirketi gerçekten yönetmek gibi bir niyetim olmasa da, gitmesine izin vermek gibi bir niyetim de yok. Kesinlikle Alfie ve Ezra'ya ve onların açgözlü şeylerine değil. Komik ya da değil, tek istediğim basit ve sakin bir hayattı. Ve buna yakın bir şey yaşadığım tek zaman üniversite ve yüksek lisans dönemleriydi.

Ondan önce annem beni Hollywood'a soktu, çocuk yıldız yaptı ve şimdi de tüm bunlar.

Onların öfkesiyle yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum. Ama gerçekten, artık olan oldu ve bununla yaşamayı öğrenmeleri gerekecek. Bu düşünce beni asansörden yukarı ve uzun koridordan aşağı süite doğru sürüklerken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Artık ılıklaşmış olan kahvemden bir yudum almak üzereydim ki güçlü bir el kolumu tutup beni yan odamın kapısına çarptı. Kahve elimden yuvarlandı, büyük bir kısmı yoga tişörtümün önünden aşağı döküldü ve halıya düşüp her yere sıçradı. Daha önce sıcak olmadığı için sinirlenmiştim ama şimdi olmadığı için minnettarım.

"Bu ne lan, Ezra?!" Onu geri itiyorum, karton taşıyıcıyı ve hâlâ diğer elimde olan kahveyi kullanarak aramıza biraz mesafe koyuyorum ve bu sırada bir kısmının üzerine dökülmesini umuyorum. "Bu iş kontrolden çıkmaya başladı."

"Kontrolden çıkmak mı?" diye çıkışıyor, kahveleri alıp yere bırakıyor. "Seni bir haftadan fazladır görmedim ya da konuşmadım Georgia ve aramızdaki meseleyi halledebilmek için seni burada görmeyi dört gözle bekliyordum ama sen evli bir adamla çıkageliyorsun ve ben de bütün gece onu becerişini dinlemek zorunda kalıyorum, öyle mi?"

Bu son kısım biraz dikkatsizlik sonucu oldu ve kasıtlı değildi. Ve şimdi ona daha iyi baktığımda, çok fazla uyumamış gibi görünüyor. Yine de beni deli, mantıksız biri gibi göstermeyi hep sevmiştir. Sanki zorba ya da kontrolcü değil de daha çok dikkatli ve güvenliğim için endişeleniyormuş gibi. Sanki beni dışlamıyor, sadece kendine ait olmamı istiyordu. Finansal olarak ona bağımlı olmamı istemiyordu, sadece bana bakabilmek için çalışmamı istemiyordu.

Eğer ilişkimiz planlanmış olmasaydı ve aşk gözümü kör etmeseydi, uyarı işaretlerini göremeyebilirdim. Muhtemelen çok geç olana kadar.

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Aylar önce ayrıldık ve sana defalarca bu konuda konuşacak bir şeyimiz kalmadığını söyledim."

Elleri etrafında uçuşur. "Saçmalık. Konuşacak çok şeyimiz var. Lanet olsun, Georgia. Onunla nasıl evlenebildin?"

Evlilik sahtekârlığı iddiasında bulunmasını ya da buna itiraz etmesini istemediğim için, "Lenox ve ben seninle ilişkiyi bitirdikten kısa bir süre sonra yeniden bir araya geldik ve o zamandan beri konuşuyoruz. Onu seviyorum. Her zaman sevdim." Eğer hala altı yıl önceki Georgia olsaydım, bu bir yalan bile olmazdı.

Omuzlarımı kavradı ve yüzüme doğru yaklaştı. "Seni sevmediğini biliyorsun, değil mi? Seni kullandığını."

"Taşlar ve camdan evler ve ayrıca kara tencere ve çaydanlıklar hakkında bir söz vardır. Bunlara aşına mısınız? Belki bana tam olarak nasıl olduklarını hatırlatabilirsin."

Eli yanağımdan yukarı kayıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Benim için öyle değildi. Ben seninle evlenmek *istedim*."

Ellerim göğsüne gömülüyor ve onu üzerimden itiyorum. "Bana sahip olmak istedin. Tek bildiğim sen olana kadar içimdeki hayatı boğmak istedin. Ama bundan daha fazlasını, paramı ve Monroe'yu istedin."

Homurdanıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor ve saçları içindeki üründen dolayı her yere yapışıyor. "Ve tek yapmak istediği seni becermek ve paranı almak!" diye bağıyor. "Tanrım, Georgia, beynini kullan ve önünde ne olduğunu gör. En azından ben imparatorluğumuzu büyütmeye çalışıyorum. Benimle evlenmek mantıklı. Onunla evlenmenin hiçbir anlamı yok."

Bana senden ve bu hayattan verdiği özgürlük dışında.

"Onu seviyorum ve bu iş bitti. Artık bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Sanki sonunda işin bittiğini ve bu savaşı kazanamayacağını anlamış gibi bir şey onu harekete geçiriyor. Kahverengi gözlerinde dans eden bir çılgınlıkla bana saldırmaya başlıyor ve ben de karanlık bir sokakta bana saldırmaya gelen bir yırtıcıya verdiğim tepkiyi veriyorum. Yılların dövüş sanatları bana onu yere sermemi söylüyor ve ben de bunu mümkün olan en hızlı şekilde yapıyorum. Ellerini beni sıkıştırırmış gibi uzatarak bana ulaştığı anda saldırıyorum. Dizim havaya kalkıyor ve onu taşaklarından çiviliyorum, yumruklarım hazır, onu yumruklamam gerekirse.

Yüzü kırmızı bir balon balığı gibi şişiyor ve homurdanarak haliya yığılıyor, tam o sırada süitimin kapısı açılıyor ve Lenox'un üzerinde beline doladığı bir havludan başka bir şey yok, saçları ıslak ve taranmamış, sanki duştan yeni çıkmış ve kargaşayı duymuş gibi.

"Günaydın sevgilim," diye mırıldanıyorum, onun bu haliyle ne kadar seksi göründüğünü görmezden gelmeye çalışarak. Merhaba, ıslak ten, dövmele ve göğüs ucu halkaları. "Sonunda uyandığını gördüğüme sevindim." Ona parlak bir şekilde gülümsüyorum ve bakışları yerdeki adama kayıyor, hala inliyor ve küfürler savururken aletini tutuyor. "Açlıktan ölüyorum ve kahvemın çoğu midem yerine tişörtümde kaldığı için-"

Lenox beni üst kolumdan tutup süitin içine savurarak kapıyı Ezra'nın üzerine kapatırken sözlerimi yarıda kesiyor. Beni oturma odasına sürükleyip bırakıyor ve sanki yaralarımı kontrol ediyormuş gibi uzun uzun üstümü arıyor.

"Sana zarar verdi mi?" Başımı sallıyorum.

"Sana dokundu mu?"

"Elleri vardı ama sonuna kadar çok agresif değildi. Ne yapacağından emin değildim, bu yüzden proaktif bir yaklaşım benimsedim."

Bundan memnun bir şekilde başını sallıyor, ama sonra, ben daha ne halt ettiğini anlamadan, arkasını dönüp kapıya doğru fırlıyor. Peşinden koşup kolunu yakaladım.

"Ne yapıyorsun?"

"Onu sen öldürmedin, Georgia. Onu ben öldüreceğim."

"Ne?!" Kelimeye gülüyorum. "Hayır. Dur." Önüne atlıyorum ve ellerimi göğsü olan dev kas duvarına bastırıyorum. Onu itiyorum, ama o yürümeye devam ediyor ve tüm vücut ağırlığımı ona vermeme, ekstra kaldıraç için ayaklarımın toplarıyla zemini kazmama rağmen, sanki sadece bir engelmışim gibi beni iterek ilerlemeye devam ediyor. "Aman Tanrım, Thor, dur! Onu öldüremezsin!" Ayaklarım halının üzerinde geri kayıyor. "Hapis cezasına değmez."

Ve Ezra suçlamada bulunacak türden bir adam olduğu için, meseleyi kendi ellerimle hallediyorum. Vücudumu döndürerek sol ayağımı halıya yerleştirdim ve çömelip sağ bacağımı olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde - çünkü kabul edelim, Lenox iri bir adam- bacaklarının arkasına doğru savurdum. Bacakları altından fırladı -bacak darbesi onda düşündüğümünden çok daha etkili oldu- ve sert bir gümbürtüyle sırt üstü yere çakıldı.

"Vay anasını! Bugün iki tane indirdim." Tekrar Ezra'ya saldırmayı aklına getirmesin diye göğsüne yaslanarak üzerine çıkıyorum.

"İyi misin? Nefes alabiliyor musun?" Nefesini kestiğim için endişeliyim.

Sersemlemiş bir halde tavana doğru bakıyor. "Beni duyabiliyorsan göz kırp."

Göz kırpmıyor.

Sarkıyorum. "Oh iyi. Üzgünüm, bu kadar işe yarayacağını düşünmemiştim. Yirmi yıllık dövüş sanatları bugün resmen karşılığını verdi." Havaya beşlik çakıyorum ama kendimi tutamayıp gülmeye başlıyorum.

Çenesi düşüyor ve şaşkın mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bunu nasıl yaptın?"

Omuz silkiyorum. "Haklısın, hiçbir fikrim yok. Sen benim iki katımsın. Ama işe yaraması ne kadar havalı değil mi? Her neyse, sen eski sevgilimi öldürmeye karar vermeden önce de söylediğim gibi, en iyilerinden ikisiyle uğraştıktan sonra Monroe Securities'le bugünlük işim bitti. Kahve gömleğimden başka bir yere bulaşmadığına göre kahvaltı için dışarı çıkmalıyız." Kahveyle ıslanmış gömleğimi vurgulamak için göğsümden çekiyorum. "Konferans bir saat içinde başlıyor ama neyse, geç kalabilirim ya da okulu asabilirim. Artık şirketin sahibi benim. Geç kaldığım için beni cezalandıramazlar ya da zaman aşımına uğratamazlar."

"İyi misin?"

"Yağmurda bir şeftali ağacı kadar zeki."

Kaşlarını kaldırıyor ama bana gerçek bir cevap istediğini söyleyen bir bakış atıyor.

"Ne olduğumu bilmiyorum. Sanırım çok şeyim." "Bu kesin."

Bir anda beni altına sıkıştırana kadar bizi yuvarlıyor, kollarını başımın iki yanına koyuyor ve tüm ağırlığını üzerime vermeden vücudunu benimkine bastırıyor. O böyleyken, bu kadar yakınken ve üzerimde sadece bir havlu varken, vücut ısısı beni sarmışken, duş ve Lenox gibi kokarken kıvrınmamak neredeyse imkânsız.

Ya da kalçalarımı beline sarıp kendimi orgazm etmek için öğütmek gibi.

Bu fikir kalbimi hızlandırıyor ve acaba ince spor sütyenim ve sıırıslıklam tişörtümden bunu hissedebiliyor mu diye merak ediyorum. Meme uçlarım kesinlikle sertleşti, ama bunun suçunu onları canlandıran kahveye atabilirim.

"Sana dokunmasından hoşlanmıyorum." "Bir daha dokunmayacak."

Dudaklarını yalıyor ve gözlerim doğal olarak bu hareketi takip ediyor. "Onu parçalara ayırırdım. Kimse karıma elini süremez."

Swoon! Piç kurusu. Kaşlarımı çattım. Çünkü evet, beni bayılttı. Şaka bile olsa, ki öyle olduğundan eminim. "Gereksiz. Çok açık. Onu taşaklarından yakaladım. Kelimenin tam anlamıyla."

Dudakları titriyor. "İyi miyiz?"

Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirmeye zorluyorum çünkü çok geç fark ediyorum ki, olması gerekenden daha uzun süredir onun ağzına bakıyorum. "Seni fiziksel olarak yere serdiğim için mi, yoksa dün gece beni İsa'ya giden altı yoldan becerdiğin için mi?" Ve bir kez daha, sınır nedir bilmeyen gergin bir ağzım var.

Mavi gözleri alev alev yanıyor ve ağzı aslında gülümsemeden sırtıyormuş gibi bir ifadeyle yana doğru kıvrılıyor. "Yaptığım şey bu mu?"

Çarpıntım var. "Ben de öyle yaptım." "O zaman sanırım ikisini de merak ediyorum."

"Senden hâlâ hoşlanıp hoşlanmadığımı soruyorsan, cevabım evet. Bu yardımcı olur mu?"

"Beklediğim cevap buydu."

Bana sürtünüyor ve ben sadece cılız beyaz bir havluyla örtülmüş sert aletini hissedince nefes nefese kalıyorum. Şeytani bir şekilde göz kırptıyor ve üzerimden kalkıyor -Tanrı'ya şükür, değil mi?- ve kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor.

"Duş almam için bana on beş dakika ver, sonra da Vegas tarzı bir açık büfe istiyorum. Bu otelde yok," diyorum kahveden sıırılsıklam olmuş spor tişörtümü çıkarıp bavullarımın durduğu odanın köşesine doğru fırlatırken. Banyo kapısını arkamdan kapatıp duşa giriyorum, seks dolu bir gecenin ardından yoga, kahve ve pisliklerle dolu bir sabahı yıkamaya hazırım.

Tüm bunları yaptıktan sonra, beli lastikli Vegas'ta sonbahar kıyafetlerimi giyiyorum çünkü o büfeyi istiyorum ve sonra Lenox'u gözlerini yaz gökyüzünden daha canlı gösteren mavi bir tişört ve düşük belli koyu kot pantolon giymiş, kanepede dizüstü bilgisayarıyla çalışırken buluyorum.

"Kapı bekçileri tutuyor," diyor bana ve kaşlarım çatılıyor. Lenox koltuktan kalkıp dizüstü bilgisayarını kasaya koyuyor, bir kod giriyor ve hemen kapıya yönelip geçmem için kapıyı açık tutuyor. Ezra çoktan gitmişti, ama bu noktaya kadar gitmiş olmasını bekliyordum.

"Kimden bahsediyorsun ve kapı bekçisi nedir?"

Ezra'nın cesedinin en son görüldüğü yeri işaret ediyor. "Açık kaynağı konusunda haklıydım ve o yan taraftayken dizüstü bilgisayarına girdim.

Kapı bekçileri kişisel sistemleri koruyan kişilerdir."

Asansöre binerken omuz silkiyorum. "Bu sıra dışı mı? O bir siber güvenlik şirketinin COO'su."

"Bunu yapıyor musunuz? Birinin sahibi ve kızı olarak?"

Başım yana doğru sallanıyor. "Hayır."

"Hayır. Sadece saklayacak bir şeyi olan insanlar varlıklarını korur ve bilgiden daha değerli bir şey yoktur."

"Yani kendini koruyor. Bu onu hackleyemeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Lenox elimi tutuyor, lobiye adım attığımızda kocam rolünü oynuyor. "Her şeyi hackleyebilirim. Sadece onun ya da yandaşlarının birinin bunu yaptığını bilmesini istemiyorum. *Bu* biraz daha zaman alacak. İçimden bir ses Alfie'yi ayıklamanın daha eğlenceli olacağını söylüyor. O oğlundan daha zeki."

"İyi eğlenceler. Keşke korsanlık ya da kocalık hizmetlerin için sana ödeme yapmama izin verseydin, bu anlaşma bu kadar tek taraflı olmazdı."

Gözleri benimkilerle buluşana kadar dönüyor, dışarıdaki Las Vegas güneşi cam kapılardan sırtına vuruyor ve etrafında bir hale oluşturuyor. Şeytanın niyetine sahip bir melek.

"Sana ve kuzenlerine olan borcumu ödüyorum. Bu şekilde düşün."

"Onlara ne borçlu olduğunu düşündüğün umurunda değil. Uğraşman gereken benim."

Gözleri yüzümü arıyor. "Seninle uğraşmak savaşın sadece yarısı."

Kırpiklerimi şakacı bir şekilde kırıştırarak ona gülümsüyorum. "Bunu senin için kolaylaştıracağımı hiç söylemedim."

"Sen çok güzelsin, Georgia. Senin hakkında böyle düşünmemem gerekiyor. Bu sahte bir evlilik, ama sen bana böyle gülümsediğinde ve güneş tam sana vurduğunda, dün geceyi ve seni istediğim tüm yolları düşünmeye başlıyorum ve bu bir daha olamaz."

Oh. Sifonu çektim. Ve tabii ki sonsuza kadar böyle görünmeye devam etmek istiyorum ama bunun kimseye faydası olmayacak. Bu konuda yalnız değil. Bir kadın, erkeğin kendisine bakışına, ellerinin ve dilinin vücuduna doyamayışına kolayca bağımlı hale gelebilir.

"Olmayacak, o yüzden endişelenmene gerek yok. Vegas'ta ne olursa..." Sözümü kesiyorum ve o hiç eğlenmiyor. "Hep burada kalacak ve hiç seyahat etmeyecek."

"Seninle tekrar o yola giremem."

Başka tarafa bakıyorum, acı içimde bir sel gibi akıyor. Benim ona sırlıslıkla aşık olduğum ve onun bana karşı hiçbir şey hissetmediği yolu kastediyor. O yol

En iyi arkadaşlarına ihanet etti çünkü seksten hoşlanıyordu ve akli dengesi yerinde değildi.

Ona dönüyorum, gülümsememin tüm izleri silinip gitmiş. "Anlaştık. Bir daha asla," diyorum ona iliklerime kadar hissettiğim bir güvenceyle. "O yüzden kıyamet kopacak diye endişelenmeyi bırak."

Ama dışarı adım attığımız anda kıyamet kopuyor.

Chapter Twelve

Hani Noel Tatili'nde polislerin içeri dalıp kapı ve pencereleri kırarak dev Noel ağacını söktükleri ve Bayan Griswold'u zavallı Clark'ın fındıklarını tutarken bıraktıkları sahne var ya? Evet, şu an benim gibi hissediyorum.

Ama üzerimize üşüşenler polisler değil, basın. Ve Georgia ne yazık ki sikimi tutmuyor, sadece göğüs ucumu tutuyor. Öyle bir noktaya geldim ki inlemeye başladım ve elini çekmem gerekti çünkü onu ve meme ucu halkamı sıkıştırıyor.

Ama ne haltlar dönüyor burada?

"Georgia! Lenox! Bu tarafa!" *Tık, tık, tık.* "Ne zamandır gizlice birliktesiniz? Zaxton ve Greyson evli olduğunuzu biliyorlar mı? Neden düğüne katılmadılar?"

Sorular birbiri ardına geliyor, kameralar ve telefonlar yüzümüze tutuşturuluyor. Etrafımız tamamen sarılmış durumda, ceset yığınının başka bir şey göremiyoruz. İçgüdüsel olarak kolumu koruyucu bir şekilde ona doluyorum - belli ki ona koruma olmadığımı söylerken yalan söylemiştim - onu yanıma çekiyorum ve bizi hızla ileriye doğru yürütüyorum. Nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yok ama umurumda da değil. Yeter ki bizi buradan çıkarayım.

"Georgia, bu Ezra için ne anlama geliyor? Lenox'la arkasından iş mi çeviriyordun? Lenox, Georgia ile evlendiğinde gerçekten bakire miydin?"

Bakire mi? Sonuncusunda tökezliyorum ama hareket etmeyi bırakmıyorum, paparazzi rutinine yeterince aşına olduğum için yüz hatlarımı nötr ve

Tepki. Güvenlik otelden dışarı çıkıyor ve bir şekilde klişe bir Hollywood filminde yaşıyormuşuz gibi bir limuzine yönlendiriliyorum.

Hollywood'un eski sevgilisiyle evli olduğum için öyleyiz sanırım.

Kapı açıldı ve önce Georgia'yı içeri ittim, yanına tırmandım ve kapıyı arkamızdan kapattım. Araba yavaşça garaj yolundan çıkıyor, basın kalabalığını iterek geçiyor ve bir şekilde ışıklara doğru vurup hızlıca sola dönüyor.

"Sizi nereye götürmemi istersiniz, efendim? Hanımefendi?" diye soruyor şoför ön taraftan sessizce.

Georgia nefes nefese, "Yalnız kalabileceğimiz herhangi bir yer harika olur," diyor ve şoför bölmeyi kaldırmadan önce ona bir başparmak işareti yapıyor. Bana doğru dönüyor, yüzü öfkeyle çarpılmış. "Lanet olası akbabalar," diye tıslıyor. "Çok özür dilerim. Bunun bu kadar çabuk olacağını hiç düşünmemiştim. Basının evliliğimizi öğrendiğinde çılgına döneceğini düşünmüştüm ama bunun benim başıma geleceğini ve Los Angeles'ta ya da Boston'a taşındığımda olacağını düşünmüştüm." Bir avucunu hızla çarpan kalbinin üzerine koyuyor.

Eğildim ve kulağına fısıldadım, "Bakire mi?"

Bir kahkaha atıyor. "Düğün planlayıcısıydı," diye mırıldanıyor pişmanlıkla. "Sana fangirl'lük yapan kişi. Sen kiliseden çıktıktan sonra... telaşlanmışım ve pek de net düşünemiyordum açıkçası çünkü bir şekilde senin bakire olduğun ağzımdan kaçırverdi, hiçbir anlam ifade etmese de beni güldürdü ve o anda tam da ihtiyacım olan şey buydu. O kadının seni böyle sattığına inanamıyorum," diyerek sahte bir dehşetle alay ediyor. "O senin en büyük hayranın."

Gözlerimi dikip ona bakıyorum.

"Eğer teselli olacaksa, ilk seferinde harikaydın." Omzumu okşuyor ve sonra öne doğru düşüyor, elleriyle yüzünü kapatıp dizlerine bastırıyor. "Tam çıktım derken beni tekrar içeri çektiler."

"Bu bir *Godfather III* anı mı?"

"Basın son birkaç haftadır beni pek rahatsız etmiyor. Babamın uçağıyla ilgili soruşturma sonuçlandığından beri. Sonunda sakinleşmeye başladığını umuyordum ama şimdi *geri döndüler*. Ugh. Şimdi de *Poltergeist II*'den alıntı yapıyorum. Sanırım bizde her şey devam filmleriyle ilgili, değil mi?"

Buna gülüyorum. Elimde değil. O haklı.

Başını kaldırıyor, kızıl saçları dağınık bir halde. "Bir gün oldu ve daha on bile olmadı. Alfie, Ezra ve şimdi de bu olay, artık canıma tak etti."

"Bir adamla sözlü tartışmaya girdin ve iki kişiyi yere düşürdün, *şimdi de* pes mi ediyorsun? Tüm o sevimli Georgie azmi nereye gitti?"

Ona her böyle seslendiğimde yaptığı gibi böğrümü dürtüklüyor, ama bunun aynı zamanda alaycı bir şekilde onun azmine sevimli dediğim için olduğunu hayal etmek zorundayım.

Yine de bir adım bile atmıyor. "Haklısın. Çok inatçıyım. Çelik gibi bir vajinam var."

Bir kahkaha attım. "Çelik vajina mı?"

Gözlerini deviriyor. "Um. Evet. Dün gece onu hissettin. Benim kızım güçlüdür ve şaka yapmaz. Çelikten cinsel organlara sahip olma hakkı sadece erkeklere ait değil. Bu cinsiyetçi ve tek kelimeyle yanlış."

Eğer başımı belaya sokmasaydı, şu anda onu öperdim. Çünkü onunla dalga geçiyor olsam da, karşı konulmaz derecede tatlı.

Araba dikkatimi camdan dışarı çekerek durdu. Bir otoparktayız, ama nerede olduğumuzu ya da ne yaptığımızı sormadan şoför, "Bana birkaç dakika ver. Hemen döneceğim." dedi.

Dışarı çıktı ve sonra karanlık, sessiz bir arabanın arkasında sadece ben ve Georgia kaldık. Sabah Ezra'yla yaşadığım endişe ve adrenalinden, onun beni bir ninja gibi yere sermesinden ve ardından gelen basından sonra, sessizlik çok fazla geldi. Her şey güçlendi. Hala nemli saçlarının kokusu ve teninin tatlılığı gibi. Nefes alışının sesi, baskıdan dolayı hala biraz hızlanmış - ya da belki başka bir şeyden dolayı.

Dün gece onu becermemeliydim. O zaman biliyordum ama şimdi daha da kötü çünkü tek düşünebildiğim tekrar yapmak.

Yapamam. Ve yapmayacağım. Ama lanet olsun, neden onunla ilgili her şey bu kadar çekici olmak zorunda?

Dudakları mıknatıs gibi dikkatimi çekiyor ve onlara odaklandığım anda dün geceye dair görüntüler kafamda titreşiyor. Saat ikiye yakın bir yerde sızmıştı ve kendime söylediğim gibi bilgisayarımın başına geçip çalışmak yerine, kendimi onun arkasında yatağa girmiş, parmaklarımı saçlarında gezdirirken ve lanet olası bir sürüngen gibi uyumasını izlerken buldum.

Bunun bunu yapmak için son şansım olduğunu söyleyerek kendimi rahatlattım.

Bu, onunla yapmayı en sevdiğim şeylerden biriydi.

ve bunu kaçıramazdım. Ama onunla birlikte tanıdık düşünceler de geldi. Onunla ilgili tanıdık düşünceler.

Karım hakkında düşünemeyeceğim tanıdık düşünceler.

Ama sonra akla hayale gelmeyecek bir şey yaptım. Onun yanında uyuyakaldım ve ne kadar zamandır uyuduğumu bile bilmediğim kadar iyi uyudum. Yalnız uyandım, bunun için minnettarım.

-Sonra her şey oldu. Onu o pisliklerden korumak için bu işin içindeyim ve henüz Alfie'nin bilgilerini sıralamadım. Saldırı stratejime başlamadım ama onların çoktan kendi stratejileri üzerinde çalıştıklarından eminim.

Onu yine hayal kırıklığına uğrattıyorum ve bu kaldırabileceğimden daha fazla.

Neyse ki hâlâ aklımın nerede olduğunu fark edemeyecek kadar heyecanlı. "Bundan pişmanlık duyuyor olmalısın," diyor usulca, kederle. "Hayatını alt üst ettim sayılır. Hayatına tehdit ya da rüşvetten çekinmeyecek bir, belki de iki adam soktum. Basın düğünü biliyor ve..." diye devam ediyor, bir kez daha çok fazla duygu hissediyor.

"Bakire olup olmadığımı sordu," diye bitiriyorum.

Yüzünü buruştursa da, ortaya çıkan kıkırdamayı durduramıyor. "Evet."

Gözleri benimkilere kayıyor -gördüğüm en muhteşem gözler- ve onu güldürmek için her şeyi yapabileceğim, hatta konuşabileceğim ve kasıtlı olarak alaycı olabileceğim gerçeği rahatsız edici.

"Suyun altındaymışım gibi hissediyorum ve ne kadar çok yüzersem yüzeyim ya da yüzey ne kadar görünür olursa olsun, nefes almak için asla ona ulaşamıyorum. Her zaman beni aşağıya çeken bir şey var."

Hiç düşünmeden elini tutuyorum, parmaklarımızı iç içe geçiriyorum ve elinin tersini göğsüme götürüyorum. Yüzüklerimiz, renkli camlardan sızan sessiz güneş ışığında parlıyor. Bir erkek bir kadını izlemeyi ya da düşünmeyi bırakamadığında sıçtığını anlar ve ben de karımı izlemeyi ya da düşünmeyi bırakamıyorum. Tek yaptığım onu hayal kırıklığına uğratmak ve incitmek olduğu için benden nefret eden kadın.

"Bu yüzden burada değil miyim? Yüzeye ulaşmana ve sonunda o nefesi alabilmene yardım etmek için?"

Göğsüme, tam kalbimin üzerine bastırılmış, birleşmiş ellerimize bakıyorum ve bakışlarım yavaşça onunkilere kayıyor. Beni izliyor, kaşlarında ihtiyat var ama ciğerlerimin yandığını hissettiren bir bakışla. Benim sorunum -ve hep öyle oldu- onu amansızca mükemmel bulmam. Yaptığı her şeyde. Acısı ve üzüntüsü bile beni zorluyor, çünkü tek yapmak istediğim onları düzeltmek. Ama ne tür bir adam böyle bir şeyden zevk alır?

Onun hikayesinin kahramanı ben değilim. Bu hak ettiğim bir unvan değil. Onun kara şövalyesi olmaya layık olduğumdan bile emin değilim. Ama Tanrım, bunu değiştirmek istememi sağlıyor. Georgia Monroe ile ilgili her şey, onun için daha iyi bir versiyonum olmak için çabalamamı sağlıyor ve son altı yıldır yaptığım tek şey bu.

Kısa kesiyorum, işe yaramaz düşüncelerimi lanet olası bir kasap bıçağıyla kesiyorum, nefesim aniden sert pantolonlarla çıkıyor.

Arka kapı açılıp içeri kör edici bir ışık ve serin bir hava girene kadar ona ne kadar yakın olduğumu fark etmedim. Yüzüm tam onunkinin içinde, dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzakta ve ben geri çekiliyorum.

İçimde bir huzursuzluk patlak veriyor. Kendime hakim olmalıyım.

Neyse ki Georgia arabadan iniyor, nereye gittiğimizi merak ediyor ve ben inerken ciyakladığını duyuyorum.

Yukarıya işaret ediyor. "Bak!"

Bakmama gerek yok. Tam olarak nerede olduğumuzu biliyorum ve bu beni otomatik olarak şüphelendiriyor.

"Hep buna binmek istemişimdir."

Bana coşkulu ve parlak bir gülümsemeyle yaklaşıyor ve geçirdiği sabah göz önüne alındığında, bu bir şey söylüyor.

"Teşekkür ederim! Bu mükemmel!" Kollarını hemen kızaran şoföre doluyor.

"Elbette, hanımefendi. Buyurun efendim." Şoför bana iki bilet uzattı. "Onlara Paulo'ya ait olduğunuzu söyleyin. Sonra sizi burada bekliyor olacağım."

Ona başımı sallıyorum, uzanıp elini sıkıyorum.

Parmaklarım Georgia'ninkilerle birleşiyor ve bizi yürüten merdivene bindirip High Roller'ın girişine kadar götürüyorum, sıraya ve öndeki kadına yaklaşıırken bile onu hep arkamda tutuyorum ve Paulo'ya ait olduğum mesajını iletiyorum.

"Bu taraftan lütfen." Bir zinciri açıyor ve sırayı geride tutarak bizi ön tarafa getiriyor. Georgia'yı önüme çekiyorum, arkamızda bekleyen kalabalığa sırtımı dönüyorum ve bir sonraki araba durduğunda bize el sallıyor. "Hepsi senin için."

Georgia'yı oturana kadar banklardan birine doğru itiyorum ve kapılar kapanmaya başlıyor. Ayakta durmaya devam ediyorum, camdan onu görmemizi engelliyorum.

"Bu kabinin tamamının bize ait olması çılgınca bir his." Georgia'nın elleri geniş bölmede geziniyor. "Görünüşe göre birkaç kişi daha

bir düzine insan."

"Mahremiyet istediniz. Las Vegas'ta muhtemelen buna en yakın olanı bu." Özel olmaktan uzak olsa bile.

"Gerçek."

Araba hareket etmeye başlıyor ve bizi yavaşça Las Vegas'ın üzerine taşıyor. Tepemizdeki ekranlarda Vegas'ın çeşitli cazibe merkezlerinin reklamları yanıp sönerken güneş camın arkasından parlıyor ve hoparlörden gelen bir ses bize sigara içmemizin yasak olduğu da dahil olmak üzere kuralları anlatıyor.

"Kahretsin, sanırım burada esrarımı yakamam."

Sırıtıyorum ve karşılarındaki bankta oturuyorum. "Hiç ot içtin mi?"

"Bir keresinde," diyor bana. "Bir Hollywood partisinde on altı yaşındaydım ve insanlar etrafta esrar dağıtıyordu. Birkaç fırt çektim, bir ciğerim patladı ve hepsi bu kadar."

"Böyle iyi bir kız için ne kadar yaramaz bir şey."

Bana gözlerini devirdi.

"Artık başka şeyler de var. Yenilebilir şeyler."

Kaşları zıplıyor. "Bunları sık sık yapıyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Hayır. Ama uyumayalı çok uzun zaman olmuşsa, bazen kendimi toparlamak için bir tane yerim."

"Böyle kötü bir çocuk için ne kadar temiz bir şey," diye alay ediyor. "Dün gece uyudun."

Cevap vermeye zahmet etmiyorum.

"Bu sabah hakkında konuşacak mıyız?" diye soruyor.

Tepkimden bahsedip bahsetmeyeceğini merak ederek onu bekledim. Normalde durumlara fiziksel olarak tepki vermem. Vermek zorunda da değilim. Cüssem gözümü korkutur ve sessizliğim insanları tedirgin ve kararsız yapar. Ama adamın kendisine el kaldırdığını ve ona zarar verip vermeyeceğinden emin olmadığını söylediğinde, kendimi kaybettim. Ve eğer beni yere yatırıp üzerime tırmanmasaydı, onu bulacak ve insanlar kendilerine ait olmayan şeylere dokunduklarında neler olduğunu ona gösterecektim.

"Burada olmaz."

Uyarımı geçip bana kendi uyarısını yapıyor. "Bizimle işleri bitmedi. Senin yaptığın her şeyi onlar da yapmaya çalışıyor."

Kollarımı kavuşturuyorum ve bacaklarımı aramızdaki açık alana doğru uzatıyorum. Benim kim olduğuma ya da neler yapabileceğime dair hiçbir fikri yok. O görüyor

beni bir hacker, bir sisteme ya da telefona girip etrafta oynayabilen biri olarak görüyor. Bu konudaki fikirleri anekdotlara dayanıyor - kitaplarda ya da dergilerde okudukları ya da Hollywood filmlerinde ve televizyonda gördükleri gibi. Ben bilgisayarlara ya da bilgisayar korsanlığına çoğu kişinin yaptığı gibi gençken ya da üniversiteye giderken başlamadım. Ayrıca boş bir dairede yaşamama, siyahlar giymeme, başıma sürekli kapüşon takmama, yüzümü maskeyle kapatmama ya da kimliğim olmadan ya da altı tane sahte kimlikle dolaşmama gerek yok.

Bunun bir sebebi var.

Ama burası o güvencenin verileceği yer değil.

"Özür dilerim," diyor tekrar, bakışları üzerimde geziniyor. "Bu işin ortasına sürüklendin."

Beni bu konuda birkaç kez uyarmaya çalıştı ama bunun nedeni Georgia'nın ilk fırsatta kaçacağımdan ya da bu işe nasıl bulaştığımı bilmediğim için ona ateş edeceğimden endişelenmesi. Ama gerçek şu ki, haklı olarak bana güvenmiyor. Geçmişte ondan uzaklaştım ve altı yıl önce boktan bir arkadaş olduğum ve kalbini kırdığım için duyduğum suçluluk dışında bu oyunda hissedilir bir derim yok. Burada olmamın diğer nedenini bilmesine gerek yok. Bunun ikimize de faydası olmaz.

Sadece ona bakıyorum. "Biz evliyiz, bebeğim. Her şey yoluna girecek."

Kısmen alaycı ses tonum karşısında başını sallıyor, dişleri beni dişlerini kışkandıracak şekilde alt dudağında çalışıyor. "Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum," diyor, sesinde bir yenilgi ve belirsizlik havası var. "Bunun bir son olmasını umuyordum ama bir şekilde tekrar başa dönmüşüm gibi hissediyorum."

Vegas ve uzaktaki dağlar etrafımızda çiçek açıyor ve oturduğu yerden kalkıp cama doğru yürüyor ve Las Vegas'ın belirsizliğine ve çelişkisine bakıyor. Yayılan doğaya karşı yanıp sönen ışıklar. Ona cevap vermedim. Sadece cevap vermekle ilgilenmiyor, aynı zamanda telefonum çalışıyor ve cevap verme ihtiyacını ortadan kaldırıyor.

Telefonumu çıkarıp yukarıya ve kulübenin etrafına bakıyorum. Sonra cevap veriyorum. "High Roller'da birlikte bir an çalışıyoruz."

Zax boğazını temizler. "Georgia'yla birlikte misin? Onu aramaya çalıştım ama cevap vermedi."

"Öyleyim. Seni hoparlöre vereceğim ama ne dediğimi unutma." Yani kameralar ve muhtemelen herkes tarafından erişilebilecek ses kayıtları var ve bunlar güvenli olmaktan çok uzak.

Telefonu yanındaki koltuğa bırakıyorum ve Zax'ın sinirli hırıltısı duyuluyor. "Telefonun kapalı, Georgia."

Gözlerini kocaman açıyor ve çantasını karıştırıyor. "Doğru ya. Özür dilerim. Basın bizi bombardımana tuttuktan sonra kapattım." Telefonunun düğmesine basılı tutuyor. "Şimdi tekrar açık. Mutlu musun?"

"Georgia!" Aurelia'nın telefondan gelen çığlığı Georgia'yı güldürüyor. "Zax endişelendi ama ben plan yapıyorum. Boston'a bir daha ne zaman geliyorsunuz?"

Georgia bölmeyi geçiyor ve telefonumun diğer tarafındaki koltuğa oturuyor. "Bilmiyorum," diyor, sesinin tonu değişiyor. "Salı günü olması gerekiyordu ama... Artık burada kalmak istemiyorum ve neden kalmam gerektiğini de anlamıyorum."

"Muhteşem. Zax ikinizi de eve getirmesi için Monroe uçağını gönderiyor." Georgia'nın uçak kelimesini duyunca gerilmesini izliyorum. "Bu sabahтан sonra ticari uçuş yapmanızı istemiyoruz. Güzel yüzleriniz internetin her yerinde."

Georgia sinirli bir şekilde başını sallar ama uçak hakkında bir şey söylemez. "Konferansın geri kalanında burada kalmam gerekiyor. Zaten bu sabah yola çıkıyorum."

"Bence bu daha önemli ve Monroe Securities'in sizin için çok önemli olduğunu bilmeme rağmen, aslında orada ne geçiriyorsunuz? Öğrenmeye başladığımız her şeyi göz önünde bulundurarak, şu anda burada bizimle birlikte olmanızın daha iyi olacağını düşünüyorum."

İç çekiyor. Zax'ın haklı olduğunu biliyor. Ben de aynı fikirdeyim. Georgia pes eden biri değil. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sadık biri ama şu anda Ezra'nın, hatta muhtemelen Alfie'nin bile ona bu şekilde yaklaşması onun için güvenli değil.

"Peki," diye razı oldu. "Eve uçacağız."

"Mükemmel!" Aurelia cıvıldıyor. "O zaman düğün partinizi planlıyoruz." İnliyorum ama yine de hoşgörölü bir gülümseme bırakıyorum. Bunu tahmin etmeliydim. Ne de olsa Aurelia bu.

"Düğün partimiz mi?" Georgia papağan gibi konuşuyor, dikkati bana yöneliyor. "Sadece ailemiz olacak, *bizim* ailemiz gibi, ama bence Bunu birlikte kutlayalım. Öyle değil mi?"

Oh, Aurelia. Çok zekice. Bu dünyada dört kişiye sorgusuz sualsiz güveniyorum ama onların kadınları bu ölçekte bir üst kademedede.

"Evet, katılıyorum" diyorum. "Bence şu anda *kutlanacak* çok şey var. Uçak ne zaman geliyor?"

"Üç saat. Yola çıktı bile," diye cevap veriyor Zax ve ses tonundan mutlu olmadığını anlayabiliyorum. Demek istediğim, nadiren mutlu olur - bu sadece Zax - ama bu durumdan dolayı aşırı gergin. O koruyucu bir ağabey ama şu anda geri planda durmak ve benim liderlik etmeme izin vermek zorunda. Bu da beni dün gece için yeni bir suçluluk dalgasıyla vuruyor.

Ona verdiğim sözü tutmadım. Ve bunu sır olarak saklayarak bir başkasını daha bozuyorum.

Georgia bana göz kırpmıyor, konuşmanın tonunu ve alt bağlamını anlamaya başladığında kaşları hafifçe çatılıyor. Bakışlarımı köşedeki kameralara doğru yönlendiriyorum ve yaptığı gafı fark ettiğinde gözleri kapanıyor ve nefesi kesiliyor. Gözlerini yeniden açtığında, parlak ve göz kamaştırıcı - mutlu bir prenses, mükemmel bir oyuncu.

"Harika!" diye yüceliyor, öne doğru eğilip yanağımdan öpüyor. "Bunu bir hevesle yaptığımı biliyorum, ama seninle gerçekten kutlama yapma fikri her şey demek."

Aurelia, "Muhteşem," diye haykırır. "Hallediyorum. Senin için mükemmel bir elbisem var. Sabırsızlanıyorum. Yakında görüşürüz."

"Yakında görüşürüz."

Telefon bağlantısını kesiyorum ve hiç düşünmeden Georgia'yı kucağıma çekip vücudunu sıkıca bana yashıyorum. Niyetim, kameralara aşık bir çift gibi görünürken kulağına fısıldamak. Ancak vücudum bunun sahte olduğunu anlayacak kadar hızlı davranmıyor. Tam anlamıyla Georgia kucağımızda modunda.

Onu aşağı itiyorum ve fısıldıyorum, "Kollarını bana sar."

Hemen sarıldı.

"Earnhart'la ilgili her şeyi araştıracağım," diye fısıldadım. "Onların icabına bakacağım. Söz veriyorum. Artık onlar için endişelenmeyeceksin ama sana ulaşırlarsa ya da ulaştıklarında bana her şeyi anlatman ya da göstermen gerektiğini unutma."

Bana karşı başını sallıyor. Hatta nefesim kulağına ve boynuna değerken küçük bir ürperti bile veriyor. Tekrar, onu aşağı itiyorum yoksa bir saniye içinde tatlı kıcının altında sertleşeceğim ve bunu yapamam. Dün gece bitti ve ait olduğu yerde, Vegas'ta kalacak.

"Bu konuda endişelenmemekte zorlanacağım," diyor sessizce.

"Bana güveniyor musun Georgie?"

Georgie yorumu için böğrümüne bir çimdik yerken bile başını sallıyor. Ona karşı sırtıyıyorum, onu içime çekiyorum çünkü onu içime çekmem gerekiyor. "O zaman

"Bana güvenin, sizin için hem bununla hem de onlarla ilgileneceğim."

Başını çeviriyor ve boynuma bir öpücük bırakıyor. "Tamam. Bunu benim için halledeceğine güveniyorum. Teşekkür ederim. Başkalarına güvenmekte pek iyi değilimdir ama artık sana güveneceğim."

"Seni o uçağa bindirmek için ne yapmamı istiyorsun? Çünkü kabul ediyorum, Vegas'ta işimiz bitti."

Onu Boston'a geri istiyorum. Alfie ve Ezra'yla ilgili her şeyi gözden geçirmek istiyorum. Onlardan uzak durmasını istiyorum, özellikle de bunu yaparken ve kuzenlerinin yanına, ona bu şekilde dokunamayacağım güvenli bir yere dönmesini istiyorum. Süitte onunla bir gece daha geçirebileceğimden emin değilim.

"Emin değilim."

"İlaç, meditasyon, ısırma..." Son söylediğimde onu güldürüyorum, bu da bağımlılığımı besliyor.

Uzun, sıcak bir nefes veriyor ve çekiliyor, birkaç santim öteden gözlerimle buluşuyor. Ve o kucagımda böyle yanlamasına otururken, Las Vegas'ın tamamı ve ötesindeki dağların güzel yayılmasıyla, büyük bir tehlike içinde bir adam olduğumu fark ediyorum. Sadece aşık olma değil, onunla birlikte kalbimi de kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayım.

Georgia Monroe'ya aşık olacağım.

Ve bu sonsuza dek sürecek. Bir daha onsuz nasıl var olacağımı asla öğrenemeyeceğim. Ve bunu nasıl durduracağıma ya da bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Hayatımın son altı yılını, ona asla sahip olamayacağımı bile bile, onu hak eden bir adam olmak için kendimi yeniden inşa ederek geçirdim. Ama o kollarımdayken, bu *arzuyu* yeniden hissetmeye başladım.

Ve her zamankinden daha güçlü.

"Gerçekten mi?" diye soruyor, gözlerini kırıştırırken uzun, koyu kirpikleri yanaklarının üzerinde dalgalanıyor.

"Her şey," derken buluyorum kendimi.

"Bu sefer muhtemelen bir şey alacağım, ama..." Sinirli bir şekilde dudağını ısırtıyor.

"Sadece söyle. Senin olsun."

"Kafamda çok aptalca geliyor."

Çenesinden tutup bakışlarını zorluyorum ve bana söylemesi için onu zorluyorum. "Elimi tutmanı isteyebilirim."

Bir kahkaha attım. "Kolay. Bitti."

"Peki ya beni ısırmanı istersem?" diye meydan okuyor ve bakışlarımın karanlık, volkanik ve tehlikeli bir hal aldığını hissedebiliyorum.

"O zaman seni nazikçe ısırmayacağımı biliyorsun. Tek düşünebildiğin dişlerimin üzerinde olduğu olana kadar canını yakacağım."

Beni geriye doğru itiyor, ellerini omuzlarıma koyarak belime oturana kadar kendini ayarlıyor. Sıcak amcığı, sertleşmemesi gerektiği mesajını almamış olan ağrıyan sikimin tam üzerinde. Bizi ayıran tek şey dört acımasız katman. İşte bu kadar.

Eğiliyor, göğüslerini göğsüme bastırıyor ve ağzını kulağıma yaklaştırıyor, boynunu burnuma dayıyor, böylece kokusunu tekrar içime çekmekten başka çarem kalmıyor.

"Acının en çok nesini severdim biliyor musun?" Siktir.

Konuşamıyorum. Bu sefer gerçekten konuşamıyorum.

"Her şeyi benim için saklama şeklin," diye devam ediyor beni beklemeden. "Sonunda yenik düşüp her parçanı bana bıraktığında gözlerindeki bakış - başka kimseye vermediğini bildiğim bir şey. Beni korkutmuyorsun, Lenox. Hiç korkutmadın. Acını zevkimize dönüştürmekten ve şeytanlarının yatağında buharlaşmasını izlemekten daha çok sevdiğim bir şey yoktu. O yüzden ısır beni, kocacığım. Bana hissettir. Beni paniğimden uzaklaştır. Ama bu sefer, bu süreçte sana aşık olmayacağıma söz veriyorum."

Keşke aynı sözü kendim için de verebilseydim.

Chapter Thirteen

Lenox elbette High Roller konusunda haklıydı. Sarılmış gibi göründüğümüz ve benim onun kucağına oturduğum video görüntüleri önce Interntainment'ta yayınlandı, sonra da viral oldu. O video için ne kadar ödediklerini bilmiyorum ama çok fazla olduğunu tahmin ediyorum.

Güvenlik bizi arka kapıdan otele soktu ve yönetim kurulunun diğer üyelerinden erken ayrıldığım için özür diledim ama umurlarında olmadı. Ben evlendim. Monroe Menkul Değerler'in hisseleri artık benim. Çok heyecanlandılar.

Dürüst olmak gerekirse, bu konferansa bir yüz ve gülümsemenin ötesinde fazladan bir şey eklediğim de söylenemez. Etkinlik aktörünün ne olduğunu bile bilmiyordum.

-Konferans odasına ilk girdiğimde ve bu terimi duyduğumda neredeyse bunun bana yönelik bir iğneleme olduğunu düşünecektim. Kaşlarımı çattım ve Lenox kulağıma fısıldamadan önce kıs kıs güldü: "Siz siber güvenlikçiler, bir sistemi bozmak ya da çalmak amacıyla sisteme sızan bilgisayar korsanlarına böyle diyorsunuz."

Oops.

Ayrılmadan önce Alfie ya da Ezra'yı görmedim, onlar da bana bir daha mesaj atmadılar. Lenox oda servisi istedi - yemek yiyemediğim için - ve sonra toparlanıp havaalanına gittik. İki saat sonra uçağa bindiğimizde Lenox bana telefonundaki uyarıyı gösterdi. Yirmi dakika sonra High Roller videomuz her yerdeydi.

"Durdurmaya çalışmadın," diye not düşüyorum tereyağı yumuşaklığındaki deriye gömülürken. Bu uçağı hep sevmişimdir. Güzel bir uçak.

Lenox beni kucağına alıp yanındaki banka oturtuyor, parmakları bileğimde ve nabzımı kontrol ettiğini anlamam bir an alıyor.

Homurdanıyorum. "Bir miligram Ativan. Sadece beni biraz... sersemletiyor, sanırım kullanacağın kelime bu. Ölmeyeceğim."

"Miras almamın tek yolu bu, dördüncü bölüm, b bendi, sekizinci satır."

Yüksek sesle havlıyorum ya da en azından kafamda öyle hissediyorum.

Kim havlar ki? "Sen havlarsın," diyor beni kendine doğru çekerek ve ben de düşüncelere dalıyorum

yüksek sesle. "Ve hayır, durdurmaya çalışmadım," diyor, beş dakika önceki sorumu yanıtlarken. "Şu anda birbirlerine aşık yeni evli bir çift gibi görünüyoruz. Kimse buna itiraz edemez. Alfie ve Ezra bile. Seni en başta bu yüzden kucağıma aldım."

Oh. Akıllıca. Wicked Smaht. Lenox'un pek Boston aksanı yok ama arada sırada bazı kelimelerde Boston aksanının izleri görülüyor ve bu hoşuma gidiyor. Çok şirin. Lenox'un sevimli olduğu asla söylenemez.

"Sonra seni domalttım çünkü erkek piercing'in var. Bu arada çok hoşuma gitti ama dilimi kullanarak onlarla oynayamadığım için biraz hayal kırıklığına uğradım."

Boğuk bir ses çıkarıyor ve yüzümdeki saçları geriye doğru tarıyor, diğer eli hala bileğimde ve yüzüm ne zaman onun kucağına geldi? Erkek piercing'inden bahsetmişken... Aletini başımın altına sıkıştırıyorum ve o da tıslayarak elimi çekmeye zorluyor.

"Tanrım, Lenox, hiç sertleşmiyor musun? Ben kendiminkini içerken sen de mavi bir hap mı aldın?"

Cevap vermiyor ama gerçekten umurumda değil çünkü uçak hızlanmaya başlıyor ve Ativan'a ve Lenox'un delinmiş canavarına olan yakınlığıma rağmen sertleşip kalçasını kavriyorum.

Eliyle saçlarımı okşuyor, parmakları saç tellerimin arasında geziniyor ve parmaklarını gözlerimin üzerinde gezdirerek onları kapanmaya zorluyor. "Sadece nefes al. Bir şeyin yok."

"Bana bu kadar iyi davranma," diye mırıldandım. "Seni ısırmamı mı tercih edersin?"

Gülümsüyorum, ağır olsa da. "Neresi olduğuna bağlı mı? Meme uçlarım çok hassastır."

"Uyu Georgia. Oraya vardığımızda seni uyandıracağım."

"Neden bana şimdi söylemiyorsun? Şimdi daha sonra ve sen bana daha sonra söyleyeceğini söylemiştin."

Lenox eşyalarını toplamak için beş dakika harcadıktan sonra, havaalanına gitmeden önce süitte kaldığımız iki saat boyunca çalıştı. O zamandan *beri* sessiz, *daha sessiz*. Ya da belki daha metanetli, kartlarını yeleşine yakın tutuyor.

O zaman içinde bir şey bulduğunu biliyorum.

Biliyorum. "Çünkü uyuşturulmuşsun."

"Dikkatimi dağıtır." Uçak yerden havalanırken gözlerim sımsıkı yumuluyor. "O zaman daha uyanık olduğumda bana tekrar anlatabilirsin. Çözülmesi gereken şeyler olduğunu söylemiştin. Çözülecek başka ne var?"

"Çok fazla," diyor bana, koltuğunda kayarak ve parmaklarını kolçağa vurarak. "Alfie'nin telefonu çok hassas."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. En az elli kelime kullanman gerekirken üç kelime kullanmayı bırak."

İç çekiyor. "Bu, oradaki her şeyin çok bilinçli ve kapalı olduğu anlamına geliyor. Hiçbir bankacılık uygulaması yok, tek e-posta hesabı iş e-postası, tüm uygulamaları çok özel, havayolları ve benzeri şeyler, ancak telefonunda kayıtlı hiçbir şifre yok. Sahip olduğu herhangi bir dizüstü bilgisayar, iPad veya diğer elektronik cihazlar bağlantılı değil. Sadece birkaç kısa mesaj akışı var, biri Ezra ile, biri sizinle, yönetim kurulunun birkaç üyesi ve babanızla. Hepsi bu kadar. Hiçbir şey kişisel değil, Ezra ile bile. Her şey işle ilgili. Bunların bir kısmını Ezra'nın telefonunda gördüm, ama o özensiz ve kibirli, paraya karşı güçlü bir zaafı ve pahalı şeylere karşı bir zaafı var ve bu onun çöküşü oldu. Babasının aksine bu onu dikkatsiz yaptı."

"Tamam..." Kelimenin altını çiziyorum. "Çok fazla kelime kullandığın için minnettarım ama yine de anlamıyorum. Ne demek istiyorsunuz?"

"Bunun sadece Alfie'nin iş telefonu olmadığını söylüyorum Georgia. Bir bilgisayar korsanının yapacağı şekilde çalıştırdığını söylüyorum. Bir mahkemede kendisine karşı kullanılmasını ya da bir düşman tarafından sızılmasını istemeyen bir adamın yaptığı gibi. Başka cihazları da var, bundan eminim ama bu kapalı bir devre ve erişim yok çünkü öyle olduğundan emin. Ezra'nın neden bir kapı bekçisi olduğu anlaşılıyor. Babası bir hacker."

Birdenbire başım dönüyor ve sersemliyorum ve bunun Ativan'la ya da alçalıp titreyerek beni soluk soluğa bırakan yükselen uçakla hiçbir ilgisi yok.

"O kötü biri mi yoksa güçlerini kötülükle savaşmak için kullanan biri mi?" "Kötülükle savaşmak mı?" Bana bir kaşını kaldırdı.

"Batman gibi, gerçi sen zaten benim Batman'imsin. Daha çok, düzgün bir şekilde savaşmak için Batman olman gerektiği gibi."

"Yeteneklerini nasıl kullandığını ya da yeteneklerinin gerçekte ne kadar derin olduğunu henüz bilmiyorum. Bu sorunuza cevaplıyor mu?"

"Evet, ama bu umduğum kadar eğlenceli değildi. Bana Anakin Skywalker'a bir Jedi göndermesi yaparsın diye umuyordum."

"Şimdi de çizgi romanlarla Star Wars'u karıştırıyorsun."

Esniyorum, saçlarımdan daha fazla alabilmesi için kucağında dönüyorum çünkü yaptığı şey çok iyi hissettiriyor. "Umurumda değil. İkisini de seviyorum. Peki şimdi ne olacak?"

Sırıttırıyor, gözlerinde bir meydan okuma parıltısı yanıyor. "Şimdi ben oynamaya başlıyorum ve sen uyuyorsun, uyandığında bu konuşmayı hatırlamazsan sana hatırlatacağım."

Ağır bir nefes verdim, saçlarımdaki elinin beni yarı uyanık, yarı uykulu bir sersemliğe sürüklemesine izin verdim ve "Teşekkür ederim" diye mırıldandım.

KOCAM ZAX dalga geçmiyor. İnip uçaktan indiğimizde şoförü Ashley bizi bekliyordu. Ona doğru bir adım atıyorum ve kollarımı geniş omuzlarına doluyorum.

"Ashley! Oh, Ashley."

Rüzgar Gibi Geçti göndermeme gülüyor ve beni sıkıyor. "Büyük Georgia eyaleti. Nasılsın, tatlım?"

"Uçaktan inip seni gördüğüm için daha iyiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Benimle gel. Zax'e gitmiyoruz."

"Oh." Bu beni şaşırttı ve Lenox'a döndüm, o her zamanki soğukkanlı halini takınmıştı, Ashley'e naber anlamında başını salladıktan sonra yüzü tekrar telefonunun ekranına dönmüştü. Kasım ayının soğuk havasından kurtulmak için endişelenerek arabaya giriyorum. Lenox telefonuna bir şeyler yazarak beni takip ediyor. "Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

"Asiler Sahası."

Kaşları birbiriyle çarpıyor. "Rebels Field?"

"Asher Pazar Gecesi Futbolu'nda oynuyor."

Hâlâ anlamadığım için başımı sallıyorum.

"Pazar Gecesi Futbolu ulusal televizyonda yayınlanan bir maçtır."

"Lenox, bir kez daha söylüyorum, bana kaşıkla parça parça vermek yerine hepsini bir kerede söyleyebilir misin?"

Bakışlarını telefonundan ayırıyor ve Logan Havaalanı'ndan uzaklaşmaya başladığımızda nihayet dikkatini bana veriyor. "Bu, kuzenlerin ve onların sevgilileriyle birlikte lüks kabinde bir çift olarak birlikte olacağımız anlamına geliyor. Kameralar bizi çekecek ve ulusal televizyonda mutlu ve aşık görüneceğiz."

"Bunu zaten bu sabah High Roller'da yapmamış mıydık?"

"Evet, ama bu benim en iyi arkadaşlarım, eski grup arkadaşlarım ve senin kuzenlerinle birlikte. Aile onayı ve halka açık bir etkinlikte birlikte olduğumuzu gösteriyor.

-Çalıntı bir güvenlik kamerası değil. Ezra ve Alfie evliliğimizin geçerliliğini ve şahsımı araştırmak üzere bir avukat ve müfettiş tuttuklarına göre, bu uzun bir yol kat edecektir."

Başımı deri koltuğa yaslayarak inliyorum. "Lanet olası bir avukat ve özel dedektif mi tutmuşlar?"

"Evet."

"Bu çok saçma. Bunu neden yapıyorlar ki? Hisseleri alacak değiller ya da Ezra'yla evlendikten sonra evliliğimizin geçerliliğini kanıtlarlarsa hisseleri onlara vereceğim. Büyü artık ve bunu aş."

"Planlarının bu olduğunu sanmıyorum."

"Muhteşem." Ona dönüyorum. "Peki ya sen? Seni araştırıyorlar mı?"

En ufak bir rahatsızlığı yok. "Bir dövme dükkânım, Cambridge'de bir evim ve Maine'de bir dairem olduğu dışında hakkımda hiçbir şey öğrenemeyecekler, ki bu zaten herkesin bildiği bir şey."

"Maine'de bir dairen olduğunu bilmiyordum."

"Burası benim teknik ikametgahım, ancak depolamadan biraz daha fazlası için kullanılıyor. Ne evim ne de sahip olduğum arazi ve mülkler aranabilir."

Bunu sorgulardım, ama neden zahmet edeyim ki? Lenox'tan bahsediyoruz. "Mahremiyetini mahvettim."

Bana sırtıyor. "Buna evet dediğimde bunun olacağının farkında olmadığımı mı sanıyordun?"

"Bu doğru görünmüyor. Senden çok şey istiyorum ve sen bundan hiçbir şey elde edemiyorsun."

Çünkü gerçek? Bu evlilik ancak ondan nefret etmeye devam edersem yürüyecek. Beni incittiği tüm yolları ve kendimi biraz bile bırakırsam bunu tekrar yapacağını hatırlarsam. Muhtemelen bu sefer daha kötüsünü. Ama Lenox'un benim için yaptığı şey - onun benim için *yaptığı* şey - bana güvenliğini ve özgürlüğümü geri veren bir cankurtaran salı gibi geliyor.

Ve karşılığında hiçbir şey almazdı. Bunu kim yapar ki?

Bir şeyler için ısrar etmeliydim. İşlem yapmalıyım.

Gözleri telefonuna dönmeden önce uzun bir süre benimkileri tutuyor. "Sana zaten söyledim; istediğim hiçbir şeye sahip değilsin."

"Bu sadece Zax ve Grey için mi?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra sessizce, "Onlar için yapamayacağım hiçbir şey yok," diyor.

Ama bu bana tüm gerçeği ya da en azından tüm cevabı ifade ediyormuş gibi gelmiyor. Sanki söylemediği daha çok şey varmış gibi geliyor, ama hala biraz sisli olan beynim buna ayak uyduramıyor ve Lenox'un katmanlarını incelemek çok fazla beyin gücü gerektiriyor. O aşılmaz bir güvenlik duvarına sahip bir bilgisayar ve ben hala e-posta göndermek ve internette gezinmek dışında belirgin bir bilgisayar bilgisi olmayan bir ebeyim.

Lenox'u hacklemek benim yeteneklerimin ve bilgi birikiminin ötesinde.

Bilmememin ve benim için yaptıklarını kabullenip Zax ve Grey için yapmayacağı bir şey olmadığı için minnettar olmamın daha iyi olacağına karar verdim çünkü Zax ve Grey'in benim için yapmayacağı bir şey yoktu. Özür dilemeyi ve kendimi kötü hissetmeyi bırakmalıyım. Bu benim kronik bir sorunum ama o sadece evet dediğinde neye bulaştığını bildiğini söyledi ve yine de yaptı. O yetişkin bir adam, kendi kararlarını verebilecek kapasitede.

"Tüm bunlar bittiğinde sana yeni bir motosiklet alabilir miyim, çünkü böbreklerimden birine ihtiyacın olmadığını varsayıyorum?"

Dudakları seğiriyor. "Yeni bir motosiklet mi?"

"Havalı ve klasik ya da yeni ve süper hızlı bir şey. Sen nasıl istersen. Ya da başka bir bisiklet istemiyorsan, o zaman başka bir şey. Herhangi bir şey." "Bisiklete bindiğimi nereden biliyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Yani beni bisiklete bindirdiğin zamanlar dışında mı?" Sinirlendiğimi belli etmek için tekrar gözlerimi deviriyorum. "Evet, iki yıl boyunca seviştik Lenox. Sen bana doğrudan söylemedikçe ne düşündüğünü yüzde doksan bilmesem de, seni belli bir ölçüde tanıyorum. Tamamen siyah giyme tutkuna rağmen, en sevdiğin renk yeşil. Çizim yapmayı seviyorsun ve bu konuda delicesine yeteneklisin.

Neden dövme yaptırdığınızı bilmiyorum, ama yaptırdınız çünkü çok uygun ve yaptırırken konuşmak zorunda değilsiniz. Delicesine yetenekli olmaktan bahsetmişken, hiç şarkı söylemiyorsun ama piyano çalmayı ve sözleri olan şarkılar yazmayı seviyorsun, her ne kadar bunları kimseye söyletmeyi planlamasan da. Baharatlı yemekleri seviyorsun ama dışarıdan yemek yerine kendi pişirdiğin yemekleri tercih ediyorsun ve bunun büyük bir kısmının Central Square ile turneye çıktığında dört yıl boyunca yediğin tek şeyin bu olmasından kaynaklandığından şüpheleniyorum. Köpekleri seviyorsunuz, büyük, sessiz, hiper olmayan köpekleri ve kedilere alerjiniz var. Saçlarım, özellikle de güneş ışığını yakaladığında, benimle ilgili en sevdiğin şey. Sürekli ona bakar ve dokunurdun, bunu yaptığının farkında olmasan bile."

Boston trafiğinde ilerlerken öne doğru eğilip yüzüme doğru yaklaşıyor. Mavi gözleri yüzümde dans ediyor ve saçımdan bir tutam koparıp parmağına doluyor ve sertçe çekiştiriyor. "Saçın hakkında yanılıyorsun."

"Öyle miyim?" Meydan okuyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor, tatlı nefesi dudaklarımda dolaşıyor. "*Yeşil* gözlerin en sevdiğim fiziksel özelliğin. Saçların ikinci sırada. Ama sende en sevdiğim şey onlar değil Georgia. Sadece sende bakmayı en çok sevdiğim şeyler."

Midemdeki şıprırtıyı ve nabzımdaki sıçramayı görmezden geliyorum. En sevdiği rengin yeşil olmasının nedeninin gözlerim olup olmadığını bilmek için beni çaresiz bırakanları. Eğer bunu söylerken kelimeyi vurgulamasının nedeni buysa. Ama evet derse, ona binip tam burada bir bisiklet gibi süreceğim ve hayır derse, ona inanıp inanmayacağımdan emin değilim ve yine ona binip sürmek için cazip olacağım.

Kendimi bunu yapmaktan alıkoymak için soruyorum: "Peki ya diğer her şey? O konuda haklıydım, değil mi? İstersen devam edebilirim. Çılgın kişisel bilgin ve dehamla seni korkutmaktan zevk alıyorum." Kirpiklerimi ona tatlı tatlı kırpıştırıyorum.

"Seninle ilgili en sevdiğim şeyi bilmek istemiyor musun?" "Ben de bundan kaçıyordum."

Kulağıma doğru eğilirken sakallı yanağı yumuşak yanağımı sıyrıyor. "Senin çılgın kişisel bilgin ve zekân beni korkutmuyor. Ama izin ver kendiminkini senin üzerinde deneyeyim. En sevdiğin renk pembe ama saçlarınla uyumlu olmadığını düşündüğün için nadiren giyiyorsun. En sevdiğiniz yemek karides ve ne şekilde olursa olsun yiyorsunuz ama hayatınız boyunca tek bir yemek yemeniz gerekse bu jambalaya olurdu. Kendinizi cesur ve daha

Yüksek topuklu ayakkabılar ve kırmızı ruj -ve görünüşe göre seksi iç çamaşırları- konusunda kendinize güveniyorsunuz ve önlük giymek işinizin en az sevdiğiniz kısmı. En sevdiğiniz şey hastalarınız ve onlara bebeklerini verdiğiniz ilk anda yüzlerini görmek. Saçınızı açmaktan nefret ediyorsunuz çünkü kafa derinizi ağrıtıyor ve ilk fırsatta açıyorsunuz. Oyunculuk yapmaktan nefret ediyorsun ama anneni mutlu etmek için yapıyorsun, bu senin kronik bir sorunun çünkü insanları memnun eden birisin ve bu seni kızdırıyor ama bunu nasıl değiştireceğini de bilmiyorsun. Benim aksime, şarkı söylemeyi seviyorsun ve bunu *çok* iyi yapıyorsun. Grey gibisin ama onun gibi rock yıldızı olmak gibi bir arzun yok. Ve görünüşe göre, senin iki katın büyüklüğündeki bir adamı tek bir bacak hareketiyle yere serebilirsin."

Biz birbirimizle bu oyunu oynarken, adrenalın damarlarımda baş döndürücü bir kokteyl gibi dolaşırken, arabanın içindeki sıcaklık artıyor, nabzım da onunla birlikte atıyor.

Burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar geri çekiliyorum ve sonra benimkini onunkine sürtüyorum. "Çok titiz ve düzenli birisin ve her şeyin dağınık olmasından nefret ediyorsun."

Başını eğiyor, yaklaşıyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor, nefesimi sığ ve dalgalı hale getiriyor. "Değilsin, umurunda da değil. Sen bir şeyleri bir yere atıp sonra temizleyen birisin. Saatin 11:11 gibi hep aynı rakamları gösterdiğinde bir dilek tutuyorsun ve kaçırmamak için rakamlar yaklaştığında saatini sık sık kontrol ediyorsun."

Gözlerim dudaklarına kayıyor ve sonra tekrar yukarı bakıyor. "Yağmuru seviyorsun ama karda yürümeyi en çok seviyorsun. Çikolatadan nefret ediyorsun, açıkçası beni en çok kızdıran şeylerden biri de bu."

Gülümsüyor, dudakları benimkilerin üzerinde o kadar ince bir şekilde geziniyor ki bunun kasıtsız olduğu düşünülebilir, ama öyle olmadığını biliyorum. "İnsanların arasında olmayı seviyorsun ama bazen bir battaniyenin altında kitap okumanın sessiz yalnızlığını tercih ediyorsun. Tatlıyı tuzluya tercih ediyorsun, ki bu da senin kişiliğini yansıtıyor."

"Tatlı yerine tuzluyu tercih ediyorsun ve sana geri dönüyorum."

Araba durdu ama ikimiz de geri çekilen ilk kişi olmak istemediğimiz için hareket etmedik. Ancak Ashley benim tarafımdaki arka kapıyı açtığında büyüğü ilk bozan ben olmak zorunda kalıyorum. Dışarı çıkamadan -ya da onun gibi tadı ve kokusu olmayan bir nefes alamadan- Lenox'un eli saçlarıma dalıyor ve kulağımı tekrar ağzına götürüyor.

"Sen. Seninle ilgili en sevdiğim şey sensin. Bildiklerim ve bilmediklerim. Ve bu aynı zamanda senin hakkında en nefret ettiğim şey."

Nefesim kesiliyor, ama sonra Ashley elini bana uzatıyor, cipten çıkmak için yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüyor. Yanılmıyor. Lenox böyle bir açıklama yaptıktan sonra olmaz. Ve şimdi kuzenlerimin ve tüm dünyanın önünde mutlu bir evliliğim varmış ve ona aşıkmişim gibi davranmak zorundayım. Ve aramızdaki her şey nefret, sikiş ya da ön sevişme iken bunu nasıl başaracağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Chapter Fourteen

Eskiden Zax'ten uzak dururdum. Grey'den çok ondan. Suzie'yi kaybettikten sonra Zax'in acısı da benimki kadar şiddetliydi ve onun kederine tanıklık etmek sadece sakatlamakla kalmıyor, benimkini de şiddetlendiriyordu. Onun acısı farklıydı ama daha az trajik değildi. Hatta onunki benimkinden daha trajikti. Ben kız kardeşimi kaybettim ama o hayatının aşkını, Aurelia gelene kadar hayatının aşkını kaybetti.

Bir süre, benim ondan kaçmamla aynı nedenlerle o da benden kaçtı.

Ya da en azından kendime ondan kaçtığımı söylememin nedeni buydu.

Gerçek şu ki, onun gözlerinin içine bakamıyordum. İçimi göreceğinden emindim. Kuzeni hakkında ne hissettiğimi, onunla ve ona ne yaptığımı görecekti. Beni bu konuda uyarmasını istemiyordum çünkü o zaman durmak zorunda kalacaktım ve durmak istemiyordum ya da daha kötüsü, onun erkeği olacak durumda değilken onun erkeği olmaya ikna edilecektim.

Ancak Georgia'dan ayrıldıktan sonra onunla yüzleşebildim. Bir şekilde onun etrafında olmak daha kolay hale geldi. Kendimi hala bok gibi hissetmeme rağmen daha az boğuluyordum. Ya da belki de o zaman kendimi zihnimin çukurundan çıkmaya ve daha iyi bir şey olmaya zorladığım içindir.

Suzie için, kendim için ve... şey... esas olarak Georgia için.

Geri dönme niyetim olmadan gitmesine izin verdim, ama bu bir parçamın ona layık bir adam olmak için endişelenmediği anlamına gelmiyordu. Bu kafamdaki bir düşünceydi. Yol gösterici bir güç. Harekete geçip Suzie'yi kurtarmadığım için her zaman pişmanlık duyacağım ve hareketsiz kalıp babamın bu kadar ileri gitmesine izin verdiğim için de her zaman pişmanlık duyacağım

Suzie'yi kaybetmenin üzüntüsüyle kontrolden çıktı ve kendisinin ve bir başkasının hayatına mal olduğu için bana kin beslemeye başladı.

Ama Georgia'nın beni sevdiğini söylemesi, bu kendinden nefret etme duygusunu bir uyanış çağrısına dönüştürdü. Motive edici bir yakıta. Georgia'nın sevgisinin bana nasıl bir armağan olduğunu fark ettim ve bunu kendime saklayamasam da çarçur da edemezdim. Suçluluk duygumu iyilik için kullanmamın zamanı gelmişti.

Ama şimdi Georgia'nın elini tutmuş, kocası olarak ortak sahip olduğumuz lüks süite giriyorum ve burada olmak istemiyorum. Mantıklı yanımla suçlu hissetmemem gerektiğini biliyor. Georgia'nın bana ihtiyacı olduğunda devreye girdim. Onunla evlendim ve şimdi sadece başrol oyuncusu olarak bir medya sirkinin içine itilmekle kalmadım - ki bu olmaktan nefret ettiğim bir şey - aynı zamanda tehlikeli bir bilgisayar korsanlığı oyununa başlamak üzereyim.

Onu koruyacağım. Onu güvende tutacağım. Bu yüzden kendimi suçlu hissetmemeliyim. Hem de hiç.

Ama geceyi Georgia'nın bedeninde geçirdikten ve günü birbirimize dokunarak, alay ederek ve eziyet ederek geçirdikten sonra, bir kez daha Zax'in gözlerinin içine bakmak ve duygusal kayıtsızlığımın ardını görmesini istemediğimi fark ediyorum.

Fallon'un aklına dünyanın bizi herkesin gözü önünde görmesine izin vermek gibi parlak bir fikir geldi. Fallon'ın kendisi de bir mirasçı ve Grey'le kaçmadan önce kendi görücü usulü evliliğini atlattı, yani bu onun için yabancı bir alan değil. Prensipte aynı fikirde olsam da, nasıl olur da onu öper, sarılır ve kameralar için ona dokunur ve bunların hepsi yüzde yüz sahteymiş gibi davranırken Zax'in içimi görmesini engelleyebilirim?

"Bunlar Bay ve Bayan Georgia Monroe değil mi?" Asher, kramponları da dahil olmak üzere maç kıyafetlerini giymiş bir halde beni tutup kucaklıyor ve ardından aynı şeyi Georgia'ya yapıyor.

Siktiğimin Asher'ı.

"Senin sahada olman gerekmiyor mu?" Maç otuz dakika içinde başlayacak.

Bana inanmaz bir bakış attı. "Ve seni ilk tebrik eden ve resmi olarak Our Women Own Our Balls Club'a hoş geldin diyen kişi olma şansını kaçırayım mı? Pfshaw. Asla. Ama şimdi o anı yakaladığıma göre gitmem gerekiyor." Omzuma vurdu. "Biliyor musun, seni bir üst seviyeye çıkarmaya çalışmamı bu kadar çabuk kabulleneceğini düşünmemiştim ama sanırım Monroe olman kaderin bir cilvesi."

Gözlerimi deviriyorum ama kendimi gülümsemekten alıkoyamıyorum. "Umarım ilk oyununda atılırsın."

"Teşekkürler Thor. Bruno sakatlandığından beri bir hücum yan hakemine ihtiyacımız olduğunu biliyorsun, ama artık savunma oyuncusunun bana çalım atmasına izin vereceğini bildiğim için teklifi sunmayacağım."

Vurması için yumruğumu uzatıyorum. "Miami'yi öldür."

Bana sırtıyor, yumruğuma vururken gri gözleri parlıyor. "Planlıyorum. Sonra görüşürüz kardeşim."

Kız arkadaşı Wynter'ın elini tutar ve takımın ortopedi cerrahı olduğu için süitten çıkarlar. Aslında, yaklaşık iki yıl önce Wynter'ı oğulları Mason'la baş başa bırakan ve Asher'in kim olduğu ya da onunla nasıl iletişim kuracağı konusunda hiçbir fikri olmayan kötü bir tek gecelik ilişkiden sonra bu şekilde yeniden bir araya gelmişlerdir.

Zax tam önüme geçip beni kucaklamak için kendine çekiyor ve ben bir pisliğim duygusu içime çöküyor. Suzie'yle çıkmaya ilk başladığında benden izin istemiş ve onu asla incitmeyeceğine söz vermişti. Bu sözünü tuttuğu gibi arkadaşlığımıza da son derece saygılı davrandı.

Ben de kuzenini arkasından becerip sonra da kalbini kırdığımda aynı nezaketi göstermedim ya da söz vermedim. Her şeyin başladığı gece, herkes bana birini ayarlama konusunda takılırken Aurelia Georgia'nın adından bahsetti. İkisi de hayır dedi ve nedenini tahmin etmeme gerek yok. Ondan uzak duracağıma söz verdim. Onu bir daha görmeyeceğime söz verdim ve şimdi buradayım.

Ondan önce de sonra da ilişkim olmadı. Bir kadınla asla bir kereden fazla yatmam. İçimdeki hacker kimseye güvenmiyor. Ağır, zor, yasadışı işler yapıyorum ve çoğunlukla izole bir hayat yaşıyorum. Ve açıkçası, kendimi ya da hayatımı kimseye açmak gibi bir isteğim olmadı.

İçime girmeyi başaran tek kişi o ve kabuğumu kırmakla kalmadı, paramparça etti. Georgia güneş ışığı, ben ise fırtınadan önce içeri sızan karanlığım.

Georgia kendini Zax'in kollarına atıyor ve onu güldüren ölümcül bir sıkma hareketi yapıyor. "Çok ağırırsın," diye alaycı bir şekilde yalan söylüyor ve arkasına yaslanıp omuzlarını tokatlıyor.

"Ya da daha çok yaşlılığın sonunda seni ele geçirmeye başlaması ve zayıf düşmen gibi," diye karşı çıkıyor ve zıplayıp aynı şeyi Greyson'a yapmadan önce yanağına yakut kırmızısı bir öpücük konduruyor ve ardından Callan, Aurelia, Fallon ve Layla'ya sarılıyor. Fallon Grey'in, Layla da Callan'ın kadını.

"Eve ne zaman gidiyorsunuz?" Hepimiz oturup maçı izlemeye başladığımızda Grey soruyor. Georgia yanımda oturuyor, elim dizinde, öylece dinleniyor. Diğer kadınlarla sohbet etmekle meşgul.

Grey ev derken Maine'i kastediyor ve burada, kabinde çok fazla ayrıntıya giremeyiz. Ara sıra üzerimize çevrilen kameralar var, düzenli aralıklarla gelip giden süit görevlilerinden bahsetmiyorum bile.

"Yarın ya da ertesi gün," diye cevap veriyorum, biramı yudumluyor ve Rebels savunması Miami'yi kırmızı bölgeden uzak tutmaya çalışırken sahayı izliyorum.

Gülümsüyor. Grey bir kez olsun gülümsemeyi bırakmadı. "Artık resmen kardeşim gibi bir şey olduğunu biliyorsun."

"Sanki hep öyle değil miydi?" Callan, kocaman bir tabak dolusu dip sos ve patates kızartması, mini ıstakoz ruloları, bufalo kanatları ve çubuk kraker lokmalarını mideye indirirken alay ediyor. "Zax'ın Suzie'yle birlikte olduğu zamanki gibi, bu anlaşmayı mühürlemedi mi?"

"Biliyorum, ama... o aslında Georgia ile evli. Sahte ya da değil, bu bizi zaten aile olmamızın ötesinde bir aile yapıyor. Bu bir sonraki seviye."

Zax bir ses çıkarıyor ve Grey ona omuz silkiyor. "Ne var? Bana öyle bakma. Ne düşündüğünü biliyorum ama bana mutlu olabileceğin başka bir durum söyle."

Zax burbonundan bir yudum alıyor ve doğrudan bana bakıyor. "Hiçbiri. Bunu başka birinin yapmasından mutlu olmazdım."

"Ama?" Ben meydan okuyorum, o da sanki *oraya gitmeme gerek var mı* der gibi başını eğiyor. Gerekmiyor. Ona neler olup bittiğini ilk anlattığımda mesajı açık ve net bir şekilde aldım ve şimdi bana bunu söyleme hakkına sahip. Onun yerinde olsaydım söylerdim. Suzie'nin yerinde olsaydım, ona bunun hesabını soracağıma inansan iyi edersin.

"Neyi kaçırıyorum?" Callan sorar.

"Hiçbir şey," diye cevaplıyor Zax, hâlâ bana bakarak. "Pislik gibi davranıyorum, aşırı korumacı bir ağabey gibi."

"Şok edici," diye mırıldanıyor Callan.

"Peki ya sen Georgia? Anlaşman ne? Boston'da mı kalıyorsun yoksa Los Angeles'a mı dönüyorsun?" Grey konuyu değiştirerek soruyor.

Ona dönüyor ve sonra görevlinin duymadığından emin olmak için kutunun etrafını araştırıyor. Duymuyor. Asher onlara her şeyi bu gece halledeceğimizi ve mahremiyet istediğini söyledi.

"Sanırım bir süre burada kalacağım," diyor, yüzünün kameraların onu okuyabileceği cam duvardan uzak olduğundan emin olarak

sözler. "Dürüst olmak gerekirse şu anda Los Angeles'a dönmek için acil bir ihtiyacım yok ve belli biriyle ilgili tüm bu olup bitenlerden sonra orada olmamayı tercih ederim."

"Ne?" Aurelia ciyak ciyak bağırarak Fallon'a her ne söylüyorsa cümlesini yarıda keser.

Georgia ona şaşkın bir bakış atar. "Ne oldu? Neyin var?"

Aurelia koltuğuna tırmanıyor, yüzünü olası kameralardan korumak için çevirirken bile ciddi bir ifade takınıyor. "Burada Boston'da kalamazsın *ya da* Los Angeles'a geri dönemezsin. Az önce bana eski kocan ve babasının evliliğinizi geçersiz kılmak ya da en azından sorgulamak istediklerini ve eski kocanın seni takip ettirdiğini söyledin."

Bununla nereye varacağından korktuğum için ensem karıncalanmaya başlıyor.

"Evet..." Georgia sanki takip etmiyormuş gibi sözünü kesiyor.

"Yani Lenox'la yaşamak zorundasın," diye sözünü bitirdi Fallon, Aurelia'nın bıraktığı yerden devam ederek, eliyle yüzünün yan tarafını kapattı. "Onlara sana meydan okumaları için hiçbir yol veremezsin ve yeni kocanla yaşamamak tam da bunu yapar."

"Doğru. Aynen öyle." Aurelia Fallon'u işaret eder.

"Hayır," diyor Zax ve Grey hep bir ağızdan ve sanki deja vu olmuş gibi.

"Evet," diye bastırıyor Layla, ayağa kalkarken uzun sarı saçlarını kulaklarının arkasına itiyor ve konuşurken görünmemek için sırtını sahaya dönüyor. "Bunu yapmazsa sadece eski sevgilisi değil, basın da bunun üzerine gidecek. Bu gece buraya bir çift olduğunuzu kanıtlamak için geldik. Ayrı yaşamak, özellikle de onların dikkatli gözleri üzerinizdeyken, tam tersini gösterecektir."

Georgia'nın yüzü kızarıyor ve bana hızlı, tedirgin bir bakış attıktan sonra, sanki bu suçlamayı üstlenmeye hazırmış gibi bize bakan kadınlara dönüyor. "Ne öneriyorsun? *Maine'e* taşınmamı mı?"

Aurelia kararlı bir şekilde, "Yüzde yüz bunu söylüyoruz," diyor.

"İdeal ya da ilk tercihiniz olmayabilir ama akıllıca olan bu." Fallon içkisinden bir yudum alır ve gözlerini Georgia'ya diker.

"Hayır, yapamam," diyor Georgia usulca, kollarını meydan okurcasına kavuşturuyor ve camdan dışarıya bakıyor, ancak kendini hatırlıyor ve biri izliyorsa diye pozisyonunu yumuşatıyor.

"O zaman neden onunla evlenmeye zahmet ediyorsun?" Callan soruyor. "Dinleyin, hiçbirinizin bunu istemediğini söyleyebileceğim için bu konuda taraf olmaktan nefret ediyorum ama kadınlara katılıyorum."

Haklılar. Katy'nin velayetini almaya çalışırken Layla'nın sahte nişanlım olarak yanıma taşınmasının nedeni de buydu. Yasal görünmen gerekiyor."

Georgia dudağını çiğniyor. Haklı. Hepsi haklı. Ama Georgia'yı kim bilir ne kadar süre Maine'de evimde tutmak cidden kötü bir fikir. İkimiz için de.

"Eminim başka bir şey bulabiliriz," diye mırıldanıyor. Sadece sesinden o kadar emin olmadığını anlayabiliyorum. "Kahretsin," diye tıslıyor ve sonra sandalyenin kolçağına yaslanana kadar dönüyor, neredeyse kucağımda sürünüyor. Sertleşiyorum ama dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Beni seviyormuş gibi gülümse, elini saçıma ya da yüzüme koy ve beni içtenlikle öp. Kameralar tam üzerimizde. Köşedeki televizyonda bizi görüyorum."

Maçın ulusal yayını başladı ve kesinlikle haklı. Elim hafifçe yüzüne dokunuyor, sonra da seyircilerimizi düşünerek dudaklarımı hafifçe dudaklarına bastırıyorum. Yine de, kuzenleri yanımda otururken bile dudaklarının hissi nefesimi kesmeyi asla başaramıyor.

Aurelia ısılık çalar ve Georgia, Aurelia'nın çok hoşuna gidecek şekilde onu gizlice tersler.

"Bitti. Yollarına d e v a m ettiler." Georgia bir hıçkırıkla yerine oturur. O mutlu değil.

"Evet, ama bu görüntü saniyeler içinde tüm sosyal medyada ve internette yer alacak," diyor Grey ve bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Özür dilerim. Yani, yaptığın her şey için sana minnettarım ama aynı zamanda üzgünüm."

"Hayatta kalacağım," diye mırıldandım.

"Bunun sadece sosyal medya ve internet olmadığını farkındasınızdır. Gazeteciler tepenizde olacak. İkiniz de," diyor Layla, Georgia'nın diğer tarafından, başını bize doğru eğerek. "Sadece Vegas ya da Boston olmayacak." Layla milyarder bir aileden geliyor. Hem de ünlü milyarderler. Fallon gibi o da bu tür şeylere yabancı değil.

"Peki ya Maine'de?" Fallon soruyor.

Zax boğazının arkasından bir ses çıkarır. "Denediklerini görmeyi çok isterim. Lenox'un evinin beş yüz metre yakınına bile yaklaşamazlar ve kasaba yabancılarının bilgi edinmek için kazı yapmasını hoş karşılamaz. Özellikle de onun hakkında."

"Bu ne demek oluyor? Özellikle de onun üzerinde?" Georgia soruyor ve ben başımı sallıyorum, cevap vermeyi reddediyorum, böylece başka kimse cevap vermiyor. Gerçi çocuklar dışında kimse bilmiyor.

"Her neyse. Ben de tam olarak bunu diyorum. Bu yüzden onunla birlikte oraya taşınması gerekiyor." Aurelia'nın sözleri süitte çınlıyor ve hepimiz sessizliğe gömülüyoruz, tek sesler sessiz hayranlar ve süitin kalın cam duvarının dışındaki maç.

"Kesinlikle olmaz. Bunu yapmayacağım." Georgia öfkeli, Maine'e taşınmaktan mı, benimle yaşamaktan mı yoksa bunun hayatı üzerindeki etkisinden mi, emin değilim.

"Bunun bir alternatifi olmalı," diyor Grey çaresizlikle, ama olmadığını hepimiz biliyoruz. Grey ve Zax'e kısa bir bakış atıyorum ve ikisi de görünürde mutlu değil ama gerçek şu ki, bunu ne kadar istemesem de, olması gereken bu. Ve hepimiz bunu biliyoruz.

Tüm bunları bitirdikten sonra ayağa kalktım ve Georgia'ya elimi uzattım.

"Bu kadar yeter.

Karımla biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Chapter Fifteen

"Lenox," diye gürlüyor Zax ısrarla, Georgia'ya karım dememden hoşlanmadığı belli. Yüz ifadesine bakılırsa o da hoşlanmamış. Bu bir noktaya dikkat çekmek içindi, hak iddia etmek için değil. Yapmamı istedikleri şey buydu. Üçünün de. İşte buradayız.

nce ona sonra Grey'e baktım. "Bana başka bir yol göster."

Grey'in ağzı bükülür ve hoşnutsuzluğu yüzünden okunan Zax'e döner. Yine de fark etmez. Yapamaz ve bunu biliyor.

fkeden köpüren Georgia'yı süitten sürükleyerek banyoya sokuyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıp kilitliyorum. "Gerçekten mi?" diye ters ters bakıyor, kollarını meydan okurcasına kavuşturup lavaboya yaslanıyor. "Bu bir kapı kitleme durumu mu olacak?"

"Ne kadar makul olduğuna bağlı," diye karşılık veriyorum. "Seni Maine'deki evime taşıyacağız."

"Ne?!" diye bağırıyor, elleri havada uçuşuyor. "Bu konuda onların tarafında mısın? Hadi ama Lenox. Hayır. Birlikte yaşayamayız ve bunu sen de biliyorsun." Göğsümün ortasını dürtüyor.

"Sesini alçalt. Kavga ettiğimizi herkesin duymasına gerek yok. Eski eşin ve babası evliliğe itiraz etmeyi planlıyor. Bu çok açık. Babanın kaybından sonra akli dengenin yerinde olmadığı ve benim senden faydalandığım gibi bir sürü şey söyleyecekler."

Gözleri kısıldı.

"Orada güvende olacaksın," diye alçak sesle devam ediyorum. "Kimse sana dokunamaz, basın bile -en azından benim evimde- ve bu bana

diğer her şeyi çözün."

"Maine'de çalışmam," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor.

"Ehliyetini Maine, Georgia'da alabilirsin. Bu saçma bir bahane ve sen de bunu biliyorsun."

"Zax ve Grey seninle yaşamam gerektiğini düşünmüyorlar." Ona alaycı bir bakış attım.

Ellerini başının üstüne vurdu. "Lenox, seninle yaşamak istemiyorum!"

Kıkırdıyorum ama işin içinde mizah yok. Onu tekrar lavaboya bastırıyorum, ellerim vücudunun iki yanına gidiyor, öfkem arttıkça onu hapsediyorum. "Bunu istediğimi mi sanıyorsun? Seni evime getirmenin benim için iyi bir zaman olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başını sallıyor, kızgınlık yüz hatlarında geziniyor. Beni geri itti ama fazla uzaklaşmadım. Dışarıdaki kulakların bizi duymasını istemiyorum. "O zaman neden bu kadar kararlısın?"

"Seninle evlendim Georgia. Anlaşmamız bir yıllık. Bu da demek oluyor ki önümüzdeki bir yıl boyunca istesem de istemesem de benimsin."

"Bunu isteyemezsin."

"İstemediğimi söyledim ya."

"O zaman bunu neden yapıyorsun?" Sesi yükseliyor ve ben de ona uyarıcı bir bakış atıyorum. Sadece Zax ve Grey aramızdaki ilişkinin nasıl olduğunu biliyor ve ben de öyle kalmasını istiyorum. Kendini dizginliyor. "Benimle sahte bir evlilik yaptığın için senin sorumluluğun altında olduğumu söylemenin ötesinde, çünkü bu hiç de mantıklı değil."

"Öyle olması dışında. Sen benim karımsın. Bu işler böyle yürür." Sol elimi kaldırıp yüzüğümü gösterdim ve yüzüne doğru yaklaştım. "Callan'ın dediği gibi. Eğer bunu çürütmek için onlara bir koz vereceksen neden benimle evlenmeye zahmet ediyorsun? Bunun gerçekmiş gibi görünmesinin çok önemli olduğunu bana kendin söyledin. Bu bizim için koyduğun kurallardan biriydi. Benimle istediğin kadar kavga et, ama yarın benimle Maine'e geliyorsun."

Gömleğimi kavırıyor ve neredeyse burun buruna gelene kadar sertçe çekiştiriyor. "Siktir git Lenox. Koca ol ya da olma, bana nereye gittiğimi ya da ne yaptığımı söyleyemezsin. Aslında gerçek kocamın böyle bir şey yapmasına asla izin vermezdim."

"Aferin sana ve hayali gerçek kocana. Eğer bunu istiyorsan Ezra ile evlenmeliydin. Ama işte, şimdi, bu kadar. Bırak artık

inatçı bir baş belasıdır ve bunu aşın."

Nefes nefese ikimizden de hava fışkırıyor ve aramızdaki ufacık boşlukta birbirine karışıyor. Bununla savaşmak istiyor ve bunu anlıyorum çünkü bu kötü bir durum, ama gerçekten başka ne seçeneğimiz var?

Sorun şu ki, birbirimize bir türlü alışamıyoruz. Hem sıcak hem de buz gibiyiz ve zaman zaman iki çizgi arasında flört ediyoruz. Bu yüzden onu nasıl yönlendireceğimi bilemiyorum ve sanırım onun için de benimle aynı şey geçerli.

Her iki tarafı birbirine bağlayan minnettarlık ve suçluluk duygusunun dikilmiş haliyle yaralı bir aşk ve kanayan bir nefretiz. Onu istiyorum. Onu istemekten deliye döndüm. Benim yanıma taşınması bunu daha da kötüleştirecek ve mücadele etmemi zorlaştıracak ama düşündükçe daha da çok istiyorum. Ne kadar dayanılmaz derecede tehlikeli olduğunu sikeyim.

Onunla bu zamanı geçirdim ve bitmesini istemiyorum. Bitmesini istemiyorum. Sadece orada olsa bile. Evimi gördüğü zaman hariç. Lanet olsun. Bu olabilir-

"Senin yanına taşınamam," diye yineleyerek düşüncelerimi yarıda kesiyor. Sinirli bir nefesle homurdanıyorum. "Tanrı aşkına. Neden olmasın?"

"Bunun yüzünden," diye tersliyor ve gömleğimi iki yumruğuyla kavrayıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırdıktan sonra beni aynı hızla geri itiyor. "İşte bu yüzden."

Ellerim saçlarına dalıyor ve başını tutarak onu kendime getiriyor ve ısrarla öpüyorum. "O güzel manikürlü ellerini kendine saklayamayacağından mı korkuyorsun?"

"Beni öpmeyi kes," diye tıslıyor ağzıma karşı, dudağımı ısıırıyor. "Senden nefret ediyorum."

Sadece elleri saçlarımda ve beni kendine yakın tutuyor, başını eğiyor ve beni öpüyor. Onu kalçalarından tutarak kaldırıyorum ve lavabonun kenarına bırakıyorum, böylece açılmış kalçalarının arasına girebiliyorum.

"Yine de bahse girerim kotunun içine uzansam seni sıırıslık bulurum."

Öfkeyle beni iterek öpücüğü kesiyor ama ne demek istediğimi kanıtlamadan hiçbir yere gitmesine izin vermeyeceğim. Onu tekrar tezgâhtan aşağı çekip çeviriyorum, böylece kot pantolonunun düğmesini ve fermuarını açabiliyorum. Dışarıda, ona dokunmamı istemeyen arkadaşlarımızın, kuzenlerinin olduğu bir süit banyoda olduğumuzun tamamen farkındayım.

Durmalıyım. Ama önce...

Elimi kotunun önünden aşağıya, tangasına doğru kaydırıyorum. Havayı içine çekiyor ama ellerimi kotundan ayırmak yerine kendi ellerini tezgâhın üzerine koyuyor, avuç içleri düz, parmakları yayvan.

Sırıyorum, kulak memesini emiyorum ve çıplak amını bildiğim kadar ıslak buluyorum.

"Hâlâ durmamı istiyor musun?" Klitorisile oynamaya başlıyorum, kızarmış yüzünün ve puslu gözlerinin aynadaki yansımada daha da açlaşmasını izliyorum.

Nefes nefese kalıyor ve ben de diğer elimle ağzını kapatıyorum.

"Sus. Bu ikimizin arasında ve onların duymasını istemiyorum," diye mırıldanıyorum kulağına, yalıyorum, ısıyorum, tadına bakıyorum. "Aramızda bir şey var. Bunu inkâr etmek mümkün değil." Bir dakika daha klitorisile oynamaya devam ediyorum, aynada onun çarpıcı yüzünü izlerken aşağıya kayıyorum ve iki parmağımı doğrudan içine sokuyorum. Elime karşı inliyor ve ben de sert sikimi kıkına sürtüyorum. "Ama benden seninle evlenmemi istemenin bir nedeni var. Ve bu nedenle birlikte yaşamak zorunda kalacağımız bazı şeyler var."

Kot pantolonunun içinde hareket eden elimi izlemekten kendini alamazken bile başı göğsüme düşüyor. Pantolonunu indirip içine girmek için her şeyimi verirdim ama bu onu bana karşı daha da kışkırtmaktan başka bir işe yaramazdı. Ama kızımı boşaltmak? Bunu yapabilirim ve yine de benim yanıma taşınmasını sağlayabilirim.

Bileğimi kaydırıyorum ve daha derine dalıyorum, başparmağımın klitorisine erişmesine izin verirken onun yerine vuruyorum. Uçuşunu izlemek istiyorum çünkü benim için geldiğinde yüzü başka hiçbir şeye benzemiyor. Sırf bu şans için sahip olduğu tüm ejderhaları öldürebilirim. Elim ağzına doğru daha sıkı bastırıyorum ve ıslak bir sıcaklık parmaklarımı kaplıyor. Bundan hoşlanıyor. İnemelerini bastırmam. Yakalanma riskini göze alıyoruz.

Bu konuda kendimi kötü hissetmeliyim ve hissedeceğimi de biliyorum ama o zaman daha sonra gelecek.

"Georgia, benim yanıma taşıyorsun." Onu parmaklarımla becermeye devam ediyorum, hızlanıyorum çünkü zamanımız kısıtlı. "Yarın benimle Maine'e geliyorsun. Ve bu konuda seninle tartışmaktan bıktım."

Bana karşı başını sallıyor.

"Evet," dedim ona. "Şimdi benim için gel. Güzel karımın parmaklarımın üzerine boşalmasını izlemek istiyorum. Kokunu bütün gece üzerlerinde istiyorum. Ben olmak istiyorum"

Onları yalayabilir ve seni tadabilirim. Ve ondan sonra, duracağım. Seni sikkemeyeceğim ve bu kadar olacak. Ama bunun olmamasına imkan yok."

"Siktir," diye mırıldanıyor elime doğru, bana sürtünüyor, daha fazlasını istiyor, duramıyor.

"Bundan sonra her şey bitecek," diye söz veriyorum ve bu sefer gerçekten tutabileceğim bir söz olup olmadığını merak ediyorum.

Yansıyan bakışları benimkilere kayıyor ve sonra parmaklarımın üzerine geliyor, onu izlememi izliyor, az önce teslim olduğunu biliyor ve aynı zamanda benimle her zaman üstünlüğü elinde tutacağını biliyor. Onun olmadığım bir zaman asla olmayacak. Bunu gözlerimde görebiliyor mu ya da dokunuşlarımda hissedebiliyor mu, bilmiyorum.

Her şeyimi riske atıyorum ve her şey elimden kayıp gitmeden önce kendimi toparlamam gerekiyor.

Zirveden indiği anda parmaklarımı çıkarıp yalayarak temizliyorum. "Hâlâ senin gibi kokacaklar. Ve daha sonra aynada yüzünün görüntüsüne bakıp kendimi sarsarken onları burnumun altında saklayacağım."

Ondan uzaklaşıp kapıya yöneldim ve aklının geri kalanını çözmesi için onu burada bıraktım. Ancak kapıyı açtığım anda Aurelia tarafından karşılandım. Kapıyı arkamdan hızla çarparak kapatıyorum ve vücudumla engelliyorum.

"Rahatla." Hafifçe gülüyor. "Şanslısın ki işemem gerekmiyor, gerçi onlara işeyeceğimi söyledim." Soluma doğru bakıyorum ama süit boş. "Herkesi aşağı gönderdim, burada kalıp senin dövüşü bitirmeni bekleyeceğimi söyledim."

Gözlerimi kısarak bakıyorum, o da daha sert gülüyor.

"Maç beş dakika önce sona erdi. Asher, oyun kurucunun orta sahaya sokulmasıyla galibiyet golünü attı."

"I..." Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"O gece pokerde herkes sana tuzak kurduğu için dalga geçerken neden onun adını söylediğimi biliyor musun?"

Cevap vermeyeceğim.

"O geldiğinde kasabaya hiç gelmezdin. Ne zaman onun adı geçse yüzünü buruşturur ya da gözlerini kaçırırdın ama gözlerindeki o eski acıyı görürdüm. Asher pokerde neden bu kadar iyi olduğumu merak ediyor. Çünkü insanları okuyabiliyorum. Ben de seni okuyabiliyorum. Onu seviyorsun."

İrkilerek bir adım geri çekiliyorum, kapının kapalı olması ve banyoda suyun akması beni rahatlatıyor. Umarım Georgia bunu duymamıştır.

"Onu seviyorsun," diye tekrarlıyor ve ben de kolundan tutup bizi süitten çıkarıp boş koridora götürüyorum, o konuşmaya devam ederken. "Ama geçmişten duyduğun suçluluk ve arkadaşlarına duyduğun sevgi, nasıl üstesinden geleceğini bildiğin bir şey değil."

Odamızın birkaç kapı aşağısında bizi durdurdum. "Onunla olan geçmişimi nereden biliyorsun?"

"Zax tüm ayrıntılara girmeden bahsetti ama dediğim gibi, seni okuyabiliyorum ve parçaları kolayca bir araya getirebiliyorum."

Konuşmak istemeyerek aramızdaki halıya bakıyorum.

"Seninle ilk tanıştığımda benden nefret edeceğinden korkmuştum," diyor ve gözlerimiz kilitlenene kadar başım yukarı fırlıyor. "Zax'le bir şeyler yapan, o bana aşık olurken ben de ona aşık olan kadındım ve Suzie yüzünden benden nefret edeceğinden korkuyordum."

Başımı sallıyorum, kelimelerim kifayetsiz kalıyor ama yine de başarıyorum, "Ben yapmadım." Bana yumuşakça gülümsüyor, mavi gözleri parlıyor. "Biliyorum."

Başımı tekrar sallıyorum. "Onun dönüştüğü şeyden nefret ederdi ve ona verdiğin her şey için seni severdi. Ben seni onun için yaptıklarından dolayı sevdim."

Eli omzuma uzanıyor. "Biliyorum. Çünkü senin kocaman, güzel bir kalbin var Lenox. Bunu göremiyorsun. Görmediğini biliyorum. Ama sadece bu tür bir sevgi ve anlayışa sahip bir kalbi olan biri bunu başkaları için de ister. Suzie böyle biri olabilir ama sen de öylesin."

"Georgia'yı incittim. Korkunç bir şekilde. Affedilemez bir şekilde. En iyi arkadaşlarımı da incittim ve onların merhametini hak etmedim. Yaptığım şeyden sonra olmaz. Georgia benden nefret ediyor ve haklı sebepleri var."

"Eğer size karşı kayıtsız olsaydı, o zaman sizden nefret ettiğine inanırdım. Onun nefreti kendini koruma ve kollamadır. Bazen doğru insan yanlış zamanda karşımıza çıkar. Bu onları bizim için yanlış yapmaz, bizi onlar için yanlış yapar. Belki o zamanlar işleri doğru şekilde yapmadınız, ama çekip gittiniz ve hayatınızı değiştirdiniz. Hatalarınız için başkalarını suçlamadınız. Onları sahiplendiniz, onlarla yüzleştiniz ve bu sayede daha güçlü çıktınız. Başkaları için çok şey yapıyorsunuz ama kendiniz için ne yapıyorsunuz?"

Sanki içimi söküp kıyma makinesinden geçiriyor. Georgia'ya yardım etmenin bir kurtuluş olması gerekiyordu. En azından o, Zax ve Grey söz konusu olduğunda, bu her yerde var olan suçluluk duygusundan bir çıkış yolu. Ama bu... Bununla nasıl nefes alacağımı bilmiyorum.

Sıcak eli yüzümü buluyor ve Suzie'ye benzemese de yüz hatları biraz benziyor. Sarı saçlar, mavi gözler ve öyle bir ateş ve güç ki, onları sevmemek elde değil.

"Bunu hak ediyorsun, Lenox Moore. En az Zax kadar, hatta daha fazla. Georgia'yı seviyorsan, ki sevdiğinden şüpheleniyorum, çünkü ona kendi evreninmiş gibi bakıyorsun, o zaman sırf bir kez olsun onun için doğru olanı yapmadın diye bunu bırakma. Her şeye sahip olabilecekken kendi yolunuzda durmayın."

Aurelia dönüp uzaklaşıyor ve beni bir an için burada bırakıyor, sanki içimdeki rüzgarı dışarı atmışım gibi hissediyorum. Bana hak ettiğimi söyledi. Ve Georgia'yı hak etmek, her zaman olmak istediğim şeydi.

GEORGIA, evimden ayrıldığımızdan beri son iki saattir olduğu gibi avazı çıktığı kadar şarkı söylüyor. Cıvıl cıvıl bir kuş gibi uyandı, bu sabah alaycı bir şekilde pijama dediği ince bir atlet ve minik bir erkek şortuyla evimin etrafında dönüyor, kahve içiyor ve bana dövme yaptırmak için vücuttaki en acı verici yerleri soruyor. Dün gece bıraktığımızdan bu yana toplamda bir seksen oldu ve ona soru soran bir kaş kaldırdığımda sadece omuz silkti ve "Başka ne yapabilirim ki?" dedi.

Onunla daha fazla tartışmak istemediğim için öylece bıraktım ve şimdi arabamın ses sistemini ele geçirdi, telefonu ona bağlı, Taylor Swift'ten seksenler popuna, lanet olası Central Square'den Cian O'Connor'a ve hatta Dex Chapman'a kadar her türlü müziği çalıyor.

Ama şu anda arabamın konsoluna yaslanıp yumruğunu mikrofon gibi kullanarak Grey ile sanal bir düet yaparak bana serenat yaptığı ve benim de sırf o bana şarkı söylemeye devam etsin diye homurdanıp sinirlenmiş gibi yaptığım lanet olası bir Central Square şarkısı var. Georgia'nın sesi tüylerimi diken diken ediyor, çok güzel.

Şarkı sona eriyor ve ben Lavanta Gölü'ne giden otoyoldan çıkarken, o arabanın sesini kısıyor.

"Ne? Whitney Houston yok mu?" Şaka yapıyorum.

Dramatik bir şekilde iç çekiyor. "Ah, keşke Whitney gibi söyleyebilseydim." Ona daha iyi şarkı söylediğini söylemeyeceğim.

"Yani, bu burada olduğumuz anlamına mı geliyor?"

Başparmağımı direksiyonun üst kısmına vuruyorum. "Bilmen gereken bazı şeyler var."

Koltuğunda kıvrılıyor ve dirseklerini konsola dayayıp çenesini yumruklarının üzerine koyuyor. "Aydınlat beni. Bunu beklediğimi biliyorsun."

Dudaklarımdaki tehditkâr sırtışı ovuşturuyorum. "Önce benim dükkâna gideceğiz. Alice'i Brooklynn'in benimle buluşacağı dükkândan almadan önce arabaları değiştirmemiz gerekiyor."

Bana göz kırıyor. "Alice? Brooklynn?"

"Alice benim köpeğim ve dükkanımda asistanım ve piercingcim olan Brooklynn ile birlikte kalıyor. Dükkân pazartesi günleri kapalı ama o bizi orada bekliyor."

"Köpeğinizin adı Alice mi?"

"Ona bu ismi ben vermedim. Terk edilmişti, izleme çipi bacağından kesilmişti ama boynunda hala Alice yazan bir etiket vardı. Onu dükkânın yakınındaki çöplüğü kazarken buldum."

Yavaş, sakın, seksi bir gülümseme yüzüne yayılıyor ve yeşil gözleri ön camdan süzülen güneş ışığında parlıyor. "Zor durumdaki sürtüklere yardım etmek için gerçekten bir şeyin var."

Kıpkırmızı saçlarından bir tutam çekerek yumuşak bir kıkırdama çıkardım. Bunu *hak ediyorsun, Lenox Moore. En az Zax kadar, hatta daha fazla. Eğer Georgia'yı seviyorsan, ki ona kendi evreninmiş gibi baktığına göre sevdiğinden şüpheleniyorum, o zaman sırf bir kez onun için doğru olanı yapmadın diye bunu bırakma. Her şeye sahip olabilecekken kendi yolunuzda durmayın.*

Aurelia'nın sözlerinin içimde delikler açması ve boşluğu umut ve olasılıkla doldurması beni öldürüyor.

"Senin dünyanı ve içinde seni göreceğim için ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam Lenox. Batman'in mağarasına sınırsız erişim elde etmek gibi. Mükemmel bir örnek, bir köpeğin ya da Brooklynn adında bir asistanın olduğunu bilmiyordum. Gündüzleri yumuşak huylu bir işletme sahibi, geceleri ise tehlikeli bir kanunsuz olmanı hâlâ aklım almıyor."

"Çizgi roman kahramanlarını karıştırıyorsun."

Başını sallıyor. "Bunların hepsi senin gizeminin bir parçası ve ben ön sıradan izleyebiliyorum. Suzie'den başka bir kadın bu ayrıcalığa sahip oldu mu hiç?" Eli hızla yukarı fırlıyor. "Bir dakika. Boş ver. Buna cevap verme. Kesinlikle bilmek istemiyorum."

"Hayır," diye cevap veriyorum yine de. "Hiç olmadı."

"Phew!" Alnındaki var olmayan teri siliyor. "Tanrı'ya şükür, değil mi? Hâlâ taşaklarını mutfak robotundan geçirmek istiyor olabilirim ama daha önce hiç tanışmadığım bir kadından nefret etmek istemiyorum. Bu kötü bir davranış."

"Peki ya benim için? Geçmişteki sevgililerini duymak zorunda kaldım ve en son eski sevgilinle uğraşıyorum."

"Evet, ama sende benim gibi garip bir kıskançlık damarı yok."

Keşke bilseydi.

"Devam et. Bana daha fazlasını anlat."

"Telefonunu çıkar ve Google'da Lavender Lake Town Forest'ı ara."

Bana zarif bir bakış fırlatıyor ama hemen telefonunu eline alıp Google'da aratıyor. "Buranın bir devlet koruma alanı, bataklık ve sulak alan olduğu ve o bölgede yürüyüş, kamp, balık tutma, yüzme veya kayıkla gezmeye izin verilmediği yazıyor."

"Orası benim

evim." "Ha?"

"Lavender Gölü'nün yüzde yetmişi de dahil olmak üzere yaklaşık bin beş yüz dönümlük bir araziye sahibim. Kasabanın yakınlarından ulaşılabilen küçük bir halk plajı var ama gölde bir bölücü var ve benim sahip olduğum kısma erişim yok. Okyanusa ne kadar yakın olduğumuz düşünüldüğünde, kimsenin umurunda değil."

"Kafam... karıştı."

"Lavender Lake kasabası dağlar ve okyanus arasında yer alıyor. Araziyi satın aldığım da ve evimi inşa ettiğimde, kendimle ilgili tüm bilgileri aranabilir veri tabanlarından kaldırdım. Vergi ödüyorum ama devletin elinde evime ya da araziye sahip olduğuma dair gerçek bir kayıt yok."

"Bu yüzden paparazziler, Alfie ve Ezra bizi orada bulamayacaklar."

Başımı salladım. "Şimdi bunun için neden baskı yaptığımızı daha iyi anlıyorsun." Gerçi onunla henüz konuşmadığım daha çok şey var. Çok daha fazlası. "Kasaba halkı orada bir yerde yaşadığını az çok biliyor, ama hiçbiri beni rahatsız etmiyor ve evime ulaşmanın tek yolu olan göldeki ayırıcı çizgiyi asla geçmiyor."

Başını eğip beni inceliyor, yüz hatlarında merak dans ediyor. "Neden?"

Yani, çoğu insan para uğruna sömürmeye hevesli görünüyor."

Ona cevap vermedim. Onun yerine sola dönüp ana caddeden dükkâna doğru ilerliyorum. "İşte geldik. Lavender Lake'e hoş geldiniz."

Chapter Sixteen

Lenox sorularıma hiç cevap vermiyor ama dönüşe geçtiği ve Maine Caddesi'nden yavaşça aşağıya indiğimiz anda artık umurumda değil. Bu kasaba... Aurelia'nın dün gece bana buranın gördüğü en şirin küçük kasaba olduğunu söylerken neden bahsettiğini şimdi anlıyorum. Bu kasaba. Kasaba. Öyle. Lanet olası. Her şeyiyle.

Tatlı tenteleriyle sevimli vitrinler, mükemmel tabelalar, tonlarca New England sonbahar cazibesi, sevimli kaldırım sergileri ve yanlarından geçerken sohbet edip merhaba diyen insanlar. Sonbahar yaprakları havada uçuşuyor, esintiyi yakalıyor ve bulutları yaran rastgele güneş ışıklarıyla parlıyor. Sanki bir Norman Rockwell tablosundan fırlamış gibi. Bir lokanta, bir hırdavatçı, bir banka, bir çiçekçi, bir fırın, bir bakkal, bir kahve dükkanı, bir yoga stüdyosu, bir postane, bir kütüphane, gösterişli bir restoran ve son olarak, bir iş yeri olması dışında dükkan hakkında hiçbir şey belirtmeyen bir dövme salonu.

Tam Lenox'a göre.

Sadece... "Burada nasıl yaşıyorsun? O kadar güzel ki, yanaklarını çimdikleyip kendime ait kılmak istemeden duramıyorum." Cidden, bu asık suratlı, dövmeli, münzevi ve piercingli adamı bu kaldırımlarda yürürken hayal etmekte zorlanıyorum. Siyah botlarının altında çimento çatlayacakmış gibi hissediyorum. "Bu kasabayı seçmenize ne sebep oldu, yoksa öldürdüğünüz sokak kedilerinin cesetlerinin nerede saklandığını mı göstereceksiniz?"

Lenox önce sağa, sonra bir sağa daha dönüyor ve binasının arkasındaki çoğunlukla boş bir otoparka giriyor.

Arabayı park etti ve gürleyen motoru kapattı. "Burayı satın aldığımda kasaba böyle görünmüyordu," diyor inmeden önce ve onu doğru duyup duymadığımı anlamaya çalışmam için beni burada bırakıyor.

Satın aldığımda mı? Tüm kasabada olduğu gibi mi? Bu mümkün mü? Bir insan bir şehri bir el çantası ya da bir sanat eseri gibi satın alabilir mi?

Bu adam hakkında ne kadar çok şey bilirim, o kadar az anlıyorum.

Belki de ne kadar çok şey öğrenirsem ona dair algım o kadar değişiyordur.

Çiçek tarlamdaki bir ot gibi. Onu söküp atabilir ve zehir püskürtebilirim ama kökleri toprağıma o kadar işlemiş ki onu tamamen yok etmenin bir yolu yok.

Arabadan çıkıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve arka koltuktan hızla montumu alıp giyiyorum. Şu anda Los Angeles'ta hava güneşli ve seksen derece, burada ise hava kapalı ve belki kırk derece.

Maine. Kışın başında kim Maine'e taşınır ki?

Ve onunla hapis cezasının ne kadar süreceğini tartışmadık bile.

Lenox dükkânının arka kapısının kilidini açıyor, ben de hemen peşinden koşuyorum, umarım içerisi ısınır diye endişeleniyorum. Kapıyı benim için açık tutuyor. Depo olarak kullanılan ve tuvaletlerin bulunduğu dükkânın arka tarafındaki ışıklar zaten yanıyor. Bir tırmalama sesi dikkatimi özenle düzenlenmiş ekipmanı incelemekten uzaklaştırıyor ve ben daha kendimi toparlayamadan, laboratuvar karışımına benzeyen devasa siyah bir köpek üzerime doğru geliyor ve iki büyük patisini göğsüme çarparak zıplıyor.

Lenox arkamdan "Alice, eğil" diye seslenirken aynı anda önümdeki bir kadın "Çok özür dilerim!" diyor.

Alice'in yüzünü ve kulaklarını ovarken gülerek, "Sorun yok," diye haykırıyorum. "O çok tatlı. Sen de öylesin, değil mi? Tam bir sevgi böceğisin. Baban nasıl?" Ona sokulmaya, sevmeye ve ıslak öpücükler almaya devam ederken Lenox'u işaret ediyorum. "Sen çok iyi bir kızsın."

Lenox inliyor. "Bilmem gerekirdi. Seni anında sevmeyen bir canlı var mı?"

"Sadece sen," diye takılıyorum, ancak Brooklynn ortaya çıktığında kendimi yakalıyorum. Lenox ve ben evliyiz ve birbirimize aşık olmamız gerekiyor, ama o bunu umursamıyor ya da fark etmiyor gibi görünüyor, beni coşkulu bir gülümsemeyle karşılayan Brooklynn de öyle. Lenox'un kadınlarını dükkânına pek getirmedığını tahmin ediyorum.

"Buraya gel, Alice." Lenox keskin bir ısıklık çalıyor ve köpek doğruca Lenox'a gitmeden önce kendini yere bırakıyor, sonra da bir ilgi orospusu gibi ona sokulup yalıyor.

"Elbette, nasıl olduğunu anlıyorum. Sen birlikte olduğun kişiye seven bir kızsın." Brooklyn'e dönüyorum ve sevinç çığlıkları atıyorum. "Merhaba, ben Georgia. Sen de Brooklynn olmalısın. Ve hamilesin!" Elimi uzatıyorum, o da hemen yanından geçip bana kocaman bir sarılıyor, muhteşem yuvarlak göbeği bana bir bebek yumruğu gibi çarpıyor.

"Sen gereksin. Gerçek olduğuna inanamıyorum. Georgia Monroe'nun şişme bebek versiyonu olduğuna emindim. Yoksa neden onunla evlenesin ki?"

"Ha," diye ısıtır Lenox.

"Aman Tanrım! Seni seviyorum!" Ben de ona sarılıyorum. "Ona bok veren herkes benim yeni en iyi arkadaşım. Ayrıca hamilesin ve hamile kadınlar benim en sevdiklerimdir. Umarım sakıncası yoktur. Burada kimseyi tanımıyorum ve tam bir yapışkanım. Lenox'a sor."

"İsterdim ama o hiç konuşmuyor."

Bir kahkaha atıyorum ve Lenox'u bulmak için başımı omzumun üzerinden çeviriyorum. Onu işaret ediyorum ve "Onu seviyorum" diyorum. Bana sadece gözlerini deviriyor ama köpeğini sevmeye devam ederken dudaklarının hafifçe kıvrıldığını gizleyemiyor.

"İçeri gel," dedi ve beni ileriye doğru salladı. "Merak ediyor olmalısın. Lenox'un evi artık senin evin, değil mi?"

Lenox'un pek de eğlenmemiş ifadesine homurdanıyorum. "Kesinlikle."

Rosie the Riveter'a benzettiğim Brooklynn'in peşinden gidiyorum. Bilirsiniz, uzun boylu, kaslı, havalı bir bandana taktığı kızıl saçları olan. Ama hayır. Brooklynn kısa boylu. Brooklynn kısa boylu - tahminimce 1.80 bile değil - kıına kadar inen mürekkep siyahı saçları, mega kirpiklere sahip neredeyse eşit derecede koyu renkli yuvarlak gözleri, kulaklarında ölçüler, bir hızma, bir dudak halkası ve Lenox'un ki kadar renkli kolları var. Yaklaşık sekiz aylık hamile gibi göründüğü için karnı bedeninin yarısını kaplıyor.

Ama daha çok, gördüğüm her şeye bakmaktan kendimi alamıyorum. Mekânın her yerinde geniş ve sıkıntılı parke zeminler var. Arka tarafta mrekkepleme ve piercing yaptıklarını tahmin ettiğim, her biri çıplak tuğla ve temiz beyaz duvarlara sahip üç özel oda var. Tavanlar yağlı bronzla ovulmuş teneke karolardan oluşuyor ve resepsiyon alanında çıplak tuğla olmayan duvarlar siyah.

Duvarlarda olmasını beklediğim gibi dövme resimleri yok. Sadece bazı havalı, çok basit siyah-beyaz fotoğraflar var.

Piyano çalan eller, Paris olduğunu düşündüğüm bir sokak, Roma'da bir balkonda duran Zax olduğunu hemen anladığım birinin kafasının arkası gibi yerler ya da şeyler... Nefesim kesiliyor.

Dönüp odaya bakıyorum ve Lenox'u dükkânın ön tarafını arka taraftan ayıran duvara yaslanmış beni izlerken buluyorum. "Bunlar Suzie'nin fotoğrafları." Bu bir soru değil ama yine de başını sallıyor. Nedense bu beni hemen duygulandırıyor ve Zax'in nişan yüzüğünü parmağıma doladığı fotoğrafa dönüyorum.

Keşke ona son bir kez sarılabilseydim. Suzie en iyi sarılmaları yapardı. Size bir büyükannenin sarıldığı gibi sarılırdı-özür dilemeden ve utanmadan. Acaba geçen zaman Lenox'un nefes almasını mı kolaylaştırıyor yoksa onsuz daha uzun süre geçirdiği için mi onu daha çok özleyiyor? Buna gülerdi. Onunla evli olmama. Ona olan kızca aşkımı biliyordu.

"Bir keresinde sana kurabiye yapmama yardım etmişti," diyorum, yanağımdan süzülen bir damla gözyaşı ıslak bir kahkahaya dönüşürken o anıyı hatırlayarak. "On iki yaşındaydım, bir bebek bakıcısı için kesinlikle çok büyüktüm ve Los Angeles'a taşınmaya hazırlanıyorduk çünkü annem bana bir filmde ilk rolümü aldırmişti. Kalbim kırılmıştı. Gitmek istemiyordum. Bu yüzden Suzie en sevdiğin kurabiyeleri yapmama yardım etti-"

"Fıstık ezmeli çikolata parçacıklı." Başımı salladım. "Evet. İyi çıktılar."

"Çok iyilerdi. Hatta o kadar iyilerdi ki Suzie yarısını yedi."

Gülümsüyorum, yüzümü siliyorum ve nefesimi üflüyorum. "Bunu hiç bilmiyordum ama kulağa onun gibi geliyor, bu yüzden şaşırmadım." Resimden uzaklaşıp yerle aynı yıpranmış ahşaba sahip uzun tezgâha doğru ilerliyorum ve ellerimi tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Burayı seviyorum. Çok havalı bir yer. İçimde piercing yaptırma isteği uyandırıyor."

Brooklynn'in kara gözleri parlıyor. "Öyle mi?! Bunu yapabilirim. Ne düşünüyorsun?"

Hafifçe gülüyorum ve omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Burnum mu?" Buruşturuyorum. "Her zaman burnumda bir hızma olsun istemişimdir."

"Gitmeliyiz," diyor Lenox ve hem Brooklynn hem de ben ona ölümcül bir bakış fırlatıyoruz.

"Karının burnunu delmeme izin ver. Onunla şirin görünecek."

Ellerimi kalçalarımın altına koydum. "Evet, Lenox. Bununla sevimli görüneceğim."

Homurdanıyor ve beni Brooklynn ile burada bırakarak arka tarafa doğru yürüyor. Arka kapının çarptığını duyuyoruz ve Alice'i yürüyüşe çıkardığını varsayıyorum.

"Ciddi misin sen? Çünkü bunu seve seve yaparım ama çok acıtıyor."

"Pfft." Ona el salladım. "Bunu kaldırabilirim."

"Tamam. Şuradaki çantadan bir çember değil, bir küpe seçin." Dönen, şeffaf bir kutuyu işaret ediyor ve sonra arka tarafa yöneliyor. "Ben birinci odadayım. Hazırlanmam gerekiyor, benimle orada buluşun."

Lanet olsun. Bunu ben yapıyorum. İçimi bir heyecan kaplıyor ve kutunun içinden küçük bir beyaz altın pırlanta küpe çıkarıp kutuya koyarak geri götürüyorum. Brooklynn tüm odayı sterilize ediyor, önceden paketlenmiş ürünleri metal bir tepsiye yerleştiriyor.

"Şimdi hastalarımın nasıl hissettiğini anlıyorum," diye espri yapıyorum.

"Bence bu, bebek sahibi olmaktan daha az acı verecek." "Epiduraller harikalar yaratıyor, hipnobirthing de öyle."

"Bu konuda benimle konuşman gerekecek. Hipnobirthing yani. Doğal doğum yapmak istiyorum ama ne zaman bundan bahsetsem hastanedeki doktorlar bana tuhaf tuhaf bakıyor. Otursana." Eldivenli parmağıyla deri bankı işaret ediyor. "Ayaklarını üzengeye koy ve poponu masanın ucuna getir."

"Bu iyiydi. Ebe olduğumu nereden bildin?" Masanın ortasında ona dönük otururken soruyorum, bacaklarım ileri geri makaslanıyor.

Omuz silkiyor. "Seni araştırdım. Yani, adınızı duymuştum," diyor her şeyi hazırlamaya devam ederken ve benden hızmayı alırken. "Bazı filmlerinizi bile izledim. Ama sen asla evlenmeyeceğine yemin edebileceğim bir adamla evlendin. Dört yıldır Lenox için çalışıyorum. Muhtemelen onu şehirdeki herkesten daha iyi tanıyorum ama göbek adını bile bilmiyorum, bilmem anlatabildim mi?"

"Ben Drexler."

Bana bakmadan sırtıyor. "Seninle evlendiği için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin. Bilmek istediğimden daha fazla şey olsa bile."

"Lenox'un durumu hep böyle değil mi? Drexler yerine göbek adı bu olmalıymış gibi hissediyorum. Bilmek istediğimden daha fazla şey oluyor."

Gülüyor. "Çok doğru. Pekâlâ. Sen hazırsan ben de hazırım." Midem bulanıyor. "Um."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Sakın bana korktuğunu söyleme."

"Çok arsızsın, Brooklynn. Her ne kadar cesur olsam ve biraz acıya dayanabilsem de, iğne yüzüme yaklaştığında irkilmekten falan korkuyorum." Tam o sırada arka kapının açılıp kapandığını duyuyoruz ve ben rahatlayarak iç çekiyorum. "Lenox!" Yapmak üzere olduğum şeyden utanmadan sesleniyorum. Hoşnutsuz bir ses çıkardığını duyuyorum ve ardından Alice hızla içeri giriyor, onu Lenox takip ediyor. Mavi gözleri beklentiyle benimkilerle buluşuyor. "Elimi tutabilir misin? Ben piercing bakiriyim."

Benimle alay etmesini ya da bana kızmasını bekliyorum ama o bunların hiçbirini yapmıyor. Bunun yerine sessizce gelip yanıma oturuyor ve elimi tutup iki elinin arasına alıyor. İşte böyle.

Brooklynn'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor ama hemen bunu nasıl yapacağını, gözlerimin yaşaracağını, bunun doğal bir refleks olduğunu, piercingi temiz tutmam gerektiğini falan filan anlatmaya başlıyor, kimin umurunda? *Yap gitsin!*

Bana gözlerimi kapatmamı söylüyor ve ben de kapatıyorum, ellerini yüzümde hissediyorum, her ne yapıyorsa burnumu temizliyor. Keskin bir nefes alıp tutuyorum ve Brooklynn hazır olup olmadığını sorduğunda Lenox'un elini sıkıyorum. Bir saniye sonra iğnenin batışını ve burnumda keskin bir sızı hissediyorum. Gözlerim hemen sulanıyor. Burnunuza darbe aldığınız zamanki gibi, ama daha kötüsü, çünkü iğnenin ateşinden sonra, elleri burnumu çalıştırıyor ve saplamayı yeni oluşan deliğe doğru büküyor.

"Bitti," diye zaferle ilan ediyor.

Nefesimi bırakıyorum ve gözlerimi kırptıştırarak açıyorum.

"Nasıl görünüyor?" Bir ayna kapıyor ve yüzüme tutuyor.

"Belalı."

Işınıyorum. "Tam bir baş belası!" Başımı bir o yana bir bu yana eğip minik elmasın parıltısına bakıyorum. "Bayıldım buna. Aman Tanrım, neden bunu yüz yıl önce yapmadım ki? Çok şirin ve tam bana göre." Lenox'a dönüyorum. "Öyle değil mi?"

Gözleri yüzümde gezinirken bana anlam veremediğim komik bir bakış atıyor.

"Ne? Hoşuna gitmedi mi?"

"Haydi, baş belası." Elim çekiştiriyor, yakındaki raftan bir şişe piercing temizleyicisi alıyor ve beni sürüklüyor.

"Bekle! Ben ödemedim."

"Müesseseden," diye arkamdan sesleniyor Brooklynn. "Bunu benim düğün hediyem ve onunla evli olduğun için çok üzgünüm hediyem olarak düşün."

"Teşekkür ederim! İkisine de minnettarım," diye bağıryorum beni arkadan sürükleyerek çıkarırken, Alice önden gidiyor. "Sizinle tanışmak harikaydı!"

"Sen de," diye bağıryor tam kapı kapanırken.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu çok kabaydı. Köpeğinize baktığı için ona teşekkür bile etmediniz."

Lenox büyük bir kamyonetin yolcu kapısını açıyor ve binmeme yardım ediyor.

"Bekle? Diğer araban nerede? Seksi adamın kaslı arabası?" Buraya bir Shelby GT 500CR ile geldik. Hayatımda bindiğim en seksi arabaydı. Kendisi için özel olarak yaptırmıştı, ama içine bindiğimiz kamyonet, her ne kadar güzel ve belli ki çok kaliteli ve muhtemelen elektrikli olsa da, aynı kalibrede bir araba değil.

"Onu özel bir garajda tutuyorum. Evden dışarı çıkaramıyorum. Nedenini göreceksiniz. Ayrıca, elimden geldiğince Alice'in binmesine izin vermiyorum. Pençeleri deriyi çizer."

Buna itiraz edemem, bu yüzden kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve kemerimi bağladım. Alice büyük kabin arka koltukta, başı iki ön koltuğun arasında tünemiş durumda. Lenox atlıyor ve kamyonu yumuşak bir gümbürtüyle çalıştırıyor.

Burnum biraz zonkluyor ve güneşliği indirip aynayı açarak burnuma bakıyorum. Kırmızı, ama bu şaşırtıcı değil. Solgunum ve cildim çabuk ve kolayca kızarıyor. Kızıl saçlı olmanın harika dünyasına hoş geldiniz. Ağladığımızda da harika görünüyoruz.

"Çok gerçeküstü birkaç gün geçirdim," diye yorum yapıyorum aynayı kapatıp perdeyi geri iterken.

Alfie ya da Ezra'dan bir daha haber almadım ama bunun olacağını biliyorum. Mesele olup olmaması değil, ne zaman olacağı. Yine de burada olduğum için bundan çok uzakta hissediyorum. Nihayet. Buraya taşınma konusunda öfke nöbeti geçirdiğimi biliyorum - ve bunun iyi bir nedeni var, merhaba, Lenox beni tuvalette parmaklıyor - ama bunun doğru bir karar olduğunu da biliyorum. Yarın babamın miras avukatıyla ve babamın kullandığı finans şirketinin CEO'suyla sanal bir toplantım var.

Yarına kadar her şey imzalanmış ve bitmiş olacak.

"Sana yakışmış," diyor ve ben de ona doğru bakıyorum.

"Burun halkası mı?"

"İlkel ve düzgün iyi kız kabuğundan çıkmak. Bir şeyleri sadece kendin için yapıyorsun, başka kimse için değil, sadece istediğin için. Bu sana çok yakışıyor."

Oh. Kızarmamaya çalışıyorum. Gerçekten yapıyorum. Ama yine de oluyor. "Teşekkür ederim." Bu bana söylediği en güzel şeylerden biri olabilir. "Ben de kendim için çok şey yapıyorum, biliyorsun. Sadece kendim için ebe oldum. Annem beni sonsuza kadar Hollywood'da tutabilirdi ve babam da altı yıl önce üniversiteden mezun olduğumda izin verseydim bana aile işini öğretebilirdi."

Bizi tekrar Ana Cadde'ye çekip kasabadan uzaklaştırırken omuz silkiyor. "Belki öyle, ama hiç şu anki kadar güzel görünmemiştin."

Sözümü geri alıyorum. *Bu* bana söylediği en güzel şeydi. Ve bu beni öldürüyor. Ve beni gençleştiriyor. Ve bundan sonra olacakları olduğundan daha da karşı konulmaz bir şekilde tehlikeli kılıyor.

Chapter Seventeen

Şehrin dışına doğru ilerlemeye devam ederken zihnim huzursuz ve göğsüm titriyor. Bu gerçekten oluyor. Lenox'un yanına taşınıyorum. Kendime ait bir odam olacağını biliyorum, umarım çok uzun sürmez ve onunla çok fazla etkileşime girmem gerekmez. Ama... Lenox'un yanına taşınıyorum.

Burada pek bir şey yok. İki şeritli bir yol ve bir sürü ağaç var, hepsi bu.

"Kıyafet sipariş ettim," diyorum, sesimdeki nefes darlığını duyuyor ve sinirlerimin bu kadar belli olmamasını diliyorum. "Evinizin nerede olduğunu bilmediğim için her şey için mağazanızın adresini kullandım."

Lenox cevap vermiyor ama koltuğunda kayıyor, bu da beni duyduğunu gösteriyor.

"Los Angeles'taki evimi toplamayı düşündüm ama sonra yönetim kurulu toplantıları ve Monroe işleri için orada olmam gerektiğinde hala ona ihtiyacım olduğunu fark ettim. Ayrıca orada Maine'deki kışlara uyacak hiçbir şeyim yoktu. Bikiniler, tişörtler, şortlar ya da önlüklerin burada yeterli olacağını düşünmedim."

"Jakuzim var."

Bir kahkaha attım. Çok garip ama neyse ki bu konuda yorum yapmıyor. "L.L. Bean flanel bikini yapıyor mu?"

"L.L. Bean'den kıyafet sipariş etmedin."

Önüme bakmaya devam ediyorum, özellikle de rastgele, işaretlenmemiş bir toprak yola döndüğümüzde, bu yol doğrudan lanet olası ormana çıkıyor. *Blair Cadısı Projesi* gibi. Tek ihtiyacım olan bir kamera ve akan bir burun, hemen uyum sağlayacağım.

"Hayır, almadım. Bir sürü kazak, polar astarlı tozluk, soğuk ve sıcak tutan botlar ve bunun gibi şeyler sipariş ettim. Bir de palto. Aslında birkaç palto. Ayrıca eldivenler, şapkalar, atkılar, kulaklıklar-"

Uzanıp elini kısa bir süreliğine benimkinin üzerine koyduktan sonra ikisini de direksiyona döndürüyor. "Kamyon sürerken kendini rahat hissediyor musun?"

"Hiç denemedim," diye itiraf ediyorum.

O çok sakın. Ben çıldırırken o nasıl bu kadar sakın olabiliyor? Şaşırmamalıyım. Çıldırmak onun duygusal repertuarının bir parçası değil.

"Benim de bir Jeep'im var. Bu sizin için daha iyi olabilir."

Neden normal bir araba alamadığımı sormak üzereydim ki toprak yol hiç yola dönüşmedi ve şimdi ağaçlar arasında kesilmiş otlarla kaplı bir patikadan biraz daha fazla ilerliyoruz. Bunu gece vakti birine çarpmadan asla yapamazdım. Bundan eminim. Nereye gittiğini nasıl anladığı benim için bir muamma. Hiçbir işaret yok. Ormanın içinde bir oraya bir buraya dönüp duruyoruz.

Bu şekilde yarım mil kadar daha devam ettikten sonra, üzerinde Tehlike, Yüksek Gerilim ve diğerlerinde İzinsiz Girilmez yazan tabelaların rastgele yerleştirildiği uzun, ince, metal bir kapıya doğru sürünerek ilerliyoruz.

"Elektrikli çitiniz mi var?"

Boğazını temizliyor ve birkaç dakika sonra sürünerek duruyoruz, yüzümüz çitlere dönük. Lenox telefonundaki bir düğmeye basıyor ve kapı açılıyor, ancak açıklığın nerede olduğunu nasıl bildiğini asla anlayamayacağım.

"Lenox." Adını yutkunarak söyledim.

"Sorun yok," diye söz veriyor ama sesinde yeni bir şey var. Neredeyse bir tereddüt. "Her şeyi açıklayacağım. Açıkladığımda her şey daha anlamlı olacak."

Başımı sallıyorum çünkü bundan şüpheliyim. Bu normal değil. Normal insanlar böyle yaşamaz ve benim gibi garip normal insanlardan bahsetmiyorum bile. Çok fazla parası olan ya da Kardashianlar gibi yaşayan insanlar, hatta tamamen şebekeden uzakta yaşayan ve tüm yiyeceklerini yetiştiren, yağmur suyu ve güneş enerjisiyle hayatta kalan insanlar. Karakteri ve kişiliğiyle ilgili tüm şakalar bir yana, bu *gerçekten* Batman kalibresinde bir saçmalık. Yani... böyle bir şey gerçek hayatta nasıl var olabilir ki?

Hemen arkamızdan kapanan kapıdan geçiyoruz ve sık yaprakların arasından hiçbir şeyin görünmediği ormanda ilerlemeye devam ediyoruz. Yavaşça ilerliyoruz, kamyon dalların ve orman tabanının yumuşak

toprağının arasından geçerken bizi itip kakıyor. Birkaç gergin ve çok sessiz dakikanın ardından bir açıklığa ulaşıyoruz ve...

Nefesim kesildi. "Lanet olsun!"

Beklediğim bu *değildi*. Hem de hiç. Elim ağzımı kapatıyor ve titremeye başlıyorum.

"Lenox."

"Sana söylemek istemedim." Sesli bir *ş e k i l d e* yutkunuyor ve ilk kez direksiyonu kavrarken gergin olduğunu görebiliyorum.

Başımı salladım. "Sen nasıl..."

"Bana göstermiştin. Hatırladın mı? Bana her şeyi anlatmıştın."

Çünkü bu konuda çok heyecanlıydım. Ama onun bu kadar yakından ilgilendiğini bilmiyordum. "Ve bunu sen mi yaptın?"

"Hoşuma gitti."

Hareket edemiyorum. Zorlukla nefes alabiliyorum. Titreyen elim ağzımın üzerinde kilitli kalırken, zorlukla kontrol edebildiğim duygular içimde dönüp duruyor. "Bunu inşa ettiğine inanamıyorum."

Üniversite ikinci sınıfta seçmeli mimarlık dersi almıştım. Dönem ödevimiz hayalimizdeki evi bilgisayarda tasarlamak ve inşa etmektir. Benimki kocaman bir ön verandası olan çiftlik tarzı beyaz bir evdi ve şu anda baktığım şey de tam olarak bu. Sanki Lenox benim tasarladığım şemaları almış ve aynen kullanmış gibi.

Sonra aklıma bir şey geldi.

"Bunun için üniversite bilgisayarımı mı hackledin?"

Ön tarafa yanaşıp telefonundaki bir düğmeye daha basıyor ve içerideki ışıklardan bazıları yanıyor, ama sonra evin yanından geçip doğruca dört bölmeli garaja ve ekli bir ahıra giriyor. Evin hemen ötesinde, yüz metreden biraz daha uzakta, Lavender Gölü olduğunu tahmin ettiğim bir görüntü yakalıyorum.

Lenox kamyoneti kapatıyor, hemen arkamızdan garaj kapısını kapatıyor ve dışarı atlıyor. Bana hiç cevap vermedi ama aşağı inip onu içeri kadar takip ederken, eve döndüğü için çok mutlu görünen Alice'in peşinden giderken nefesimi tutamıyorum. Nefesim göğsümde sıkışıp kalıyor, ancak içeri adım attığımda bir anda dışarı çıkıyor.

Koyu renkli geniş tahta parke zeminler tüm alanı kaplamaktadır. Mutfak, büyük oda ve yemek odası birbirine açık ve aile odası iki katlı olup, üzerinde eşleşen koyu renkli sütunlar ve yüksek bir taş şömine bulunuyor. Mutfak, tam olarak tasarladığım gibi **olduğu için** hayalimdeki mutfak. Büyük orta ada, tüm üst düzey profesyonel sınıf

aletler, güzel mermer tezgahlar ve beyaz bir çiftlik lavabosu. Aydınlatmayı bile ben seçtim.

Büyük odanın dışında başka odalar olduğunu da görebiliyorum; bunlardan biri biraz farklı bir kapıya ve kolun üzerinde bir dokunmatik yüzeye sahip.

Mobilyaların hepsi güzel ve pahalı görünümlü ama aynı zamanda rahat ve davetkâr. Bir sürü yumuşak deri, gri ve krem rengi kumaşlar. Yemek masasının etrafında beş sandalye var ve neden altı sandalye olmadığını sormama gerek yok. Beş Central Square çocuğu var ama Suzie yok.

Lenox, kamyonetinin arkasından çantaları getirerek ve Alice'e yiyecek ve su getirerek kendini meşgul ediyor. "Tamamen siyah hayal etmiştim. Daha çok senin dükkânın gibi. Bunu hiç hayal etmemiştim."

Sessizlik.

Ona meydan okumaya hazır bir şekilde döndüğümde, gözlerinin odanın öbür ucundan, merdivenlerin yanında durup beni izlediğini görüyorum. "Odanı görmek ister misin? Açıkçası senin için bir şeyler hazırlamaya vaktim olmadı ama bunu yapabiliriz. İstedğin her şeyi yapabiliriz."

Hayır. Bunu kaldırabileceğimden emin değilim. "Burada kaç yatak odası var?" "Beş," diyor ama ben daha o söylemeden bu cevabı biliyordum.

Odayı geçip yanına gidiyorum ve temkinli mavi gözlerine bakıyorum. Çok kapalı. Sımsıkı kapalı. "Üniversitedeyken bilgisayarımı mı hackledin?"

"Evet," diyor basitçe ve öfke içimde bir yol açıyor. "Ne zaman?"

"Sonra."

Öfkem şekil değiştiriyor, yeni bir biçim alıyor. Öylesine keskin ve yaygın bir öfke ki, tüm hücrelerime işliyor. Göğsüne vurup onu sarsmak istiyorum ama aramıza koyduğum birkaç metrelik mesafeyi koruyarak kendimi sabit tutuyorum. "Neden?"

"Sana söyleyemem. Henüz söyleyemem."

Şimdi kendimi kaybetmeye başladım. "Siktir git, Lenox! Bilgisayarımı hackledin ve hayalimdeki evi inşa ettin. Nedenini bilmeye hakkım var."

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve gözlerini kapatıyor. "Bunun için hackledim.

Bunu inşa etmek istedim."

Ben yine "Neden?" diye soruyorum.

Gözleri parlıyor. "Henüz duymaya hazır değilken cevabın ne faydası var Georgia?"

Başımı sallıyorum ve aramızdaki mesafeyi yarıya indiriyorum. "Anlat

bana," diyorum. "Beni buraya sen getirdin. Evi hatırlayacağımı bilmen gerekirdi.

Seni sorgulayacağımı bilmen gerekirdi."

Mavi gözleri kararıyor. "Hoşuma gittiğini söyledim zaten."

Başımı salladım. "Yeterince iyi değil. Dizüstü bilgisayarımı mı karıştırdın?"

Orada başka bir şey okudun mu?"

"Hayır. Ahlaki açıdan gri bir etiğe sahip olabilirim ama mahremiyetinizi asla ihlal etmedim. Bir kere bile. Telefonunu hiç hacklemedim, yerini hiç araştırmadım ve bilgisayarına hiç bakmadım. Senden ayrılırken yanıma aldığım tek şey buydu."

"Neden?" Dişlerimi sıkıyorum ve beni neden terk ettiğini mi, evi neden inşa ettiğini mi yoksa neden onun için etrafta dolaşacak kadar önemli olmadığımı mı sorduğumu bile bilmiyorum.

"Georgia," diyor adımı, dikkate almaya hiç niyetim olmayan bir uyarı gibi. Sadece onun kırmaya niyeti yok. Bunu gözlerinde görüyorum. Bu adamın en sinir bozucu yanı, bana doğrudan söylemediği ve bilmemi istemediği sürece ne düşündüğünü asla bilememem.

"Beni terk ettin. Neden bu parçamı da yanında götürdün?" Anlamıyorum. Bildiğim kadarıyla benimle tüm bağlarını koparmıştı. Gittiği gece beni bir daha asla görmeyeceğini söyledi. Ciddiydi. Bana musallat olacak sadece hayaleti kalmıştı ve o da bana musallat oldu.

Omurgasını dikleştiriyor ve üzerimde geziniyor, vücudundan yayılan ısı bir hırçınlık fırını gibi.

"Gitmene izin verdim," diye çıkıştım. "Seni kovalamaya çalışmadım ve fikrini değiştirmeyi hiç planlamadım çünkü asla özleyeceğin biri olmayacağımı biliyordum. Peki bunu neden yaptın?" Başından beri aramızdaki her şey trajikti. Aşkımın yardım edecek, iyileştirecek ve düzeltecek kadar güçlü olacağını düşünmüştüm. Ama değildi ve ona onu sevdiğimi söylediğimde ve tepkisini gördüğümde, onu ne kadar seversem seveyim, bunun beni tekrar sevmesi ya da kalması için asla yeterli olmayacağını biliyordum.

Ama bu? Bunu beklemiyordum.

Belki de bu konuyu çok büyütüyorum. Belki de sadece tasarımı beğenmiştir, başka bir şey değil. En küçük ayrıntısına kadar her şey. Ona gösterdiğime benzer bir ev tasarlayabilirdi ama yapmadı. O *benim* hayalimdeki evi inşa etti ve eğer nedenini bilmezsem... eğer bana en azından o zamanlar onun için bir anlam ifade ettiğimi söylemezse, delirebilirim.

Bana hala söylemediğinde hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum ve belki de haklı olduğuna karar veriyorum. Belki de cevaplarını bilmemeli ya da zihnini kurcalamamalıyım.

Ne fark edecek ki? Sonuç aynı kalacak. Yine de bu yüzden delirmek üzereyim ve mesafeye ihtiyacım var. Şimdi.

Yanımdan geçerken omzumu koluna saplıyorum. "Hangi odanın senin olduğunu göstermemi ister misin?"

"Bu lanet evi ben tasarladım Lenox. Yolumu biliyorum." Merdivenleri hışımla çıkmaya başladım, ancak tepeye ulaştığımda durdum, bunu şimdi söylemem gerekiyordu çünkü hiç şansım olmadı ve eğer ona söylemezsem, bununla patlayacağım. "Beni sevmene ihtiyacım yoktu. Sadece senin için sıcak bir bedenden fazlası olduğumu bilmeye ihtiyacım vardı ve sen gittiğinde kendimi tek kullanımlık hissettim. En çok canımı yakan da buydu. Beni sevmemen bile değildi. Senin için bir hiç olmamdı. İki yıl ve ben bir hiçtim."

"Sen hiçbir şey değildin ve benim için tek kullanımlık değildin."

Acı acı gülüyorum, gözlerim yaşıyor ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. Altı yıl ayrı kaldıktan sonra bile beni hala ağlatabilmesinden nefret ediyorum.

"Hayır mı? Beni kesinlikle kandırdın." Arkamı döndüm ve yukarıdan ona baktım. "Eğer öyle değilsem, o zaman senin için neydim? Sadece bunu söyle. Bana başka bir şey söylemesen ve birbirimizden nefret etmeye ya da bu evde iki yabancı gibi birlikte var olmaya devam etsek bile, sadece bunu söyle."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor ve ben de yüzünde beliren içsel tartışmayı izliyorum. "Sana hayalindeki evi inşa etmek istedim. Onu hiç göremeyeceğini düşünsem bile."

Bununla birlikte, dokunmatik kapılı odaya doğru yürüdü ve birkaç dakika boyunca burada öylece durdum, sözleri beynimin etrafında kalıcı bir ikametgah kurmaya çalışıyormuş gibi geviş getiriyordu. *Sana hayalindeki evi inşa etmek istedim. Hiç göremeyeceğini düşünsem bile.* Sikik haklıydı. Bu cevabın bana ne faydası oldu? Tek yaptığı arkasında bıraktığı yaraları deşmekti ve ben o yaraların yeniden açılmasına izin vermeyeceğim.

Bunu üzerimden atıp ikinci kata bakıyorum. Tanrım, burası çok büyük. Bir adam için çok ama çok büyük. Özellikle de Lenox gibi küçük yerleri tutan bir adam için. Evin en büyük odasını, garajın üstündeki tüm alanı kaplayacak şekilde tasarlamıştım ve ben de tam tersi yönde ilerleyerek koridorun sonundaki yatak odasına kadar iz sürdüm.

Burada çok fazla pencere var. Tam önümdeki pencereden ormana, sağımdakinden ise göle bakan bir cam duvar görünüyor. Odanın kendisi minimal; kral boy bir yatak, iki komodin ve pencerelerin önünde uzun kobalt mavisi bir kanepe var

göle bakıyor. Kesinlikle büyüleyici ve kalbimde bir sızı hissediyorum, keşke bir an önce kalkıp ölseydim.

Az önce söylediği şeyi düşünmemeye çalışıyorum ve kesinlikle analiz etmeme izin vermiyorum. Bunun yerine büyük mermer banyoya girip uzun bir duş alıyorum. Dışarı çıktığımda eşyalarım odamda, dizüstü bilgisayar çantam yatağın üzerinde ve valizim gömme dolapta duruyordu. Tüm bunları benim için yapmak için duş sesini duyana kadar bekledi. Yani birbirimizden kaçmak oyunumuzun adı olacak ve sonunda onunla oynamaya hazırım.

Kendimi burada elimden geldiğince iyi bir şekilde hazırladım ve sonunda midem guruldamaya başlayınca aşağıya inip ofisi olduğunu tahmin ettiğim yerin kapısını kapalı buldum.

Mükemmel.

Buzdolabını, kileri ve dolapları karıştırmaya başladığımda Alice koşarak yanıma geliyor ve pek bir şey bulamıyor. "Erkekler. Asla gerekli zımbalara sahip değiller, değil mi? Eğer arkadaş olacaksak, efendin Yarasa Mağarası'ndan çıktığında beni uyarmak zorundasın. Bunun çocukça olabileceğinin farkındayım ve onun senin halkın olduğunu biliyorum ama umurumda değil. Anlaştık mı?"

Bana bir koku veriyor ve kan yemini olarak kabul ettiğim bacağımı dürtüyor. "İyi mal. O zaman rahatlayabiliriz." Başının üstünü okşuyorum ve o da

Bana sokuluyor.

Öğle yemeği için kendime omlet yapıyorum ve tezgâhta tek başıma telefonumda gezinerek yiyorum. Öngörülebilir gelecekte hayatımın bu şekilde geçeceğini hissediyorum ve bunun benim için sorun olmadığını fark ediyorum. Arkadaşa ihtiyacım yok. Bu yeni hayatı yaşayabilir ve kendi yolumu kendim bulabilirim.

Bu evi benim için inşa ettiğini söyleyen adam olmasa bile, onu asla göremeyeceğimi düşünürken.

Chapter Eighteen

İtiraf edeyim, sandığımdan daha iyiymiş. Gözlerim sağ alt monitörümü tarıyor, ben kırmızı gülü ellerimin arasında döndürürken ya onun ya da tuttuğu birinin hacklemeleri için yarattığım sahte telefona komutlar vermesini izliyorum. E-postalarımı ayıklıyorlar ama bulabilecekleri tek şey mağazayla ilgili olanlar. Satın alma siparişleri, web sitesi güncellemeleri ve müşteri soruları. Yawn.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, ellerimdeki güle bakıyorum ve sonra sol bileğimi, iyileştikten sonra alyansımın üzerine oturacağı yeni uyumlu gül dövmesini görene kadar çeviriyorum. Ona her baktığımda nefesim hızlanıyor.

Bunu hak ediyorsun, Lenox Moore. En az Zax kadar, hatta daha fazla. Georgia'yı seviyorsan, ki ona kendi evreninmiş gibi baktığın için sevdiğinden şüpheleniyorum, o zaman sırf bir kez onun için doğru olanı yapmadın diye bunu bırakma. Her şeye sahip olabilecekken kendi yolunuzda durmayın.

Bu sona erse bile, o benim için kalıcı olacak. Bunu artık biliyorum. Her zaman öyleydi.

O benim güzelim, ben de onun canavarıyım.

Gülün yaprakları yeni yeni açılmaya başlıyor ve parmaklarımı kadifemsi yumuşaklıklarında gezdirerek her sabah komodininin üzerindeki tomurcuk vazosunda yeni bir tane gördüğünde ne düşündüğünü merak ediyorum. Şimdiye kadar, gecenin bir yarısı rastgele saatlerde odasına gizlice girip bir önceki geceden kalanı yenisiyle değiştirdiğim için beni aramadı.

Bir haftadır böyle.

Bir hafta boyunca hiçbir şey olmamış gibi hissederken her şey artmış gibi hissediyorum. Georgia'yı neredeyse hiç görmedim. Benden vebadan kaçır gibi kaçıyor. Birbirimizin hava sahasından bilerek kaçır iki uçak gibiyiz. Görüşmesi gereken kişilerle görüştü ve gerekli tüm belgeleri imzaladı ve sonra haftayı burada geçirdi, saklandı, paylaşmayacağı düşünceler içinde kayboldu.

O bunu yaparken ben de Alfie ve Ezra Earnheart'ın kirli dünyasını araştırıyordum. Bir yandan da onların -ya da daha çok yandaşlarının- sistemlerime sızmak için ellerinden geleni yapmalarını izliyordum. Ezra, Georgia'ya durmadan mesaj atıyor. Vegas'ta ona davranış şekli için özür dilemekten, nerede olduğunu sormaya, ona geri dönmesi için yalvarmaya ve dönmezse beni tehdit etmeye kadar her şeyi yapıyor. Çaresiz durumda, bu çok açık.

Onun için mi, parası için mi yoksa her ikisi için mi çaresiz olduğu belli değil.

Çaresizliği onu tehlikeli kılıyor ve Georgia burada güvende olsa da onu bir tehdit olmaktan çıkarmalıyım.

Gün boyunca, buraya gelme zahmetine katlanan birkaç basından kaçarak işe gidiyorum ve Georgia burada kalıyor, Alice yürüyüşe çıktıklarında ona eşlik ediyor ve Georgia göle bakan arka odadaki odun şöminesinin yanında kitap okuyor. Ona kahvaltı ve kahve hazırlayıp bırakıyorum ve eve geldiğimde akşam yemeği pişiriyorum, o da ya ben yedikten sonra yiyor ya da dizüstü bilgisayarında çalışırken beni görmezden gelerek oturuyor.

Kızgın ve kızmaya da hakkı var. Ama o kızgınken, ben acı çekiyorum.

İşkence görüyorum.

O burada ama ona dokunamıyorum ve onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Ona söylemek istiyorum. Aurelia bana hak ettiğimi ve bu işin peşini bırakmamamı söyledi ve belki de, sadece belki, haklıdır. Georgia'ya her şeyi anlatmak istiyorum çünkü bir yanımda bunca yıldır ayrı kaldığımız için bunun gerçekleşeceğini düşünüyor. Ama bunun bizim için bir gerçekliği var mı? İçinde yaşadığım bu dünya onun için değil.

Hiç olmadı.

Ama... bunu değiştirebilir miyim? Bilmiyorum.

Bu yüzden takıntılı bir erkek gibi gizlice odasına girip ona gül getiriyorum çünkü geçen gün Naveah'ın çiçekçisinin önünden geçerken vitrinde bunları gördüm ve hemen aklıma o geldi. Kıpırmızı ve koyu yeşil, dikenleriyle onun için kanımı akıtıyor.

Ekranı dönüyorum ve sırtıyorum. *Sadece benim izin verdiğim*

kadarını göreceksin, ama artık oyunuma girdiğine göre, yakında sana sahip olacağım

Yeterince. Sonra da seni ve kurtlu oğlunu yok edeceğim.

Birkaç tuşa basıp onu dışarı atıyorum ve ofisimden çıkmadan önce her şeyi kapatıyorum. Alice çoktan odamdaki köpek yatağında uyuyor ve ben karanlıkta üst kata çıkıyorum, gülü burnuma götürüyorum ve giderken tatlı kokusunu derin bir nefesle içime çekiyorum. Yavaş ve sessiz adımlarla koridor boyunca ilerliyor, onun kıpırdanma sesini dikkatle dinliyorum. Benim için uyanık kalmıyor ve beni iş üstünde yakalamaya çalışmıyor.

Ama o da gülleri çöpe atmıyor, bu yüzden bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum. Küçük zeytin dalımı kabul ediyor ve o kabul etmeye devam ettiği sürece ben de ona her gece yeni bir gül getirmeye devam edeceğim. Tam kapısına ulaştığımda, adımlarımın ortasında donup kalıyorum, daha derinden dinlemeye çalışırken vücudum eğiliyor.

Odasından yumuşak bir iniltinin ardından boğuk bir inilti geliyor ve yatağında yer değiştirdiğini duyuyorum. Ne oluyor lan? Kulağımı kapısına dayayarak yaklaşıyorum ve yine iniltisini yakalıyorum, vücudu şiddetle hareket ediyor.

Kahretsin. Kabus mu görüyor?

Düğmeyi çeviriyorum, içeri girerken gözlerimi kısıyorum ama gölden yansıyan dolunay ışığı odayı ıslık ıslık aydınlatınca gözlerim hemen alışıyor. Georgia sırt üstü yatmış, başını benden yana çevirmiş. Bir eli kâğıt inceliğindeki beyaz atletinin üzerinde, göğsünü avuçluyor, diğer eli ise minik mor uyku şortunun içine sokulmuş, kendini ona sürtüyor ve beceriyor.

Isı ve kan anında doğrudan aletime fışkırırken ağzım kuruyor.

"Georgia?" Kendimi, uyanık olup olmadığından bile emin olmadan yüzünü göremiyorum. Ama buraya nasıl geldiğimi bile bilmeden, yatağının ayak ucundayım, onu görmeye, izlemeye, duymaya ihtiyacım var. Ona her yakın olduğumda olduğu gibi, diğer her şey arka planda kayboluyor ve yok oluyor. Suçluluk yok. Sağduyu ya da mantık yok.

Sadece o.

"Georgia."

Başlıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor, vahşi, şehvet dolu ve şoktan dizginlenemiyor. Yatağın ucuna tırmanıp ona bakarken birden o gözler üzerimde beliriyor ve ben buraya nasıl geldim?

"Hâlâ rüya görüp görmediğimi anlayamıyorum" dediğinde uzuvlarıma biraz farkındalık kazandırmak için geri çekiliyorum.

Boğazım düğümleniyor. "Rüyanda beni mi görüyordun?"

Sarsıntılı bir baş sallama ama şimdi elleri durdu, yine de yerlerinden kımıldamadılar.

Ona doğru ilerlemeye başladım, vücudumu onunkine doğru kaydırdım ve ilerlerken bacaklarını daha geniş açtım. "Ne yapıyordum ben? Söyle bana, ben de sana bunun hâlâ bir rüya olup olmadığını söyleyeyim."

Gülü elime alıp açıkta kalan köprücük kemiğine doğru götürüyorum, yumuşak yapraklarını teninde gezdiriyorum ve pamuğun üstünden görünen göğüslerinin kabarıklığı üzerinde gezdiriyorum. Titriyor ve ben de onun zihinsel olarak bunu tartışmasını izliyorum.

"Yüzün kalçalarımın arasındaydı ve dilinle beni kızdırıyordun," diye itiraf ediyor sonunda en yumuşak ve emin olmayan fısıltıyla.

Hiç tereddüt etmeden şortunun paçasını kavrayıp ayak bileklerine kadar indirdikten sonra arkamdan yere fırlatıyorum. Vegas'ta geçen haftadan beri onun amının tadını aklımdan çıkaramamıştım ve şimdi bu fırsatı kesinlikle kaçırmayacağım. Bana bakarken, benimle konuşurken, rüyasında beni gördüğünü söylerken olmaz.

Eli hala amını örtüyor ve parmaklarını kaldırıp teker teker ağzıma sokuyorum ve her birinden tahrikini yalıyorum. İnliyorum, neredeyse burada aklımı kaybediyorum.

"Üstünü çıkar. Altımda her şeyini görmek istiyorum."

Güzel gülüm atletini sıyrıyor, göğüsleri şişmiş ve ağırlaşmış, eğilip mükemmel bir meme ucunu ağzıma alıyorum, yaprakların kenarını diğerinin etrafında gezdiriyorum. Elim karnından aşağı kayıyor, parmaklarım sıcak teninin üzerinde dönerek tatlı, ıslak amına ulaşıyor.

"Oh, Georgie, zaten çok yaklaşmıştın, değil mi?" İki parmağımı doğrudan içine sokuyorum, hiçbir dirençle karşılaşmıyorum, kaygan amının her santimini hissediyorum, sanki parmaklarımın tatmin etmek için yeterli olmayacağını zaten biliyormuş gibi beni kavırıyor, ama yine de onları istiyor.

Burada tehlikeli bir bölgeyle flört ediyorum. Kirli bir rüyadan azgın uyandı ve bu da onun yan ürünü. Ona dokunmama izin veriyor. Gelmek istiyor. Ama benden nefret ediyor ve yarın buna pişman olabilir.

Parmaklarımı içine doğru pompalarken titriyor, gözlerim onunkilere kilitlenmiş, memelerinde, karnında ve boynunda gülü kızdırırken kendimi ayıramıyorum.

Eskiden böyleydi. Onsuz birkaç gün geçirirdim ve sonra umutsuzluğa kapılırdım, kaşınırdım, kendi tenimde olmaya dayanamazdım. Ona ihtiyacım olurdu. Onu bulabileceğim her şekilde. Okuluna saatler önce varırdım.

buluşmaya hazırlanırdım ve kendimi onun sınıftan çıkışını ya da arkadaşlarıyla gülüşünü, gülümsemesini, hak ettiği güzel ve normal hayatı yaşayışını gözlemleyebileceğim bir konuma yerleştirdim.

Ondan uzaklaşmak için kendimi çok zorlardım. Kendime gördüğüm her şeyin onun hak ettiği her şey olduğunu söylerdim ama fark etmezdi. Her zaman sonsuza dek onun oldum. Uzak duramıyordum. Ona ihtiyacım vardı, sadece onu beceriyordum, uyuşturuğu gibi.

Ön kolumun üzerine düşüyorum, başının yanındaki yatağa dikeyim, yüzüm onunkinin üzerinde geziniyor. "Ben seni boşaltırken bana bak. Bu bir rüya değil. Bunlar seni beceren parmaklarım. Ondan sonra benim sikim olacak. Bana bak, başka hiçbir yere bakma."

Başını sallıyor, benim inatçı gülüm, vücudunun bu kadar ihtiyacı varken benim için açmaya o kadar isteksiz ki.

Alt dudağını diğlerimin arasına alıp, o inleyene ve tırnakları omuzlarımı çizene kadar ısıyorum. "Gözlerinizi benden ayırmayın, Bayan Moore."

Geri çekiliyorum, gülü onu gıdıklamak için kullanıyorum, tüm teninde gezdiriyorum, göğüslerinin vadisinden aşağıya doğru, göbek deliğinin etrafında döndürüyorum ve sonra tümseğine doğru. Gülün kan kırmızısı, teninin beyaz porseleniyle ve gözleriyle, o göz kamaştırıcı yeşil gözleriyle inanılmaz bir kontrast oluşturuyor...

Tanrım, gerçekten nefesimi kesiyor.

Parmaklarımı içinden çıkarıp gülü yarığında aşağı yukarı gıdıklıyorum, görüntüsünden büyüleniyorum. Yumuşak, sabırsız bir ses çıkarıyor ve ben de ona sırtıyorum ama onu kızdırmayı ve bekletmeyi de çok istiyorum. Gülü yatağın üzerine bırakarak kendimi kalçalarının arasına yerleştiriyorum ve hemen amcığına Fransız öpücüğü konduruyorum. Eli kafa derimi koparıyor, sırtı havaya kalkıyor.

"Siktir!" diye haykırıyor, gözleri kapalı bir şekilde ağzımın içine girip çıkıyor, vücudunu daha derine bastırıyor ve daha fazla sürtünme istiyor.

Önce kalçasına, sonra da klitorisine vurarak bu işin nasıl yürüdüğünü hatırlatıyorum ve o gözler tekrar bana döndüğünde sanki içimdeki her şey yerine oturuyor. Göt deliğinden kirli bir yol yalıyorum, açıklığının etrafında halka çiziyorum, klitorisine kadar, onu ağzıma aldığım yere kadar. Çok ama çok ıslaktı ve amının bana karşı titrediğini hissediyordum.

İki elimle kıcını kavırıyorum ve parmaklarımı içeri sokuyorum, dilimin ucunu klitorisini fiskelemek için kullanıyorum. Dilimle amının izini sürerken inliyor,

içine sokmadan önce her santimini yalıyor. Tadı... Tanrım, bu kadının tadı. Benimki gibi.

"Lütfen, Lenox," diye yalvarıyor. "Daha fazla. Daha sert."

Neredeyse ölüyordum. Tam burada. Çıkardığı sesler ve dudaklarında ismimle bana yalvarması beni yatağına yapıştırıyor. Ele geçirilmiş bir erkek gibi içine dalıyorum, dilimin, dudaklarımın ve dişlerimin onu yutması için onu olabildiğince açık tutuyorum. Onu acımasızca beceriyorum, onun için açlıktan öldüğümü bilmesini sağlayacak şekilde yiyorum.

Onu boşaltacağım, dilimde tadına bakacağım ve sonra onu gelecek haftaya kadar becereceğim.

İki parmağım damlayan açıklığını çevreliyor ve onları tekrar içine kaydırıyorum, onu bir sonraki seviyeye götürecek noktayı bulmak için onları çarpıyorum. Bu sırada dilim klitorisine oynuyor, onunla alay ediyor, fiskeliyor, emiyor. Georgia utanmadan içime giriyor, bacakları etrafımı sararken eli hâlâ saçlarımda -bunu ona yaptığımda en sevdiği yer-.

Yaklaşıyor, çok yaklaşıyor ve vücudunun vadisi boyunca ona bakıyorum ve onu dirsekleri üzerinde desteklenmiş, oynak bir şekilde bana bakarken, onu yememi izlerken buluyorum. Koyu, karanlık gözleri, tatlı iç çekişleri ve inlemeleri, dişlerinin dudağını ısırması ve yanaklarının kızarması beni de onunla birlikte eşiğe getiriyor.

Tadabildiğim, nefes alabildiğim, koklayabildiğim ve hissedebildiğim tek şey o. Hepsi o. Sadece o.

İçine daha hızlı giriyorum, ön duvarını acımasızca ovuyorum ve klitorisini ağzıma geri çektiğimde, yüksek bir çığlıkla boşalıyor, vücudu kıvranıyor ve amı parmaklarımın etrafında kenetleniyor. Ama daha bitirmedim. Tekrar ve tekrar boşalmasını istiyorum. Amını emiyorum, onu inletiyorum ve çırpınıyor.

"Ah! Lenox. Çok hassas."

Yoğunluğumu hafifletiyorum ama onu yemekten geri çekilmiyorum. Onu yalamaya ve tadına bakmaya devam ederken bile kıyafetlerimi gözümü kırpmadan çıkarıyorum. Çırılçıplak kaldığımda ona son bir öpücük veriyorum ve bacaklarını tutup belime sarıyorum, yükselip ona bakıyorum. Göğüslerini tutup ellerimle kabaca sıktıktan sonra birbirine bastırıyorum ve kıvrımlarını yalıyorum.

"Rüyanda gördüğün şey bu muydu?"

Dudaklarını yalıyor ve başını sallıyor.

"Durmamı ister misin?" Bir

kafa sallama.

"Georgia, ikimiz arasında sessiz olan benim. Bana o güzel kafandan neler geçtiğini anlat."

İç çekiyor ve oturup göğsüme dokunmadan önce ellerini yüzünde aşağı yukarı gezdiriyor, parmağını mürekkebinde ve meme ucu halkalarımda gezdiriyor. "Yapmamam gerektiği halde bunu istiyorum." Bakışları benimkilere doğru ilerliyor. "Ben de seni istiyorum."

Bir kalp atışı içinde bileklerini kavradım ve başının üzerinde sabitleyerek onu gerdim. Sıkımı amına sürttüğümde ağzım onunkine saldırıyor, alt taraftaki halterler onu okşuyor.

"Oh! Ah!" Göğüslerini göğsüme bastırarak tekrar eğiliyor.

Dudaklarımı yalıyor, ben kalçalarımı sallayıp kıvrımlarına ve klitorisine doğru kaymaya devam ederken kendini bana tattırıyor. O kadar sıcak ve ıslak ki, o kadar zahmetsizce kayıyorum ki, hemen içine girmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Siktir, Lenox. Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor. Çok iyi."

Onu tutmaya devam ediyorum, göğüslerini ısıyorum, yalıyorum ve emiyorum, bir yandan da sıkımı klitorisine sürüyorum. Benimle savaşıyor, kolları kıvranıyor, bilekleri kurtulmaya çalışıyor, ama buna izin vermeyeceğim. Vahşiyim, onu parçalara ayırmak istiyorum. Teninin her santimini işaretlemek istiyorum ki kime ait olduğunu bilsin.

Altımda kıvranmaya devam ediyor, nefes nefese, tırnakları elimi tırmalıyor. "Sana içimde ihtiyacım var," diye iç geçiriyor.

"Önce tekrar gelmeni istiyorum."

Ona karşı pompalıyorum, daha sert ve daha hızlı kayıyorum, horoz halkalarımın klitorisini ovuşturmasını ve amının beni spermiyle ıslatmasını hayranlıkla izliyorum. Kalçaları titriyor, başı havaya kalkmış kollarının arasında sallanıyor ve ben de teninin üzerinde gezinen boşdaki elimle göğüs uçlarını sıkıp büküyorum. Ve bunu yaptığımda, patlıyor, her tarafıma ıslak bir şekilde geliyor ve *fuuuuuck*, çok iyi hissettiriyor. O kadar iyi ki acıyı değiştirip içine dalmaktan başka çarem kalmıyor.

"Orospu çocuğu!" diye bağılıyor, ben hemen ona vurmaya başlıyorum, o hâlâ boşalıyor.

Amının duvarları şişmiş ve sıcak ve ben oracıkta boşalmamak için dişlerimi sıkmak zorundayım. Ellerim hala bileklerini tutuyor ve terli göğüslerimiz birbirine bastırılmış durumda. Gözlerim onunkilere kilitlenmiş, ona bakıyorum ve onu beceriyorum.

"İçime gel," diye bağılıyor. "İçime girdiğini hissetmek istiyorum."

Tanrım. Onun sözleri. Onun iğrenç sözleri hayatımı değiştiriyor. Çünkü onun içine boşalmak istiyorum. Tekrar tekrar içine boşalmak istiyorum. İçindeki RİA olmadan ona boşalmak istiyorum. Onu hamile, gülümseyen ve mutlu görmek istiyorum ve kaldırımda yürürken lanet olası elini tutmak istiyorum.

Ben böyle biri
değilim. Ama
onunlayken öyleyim.

Onun için kayboldum. Onunla, sahip olabileceğimi hiç hayal etmediğim bir gelecek görüyorum, ama şimdi o burada olduğu için, düşünebildiğim tek şey bu. Tek istediğim bu. Bu evlilik onun için sahte ama benim için o kadar gerçek ki, yüzüm boynuna gömülürken, etini dişlerken ve sessizce "Seni seviyorum" derken kendimi durduramıyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmese bile.

Ona saplanıyorum, daha derine iniyorum, kalçalarımı kullanarak bedenlerimizin her vuruşunda kendimi klitorisine bastırıyorum. Ona ne kadar sert girdiğimi gördükçe ter alnımdan ve sırtımın ortasından aşağı kayıyor.

Ağzını tutuyorum, onu şiddetle ve dağınık bir şekilde ama aynı zamanda taparcasına öpüyorum. Nefesimi zor tutuyorum ama duramıyorum da. Bir bacağı kalçama dolanmış, diğeri yatağa eğilmiş, olabildiğince derine inmeme izin vermek için genişlemiş hareketleriyle bana karşı kıpırdanıyor. Taşaklarım kalkıyor ve yaklaşıyorum. Onu hissetmek, teninin kokusu, dudaklarımdaki tadı ve onu sikmeden duramayışım.

Ama boşalmak zorunda. Gelmek zorunda, ben de parmaklarımı kaygan bedenlerimizin arasına sokup başparmağımla klitorisini buluyorum.

"Sert mi yumuşak mı?" Dudaklarına
karşı soruyorum. "Sert. Şimdi. Tam
oradayım."

Ben de ona sertçe verdim. Başparmağımla klitorisine bastırıp ileri geri ovuyorum ve saniyeler içinde kendini kaybetmeye başlıyor. Ellerini bırakıyorum ve hemen boynuma sarılıyorlar, yüzü göğsüme bastırırken tırnakları üst sırtımı acımasızca çiziyor ve sanırım hiç gelmediğini düşündüğüm kadar sert geliyor. Onu sonuna kadar beceriyorum ve bir saniye daha dayanamayınca kendimi bırakıyorum ve orgazmım içimde patlıyor. Sırtım burkuluyor ve kükrüyorum, sahip olduğum her şeyi sıcak, ruhu büken fişkırımlarla ona fırlatıyorum.

Kalçalarımın son sarsıntısından sonra her şey kararıyor ve nefesimi tutamayarak yere yığılıyorum. Onu yatağa bastırıyorum, bedenim ağırlaşıyor ve uzuvlarım durgunlaşıyor. Yavaşça bilincim yerine geliyor

ve bizi yuvarlıyorum.

O benim üzerimde ve ben ona sarılıyorum, ne kadar güzel olduğu, ne kadar mükemmel olduğu ve hiçbir şeyin onun içinde olmak kadar iyi hissettirmedeği gibi kontrolsüz kelimeler fısıldıyorum.

Parmaklarım sırtında geziniyor, vücudunun eğimine ve kıvrımlarına hayranlıkla bakıyor ve yürümeyi başarabileceğimi düşündüğümde yataktan kalkıp bir bezi ıslatmak için banyosuna giriyorum. Bezi ona geri getirdiğimde elini uzatıyor, ben de elini itiyorum.

"Bunu yapmak istiyorum," diyorum ona ve o da geri çekilip tavana bakıyor, ben ondan akan dölleri silerken. Parmaklarımı içinden geçiriyorum ve bir kısmını tekrar içine itiyorum, bu da onun titrek, nefes nefese bir kahkaha atmasına neden oluyor.

"Beni çiftleştiriyor musun?"

Ona kaşlarını kaldırarak bakıyorum. "Bu bir seçenek mi?" "Sapık sürtük."

Gülüyorum. "Sik orospusu."

Gözleri kapanıyor, onu temizlemeyi bitiriyorum ve banyodan döndüğümde tekrar yorganın altına giriyor. Ama bu işe yaramayacak. Bundan sonra onu bırakmamın imkanı yok, bu yüzden battaniyeyi geri çekip arkasına tırmanıyorum.

"Seni kalman için davet etmedim."

Kolumu karnına doladım ve onu kendime doğru sıkıca çektim. "Sana başka seçenek bırakmıyorum." Boynunu öpüyorum. "Uyumaya devam et, Georgie."

Böğrümeye hızlı bir yumruk yiyorum ve onu daha da yakın tutarak boynundan öpüyorum. "Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez."

"Yanılıyorsun," diyorum. "Bu aramızdaki her şeyi değiştirir."

Bunun gerçekliği kafa kafaya çarpışmanın inceliğiyle yüzüme çarparken nefesim göğsümde kesiliyor. Bu Vegas'ta olduğu gibi tek seferlik bir şey değildi. O benim evimde yaşıyor ve bundan sonra birbirimizden uzak kalabileceğimiz düşüncesi mantıksız. Ama bundan da öte, ondan uzak kalmak istemiyorum.

Artık değil. Bir daha asla.

Bunu hak ediyorsun, Lenox Moore. En az Zax kadar, hatta daha fazla. Georgia'yı seviyorsan, ki ona kendi evreninmiş gibi baktığın için sevdiğinden şüpheleniyorum, o zaman sırf bir kez onun için doğru olanı yapmadın diye bunu bırakma. Her şeye sahip olabilecekken kendi yolunuzda durmayın.

Yutkunuyorum, dudaklarımı yalıyorum, nefes alıp veriyorum ve bunun kendim için, hayatım için, onun için ne anlama geldiğini kavradığım sessiz

birkaç dakikadan sonra,

"Aramızdaki her şeyi değiştirmesini istiyorum." dedim. Ama o beni duymadı çünkü çoktan uyumuştu. Hay sikeyim.

Chapter Nineteen

Vegas'ta birlikte geçirdiğimiz geceden sonra uyandığım gibi uyanıyorum, Lenox arkamda uyuyor ve şafağın yumuşak ışığı pencereden bana vuruyor. Ama şimdi üç şeye odaklanmışım. Bir, yatağın üzerinde elimin yanında duran gül. İki, dün gece değiştirmeye fırsat bulamadığı için hala vazoda duran gül. Ve üç, Lenox'un sol yüzük parmağındaki gül dövmesi.

Bu hafta kendisi yapmış olmalı ama tam olarak ne zaman, emin değilim. Bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum. Onun hakkında, güller hakkında ya da herhangi bir şey hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Bunun her şeyi değiştireceğini söyledi ama bu ne anlama geliyor? İstedğim bu mu? Onunla tekrar bu yola girmek istiyor muyum? Dürüst olmak gerekirse pek değil ama yine de evet, yüzde yüz istiyorum.

Bedenim ve zihnim arasındaki bölünme. Bedenim onu arzuluyor ve zihnim kalbime yaptığı her şeyi hatırlıyor.

Ona izin vermediğim şeylerle oynayarak beni çarpıtıyor. Artık ona ait olmayan ve asla olmaması gereken şeylerle. Geçen hafta kendimi izole ettim, özellikle de ondan.

Salı günü Monroe işini hallettim. Monroe Securities'in resmi çoğunluk hissedarıyım ve babamın tüm mal varlığı artık benim. Ama annem aradığında ya da Zax veya Grey aradığında bile telefonumu açmadım. Konuştuğum tek insanlar Fallon ve Aurelia, çünkü o sürtükler ısrarcı ve yerlerinde kalmama izin vermiyorlar.

Bu haftayı istedim. Pek bir şey olmayan bir hafta.

Alice ile yürüyüşlere çıktım ve Lenox'un mağarası hariç evinin her santimini keşfettim. Okudum, ağladım ve bir sonraki adımlarımın ne olmasını istediğime karar verdim.

Katartik oldu ve kendime zaman ayırdığım için minnettarım.

Ama bugün şehre inmek istiyorum. Yoga stüdyosunu, kafeyi ve belki de kütüphaneyi kontrol etmek istiyorum. Çitlerden ve ormandan tek başıma geçmeye çalışmaktan korkuyorum, bu yüzden Lenox'a onunla gidip gidemeyeceğimi sormayı planlamıştım.

Ama şimdi...

Yanlıyorsun. Bu aramızdaki her şeyi değiştirir.

Gözlerimi kısıtıp kapatıyorum, derin ve eşit nefes alışı dinliyorum, beni koza gibi sararken vücudunun sıcaklığını ve büyüklüğünü hissediyorum. Lenox uyurken bana her zaman dünyadaki en değerli şeymişim gibi sarılırdı. Rahatlık ve şefkat çok acımasızca yanıltıcıydı.

Ama... değişmiş olabilir mi? Benden istediği şey artık farklı olabilir mi?

Ugh. Kapa çeneni, Georgia! Sakın bir daha bu saçmalığa başlama.

Gözlerimi açıp gül dövmesine odaklanıyorum ve parmağımı dövmenin üzerinde gezdirmek için uzanıyorum ama bir şekilde Lenox'un üzerine düşüyorum. Ellerimi göğsüne koyarak kendimi yukarı itiyorum ve ona sarılıp aşağıya bakıyorum, buranın çok aydınlık olmasını ve tamamen çıplak olup ona maruz kalmamı umursamıyorum bile. Ama o umursuyor. Karanlık, için için yanan gözleri her santimimi tararken, sikinin kırımının altında kalınlaştığını hissettiğimde çok önemsiyor.

Kollarımı kavuşturup göğüslerimi kısmen örtüyorum. "Bunu açıklamak ister misin?" Bir kaşımı kaldırıyorum ve bakışlarımı uyluğuma doğru ilerleyen sol eline dikiyorum.

"Karımı boşaltmak için kullanmak üzereyim."

Başımı sallıyorum, piç kurusu bana her karım dediğinde vücudumda oluşan gıdıklanma hissini görmezden geliyorum. "Çekingen davranma. Neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Güller güzeldir, tıpkı karım gibi." "Argh!"

Kapa çeneni!"

Kıkırdıyor ve göğüslerimi avuçlayabilmek için ellerimi itiyor. "Hadi ama Georgie, bunun bizim balayı evremiz olması gerekiyordu."

"Çoğu kadının kocalarını benim seni öldürmek istediğim gibi öldürmek istediğini sanmıyorum."

Göğüs ucumu çimdikleyerek nefesimin kesilmesine neden oluyor. "Tabii, yapıyorlar. Bu yüzden buna makyaj seksi diyorlar."

"Bana söylemeyeceksin, değil mi?"

Bana nadir görülen, büyüleyici bir gülümseme sunuyor ve karnım aptalca bir takla atıyor. Bu kadar muhteşem olmak zorunda mı? Ve şu anda eğlenceli? Sinir bozucu bir şekilde silahsızlandırıcı. Özellikle de adam nadiren şakacı olduğu için.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım.

"Öyle olduğunu düşünebilirsin bebeğim, ama vücudun aynı fikirde değil." Beni sert sikinin üzerinde, piercinglerinin üzerinde, dün gece yaptığı gibi ileri geri kaydırıyor ve kutsal kedi anası, bu çok iyi hissettiriyor.

"Senden nefret edebilirim ve seni becerebilirim." En azından kendime bunu söyleyip duruyorum. "Harika aletiniz hiçbir zaman beyninize ya da kalbinize bağlı olmadı. Şimdi neden farklı olsun ki?"

"Sana zaten her şeyin farklı olduğunu söyledim."

İçime giriyor, amıma doğru pompalıyor, her seferinde neredeyse kayarak giriyor ve beni hemen becermesini istiyorum. Konuşmasını, mükemmel şeyler söylemesini ya da bana böyle bakmasını istemiyorum. Sanki tek gördüğü benmişim gibi. Sanki bu sefer gerçekten farklıymış gibi.

Gözlerinin ağırlığı beni ele geçiriyor ve dudaklarından geçen bilmiş sırıtış beni sadece kızdırıyor.

"Amımı alamayacaksın."

Gülüyor. Klitorisim parmaklıklarının üzerinde kayana kadar beni okşuyor. Sonra uzanıp saçlarımdan çekerek yüzümü aşağı indiriyor ve dudaklarım onunkilerle birleşiyor. "Yaptığın hata, burası aslında benimken senin amın olduğunu düşünmek."

Yerimi değiştiriyor ve sert bir nefes alıp derin bir hamleyle içime dalıyor, bu sırada yüzümü tam onunkiyle aynı hizada tutuyor. İnkâr etmem için bana meydan okuyordu. Onu inkâr etmem için. Yapamayacağımı biliyor. Lenox Moore her zaman benim zayıflığım olmuştur. Kendimden en çok nefret ettiğim şey. Bu yüzden bunca yıl mesafemi korudum. Kesinlikle bu yüzden onun yanına taşınmak istemedim.

Bir parçam eninde sonunda buraya geleceğimizi biliyordu.

"Karşı koyma," diye homurdanıyor bedenimi hareketsiz tuttuğumda. "Seni becermeme izin ver. Ya da daha iyisi, sen beni becer. Kullan beni Georgia. Benim sikimi kullanarak kendini boşalt. Yap şunu," diye emrediyor ben hâlâ kıpırdamayınca. "Beni aynı şekilde cezalandır

beni cezalandırmak istiyorsun. Senin için hak ettiğim şekilde. Tüm öfkenizi, acınızı ve saldırganlığınızı benden çıkarın. Sana yaptığım her şeyi bana hissettir."

"Seni sikmekten nefret etmemi mi istiyorsun?"

Alt dudağımı ısırıp ağzına alıyor ve sonra yavaşça bırakıyor. "Sisteminden atman için ne gerekiyorsa yap."

Sistemimden atmam için ne gerekiyorsa mı? Ne? Ondan nefret etmek mi? Küçümsemem mi?

Yanılıyorsun. Bu aramızdaki her şeyi değiştirir.

Onunla ilgili daha fazlası var. Olduğunu biliyorum. Ağzımı ısırıp yalarken dudaklarındaki tadı alabiliyorum. Ama o böyle içimdeyken, onunla bu kadar doluyken, bunu ortaya çıkarmak imkansız. Onu cezalandırmamı mı istiyor? Tüm öfkemi, saldırganlığımı ve acımı boşaltmamı mı?

Kalçalarımı yuvarlayıp amımı ona doğru sürüyorum, leğen kemiğini ve sikiğin tabanını klitorisimi ovma için kullanıyorum. Muzaffer bir edayla sırtıyor ama onu seks oyuncakıymış gibi kullanmak üzereyim ve oyuncakım sadece zevk veren biri, asla zevk alan biri değil. Lenox'un en güzel yanı iyi bir çocuk olması ve asla benden önce boşalmaması.

Boynumu öpmeye başlıyor ve ben geri çekiliyorum çünkü üzerimdeki ağzı sadece seks değil. Akıl almaz derecede inanılmaz ve şu anda onu becermekten nefret etmeye çalışıyorum. Ama bunda iyi değilim çünkü yavaşça hareket ediyorum, gıcırđıyorum, dalgalanıyordum ve elleri göğüslerimde, meme uçlarımı yuvarlıyor, çimdikliyor, bana şaşkınlıkla bakarken onları sıkıyor. Gözleri karanlık ve aç, kontrolü ele almak istediğini görebiliyorum ama bunu yapmıyor. Onu istediğim gibi becermeme izin veriyor.

Ve bu güç baş döndürücüdür.

Bu benim şartlarım. Her şey benimle ilgili, onunla değil. Önceden, aramızdaki -ne dersiniz deyin- çoğu şey onunla ilgiliydi. O arar ya da mesaj atardı, ben de onunla olmak için her şeyi bırakırdım. Onun şartlarında, onun tarzında sevişirdik ve hepsi bu kadardı. Beni hiç yemeğe çıkarmadı ve benimle fazladan zaman geçirmede. Onun için sadece ve sadece seksti ve ben gençtim, aptaldım ve ona aşkıttım.

Sonra kalbimi kırdı ve beni dönüştürmesine izin verdiğim kadın için ondan *nefret ettim*. Bunu bir daha asla kendime yapmayacağıma yemin ettim. Asla, ve şimdi buradayım, onu tekrar beceriyordum. Sadece... bu sefer kontrol bende. İkimiz arasındaki güç bende.

Bana söylediği bu. Bana gösterdiği şey bu.

"Çok iyi," diye övüyor. "Bana çok iyi biniyorsun. Ve lanet olsun, bunu yaparken çok güzelsin."

Başımı sallıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, böylece ona bakmak zorunda kalmıyorum ve hızımı artırıyorum. Kendimi onun beni boşaltmak için bir araçtan başka bir şey olmadığını düşünmeye zorlarken, sikini daha derine alabilmek için zıplamaya başlıyorum.

"Seni incittiğim için üzgünüm Georgia," diyor ve ben içimde bir duygu patlaması kabarıırken dudağımı ısırarak nefes alıyorum. "Çok özür dilerim. Bunu sana asla yapmak istemedim ve sana davranış şeklim ve yaptığım şeyler için hatalıydım, çok hatalıydım."

"Kapa çeneni, Lenox!" Bağıríyorum ama ağlamaya da başlıyorum ve buna dayanamıyorum. İçimdeyken özür dilemesi çok fazla. Ters kovboy kızına dönene kadar vücudumu döndürüyorum ve sırtım ona dönük ve aptal, lanet olası piercingleri G noktama sürtünüyor.

Ama bu onun için yeterince iyi değil. Oturuyor, göğsü sırtıma bastırıyor, ağzı kulağımın yanında. Bir eli klitorisime gidiyor, onu ovuyor, bana yardım ediyor ve diğer eli vücudumun etrafını sarıyor, beni ona sarıyor.

"Seni hak etmedim," diye mırıldanıyor kulağıma. "O zaman biliyordum. Başından beri biliyordum ama senden nasıl vazgeçeceğimi bilmiyordum. Kendimi bırakıp gidemedim. Seni başka hiçbir şey ve hiç kimse gibi istemedim Georgia, ama sana iyi gelemeyecek kadar kırılmıştım."

Kalbim sıkışıyor, nefesimi alıyor ve gözlerimin daha fazla yaşla yanmasına neden oluyor. "Lütfen dur. Bunu duymak istemiyorum. Duymak istemiyorum."

Boynumu öpüyor ve sonunda, merhametli bir şekilde, sessizliğe gömülüyor. Kendimi tekrar tekrar ona bırakırken klitorisimi ovuyor, gidebildiğim kadar derine iniyorum, ileri ve geri sallanıyorum, ama mücadele ediyorum. Özü beni öldürüyor ve boşalmak istiyorum, ondan nefret etmek istiyorum ve kızgın kalmak istiyorum, ama o kadar zorlanıyorum ki orgazmım gelmiyor.

Lenox da bunu hissediyor. Beni ileri itip kıcıma şaplak attıktan sonra kalçamı kavırıyor ve ben inleyene kadar daha sert bir şekilde üzerine bastırıyor. "İşte böyle. Hoşuna gitti mi? Seni boşaltmamı ister misin?"

Piç kurusu. Ne yaptığını çok iyi biliyor.

"İyi bir sürtük ol ve bacaklarını benim için daha geniş aç. Her yerini hissetmek istiyorum."

Siktir. Sadece sikiş. Bunun beni azdırdığını biliyor. Kalçalarımı daha geniş açıyorum ve ellerimi yatağın ucuna koyarak öne doğru düşünüyorum.

"Bu çok ateşli. Üzerimde zıplarken kıcının hareket edişi. Kaygan amcığın sikimi nasıl alıyor. Devam et. Boşalana kadar durmayacaksın."

Halterleri amımın ön duvarına sürtünüyor ve gözlerim kapanıyor, klitorisimdeki parmaklarının hissinde kendimi kaybediyorum ve onun horozu beni tüm doğru yollarla dolduruyor. Kıcıma bir, iki kez şaplak atıyor ve sonunda boşalıyorum. Sert bir şekilde. O kadar sert ki neredeyse yataktan düşecektim ama Lenox elini belime doluyor ve içime girmeye başlarken beni tutuyor, ben titrerken ve inlerken beni beceriyor.

Ve tam bitirdiğimde, ama sarkmama izin vermeden önce, kendimi ondan ayırdım, döndüm ve sikinin ıslak başının etrafını sıktım, orgazmını boğdum ve boşalmasına izin vermedim.

"Tanrım, Georgia!" diye bağıyor, yatağa geri düşüyor ve ön kolunu gözlerinin üzerine atıyor, yüzü acı içinde sıkışıyor. Benimle dövüşmeye çalışmıyor ve beni itmiyor. Bunu hak ettiğini bildiği için kabul ediyor, hatta daha da kötüsünü. Nefes nefese, hırıltılı ve titriyor, ama onu durdurduğumu düşündüğümde, yataktan atlıyorum, kolundan tutuyorum ve olabildiğince sert çekiyorum.

"Dışarı. Duş almam lazım, sonra da beni kasabaya götüreceksin."

Terliyor, yüzü pancar gibi kızarmış ve siki taş gibi sert ve kızgın görünüyor. Ucu daha önce hiç görmediğim şekilde sızıntı yapıyor. Ama gülümsüyor. Her nasılsa, bana gülümsüyor. Ayağa kalkıyor, inliyor, acı çeken bir adam gibi kapıya doğru yürüyor, ama oraya varmadan önce içeri dalıyor ve bir öpücük alıyor.

Başımı sallıyorum, onu kapıdan dışarı itiyorum ve arkasından kilitliyorum. "Ve kendini boşaltmak yok."

Deliymişim gibi gülüyor, ki belki de öyleyimdir. Gülümsememi ısıırıyorum. Kendimi asla bir sadist olarak görmedim ama bu özgürleştiriciydi. Ve mahvedici. Özü.

Gülümsemem anında kayboluyor ve içimi bir ürperti kaplıyor. Yaptığı şey... benimle oynadığı bu oyun... cazip bir saatli bomba. Yıkıma ve tamamen mahvolmaya kararlı bir fırtına.

Yine de bana zaten bilmediğim bir şey söylemedi. Beni istiyordu. Bunu zaten biliyordum. İki yıldır takılıyorduk ve karşınızdaki kişiyi fiziksel olarak istemediğiniz sürece böyle bir şeyi bu kadar uzun süre devam ettiremezsiniz. Beni sevmiyordu ve kesinlikle hâlâ beni kullanıyordu.

Ama kalbimi kırmak istememişti ve beni incitmek istememişti. Güzel.

Bununla yaşayabilirim.

Ya da değil çünkü uzun vadede burada değilim.

Bu konuda çok derin düşünmeme gerek yok. Bu geçmiş için bir özür, başka bir şey değil.

Duşa girdikten sonra hızlıca yıkanıp tayt ve tek omuzlu bol bir kazak giyiyorum. Yoga stüdyosunu kontrol edecektim ama sanırım bir ders başka bir günü beklemek zorunda kalacak. Bacaklarım bu kadar titrerken, şu anda çocuk duruşunu bile yapabileceğimden şüpheliyim.

Aşağıya indiğimde Lenox çoktan gelmiş, tezgâha yaslanmış, gözlüklerini takmış -o gözlüklerle ona bayılıyorum- tabletinde bir şeyler okuyordu. Alice zıplayarak beni karşılamaya geliyor, bacağıma sokuluyor ve ben de onu okşamak ve başını sarmak için eğiliyorum.

Alice çok sevecen, çok tatlı ve şefkatli. Kişiliğinden çok farklı.

"Sen ne zaman istersen ben hazırım," diyorum ve çantamın durduğu masaya gidip her şeyi aldığımı emin olmak için çantamı karıştırıyorum.

"Dükkânda sizin için bir kutu teslim edildi."

"Harika!" Nihayet. Eski bir iş arkadaşım şehirdeki evime gitti ve buraya ilk geldiğimde yanıma almadığım bazı kişisel eşyalarımı aldı. Kısa süre önce taşındıktan sonra başka bir yerde yaşıyor olmak çok garip. Günlük eşyalarım olmadan kendimi yerinden edilmiş hissediyorum. Los Angeles'a dönmemeyi hiç planlamamıştım. Tüm bunlar çok hızlı gelişti ve bir nevi halıyı ayaklarımın altından çekip aldı. İki hafta önce topladığım ve internetten satın alıp kargolattığım eşyalarla yaşıyorum.

"Babanın vasiyeti hakkında ne biliyorsun?" Lenox çantasını toplayıp garaj kapısına doğru ilerlerken sorar.

"Çok fazla değil. Her şeyi avukatı halletti."

"Varis olarak gösterilmenize şaşırdınız mı?"

Jeep'ine tırmanıp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Alice bir ses çıkarıyor ama sonra arka koltukların yanında yere kıvrılıyor.

"Evet. Annemin olacağını düşünmüştüm. Avukatı vasiyeti yerine getiren kişiydi ve bize bunun vasiyetle birlikte olduğunu söyledi."

"Değildi," diyor basitçe, ancak bu konuda basit bir şey yok.

Koltuğuma geri yaslanıp arabanın siyah tavanına bakıyorum. "Tamam." İçimi çektim. "Sanırım söyleyeceğin şey hoşuma gitmeyecek."

"Georgie, tüm bunlarda akla yatmayan pek çok şüpheli şey var. Babanın sen doğduğunda hazırladığı bir vasiyeti vardı. Annen her şeyin tek mirasçısıydı, ama ölümü üzerine sen ikinci mirasçı oldun. Bunların hepsi oldukça standart. Ancak yaklaşık sekiz ay önce, ölümünden iki ay önce, babanız vasiyetini tamamen değiştirdi ve avukatının sistemindeki dosyasında bunun nedenine dair hiçbir not yok. Hayat sigortasından yatırımlara ve Monroe hisselerine kadar her şeyin tek finansal mirasçısı olarak sizi gösterdi ve Monroe hisselerini miras alabilmeniz için evli olmanızı şart koştu. Annen aslında milyarlarını kaybetti, sadece ev ve arabaları aldı, ki zaten yarısı onun adınaydı. Hiç üzüldü mü?"

Sanki içimdeki nefes kesilmiş gibi hissediyorum. Ellerime, parmaklarımdaki yüzüklere bakıyorum, onları evirip çeviriyorum. "Çok üzgündü. Babam yeni ölmüştü ve o da bu yüzden yıkılmıştı. İkimiz haftalarca ağlamaktan başka bir şey yapmadık. Vasiyetname ölümünden yaklaşık iki ay sonra okundu. Babamın avukatını bunu daha erken yapması için zorluyordu ama avukat aklıma gelmeyen nedenlerden dolayı onu oyaladı. Vasiyetname nihayet okunduğunda şok olmuş görünüyordu, ama ben bunun mirasçının kendisi olacağını düşündüğü için olduğunu varsaydım. Yine de bu konuda bir şey söylemedi ve oyunculuk ve ticari işlerinden elde ettiği kendi parası da oldukça fazla." Duraklıyorum, kalbim fazladan birkaç kez daha atıyor. "Neden değiştirdiğini bilmiyor musun?"

"Hayır. Ve bunu rastgele yapmak mantıklı değil."

"Belki de düğünüme çok yakın olduğu içindir? Yani, evlenmek zorunda olmamla ilgili kısmı da eklemişti."

Kırmızı Başlıklı Kız gibi ormanda ilerlerken sonunda "Belki," diye cevap veriyor. "Ama yine de şüpheli görünüyor. Baban ofis telefonundan avukatıyla çok sayıda telefon görüşmesi yapmış. Hiç e-posta alışverişi olmamış. Bir kere bile cep telefonundan aramamış. Sadece ofis telefonundan ofis telefonuna."

"Anlamıyorum."

"Bir bilgisayar korsanı sabit bir hatta erişim sağlayamaz. Bir sabit hat ancak mahkeme kararıyla dinlenebilir ve bunun için de telefon şirketine başvurmak gerekir ama artık çok az insan sabit hat sahibi olduğu için buna nadiren ihtiyaç duyuluyor. Bir siber güvenlik şirketi sahibi olan baban bunu biliyordu."

"Lenox, ne diyorsun lan sen?"

"Babanızın ölmeden iki ay önce vasiyetini tamamen değiştirdiğini söylüyorum. Kimsenin haberi olmasın diye her şeyi gizlice ve tamamen gözlerden uzakta yaptığını söylüyorum. Ama sonra gidip evli olmanız gerektiği şartını ekledi ve bu sadece Monroe'yu miras almak içindi, servetini ya da ana varlıklarını değil. Bu çok garip Georgie. Her şey."

"Öncelikle bana Georgie demeyi kes. Araba kullandığın için sana dirsek atamam ve şu anda gerçekten bir ağaca çarpmak istemiyorum. İkincisi, babamın ölümüyle bir ilgim olduğunu mu ima ediyorsun?"

Bana tedirgin bir yan bakış fırlatıyor. "Tabii ki hayır. Diyorum ki baban her şeyi sana devretti çünkü sana güveniyordu ve mirasın başkasına değil sana kalmasını istiyordu. Senin bu konuda hiçbir bilgin yoktu. Bildiğim kadarıyla kimsenin yoktu. Ama bunu neden yaptı? Asıl soru bu. Kimse bir gün uyanıp sebepsiz yere böyle bir şey yapmaya karar vermez."

Sersemlemiş bir şekilde sustum.

"Benden başka en çok fayda sağlayacak kişi Ezra'dır.

Doğru mu?"

Başını sallıyor.

"Sence babamı Ezra mı öldürttü?"

Bir süre sessiz kaldı ve sonunda ana yola çıkıp kasabaya doğru ilerledik. "Bunu düşündüm. Vasiyet değişikliğini bir şekilde bildiğini ya da buna zorlamak için bir şey yaptığını varsayarsak, bu babanı öldürmek için bir sebep. Ezra geçen yıl çok boktan finansal işler yaptı. Bahisçilerle derde girdi. Monroe hisselerinin tamamını sattı, ki bu yıl bir ton zarar bildirmeyi planlamıyorsa yüklü bir vergi ödemesi olacaktı. Babası ona 20 bin dolar verdi, o da bunu hemen bir bahisçiye ödemek için kullandı. Ezra'nın o kadar zeki olduğunu düşünmesem de, düğününüzden hemen önce babanızın uçağını havaya uçurmasının ona nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum. Düğünü erteleyeceğini anlamış olması gerekirdi. Ayrıca, zamanlama garip. Bana babanın Paris'ten erken döndüğünü çünkü düğünü iptal etmek için onu aradığını söylemiştin. Tüm anlatılanlara göre Ezra senin telefonunda değildi, bu yüzden erken dönüşü bilmesine imkan yok. Ama bu imkânsız mı? Kesinlikle değil."

"Pekâlâ. Belki de o değildi, ya da herhangi biri. Ama şimdi çoğunluk hissedarı benim ve Ezra ile evli olmak yerine seninle evliyim."

"Evet."

Aklıma gelen korkunç bir düşünce tüylerimi diken diken ediyor. "Ezra'yla evlenseydim, maddi olarak ne kadar yoksul olduğu göz önüne alındığında, param ve hisselerim için beni öldürür müydü? Ve dahası, senin hayatını tehlikeye atmış olabilir miyim?"

Omuz silkiyor. "Ben gereksizim ve sadece sen ölürsen servetini ve şirketini miras alırım. Ama evet, bir parçam benimle evlenmenin hayatını kurtarmış olabileceğini düşünmeye başladı."

Chapter Twenty

Yolculuğun geri kalanında sessizim. Sorularım var. Yeraltı dünyasının efendisi, sorularım var. Ama çoğunlukla bu konuda ne yapacağımdan emin değilim. Ya da daha çok, bunların hiçbiri hakkında ne yapabileceğimden emin değilim. En hafif tabiriyle rahatsız edici bir durum ve anneme ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. Vasiyet değişikliğinden benim kadar onun da haberi yoktu. Paranın bana kalmasına üzülmedi bile, sadece şaşırdı.

Son zamanlarda aramızdaki tüm anlaşmazlıklar Ezra'yla evlenmemi istemesiyle ilgiliydi, çünkü babam da bunu istiyordu.

Lafı açılmışken.

Seni özledim. Bunu bize yaptığına hâlâ inanamıyorum. Tek istediğim seni geri almak.

İç çekiyorum. Günde ortalama beş ila altı mesaj atıyor. Lenox telefonunu çıkarıp kontrol ediyor ve dişlerini sıkıyor, mavi gözleri soğukkanlılıkla bana bakıyor. Ezra'nın telefonuna girdiğine göre o mesajı görebildiğini varsayıyorum.

"Seni özlediğini bilmelisin. Bu konuda babasına ve arkadaşına karşı mızımız bir sürtük gibi davranıyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Sapık Frank'i mi kastediyorsun?" Başını öne eğiyor. "Francis Caulder'a böyle mi diyorsun?" "Benimle her konuştuğunda göğüslerime bakıyor."

"Bunun için onu suçlayamam, şimdi bunun için onu öldürmek istesem bile. Ezra'nın asistanıyla oynaştığını da bilmelisin."

Homurdanıyorum. "Zavallı Marni. Çok tatlıydı ama ona aşık olduğu her halinden belliydi. Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Ona geri dönmeyi planlıyorsanız diye."

"Söylemiyorum. Kendini kurban gibi göstermek için Frank'e yalan söylüyor. Beni özlemiyor. Parama konma şansını özlüyor. Ayrıca, o gemi ben onunla evlenmeden çok önce kalkmıştı. Seninle evli olmak da hayatımın en güzel zamanları değildi ama kıyaslandığında muhtemelen daha iyiydi."

Beni inceliyor. "Beni hala affetmedin mi?"

Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Hayır. Taşakların nasıl? Mavi mi?" Bunu söylerken sesim düşüyor ve üzgün bir yüz ifadesi takınıyorum.

Sırıttırıyor ve saçımı şakacı bir şekilde çekiştiriyor. "Hayır. Klitorisini ovmaktan parmaklarımın her yerinde senin amının kokusu ve tadı vardı, ayrıca bu sabah beni becerdiğin zihinsel görüntüsü de vardı. Duşta mastürbasyon yaparken hiç sorun yaşamadım."

"Buna alışmalısın. Bundan sonra bunu yapacaksın."

Sanki bu söylediğim en komik şeymiş gibi kıkırdıyor ve sonra kamyonetinden atlayıp ben kendim yapamadan inmeme yardım etmek için yanıma geliyor. Alice de peşimden aşağı atladı ve onu dükkanın arka kapısından içeri aldı.

Öfkeliyim. Şu anda beş dakika öncesine göre daha sinirli, şaşkın ve stresliyim. Erkekler berbat. "Beni umursamadan ve pişmanlık duymadan kullanmanızı bu kadar kolay ve cazip kılan şey ne?"

Lenox donup kalıyor, postaları karıştıran eli havada duruyor ve bir zarfı kavırıyor. Yavaşça yüzünü bana dönüyor, tam karşıma gelene kadar iki adım atarken gözleri sertleşiyor. "Seni kullanmak kolay değildi ve ben de bunu hiçbir zaman umursamadan ya da pişmanlık duymadan yapmadım." Bana dönmenden önce sanki düşüncelerini toparlıyor ve bunu söylemenin doğru yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi bir an uzaklara bakıyor. "Ellerimde hiçbir şey tutmadım, Georgia. Ama daha da önemlisi, onları dolduracak gerçek bir şeyi hak etmiyordum. İçim de dışım da bomboştu. Bu sabah sana seni hak etmediğimi söylemişim ve bunu başından beri biliyordum. Hayatım darmadağındı ve senin beni sevdiğini söylemen, istediğimi ya da ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir uyandırma çağrısıydı. Dışarı çıkmalı ve kendimi düzeltmeye çalışmalıydım. Yapabildiğim tek yolla tüm hatalarımı telafi etmek zorundaydım. Ama seni incitmek hayatımın en büyük pişmanlıklarından biri oldu. Suzie'nin ölmesine izin vermekle birlikte."

Boğazımdan hoşnutsuz bir ses çıkarıp duygularımdan arınıyorum. Diğer her şeyde olduğu gibi bu konuda da sindirmem gereken çok şey var. Ama bunu bilmek zorunda. Bilmek zorunda.

"Ne iş yaptığımı biliyor musun?" "Sen

bir ebesin."

"Evet, Lenox Moore, ben bir ebeyim. Bu da bebek doğurttuğum ve kadınlara üreme süreçlerinde yardım ettiğim anlamına geliyor. Masada sebepsiz yere ölen kadınlar oldu. Annelerin bebeklerini, bebeklerin de annelerini kaybettiğini gördüm. Ve benim profesyonel bakış açım göre, Suzie'nin ölümünden asla sorumlu değilsiniz."

Yutkunuyor ve sonra tekrar yutkunuyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Hamile olduğunu nereden biliyordun?"

Parmaklarım kirli sakallı çenesinde geziniyor. "Bana sen söyledin."

Gözlerini kıstı ve titrek bir nefes verdi. "Belli ki başka kimseyle konuşmadığım zamanlarda seninle konuşmuşum."

Parmaklarım saçlarını tarıyor ve beni gerçekten dinlemesi için başının arkasını kavıyorum. "Baş ağrıları hamilelikte son derece yaygındır ve basit hormonal değişikliklerden dehidrasyona, protein eksikliğinden daha korkunç bir şeye kadar değişebilir. Suzie yirmi iki yaşında, genç ve sağlıklıydı ve hiçbir sağlık kuruluşuna baş ağrılarından ya da diğer semptomlarından bahsetmedi. Zax'e bile söylememiş. Bu da idrarında ya da kanında anormallik olup olmadığını kontrol edemeyecekleri anlamına geliyor. Evet, baş ağrılarını ve diğer birkaç semptomu biliyordunuz. Ama o 22 yaşındaydı, Lenox. Bir sağlıkçı olarak benim de bunu fark edebileceğimden emin değilim."

Saç tellerini biraz salladım.

"Suzie'nin ölümü senin hatan değildi. Beni duyuyor musun?" Başını salladı.

"Güzel." Uzanıp yanağına bir öpücük konduruyorum, sonra ön kapıya yönelmek için onu bırakıyorum. Ondan ayrılmam gerekiyor. Bir süre düşüncelerimle baş başa kalmam gerekiyor ama ben kaçamadan elimi tutup bana katılıyor, beni mağazanın önünden dışarı çıkarıyor ve gerçek bir çiftmişiz gibi kaldırımında birlikte yürüyoruz. Yanımızdan geçen herkes bizi iki kez süzüyor ama kimse bir şey söylemiyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Kasaba halkının arasına karışmış gibi davranan paparazzilere fotoğraflayacak bir şeyler vermek."

"Muhteşem," diye kestirip atıyorum.

Duruyor, dönüyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan eğilip dudaklarımdan öpüyor. Sonra bana sarılıyor, sanki paha biçilemez bir şeymişim gibi beni kendine çekiyor. Onun için o kadar değerli bir şey ki bana sarılmak zorunda. Ona söylediklerim için minnettarlık mı yoksa başka bir şey mi, umurumda değil.

Benim de bu kucaklaşmaya ihtiyacım vardı. Fark ettiğimden daha fazla.

Boğazımı temizliyorum ve onu geri itiyorum. "Bu şovu zaten geçen hafta sonu maçta yaptık. Bu noktada daha ne kanıtlamamız gerekiyor?"

Hâlâ elimi tutarak benimle birlikte yürümeye başladı. "Ona geri mesaj atmayacağına göre, eski sevgiline benim olduğunu yineliyorum."

Homurdanıyorum. "Ben senin değilim Lenox, benim adıma ona mesaj atmak istiyorsan atabilirsin. Gelecek ayın başındaki yönetim kurulu toplantısına kadar onunla uğraşmak zorunda kalmayacağım."

Lenox aniden durdu, eliyle beni göğsüne çarpına kadar geriye doğru itti. Serbest eliyle yüzümü kavırıyor ve gözleri doğrudan benimkilere dikiliyor. "Sen benimsin, Georgia. Her zaman benim oldun. Sadece önce beni affetmeni sağlamalıyım, sonra bunun ne kadar derin olduğunu anlayacaksın." Bana doğru adım atıyor, başparmağı elmacık kemiğimde aşağı yukarı geziniyor, gözleri duyguyla kavruluyor. "Beni affetmeni nasıl sağlayacağımı söyle."

Meselenin onu affetmek olmadığının farkındayım. Sanırım onu affediyorum. Sanırım daha önce neredeyse affetmişim ama bu sabah ve şimdi tekrar özür dilemesi bunu benim için pekiştirdi. Daha çok bunu itiraf etmenin, özellikle de yüksek sesle itiraf etmenin bana ne yapacağından korkuyorum.

Sahiplenici tarafı yeni değil. Aslında bu onun en sevdiğim yönlerinden biriydi. Beni sahiplenmesinden zevk alıyordum. Hatta bunu uçakta, biz daha birbirimizle yatağa girmeden önce açıkça söylemişti. Ama kaygan bir zeminde oynuyorum ve yanlış bir hamle beni uçurumdan aşağı atabilir, geri dönemeyeceğim bir yere doğru düşürebilir.

Yine de bana böyle bakarken, gözlerimin içine bu kadar derinden, bu kadar dikkatle bakarken, beni bu şekilde tutarken, kendimi "Seni affedersem ne olur?" diye sorarken buluyorum. Çünkü onun gerçeğini bilmeye ihtiyacım var. Burada tek risk altında olanın ben olup olmadığımı bilmeliyim.

O cevap veremeden, adım sokaklarda haykırılıyor. "Georgia!"

Lenox inliyor, beni bırakıp bir adım geri çekilmeden önce alnı bir anlığına benimkine düşüyor.

Arkamı döndüğümde Brooklyn'i, yanında biri hamile olan ve görünüşe göre en az onun kadar heyecanlı iki kadınla birlikte aceleyle paytak paytak yürürken buluyorum.

"Hâlâ hayattasın!" diye bağılıyor, çünkü bizden yaklaşık dört vitrin ötede. "Kocam ve ben Lenox'un seni bodrumuna tıkıp tıkmadığına dair bahse girmiştik."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve Lenox'a dönüyorum. "Burada epey bir ününüz var."

Eğildi ve beni öptü. Tam burada, kaldırımda. Brooklyn'in, bu iki kadının ve diğer herkesin önünde. Başka bir şey söylemeden dönüp dükkanına doğru yürüdü.

"Evet, gitsen iyi olur Lenox. Arkadaşın on dakika içinde burada olacak." Bayanlara doğru geri döndüm. "Onun adamı mı?"

Brooklynn omuz silkiyor. "Gizlilik anlaşması imzaladığım için konuşmama izin verilmeyen gizli müşterisi. Lenox ile dört saatlik bir görüşme ayarladı. Bugün dükkân teknik olarak kapalıyken gitmesinin nedeni de bu."

Doğru ya. Lenox'un normalde pazartesi günleri kapalı olduğunu söylediğini unutmuşum. "Ama gerçek şu ki, o öpücük çok ateşliydi.

Lenox'un yetenekli olduğunu hiç bilmiyordum." Brooklynn'e bu konuda tek kelime etmiyorum ve neyse ki o devam ediyor.

"Georgia, bunlar benim iki arkadaşım. Bu Miranda," diye tanıtıyor, solundaki uzun boylu, söğüt gibi esmeri göstererek, "bu da Paige." Hamile sarışını işaret ediyor, tahmin etmem gerekirse yaklaşık dört aylık gibi görünüyor ama tamamen göbekli.

"Merhaba! İkinizle de tanıştığıma çok memnun oldum." Ellerini sıktım.

"Miranda kütüphanede çalışıyor ve Paige de yoga stüdyosunun sahibi. Haftalık kahve randevumuza gidiyorduk, ama sonra seni gördük ve kasabadaki herkes seninle tanışmak için can attığından, bize katılmak isteyebileceğini düşündüm. Tüm kasabanın aylardır Lenox'u ayarlamaya çalıştığını biliyor muydun? Isırmıyordu."

Nefesim kesilebilir. "Ona tuzak kurmaya mı çalışıyordun?"

Kiminle?" "Sıcakkanlı herhangi bir kadınla," diye açıklıyor Paige.

Vay be. Tam burada bir şeyler var. Kasabadaki işgüzarların onunla çöpçatanlık yapmaya çalıştığını düşündükçe kıkırdıyorum. Benimle fazla tartışmadan evlenmesine şaşmamalı. Bundan nefret etmiş olmalı.

"Bu muhteşem. Keşke ben de görseydim." Kadınlar bana tuhaf tuhaf bakıyor ve doğru ya, ben onunla evliyim ve aşık olmam gerekiyor. Oops. Boğazımı temizliyorum. "Yoga stüdyosunu ve kütüphaneyi kontrol edecektim," diyorum konuyu değiştirerek. "Henüz kasabayı keşfetme fırsatım olmadı." Çünkü bir haftadır saklanıyordum.

Paige, "Gel bizimle kahve iç," diye öneriyor. "Size seve seve etrafi gezdiririz-"

Miranda alaycı bir gülümsemeyle, "Lenox'la evliliğin hakkındaki tüm pislikleri bize anlattıktan sonra," diyor. "Sonunda evlendiğine hâlâ

inanamıyoruz.

Ve sana." Yüzü kızarıyor ve alnını kırıstırıyor. "Gah, söylediğim hiçbir şey doğru çıkmıyor. Özür dilerim, biraz yıldız çarpmış gibiyim. Bütün filmlerinizi izledim. Favorim *Holiday Bright*."

Gülüyorum. "Bunu çektiğimde on altı yaşındaydım."

"Biliyorum!" diye haykırıyor. "Ama filmde çok iyiydin ve ben de senin en iyi arkadaşın olmak istedim. Herkesin Taylor Swift'in en iyi arkadaşı olmak istemesi gibi."

"Evet, bunu anlayabiliyorum," diye itiraf ediyorum. "Ben de onunla en iyi arkadaş olmak isterdim."

Ya da en azından çıktığı erkeklerden bazılarına yarım yamalak davranır." "Değil mi?" Paige homurdanıyor. "Bu konuda sana katılıyorum."

"Gerçi artık Lenox'la evlisin. O ünlü biri. Ateşli bir ünlü. Biraz korkutucu ve göz korkutucu ama yine de ateşli." Miranda kendini küçümser bir şekilde iç geçiriyor. "Gerçekten konuşmayı bırakmalıyım."

"Sen tamamen iyisin. Söz veriyorum. Ama kahveden bahsettiniz ve eğer etrafta paparazziler varsa kaldırımdan inmek istiyorum."

Yürümeye başladığımızda Brooklynn bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Paparazzi falan yok. Hepsini korkutup kaçırdık. Yani, geçen hafta etrafta dolaşan birkaç tane vardı, ama bu şehirde boş boş dolaşmayız, özellikle de Lenox söz konusu olduğunda."

Ayağım takıldı. "Gerçekten mi? Şehirde paparazzi yok mu? Lenox bunu biliyor mu?"

Sorum karşısında kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Tabii ki biliyor. Sonuncusu Cumartesi günü şehir dışına çıkarıldı."

Dudaklarımdaki sırtışı sildim. Lenox'u öldürebilirdim ama yine de... ugh. Bu adam geri dönmek için kıvranan bir sansar.

"Burun halkası nasıl?" Brooklynn soruyor. "İyi. Söyleyebildiğim kadarıyla iyi iyileşiyor."

"Öyle görünüyor," diye iddia ediyor beni incelerken. "Kocama el sallama."
"Ha?"

Nalbur dükkanını işaret ediyor. "Bu benim kocam, Max. Hırdavat dükkanının sahibi."

Dükkânın içinde bir müşteriyle konuşan uzun boylu adama el sallıyorum ama o beni fark etmemiş gibi görünüyor. Rüzgârın soğuk ısırtığı üzerimize çarpıyor ve hepimiz paltolarımızın içine biraz sokuluyoruz, botlarımız kaldırıma saçılmış dökülmüş yapraklar üzerinde çıtırdıyor.

"Soğuğa alışmam gerektiğini anlıyorum."

Paige özür dileyen bir yüz ifadesiyle, "Bu hafta sonu kar yağacak," diyor.

"Ugh," diye inliyorum. "Bana bunu söyleme. Kar yağmasına hazır değilim. Daha Kasım'ın ikinci haftasındayız."

"Bunu size söyleyen kişi olduğum için üzgünüm ama buraya çoktan kar yağdı. Geçen ay küçük bir fırtına yaşadık. Buna alışmalısın." Miranda yüzümdeki dehşet ifadesine gülüyor.

Boston'da yaşamayalı uzun zaman oldu. Tam olarak dört yıl, yüksek lisansımı bitirip ailemin yanına Los Angeles'a taşındığımdan beri.

"Sen ebesin, değil mi? Yani, seni siber olarak takip etmediğimizden değil, çünkü belli ki takip etmişiz."

Paige'e gülüyorum. "Evet, ben bir ebeyim. Sen de 16 haftalık falan mısın?"

"On yedi. İyi bir karar. Brooklynn ve ben yerel olarak çalışıp çalışmayacağınızı merak ediyorduk. En yakın kadın doğum ofisi, yaklaşık kırk dakika uzaklıktaki hastanede. Berbat bir durum. Bu kasabada eksik olan tek şey bu. İyi bir kadın sağlığı kuruluşu."

Ana Cadde'nin diğer ucuna doğru yürümeye devam ederken Brooklynn "Evet," diye devam ediyor. "Ve burası genç bir kasaba olduğu için, biz hamile kadınlardan birkaç tane var. Sana ihtiyacımız var. Lütfen bana ebemiz olabileceğini söyle." Ellerini yalvarırcasına havaya kaldırıyor ve bu fikir kafamda dönüp dururken bir an için nutkum tutuluyor.

Pratik yapmayı çok özledim. Geçtiğimiz hafta Maine'de ruhsat almak için gerekli tüm başvuruları ve formları doldurdum. İnanılmaz derecede kolay ve Maine'de doktor gözetimi olmadan tek başıma çalışabiliyorum. Bunu yapmış olmama rağmen henüz başvuruda bulunmadım, hatta iş bile aramadım çünkü ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Eğer paparazziler çoktan gittiyse, daha fazla kalmam gerekemeyebilir.

Ama kendi muayenehanemi hiç düşünmedim. Bu...

Mümkün değil. Mümkün değil. Özel muayenehane açmam kalacağım anlamına geliyor. Lenox ve ben bunun için bir zaman dilimi bile konuşmadık. Buradayım çünkü Ezra ve Alfie, Lenox'la olan evliliğime itiraz etmeyi düşünüyorlar ve bu işi herkese gerçekmiş gibi göstermemiz gerekiyor. Maine'i hiç uzun vadeli düşünmemiştim.

Ama şimdi...

Boğazımı temizliyorum. "Önce burada lisansımı almam gerekiyor ve ondan sonra ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok." Gerçek bu. Onlara buradaki zamanımın sınırlı olduğunu söyleyemem çünkü kimse Lenox'la evliliğimin sahte olduğunu bilmiyor.

Kapısının üzerinde küçük şirin bir zil olan kafeye giriyoruz ve hep birlikte kavurucu sığağa, taze demlenmiş kahve ve unlu mamullerin kokusuna dayanamayıp inliyoruz. Dükkan, bu kasabadaki diğer her şey gibi şirin görünüyor. Rahat görünümlü sandalyeler ve arkada gazlı bir şöminenin bulunduğu karışık oturma alanları. Duvarlar daha çok Lenox'un dükkânındaki çıplak tuğlalardan oluşuyor ve tezgâhın arkasındaki duvara yapıştırılmış dev bir kara tahta çeşitli içecek ve sandviçlerle övünüyor.

Midem buna göre gurulduyor.

Kafedeki insanlar kesinlikle bakıyor ve benim hakkımda pervasızca fısıldaşıyorlar.

"Lenox'la evli olduğun için," diye açıklıyor Paige. "Hepsi bu. Bu kasaba için çok şey yaptı ve buradaki herkes onu seviyor ve koruyor ama o bizim için hala tam bir gizem. Gotham halkı için Bruce Wayne gibi."

Belli ki ondan da Batman esintileri almışlar. Başımı sallıyorum. "Kasaba için çok şey yaptı derken ne demek istediğinizi anlamıyorum." Bu kaçırdığım tekrarlayan bir tema gibi görünüyor.

Bana kuşkulu bir bakış attı ama cevap veremedi kahverengi saçlı, mavi gözlü bir kadın tezgâhın arkasından koşarak bizi karşılamaya geldi. Kadınların her birine teker teker sarılıyor ve sonra elimi tutup sıkmaya başlıyor.

"Merhaba! Ben Heather. Burası benim evim. Burada olmana çok sevindim."

"Merhaba, Heather. Burada olduğum için çok mutluyum." Onun aşırı coşkusu karşısında kahkahalarımı tutuyorum.

"Heather, tereyağlı rulonu yavaşlat. Kolunu koparacaksın," diye azarlıyor Miranda.

"Doğru. Özür dilerim." Heather geri çekildi. "Seninle tanışacağım için çok heyecanlıyım. Kasabadaki herkes senin hakkında konuşuyor. İyi anlamda tabii ki. Sana ne verebilirim? Ev konusunda. Lenox'un karısı ne isterse alabilir."

Bu kasabanın Lenox'u bu kadar sevmesinin sebebi ne?

"Bir cappuccino ve yaban mersinli kek alayım lütfen."

"Geliyor. Ne içtiklerini zaten biliyorum." Diğer kadınlara el sallıyor.

"Git onlarla otur, hemen çıkar."

"Teşekkür ederim.

Ödeyemeyeceğime emin misin?"

"Paranız burada geçmez."

Tartışamayacak kadar şaşkın bir halde gözlerimi kırıştıyorum ve aptalca diğer kadınları şömineye yakın bir köşedeki oturma alanına kadar takip ediyorum. Brooklynn masadan rezerve etiketini alıyor ve kanepelerden birine oturuyor.

"Dediğim gibi, bu bizim haftalık etkinliğimiz ve Heather da fırsat buldukça bize katılıyor."

Yerime oturuyorum ama diğer müşteriler duymadan alçak sesle konuşabilmek için yüzümü onlara çeviriyorum. "Biri bana Lenox'un bu kasabanın Bruce Wayne tanrısı olduğunu açıklayabilir mi?"

Kadınların hepsi bakışlarını değiş tokuş ediyor ve bana meraklı ifadeler vererek komplocu bir şekilde eğiliyorlar. "Bilmiyor musun?"

"Lenox ve ben yeniden bağlantı kurana kadar bir süre konuşmadık." Şaşkın bakışlarla karşılaşıyorum ve açıklama yapmam gerektiğini hissediyorum ama bunu nasıl açıklayabilirim ki? "Biz... ben üniversitedeyken birkaç yıl birlikte olduk ve sonra ayrıldığımızda, bu pek de iyi şartlar altında olmadı. Bu yüzden onunla bir süre konuşmadım ve o kesinlikle övünen ya da böbürlenen biri değildir."

Kadınlar tekrar bakışıyor ve Heather yiyecek ve içeceklerle dolu büyük bir tepsi taşıyor. Tepsiyi yere bırakıyor ve yanımdaki koltuğa oturuyor. "Ne kaçırdım? Herkes Georgia'ya yerde sürünen bir ıstakozmuş gibi bakıyor."

Ben de şu anda öyle hissediyorum. Yüzümden daha büyük olan cappuccino'mu elime alıp bir yudum alıyorum, ardından köpük bıyığım olmadığından emin olmak için üst dudağımı yalıyorum.

Paige ona, "Bu kasabadaki herkesin neden Lenox'a bu kadar aşık olduğunu soruyor," diye bilgi veriyor.

Heather gülüyor. "Brooklynn onu en iyi tanıyan kişi, ya da onunla en çok konuşan kişi mi demeliydim, ama hepimizin takıntılı olduğu bir grupta rock yıldızı olmasına ve seksi, uzun boylu, sessiz tip şeyinde ustalaşırken görüldüğü gibi görünmesine rağmen-"

Miranda, "Aklından geçirdiğinin onun kocası olduğunun farkında mısınız?" diye takılıyor.

Heather onu sallıyor. "Her neyse. Kadının sorusuna cevap veriyorum." Bana geri döndü. "Her neyse, bu kasabayı altı yıl önce satın aldı, her şeyi yeniledi ve işletmeleri esasen maliyetine kir alıyor, ki bu açıkça piyasa değerinden çok daha az. Kendisi için çok az ya da hiç kâr etmiyor."

Istakozu unut, Japon balığı taklidi yapıyorum. "Pardon, ne dedin?"

Hepsi hafifçe gülüyor. Miranda, "Kendisine ait olmayan tek bina kütüphane ve belediye binası gibi kamuya ve belediyeye ait olanlar, ancak büyük çaplı revizyonlar ve yenilemeler için büyük miktarlarda para bağışladı," diye açıklıyor. "Hepsi sahte bir şirket ya da onun gibi bir şey üzerinden yürütülüyor ama herkes Lenox olduğunu biliyor. Tıpkı ormandaki evi gibi. Aslında kimse nerede olduğunu ya da oraya nasıl gidileceğini bilmiyor ama biz onun orada yaşadığını biliyoruz."

"Um." Kahvemden bir yudum daha alıyorum, kafeine her geçen saniye daha fazla ihtiyaç duyuyorum. "Neden... neden bütün bunları yapsın ki?"

Hep birlikte omuz silkiyorlar. "Hiçbir fikrim yok," diyor Brooklynn. "Gerçekten, ona yüzlerce kez sordum ama bana hiç cevap vermedi. Nalbur dükkanına bu şekilde sahip olabiliyoruz."

Paige kahvaltılık sandviçini alıp büyük bir ısırık alırken, "Benim için de öyle," diyor ve konuşurken çiğniyor. "Yüksek kira ödüyor olsaydım asla yoga stüdyosuna sahip olamazdım."

Heather başını sallayarak onaylıyor ve ben şu anda neler olduğunu anlayamıyorum. Altı yıl önce, Lenox Boston'dan ayrıldığında. Beni terk ettiği zaman. Ama bunu kim yapar? Kim bir kasabayı satın alır, anlatılmamış bir servet harcar, sahibi olmadığı işletmeler de dahil olmak üzere her şeyi yenilemek için para öder ve yalnızca masraflarını karşılayacak kadar kira alır?

Brooklynn bana "Bu kasaba için harikalar yarattı," diyor. "Ben buradan yarım saat uzaklıkta büyüdüm ve bu kasaba pek de kasaba sayılmazdı. Her zaman oldukça köhneydi, ama o her şeyi yeniledi ve bunu yaparken aileleri ve işyerlerini getirdi ve bu da okul sistemlerine yardımcı oldu. Bu bir kartopu etkisiydi."

Tamamen afalladım. Yumuşak deri mindere yaslanıp kafeye doğru bakıyorum.

Bugün bana ne dedi? *Hayatım darmadağındı ve senin beni sevmen istediğimi ya da ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir uyandırma çağrısıydı. Dışarı çıkmalı ve düzeltmeye çalışmalıydım. Yapabildiğim tek yolla tüm hatalarımı telafi etmek zorundaydım. Ama seni incitmek hayatımın en büyük pişmanlıklarından biri oldu. Suzie'nin ölmesine izin vermekle birlikte.*

Oh, Lenox. Burada yaptığın onca iyiliğe bak. Görüyor musun? Kesinlikle hiç övgü almıyorsun.

Çünkü hiç hak etmediğini düşünüyor.

Bu bende onu bulup ölesiye öpme isteği uyandırıyor ama aynı zamanda onu bulup sarılma isteği de uyandırıyor. Lenox'un şeytanları derinlerde.

Onun

onlarla birlikte suçluluk duyuyordu. Tüm bunları işlediğine inandığı günahlar için garip bir kefaretin parçası olarak mı yaptı? Ve şimdi ben de bunun bir parçası mıyım?

Chapter Twenty-One

Dövme yapmak, piyano çalmak gibi, yalnız ve huzurlu bir sanat dalı. Muhtemelen bu yüzden ona çekildim. Zoraki bir konuşma yok. Sadece, biri derisine dövme yaparken nadiren konuşmak isteyen müşteri ve makineniz ve yaratıcılığınızla siz varsınız. Bugün bir mafya babasının sırtındaki ejderhayı gölgelendirmek için dört saat harcadım.

Son iki aydır her ay Chicago'dan geliyor ve sanırım bir ziyaret daha planladıktan sonra nihayet işi bitecek. Bu özellikle uzun bir seanstı - normalde bu kadar uzun süre dövme yapmam.

Dört saatlik mutlak bir huzurdu bu, ancak şimdi düşüncelerimden bir kez daha hiç uzaklaşmayan kızıl saçlı tarafından kesintiye uğradı. Bir siren gibi bana doğru yürüyor, yüz ifadesindeki amaç ve adımlarındaki kararlılıkla. "Lucy, yapman gereken bazı açıklamalar var," diyor, korkunç bir

Ricky Ricardo izlenimi.

Kollarımı kavuşturup az önce temizlediğim bank koltuğuna yaslanıyorum, bana doğru yürümeye devam etmesini ve hiç durmamasını istiyorum. Bu sabahın aramızda nasıl geçtiğini düşününce, bana gelmiş olması, burada olması, bana bu şekilde bakıyor olması -bir parça yaramazlık ve bir parça huşu ve hayranlıkla- ondan alacağımı düşündüğümünden çok daha fazlası. Eninde sonunda, eğer şanslıysam, kuzenleriyle bir hesaplaşma yaşayacağım ama o zaman henüz gelmedi.

Ona ne yaptığımı sormadım. Benimle ilgili tüm yerel dedikoduları bildiğini tahmin edebiliyorum. Küçük kasabalarda dedikodu çok, mahremiyet azdır ama yine de çoğunlukla bana mahremiyetimi sağlamayı başarırlar.

Yaklaşık bir adım önümde duruyor ve birkaç dakika boyunca sessizce bana bakıyor, beni inceliyor, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi yüzümü araştırıyor. Sonra, hiç ses çıkarmadan dizlerinin üzerine çöküyor ve sanki ciğerlerimdeki tüm havayı yumruklamış gibi oluyor.

"Ne yapıyorsun?" İdare ediyorum, ki bu aptalca görünüyor, çünkü özellikle kemerim, düğmem ve fermuarım üzerinde çalışmaya başladığında, ama bu sabah bana elimle çok fazla zaman geçireceğimi söyledi ve bu onunla büyük bir çelişki. Şikayet ettiğimden değil. Yakınından bile geçmiyorum.

"Kocama hak ettiği zevki vermek."

Kalbim bir kırıcı gibi kaburgalarımın çarpıyor. Sikeyim. Anasını sikeyim. Bana böyle seslenmesi beni öldürüyor. Beni hiç olmadığım kadar sertleştirdiğinden eminim.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, yüzünü daha iyi görebilmek için güzel kırmızı telleri yüzünden geriye doğru fırçalıyorum. Başparmağım alt dudağının üzerinde yavaşça geziniyor ve ağzı açılıyor, göz bebekleri lezzetli, şehvetli bir karanlığa dönüşüyor. Eskiden bunu yapmaktan ne kadar hoşlandığını unutmadım. Bir keresinde beni ne kadar kolay çözebileceğini bilmeyi sevdiğini söylemişti.

Keşke bana tek yaptığının bu olduğunu bilseydi.

Pantolonumu, boxer külotumla birlikte aşağıya kaydırıp ayak bileklerimin etrafında sıkışana kadar çalışmaya devam ediyor. Sikim serbest kalıyor ve hemen beni eline alıyor, okşuyor, başparmağını halterlerin üzerinde ve ucumdaki çemberin etrafında gezdiriyor. Başım geriye düşüyor ve gözlerim bir anlığına kapanıyor, o kadar tatlı bir zevk ki düşünemiyorum bile.

"Bunu daha önce hiç piercing ile yapmamıştım."

Çenemi indiriyorum ve yüzünü okşamaya devam ederek saç tellerini geriye doğru fırçalıyorum. "Yapmış olsaydın hayal kırıklığına uğradım."

Sırıttıyor ama gözlerinde bir tereddüt ve belirsizlik var. Belki biraz da korku, çünkü piercingler kendi başlarına tehditkâr.

"O ağzınla yaptığın her şey mükemmel." "Sana siktirip gitmeni ve senden nefret ettiğimi söylediğimde bile mi?" Dudaklarım yukarı kıvrılıyor. "Belki o zaman değil."

Dili yılan gibi dışarı çıkıyor, tepesini yalıyor ve oradaki piercing'e dokunuyor ve dudaklarım hırıltılı nefeslerime uyum sağlamak için ayrılıyor. Onu böyle görmek

Bu benim için -gözlerindeki arzu ve burada sikişiyor olması- çok daha fazlası. O çok daha fazlası.

Derin bir nefes alarak ağzını sonuna kadar açıyor ve aşağıya dalıyor, sikimi alabildiği kadar içine alıyor, bir yandan da dilini sikimin ve halterimin alt tarafı boyunca sürüklemek için kullanıyor. Aklımı başımdan alan coşku içimi sarsarken saçlarını çekiştiriyorum.

"Kahretsin, Georgia, bu çok iyi. Şuna bak, tatlı dudakların sikimin etrafına sarılmış. Şu anda inanılmaz seksi görünüyorsun bebeğim."

İnliyor, ağzını daha geniş açıyor ve tikanana kadar beni daha derinden emmek için başını eğiyor. Yavaş bir sürüklemeye her şeyi tekrar yapıyor, piercinglerime ekstra dikkat ediyor, onlarla oynuyor, dudaklarını ve dilini kullanıyor ve hatta bana doğru miktarda acı veren bir miktar diş kullanıyor. Dili sikimin başının etrafında dönüyor ve bir sonraki nefesinde tekrar aşağı dalıyor, sadece yutmak için bir kez daha öğürüyor. Boğazının aletimin başının üzerinde, oradaki halkanın üzerinde yuvarlanma şekli başka hiçbir şeye benzemiyor.

Zevk içimde fırlıyor, taşaklarımı sıkıyor ve karın kaslarımı sıkıştırıyor. Ağzını sikmeye başlama dürtüsü beni zorluyor ve sikimin tabanını kavramayan elim kalçamın arkasına doğru kayarak beni ağzının derinliklerine doğru ittiğinde, kendimi inkar etmiyorum. Onun emişiyle ritim tutarak pompalamaya başlıyorum, tanrıçamın üzerimde bir şampiyon gibi sallanmasını dikkatle izliyorum. Gözleri sulanıyor, rimelinin bir kısmı yanaklarından aşağı akıyor ve Tanrım, sadece bu görüntüden bile boşalabilirim.

Ona verdiğim acıdan değil, zevkten ağlıyorum.

Çünkü bunu sevdiğini biliyorum. Bunu yanaklarının kızarmasından ve gözlerinin vahşi karanlığından anlayabiliyorum. Uyluklarının yere yayılışından ve sanki ihtiyaç duyduğu yerde temas arıyormuş gibi hafifçe dalgalanmasından.

Ve çok iyi davrandığı için, burada olduğu için, onu ödüllendirmeliyim. Onu.

"İşte bu kadar. Sikime ne kadar aç olduğunu göster bana." İnledim. Bu çok Güzel. "Bütün döllerimi yuttuktan sonra sana ne yapacağımı bilmek ister misin?"

Şiddetle başını sallıyor, mırıldanıyor ve doğrudan taşaklarıma yeni bir titreşim dalgası gönderiyor. *Fuuuuck*, bu kadın ve ağzı.

"Seni ayağa kaldıracam ve sonra bankın üzerine iteceğim. Bacaklarını benim için açacaksın ve ben de taytını sıyrıp arkadan amını yalayacağım. Ne kadar ıslak olduğunu hissetmeliyim. Ne kadar ıslak olduğunu

Ne kadar tahrik olduğunu koklamalıyım. Ve sonra benim için boşalırken tadına bakmalıyım."

Gözlerini deviriyor ve inliyor, bu sefer daha yüksek sesle, sanki dokunulmaya bile ihtiyaç duymadan çoktan yaklaşmış gibi. Ve bu ses, gözlerindeki şehvet sarhoşu sırılsıklam, beni emme ve yutma şekliyle ve sadece ona ihtiyacım olduğu için, yüksek sesle, karışık bir hırıltıyla boşalmamı sağlıyor. Sikim ağzına pompalanmaya devam ediyor, onu tüm beni almaya ve yutmaya zorluyor. Gözlerinden nehirler gibi yaşlar akıyor ama sikimin her darbesiyle boğazı yuvarlanırken bakışlarımı tutuyor. Yemin ederim, onu görünce dizlerimin bağı çözülecek gibi oluyor.

Son yudumdan hemen sonra onu ensesinden kavrayıp ayağa kaldırıyorum. Dudaklarım kısa ama inanılmaz derecede derin bir öpücük için onunkilerle birleşiyor ve sonra onu döndürüp kırmızı deri bankın üzerine eğiyorum. Onu bir süre bu şekilde tutuyorum, yanaklarındaki gül kızarıklığını, dudaklarının şişmiş, arı sokmuş görünümünü ve gözlerinin ateş yeşili rengini inceliyorum.

O sarhoş edici. Bir vahiy. Üzerimdeki etkisi saf bir büyücülük.

Onu istediğim için çıldırmış durumdayım. Saplantı ya da delilik noktasını geçtim. O benim amacım. Benim görevim. Beni daha güçlü, daha iyi bir adam yapıyor ve tüm bunları sadece zaten olduğu gibi mükemmel ve sevimli olarak yapıyor.

Elleri başının iki yanına kalkıyor, sanki bana teslim oluyormuş gibi, ama bunun asla böyle olmayacağını biliyorum. Onunla olmaz. Memnun bir nefesle ürperiyorum ve bir sonraki nefesimde, ona söylediğim gibi tayırtıyı yırıyorum. Boğazının arkasından bir ses çıkarıyor. Arkasına çömelip önümdeki güzel, ıslak, pembe manzarayı gördüğümde daha da yükselen bir ses. Başparmağımı hareket ettiriyorum, yumuşak kıvrımlarında aşağı yukarı kayıyorum, beni beklerken nasıl titrediğini seviyorum. Serin üflüyorum

ve onu dudağını ısırırken yakaladım.

Önce bir yanağına, sonra diğer yanağına vurarak onu uyarıyorum, ardından gelen kırmızı el izinin hızlı parıltısı hoşuma gidiyor. "Boğmak yok. Seni duymak istiyorum Georgia. Çıkardığın her lanet sesi ben duymak istiyorum."

Hareket etmeye, bankı itmeye başladı ve ben de yüksek bir sesle kemerimi pantolonumun halkalarından çıkarıp elime aldım ve kışına vurdum. Feryat ediyor ve ben de pürüzsüz deriyi şimdi damlayan amında gezdirmeden önce bunu tekrar yapıyorum.

"Sen benimsin, istediğimi yaparım. Buna sana istediğim gibi şaplak atmak da dahil."

"Tanrım," diye inliyor etindeki kırmızı çizgileri yalarken, onları ısırıp dişlerimi sürüklerken.

"Sırada buna şaplak atmamı ister misin?" Deriyi ileri geri hareket ettirerek soruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ama gözlerindeki ateşi görebiliyorum, o kadar hızlı nefes alıyor ki neredeyse hiperventilasyon geçiriyor. "Söyle bana," diye emrediyorum, kemerle kışına tekrar şaplak atıyorum.

"Evet," diye haykırıyor ve içimden karanlık bir heyecan geçiyor. O da tıpkı benim gibi sert ve kirli, biraz da yaramaz bir tabudan hoşlanıyor.

Klitorisini yalayarak onu ödüllendiriyorum ve sonra geri çekilip deriyi içine itmeden önce kemerle amına arka arkaya üç hızlı vuruş yapıyorum. Masayı yırtıyor, inlerken sırtı kamburlaşıyor. İkimizin de içindeki canavarı beslemek istiyorum. İkimizi de en sarhoş edici şekilde uçurumun kenarına getirmek.

"Kemerimi ıslatıyorsun, bebeğim." İçine sokup çıkarıyorum, onunla sikişiyorum ve sonra ayağa kalkıyorum, sert sikimi kışına bastırıyorum ve sırlıslıkla deriyi dudaklarında gezdiriyorum. "Yala onu."

Aşağılayıcı emir karşısında gözleri parlıyor ama yine de yapıyor. Dili dışarı çıkıyor ve deriyi yalıyor, ardından dudaklarını yalıyor. Ağrıyan sikimi kışına sürtüyorum, o kadar tahrik oluyorum ki dayanamıyorum. Benim pis kadını o kadar mükemmel ki.

Kemerini geri çekerek ona vurmaya başladım. Kış ve amı arasında gidip geliyordum. Klitoris zonklıyor, kanla doluyor ve daha da hassaslaşıyor. Elim saçlarında gezinirken ona ne kadar güzel olduğunu, ne kadar mükemmel olduğunu, onu düşünmeden ve onu istemeden duramadığımı söylüyorum.

Çılğınlar gibi inliyor, sıraya sürtünüyor, çaresizce onu becermeye çalışıyor, boşalmak için yanıp tutuşuyor. Ona son bir kez şaplak atıyorum, ellerini tutup arkasından çekiyorum, sonra kemerini bileklerine ve ön kollarına dolayarak onu zapt ediyorum.

Nefes nefese inliyor ve kaçamayacağından ve bağlamanın kan dolaşımını kesmediğinden emin olduktan sonra tekrar çömeliyorum, kış yanaklarını ayırıyorum ve dilimi doğrudan içine sokuyorum.

"Ah, Lenox!" Leğen kemiği öne doğru savruluyor ama elim onu yakalamak için orada, parmaklarım onun tümseğine bastırıyor ve avucumun kışını bastırmak için kullanıyor

şışmış klitorisine.

"Şimdi ben senin amını yerken elime sürtün. Kendini bana bırak."

Hiç tereddüt etmiyor. Kızım kalçalarını yuvarlamaya başladı, elimi klitorisini ovma için kullanırken dilim amını sikiyor, burnum neredeyse sıkı kış deliğine bastırılıyor. Onun kışını daha önce hem oyuncaklarla hem de sikimle almıştım ve bunu tekrar yapmak için can atıyorum, ama şimdi değil. Aramızdaki şey bu kadar tehlikeli iken olmaz. Hâlâ benden nefret etmeye çalışıyor olabilirken olmaz.

Gittikçe yaklaşırken bacakları titriyor ve sallanıyor. Ellerim sıırsıklam, yüzüm de öyle ve Tanrım, tadı o kadar güzel ki. Dilim kışına geri dönerken iki parmağımı doğrudan içine sokuyorum ve onu orada yalamaya ve becermeye başlıyorum. Çığlık atıyor, sarsılıyor, vücudu daha hızlı hareket ediyor, ağzıma karşı daha sert, parmaklarıma doğru pompalıyor ve avucuma karşı akılsızca sürtünüyor.

"İhtiyacım var," diye inliyor, masanın üzerinde çırpınıyor, elleri arkadan bağlı olduğu için vücudunun üst kısmı çaresiz. "Şimdi ihtiyacım var. Çok ihtiyacım var."

"Siktir, bebeğim, ben de. Benim için gel, sonra seni dolduracağım."

Ve boşalıyor. O kadar sert boşalıyor ki, o kadar ıslak ki, vücudunu parçalıyor, çığlık atmasına neden oluyor ve sikim sarsılıp bana doğru sızarken ben de homurdanıyorum. Amcığı parmaklarımı sıkmayı bıraktığı anda bileklerini çözüp derisine masaj yaparak kan dolaşımını yeniden başlatıyorum. Sonra kazağını ve sütyenini çıkarıyorum çünkü onu görmem ve tenine dokunmam gerekiyor. Elleri hemen önüne doğru fırlıyor, sikimin başının girişine süründüğünü hissettiğinde bankın ucunu kavırıyor.

Kendimi okşuyorum, başım onun sıkı, sıcak merkezinin hemen içinde ve üçüncü vuruşta içine kayıyorum, ikimiz de birlikte inliyoruz. Kalçalarını sabit tutuyorum ve onu yavaş, eşit bir hızda sikmeye başlıyorum. Onu arzıyla çılgına çevirecek, sabırla geliştirecek ve havai fişeklerle bitirecek bir şey.

Ama çok iyi hissediyor. Ve bu açı, hareket etme şekli... "Georgia..."

Alnım sırtının ortasına çarpıyor, ellerim

Sanki beni dik tutması için ona ihtiyacım varmış gibi kalçalarını kavırıyorum. "Çok iyi hissediyorsun." Hem de çok iyi.

Sol elim uzanıp onunkini kavırıyor, parmaklarımız kenetleniyor ve gözlerim birbirine bağlı yüzüklerimize takılıyor. Ayaklarımla topları üzerinde yuvarlanarak yukarı itiyorum

Her hareketimde amının her santimini hissetmek için çaresizce itişlerimle.

O kadife. O bir cennet. Ve onun içine her girdiğimde, bir öncekinden daha iyi oluyor çünkü her seferinde onunla olmak için yeni bir şansmış gibi hissediyorum. Daha önce sahip olmadığım ya da olmamam gereken yeni bir fırsat.

"Sen her şeysin," diye mırıldanıyorum saygıyla, ama kelimelerim bölük pörçük ve tutarsız. Daha hızlı ve daha hızlı pompalıyorum, amının sıkı duvarlarının beni içeride tuttuğunu hissediyorum. Vücudu benimkine karşı geri sallanıyor, itiş için beni karşılıyor.

Titriyorum, omurgasını yalıyorum, tenindeki tuzu ve teri tadıyorum, ona sürtünürken vücudunun titrediğini hissediyorum. Ama bu yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum. Daha derin istiyorum. Bu yüzden inlemesine ve itirazına aldırmadan dışarı kayıyorum ve onu sırt üstü çeviriyorum, böylece vücudunun uzunluğu masanın uzunluğunu kaplıyor. Masanın ucunu kavriyorum ve tekrar içine giriyorum. Vücut ağırlığımı onun üzerine bastırıp bedenine hükmederken yeşil gözleri bana yapışıyor.

Ağzım avantaj sağlıyor, yalıyor, emiyor ve boynunu ısıyor, nabzını hızlandırıyor, ben de ona sürtünüyorum, mükemmel sürtünme noktasını bulana kadar kalçalarımı ovuşturuyorum. Nefes nefese kalıyor, bana tutunabilmek için elleri omuzlarıma gidiyor. Başımı kaldırıyorum, vücudu titrerken ve altımda sallanırken yüzünü görmek için endişeleniyorum.

"Daha sert," diye yalvarıyor ve ben de itaat etmekten mutluluk duyuyorum. Yavaşça itip çekmem artık unutulmuştu, dizlerimin üzerine kalktım, öne doğru eğildim, böylece göğüs göğüse geldik ve ona vurmaya başladım. Başı yana doğru dönüyor, göz kapakları titriyor ve dudakları aralanıyor.

Yüzünü izliyorum, pistona girip çıkarken ondan büyüleniyorum. "Böyle mi?"

"Mmmm..." diye mırıldanıyor. "Çok yaklaştım. Sakın durma."

Sanki hiç yapmayacakmışım gibi. Amcığının beni kavrama şekli, çok sıcak, ıslak ve mükemmel. Her kalkışta kendini bana sürmesi. Ama ben görüyorum. Orgazmın onu vurmaya başladığı anı, vücudunun nasıl çırpındığını ve zevk bir uyuşturucu gibi içinden geçerken ağzının boğuk bir çığlıkla nasıl açıldığını. Tırnakları omuzlarıma batıyor, neredeyse daha derine pompalamam için yalvarıyor.

Ama "İçime boşaldığını hissetmek istiyorum" dediğinde ve amcığı kasılmaya başlayıp sikimi neredeyse acı verecek kadar sıktağında, artık kendimi tutamıyorum. Taşaklarım yukarı kalkıyor ve orgazmım içime doğru ilerliyor,

nefesimi kesiyor ve görüşümü engelliyordu. Ona iki sarsıntılı pompa daha yapıyorum ve sonra tıpkı bana istediğini söylediği gibi kendimi onun içine döküyorum.

Vücudum onunkine doğru sarkıyor, ama masa dar ve açılı, ve lanet kotum hala ayak bileklerimde, ve hala orgazm sonrası bir pus içinde olduğum için, masadan düşmeye başlıyorum, ancak sert odun yemeden hemen önce kendimi yakalıyorum.

"Kahretsin," diye bağırarak yere yığılıyorum, sırtüstü yatıyorum, ön kolum gözlerimin üzerinde, aptalca gülümsüyorum, hafifçe gülüyorum, özellikle de Georgia'nın kıkırdamasını duyduğumda. Kolumu kaldırıyorum ve bir gözümü açtığımda onu kenarda eğilmiş, bana bakarken buluyorum.

"Bir dahaki sefere inişiniz üzerinde çalışmamız gerekebilir. Buna en iyi ihtimalle 6.0 veririm."

Daha sert gülüyorum, göğsüm yıllardır olmadığı kadar hafifliyor.

"Seks on olduğu sürece, attan inerken gururumu bir kenara bırakacağım."

"Bir onluk mu?" Gözlerini devirerek alay ediyor. "Kesinlikle değil. Bu daha çok dört gibiydi."

Bir anda uzanıp kolunu yakaladım, sertçe çekerek onu masadan düşmeye zorladım. Bir çılgılık atarak üzerime yuvarlanıyor ama ikimizi de incitmeden onu yakalıyorum ve kendime doğru bastırıyorum, hırpalanmış kışını ve bileklerini ovuyor, alnını, yanaklarını ve burnunu öpüyorum. Her geçen saniye ona daha çok aşık olurken, onu sonsuza kadar nasıl tutabileceğimi bulmaya çalışıyorum çünkü bu sefer ondan vazgeçebileceğimi sanmıyorum.

Chapter Twenty-Two

"Seni takip ettiğimi biliyorsun, değil mi?" Alice son on beş dakikadır yaptığı gibi ormanda tırıs gitmeye devam ediyor, yaprakları çıtırdatıyor ve daha iyi bir tane bulana kadar rastgele çubukları ağzına alıyor. "Yani, umarım nereye gittiğimizi biliyordur. Bu ormanın şakası yok ve kendimi kayıp ilanlarında bulmak istemiyorum."

Beni anladığını belirten küçük bir havlama sesi çıkarıyor ve yolumuza devam ediyoruz. Lenox bu sabah erkenden dükkâna gitti çünkü bugün Cumartesi ve onun için nispeten yoğun bir gün olduğunu tahmin ediyorum. Aşağı inip benim için bıraktığı sıcak balkabağı çöreğini yemeden ve benim için hazırladığı kahveyi içmeden önce onun gittiğini duyana kadar odamda bekledim.

Dükkânında onun için diz çöktüğümünden bu yana garip birkaç gün geçti. Kasaba ve insanlar için yaptıklarını duyduğum her şey beni ele geçirdi. Bunu yapmasının başlıca nedenlerinin bunlar olduğundan şüpheleniyorum. Kendimi tutmamın imkânı yoktu. Müşterisiyle işi bitene kadar o dört saati beklemek tüm gücümü aldı.

Ama beni yerde tutarken, parmakları tenimde gezinirken ve nefesi yavaş ve huzurlu bir şekilde eşitken, eski kalıpları tekrarladığımı fark ettim. Yapmayacağıma yemin ettiğim eski kalıpları. O zamandan beri, onunla yoga yapmak ve kütüphanede takılmak için şehre gittiğim birkaç sefer dışında, onun etrafında ördek ve dokuma oynamaya geri döndüm. Ama o zaman bile çok konuşmadık ve Lenox'un benimle ne yapacağını tam olarak bilmediği ya da yaptıklarımızdan memnun olduğu ve aramızda boşluk olmasını sevdiği izlenimini edindim.

Bu arada Brooklynn ve arkadaşlarıyla biraz daha fazla takıldım ve onlarla geçirdiğim zaman arttıkça onları sevmeye başladım. Bu arada, şu anda sahibi olduğum şirketle ilgili araştırma yapıyorum ki gelecek ayın başlarında yönetim kurulu toplantısı için Los Angeles'a döndüğümde hazır olayım.

Bunun dışında, o evdeyken çoğunlukla odamda kalıyorum ve o evde değilken evi ve etrafındaki ormanı keşfediyorum. Yemek yememi sağlıyor -dünkü kahvaltıda İngiliz çöreği üzerine pastırma, yumurta ve peynir vardı -ve Alice'i benimle birlikte eve bırakıyor. Bunun için minnettarım çünkü aksi takdirde kaybolmanın ve bir yürüyüş istatistiği haline gelmenin yanı sıra, düşüncelerimi ona sağlıklı bir şekilde kusmak yerine kendi kendime sağlıksız bir şekilde konuşuyor olurdum.

Ne yapacağımı ya da onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Her seferinde beni şaşırtıyor.

Benimle ilgileniyor, sadece benim için yemek ve kahve gibi tatlı şeyler yapıyor, bana bir takılma arkadaşı bırakıyor ve odama güller koyuyor. Dövmesinden bahsetmeyeceğim bile. Evindeki devasa spor salonunda benim için bir yer açıp kum torbası astı ve bana bir yoga topu, dirençli bantlar ve bir yoga matı aldı. Kendimi evimde hissetmemi sağlamaya çalışıyor ve ben de buna minnettarım. Onunla birlikte olduğum için çok minnettarım.

Ama onunla ne kadar uzun süre birlikte olursam ve benim için ne kadar çok şey yaparsa -düşündüğünü, düşündüğünü ve önemseddiğini gösteren şeyler- o kadar çok korkuyorum. Onu bir zamanlar sevmiştim ve bu aşk basit değildi. Çarpık, karmaşık, tüketen ve beni nereye götürdüğü ve nasıl bıraktığı konusunda tehlikeli bir aşktı. Bu yüzden şimdilik, aramızda bir yığın cevapsız soru ve çirkin cevap varken, mesafemi koruyorum.

Alice havlıyor, bizden yaklaşık on beş metre ötede bir kırılma sesi duyunca elindeki son dalı bırakıyor. Neyse ki peşimizden gelmiyor. "Bu bir ayı olmasa iyi olur. Ya da kurt." Duraksıyorum. "Maine'de kurtlar var, değil mi? Belki de bir geyiktir, gerçi onların kötü orospu çocukları olduğunu duymuştum."

Bir kez daha havlıyor ama sonra sağa dönerek oradan uzaklaşıyor.

"Ben olsam bir geyik görürdüm. Çok büyükler ve eğer bir kurt ya da ayıysa, bana haber verin ki kaçabileyim... kaçabileyim, sanırım şu anda evin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Arkamı kolladığını göstermek için bacağıma sokuluyor, ben de eğilip başının üstünü okşuyorum.

"Biliyorum. Hayat boyu kankayız. Göle doğru gidelim. Orası bulabileceğim sağlam bir yer gibi hissediyorum ve gerekirse eve doğru yolumu bulabilirim."

Ve Alice köpekler tarihindeki en iyi köpek olduğundan, yerden bir ıslak dal daha kapıyor ve sonra sağa dönüp beni sık ağaçlar ve rengarenk yapraklar arasından göremediğim için göl olduğunu umduğum yere doğru götürüyor. Değişen sonbahar renklerine doyamıyorum. Los Angeles'ta bunu göremiyoruz ve sonbahar yapraklarını görmek ve havadaki sonbahar soğuşunu hissetmek gerçekten mevsimi ortaya çıkarıyor.

Plajda balkabağı baharatlı latte yudumlamak aynı hissi vermiyor.

Gölün kenarına ulaşıyoruz, üzerinden soğuk bir sis yükseliyor ve gölün adını anlıyorum. Göl, lavanta rengine, ya da daha çok gri-mor bir renkte, sessiz ışığın üzerine çökme şekliyle. Öğleden sonra kar yağması bekleniyor, haberlerde Kasım poyrazı deniyor ve havada şimdiden büyük bir kar fırtınasından önce gelen o statik elektrik hissi var. Gölün kayalık kıyısındaki devrilmiş bir ağacın gövdesine uzanıyorum, ayaklarımın yakınındaki taşlara vuran suyun yumuşak sesini dinlerken dizlerimi yukarı kaldırıyorum.

"Burası gerçekten çok güzel. Neden burada yaşadığını anlayabiliyorum. Yani, yalnızlık kalesini ve siktirip gitme olayını anlamıyorum ama iyi bir yer seçmiş."

Alice gelip ayaklarımın dibindeki kayalıklara yayılıyor, sopasını çiğniyor ve ben de bir taş alıp göle atlamaya çalışıyorum ve bunun yerine gürültülü bir patırtı ve yüksek bir sıçramayla suya düşmesini izliyorum. Alice bu konuda benimle alay etmeme nezaketini gösterdi.

"Belli ki doğacı kız tarafım üzerinde çalışmam gerekiyor." Bacaklarımı önümde uzatarak iç geçiriyorum. "Söyle bakalım, eve ne sıklıkla kadın getiriyor?"

Bana *öyle bir kız olma* der gibi bakıyor ve haklı. Ama yine de merak etmeden duramıyorum. Kadınları hayalimdeki eve geri getiriyor mu? Onları benim tasarladığım odalarda mı beceriyor? İçimde sefil bir kıskançlık dalgası yükseliyor ve acaba hiç umursamayacak mıyım diye merak ediyorum. Her zaman benden bir parçaya sahip olabileceğini bilmek kasvetli ve cesaret kırıcı bir düşünce.

Pazartesi günü şehirdeki hanımlarla bir kahve randevum daha var ve neredeyse Şükran Günü, en sevdiğim tatil. Ama hemen ardından Los Angeles'a uçmam gerekiyor. Lenox'a bu konuda hiçbir şey sormadım.

Ezra ve Alfie ile ne yaptığını ya da yapmadığını. Babamın vasiyeti hakkında konuştuğumuzdan beri değil.

Buradayken bunu düşünmemek çok kolay.

Kaybolmak ve orada kalmak için kendime izin vermek çok kolay.

Tam başka bir taşı alıp gölün karşısına atlamaya çalışırken ceketimin cebindeki telefonum çalıyor. Çıkıyorum ve arayanın annem olduğunu görünce inliyorum. En azından Alfie ya da Ezra değil. Alfie'den haber alamadım ama Ezra, evet, o çocuk hiç rahat durmuyor.

Birkaç kez çaldıktan sonra cevap vermeyi düşündüm ama annem zaten yeterince şey yaşadı ve düğünümün ertesi sabahından beri onunla konuşmadım. Lenox'un Pazartesi günü bana vasiyetin değiştirilmesiyle ilgili söyledikleri aklıma takıldı ama henüz anneme söylemek istediğimden emin değilim. En azından tüm bunların ne anlama geldiğini daha iyi anlayana kadar. En azından ondan babamın bilgisayarını istemeliyim.

AirPods'umu çıkarıp bir tanesini kulağıma takıyorum ve parmağımı ekran boyunca kaydırıyorum. "Merhaba anne."

"Georgia! Dünya gezegeninin neresindesin?"

Gülüyorum. "Maine'de yeni kocamın evindeyim." Yutkunuyorum ve kütüğün üzerinde kayıyorum.

"Ve sen iyi misin? Onun evinde yaşamak, sürekli onun etrafında olmak?"

"Evet. İyiyim. Aslında iyiden de iyi. Lenox bana evinde bolca yer veriyor." Lafı açılmışken... "Anne, üniversitede tasarladığım evi hatırlıyor musun?"

Bir süre sessiz kaldı. "Şu rüya ev olayı mı?"

"Evet. Bu. O inşa etti." Bunu yüksek sesle söylemenin nasıl hissettirdiğine karşı kendimi korumak için bedenimi içine sokarak paltoma sarılıyorum.

"Ne demek inşa etti?"

İç çekiyorum. "Evi o inşa etti anne. Maine'de hiçbir yerin ortasında yaşadığı ev, üniversitede tasarladığım rüya ev. Her santimini, her odasını, hatta bazı mobilya ve kaplamalarını bile."

"Oh."

"Oh?!"

"Bunun için bir dakikaya ihtiyacım var, Georgia. Yani, sana tek kullanımlık çöp muamelesi yapan ve kalbini kıran adamın hayalindeki evi inşa ettiğini söylüyorsun. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır, sen sormadan söyleyeyim Zax ve Grey de bilmiyor. O projeden sadece sen, babam ve Lenox haberdardınız."

"Bunu neden yaptı? Söyledi mi?"

Botumun burnuyla kumlu çamurda bir taş kaydırıyorum. "Çünkü hiç görmemiş olsam bile bana hayalimdeki evi inşa etmek istedi."

"Yüce İsa Henrietta, Georgia. Bu da ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum," diye ciyakladım. "Benden her şey için özür diledi. Bana davranış şekli için, beni nasıl terk ettiği için. Her şey için. Şu anda kendime biraz mesafe koyuyorum çünkü aramız çok gergin ama bunun sebebi o değil, benim. O... farklıydı." Harika, aslında.

Boğazından hoşnutsuz bir ses çıkarıyor. "Lütfen artık oradan taşınır mısın? Ona tekrar aşık olacaksın, eğer henüz olmadıysan, çünkü tatlı ve düşünceli şeyler yapıyor ve seni ona sevdirecek, ama o bağlanacak, yerleşecek ve bir aile kuracak bir tip değil. Yine kalbinizi kıracak."

Sarkıyorum ve kalbim de buna eşlik ediyor. "Biliyorum," diye itiraf ediyorum çünkü onun haklı olduğundan oldukça eminim. Her konuda. Kalbimi tekrar kırma kısmı da dahil. "Sadece bir yıllığına ve muhtemelen burada onunla o kadar uzun süre kalmam gerekmeyecek. Sadece Alfie ve Ezra bunun gerçek bir anlaşma olduğuna ikna olana ve bunu mahkemede tartışamayana kadar."

"Bu noktada, her ne kadar söylemekten nefret etsem de, tüm bu olanlardan sonra, onunla evli kalmaktan başka bir seçeneğin olduğunu sanmıyorum. En azından görünüşte."

"Ne?" Annem Ezra Kampı'na sıkı sıkıya bağlı olduğu için şok olmuş bir şekilde ayağa fırladım. "Başka bir şey mi oldu?"

"Bilmiyor musun?"

"Hayır. Söyle bana."

Neredeyse kakhaha gibi bir ses çıkarıyor ama değil. *Bu onun rahatsız edici gülüşüne nasıl tepki vereceğimi ya da ne hissedeceğimi bilemiyorum.* "Ezra dün Los Angeles'ta hız yaptığı için kenara çekildi. Polis plakasını kontrol ettiğinde, başka trafik olaylarından dolayı ödenmemiş birkaç cezası olduğunu keşfetti, ama şunu dinleyin, ayrıca uyuşturucudan dolayı ödenmemiş bir arama emri vardı. Memur arabasını aradı ve orada zulalanmış uyuşturucu buldu ve onu tutukladı."

O kadar çok öksürdüm ki neredeyse kütükten düşüyordum, zavallı Alice'i ürküttüm. Ama lanet olsun. Lanet olsun! "Ciddi misin sen? Uyuşturucu mu?"

"Evet. Uyuşturucu. Tam olarak kokain ve ecstasy."

İnanılmaz bir şekilde gülüyorum, elimi ağızıma kapatarak gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde suya bakıyorum. "Hâlâ hapiste mi?" Çünkü Ezra Earnheart'ın Los Angeles hapishanesinde olduğu düşüncesi... Beş dakika içinde birinin kaltağı olacak.

"Hayır. Alfie mahkemeye çıkarıldıktan sonra avukatının kefaletle serbest bırakmasını sağladı, bu yüzden hapiste sadece birkaç saat geçirdi. Ezra her şeyin düzmece olduğuna, uyuşturucunun yerleştirildiğine ve yanlış kişiyi yakaladıklarına yemin ediyor. Ama bunun için birkaç hafta içinde mahkemeye çıkması gerekiyor."

Lenox. Yani, aklıma gelen bu. Ezra'yı Lenox mu tutuklattı? Sahte suçlamalar yarattı ve arabasına uyuşturucu yerleştirdi mi?

Annem devam ettiğinde neredeyse emin olduğum bir düşünce, "Tutuklanması haberlere çıktı ve bununla birlikte çok fazla kumar borcu olduğu ve büyük mali sıkıntı içinde olduğu ortaya çıktı. Tüm bunlar yüzünden Monroe'daki geleceği tehlikeye girdi."

"İyi ki onunla evlenmemişim," diye takılıyorum, sırtışıyı tutamayarak. Lenox bana onu büyük ölçüde cezalandıracağını söylemişti ve öyle de görünüyor. Bir yanımda kötü hissetse de Alfie'nin avukatlarının tüm suçlamaları düşüreceğinden hiç şüphem yok.

"İyi ki onunla evlenmemişsin," diye papağan gibi tekrarlıyor ama sesi benimki kadar hafif değil. "Ama eski nişanlısı olduğun için basın yine seninle uğraşmaya başlayacak, bu yüzden *o adamla orada olmandan* nefret etsem de seni güvende ve korumada tuttuğu için orada olman beni rahatlatıyor." İç çekiyor. "Bu bir karmaşa. Tüm bunlar tam bir karmaşa."

"Anne, gerçekten öyle değil. Hisseler benim adıma, şirket ailemizde kalıyor ve bunun gerçekleşmesi için Ezra'yla evlenmem gerekmedi." Ve umarım bu Alfie'nin sonsuza dek geri adım atacağı anlamına gelir. En azından beni bir şekilde oğluya evlendirmeye çalışması sona erdi. İkisinden de yapabileceği başka bir şey yok. Kaybettiler. Lafı açılmışken. "Anne, babamın dizüstü bilgisayarına ihtiyacım var. Sende var mı?"

Tereddüt ediyor. "Evet. Neden ihtiyacın var?"

"Bazı iş konularını gözden geçirmek istiyorum," diye kısmen yalan söylüyorum. Yani, isterdim ama buna ihtiyacım olmasının asıl nedeni bu değil.

"Oh." Bir iç çekiş. "Evet, sana göndereceğim. Zaten sana gitmeli, başka kimseye değil."

Bunu söylerken gözlerimi kısıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Alfie benden bunu istiyordu. Ona attığımı söyledim. Bulması gerekiyorsa Los Angeles çöplüğünü aramasını söyledim. Bundan pek memnun olmadı."

"Eğer hala sendeyse bunu ona neden söyledin?"

"Çünkü Alfie'nin babanızın kişisel malı olan hiçbir şeye sahip olmasını istemiyorum. İş bilgisayarı uçakta onunla birlikte düştü. Bu onun kişisel bilgisayarı ve Alfie aileden değil."

Hmm. Ezra ile evlenmem ve Alfie ile top oynamam konusunda ne kadar kararlı olduğumu düşünürsek, bu konuda keşfedilecek çok şey var.

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Onlar aileden değiller. Ve artık asla da olmayacaklar. Anne, babamın ben evlenmeden kısa bir süre önce vasiyetini değiştirdiğini biliyor muydun? Her şeyin bana kalmasını sağladı ve evlenmem gerektiği şartını ekledi. Bunu yapması için bir neden düşünebiliyor musun?"

Birkaç dakika sessiz kaldı, hatta o kadar uzun süre sessiz kaldı ki telefonumu kütükten kaldırıp hala orada olduğundan emin olmak için ekranı kontrol ettim. "Bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla her şey bana gidiyordu, çünkü sen doğduğunda bu şekilde ayarlamıştık." Tekrar sustu ve sonra boğazını temizledi. "Ölmeden iki ay önce mi yaptı bunu?"

Bunu ona söylediğim için kendimi kötü hissediyorum ama benim bilmediğim bir şey bilip bilmediğini bilmek zorundayım. "Evet."

"Bilmiyorum. Belki o..." Sözüünü kesiyor ve yeniden yönlendirme yapmadan önce düşüncesini durduruyor. "Baban Ezra'yla evlenmen konusunda çok ciddiye." "

"Biliyorum, ama neden? Neden bu benim mutluluğumdan daha önemliydi? Onunla evlenmek istemediğimi biliyordu."

Bir nefes bırakıyor. "Bilmiyorum. Benimle bu konuda konuşmadı ama düşünden iki ay önce Ezra'yı terk etmekle tehdit ettiğinde, babanın bu konuda büyük bir stres altında olduğunu biliyorum."

Düşünden iki ay önce. O zaman aileme onu terk edeceğimi söyledim ve o zaman babam bana kalmam ve dayanmam gerektiğini söyledi. Bu aynı zamanda vasiyeti değiştirdiği zaman.

"Sebepleri her ne olursa olsun," diye devam ederek düşüncelerimi yarıda kesti, "bir Monroe uyuşturucudan tutuklanmış bir adamla evlenemez."

"Hayır. Kötü halkla ilişkilerden bahsediyoruz." Gülümsüyorum. Çok büyük, parlak ve aptalca.

Ta ki annem "Ama sen Lenox'la kendini mutlu etmek için evlenmedin" diyene kadar. Ve gülümsemem kayboluyor. "Onunla Ezra'yla evlenmek zorunda kalmamak için evlendin. Şimdi her şey bittiğine ve hallolduğuna göre, ondan çıkış stratejini planlamalısın."

"Avukatım, sadece hissedarların güvenini kazanmak için değil, Alfie ve Ezra gibi evliliğin gerçek olduğunu düşünen herkes için de bir yıllık evlilik

önerdi.

meydan okumaya çalışabilir."

"Ve bu yüzden, evlendiğin adamın kalbin üzerinde bırakacağı etki konusunda endişeliyim. Bir yıl, seni bir kez incitmiş biriyle geçirmek için uzun bir süre. Sana yardım ettiğini biliyorum ama unutma, o anda sevgi gösterisiymiş gibi hissettiren şeyler bir sonraki adımda geri tepebilir."

Sesinde ve bunu söyleme biçiminde beni etkileyen bir şey olunca donup kalıyorum. Babam ona bir şey mi yapmıştı? Her zaman hayal ettiğim kadar mutlu değiller miydi? Bu yüzden mi vasiyetini değiştirdi?

"Sadece kendini koru, tamam mı?"

Deneyeceğim, hemen aklıma gelen kelimeler bunlar. Bunun yerine, hiçbir şey söylemeyi başaramıyorum ve biraz daha gidip geldikten sonra, anneme veda ediyorum ve Alice'ten beni eve götürmesini istiyorum. Eve. Bu muydu ve Ezra etkisiz hale getirildiğine göre daha ne kadar kalacaktı? Buradan Boston'a ya da Los Angeles'a taşınmayı düşünmeye başlayabilir miyim? İstedğim şey bu mu?

Alice ve ben kar yağmaya başlarken göl boyunca yolumuzu örüyoruz. Çok güzeldi. Açıkta kalan toprağın tozunu alıp ağaçlara yapışması, gölün içine süzülüp buzlu sularında kaybolması. Sonunda eve dönüyoruz, ama içeri girip kışlık giysilerimi çıkarıp botlarımı arka kapıya bıraktığımda yalnız olmadığımı görüyorum. Lenox evin ön tarafındaki piyanonun başında oturmuş, sırtı bana dönük, daha önce hiç duymadığım karmaşık ve unutulmaz bir melodi çalıyor.

Onu en az iki saat daha beklemiyordum.

Eve dönerken, annemin söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. Özellikle de sevgi gibi hissettiren şeylerin aslında öyle olmayabileceği hakkında. Ama bunları düşünürken, bir çocuk gibi davranıp Lenox'tan sonsuza kadar kaçamayacağımı fark ettim. Planım onun için akşam yemeği hazırlamak ve ona atlamadan ya da aşık olmadan etrafında olup olamayacağımı görmektir. Pazar gecesinden beri bir daha yatağında uyumadı ama güllere devam ediyor. Bazen içeri girdiğini duyuyorum ve uyuyormuş gibi yapıyorum. Bazen onu hiç duymuyorum ama uyandığımda yeni, taze bir tane buluyorum.

Bana alan tanıyor ve beni daha fazlası için zorlamıyor ama yine de orada. İzliyor, pusuya yatıyor ve benim için yaptığı tüm düşünceli şeyleri deniyor. Ama bunlar nezaket mi, beni rahat hissettirmeye çalışmak mı, yoksa özrünü uzatmak mı?

Yoksa daha fazlası mı?

Annem kalbimin tehlikede olduğu konusunda haklıydı. Benim için Lenox Moore'dan daha karşı konulmaz derecede tehlikeli kimse yok.

Bir an onu izliyorum; uzun, geniş gövdesi ve sırtındaki güçlü kaslar, çalarken gri Henley'sinin yumuşak kumaşında hareket ediyor. Bu canavar gibi adamın bir kutu tahta ve telden nasıl bu kadar güzel sesler çıkarabildiğı tam bir sihir. Bu kadar yalnız olmayı gerçekten seviyor mu, yoksa bu onun için ikinci bir doğa haline mi geldi? Hak etmediğini düşündüğü için mi dünyadan saklanıyor, yoksa bunun nedeni çok daha uğursuz mu?

Kendimi usulca ona doğru ilerlerken buluyorum, tüylü çoraplarım yerde sessizce kayıyor, ama sonunda yanına ulaştığımda oturmam için yer açmak dışında varlığıma tepki vermiyor. Beni ve Alice'in geldiğini duymuş olmalı. Çalmaya devam ediyor, elleri siyah-beyaz tuşlarda bir aşağı bir yukarı uçuyor, önünde nota yok. Her ne çalıyorsa ya hafızasından ya da o anda yaratıyor.

Central Square'dekiler arasında o ve Grey açık ara en yetenekliler ve ben onun çalma biçiminde kaybolmaktan kendimi alamıyorum. Odayı dolduran, yüksek yüzeylerden yansıyan ve notalarının güzelliğiyle beni çevreleyen inanılmaz müzikte.

Birkaç dakika sonra bir tür hipnotik duruma giriyorum, gözlerim kapanıyor ve başım omzuna düşüyor. Başımın üstüne bir öpücük konduruyor ve ben de iç çekerek özlemle gülümsüyorum. Birden öyle trajik bir sefalet ve ironi duygusuyla doluyorum ki kalbimin beni terk etmek üzere olduğuna yemin edebilirim.

Çünkü bunu yapabilirim.

Maine'de, ormanın ortasındaki gölün üzerinde hayalimdeki evde yaşayabilirdim. Kasabada özel bir muayenehane açabilir ve kendime ait bir yer yapabilirdim. Her gece uykuya dalabilir ve her sabah onun bana sarılmış haliyle uyanabilirdim. Ve mutlu bir şekilde bu piyano sehpasında oturabilir ve her zaman onun çalmasını dinleyebilirdim.

Bütün bunları sonsuza dek yapabilirim.

Ama kalbimde, kafamda bunun sadece geçici olduğunu biliyorum. Ve bu yüzden acı çektiğimin farkındayım çünkü kafamdaki bu resmin benim gerçekliğim, benim geleceğim olmasını istiyorum. Onunla hep bunu istedim. Ve hiçbir koruma ya da mesafe bu gerçekliği silemez.

Bu Lenox. Her zaman Lenox'tu.

Onu unutmak diye bir şey yok. Sadece ona asla gerçekten sahip olamayacak olmanın acısıyla yaşamak var. Kronik bir hastalık gibi, semptomları tedavi edebilirim ama altta yatan hastalığı asla ortadan kaldıramayacağım. Bu gerçeğin tadını çıkarıyorum, onunla kanıyorum ve onunla uzlaştığımda, beni kurutmaya devam etmesine izin vermek yerine onu kalbimdeki kendi alanına sıkıştırıyorum.

"Ezra'yı tutuklattın mı?" Parmakları yavaşlamaya başladığında soruyorum ve sesimi ve duygularımı kontrol edebildiğime emin oluyorum.

Şarkısını bitiriyor ve bankta kayarak beni dik oturmaya zorluyor. Bana bakıyor ve gözlerini kırpmadan ya da kıpırdamadan "Evet" diye cevap veriyor.

"Uyuşturucu suçlamaları sahte mi?"

"Arama emri sahteydi. Uyuşturucu kullanımı ve üzerinde bulunanlar sahte değil. Dikili bir şeyim yoktu."

"Uyuşturucu kullandığını hiç bilmiyordum."

"Eğlence amaçlı. Sen onu terk ettiğinden beri daha fazla. Vegas'ta fark ettim ve bu beni biraz daha araştırma yapmaya itti. Ödenmemiş bir hız cezası da vardı, bu da bana ilk etapta bu fikri verdi. Zaten suçlu olmadığı bir şey için ona tuzak kurmadım."

"Tamam."

Bana alaycı bir sırıtişla bakıyor. "Sadece iyi mi? Ne yaptığımı öğrendiğinde beni azarlamayı bekliyordum."

Başımı sallıyorum ve parmaklarımı onun yumuşak, gür saçlarında gezdiriyorum, ona boyun eğmiş bir hüznle bakıyorum. Onun hakkında istediğim her şeyi söyleyebilirim. Binlerce duvar örebilir ve bir zamanlar ona izin vermenin beni nereye götürdüğünü kendime binlerce kez daha hatırlatabilirim. Ama gerçek şu ki, ondan nefret etmek saçma, ondan kaçmak nafîle ve duvar üstüne duvar örmek sadece onun duvarları tekrar yıkmasıyla sonuçlanıyor.

Hem de denemesine bile gerek kalmadan. "Annemle konuştum."

"Ve?"

"Ve bana babamın kişisel dizüstü bilgisayarını gönderiyor. Alfie onu sorup duruyordu, o da attığını söyledi. Babamın vasiyetini neden değiştirdiğini de bilmiyor ama bana düğünden iki ay önce onlara gelip Ezra'yla evlenemeyeceğimi söylediğimi ve babamın kalmam ve bu işi yürütmem için bana baskı yaptığını hatırlattı. Bana babamın bu yüzden büyük bir stres altında olduğunu söyledi."

"Ezra'yı babanızın ölümüyle ilişkilendirecek bir bağlantı bulamadım. Ödeme yaptığı tek kişiler bahisçiler ve onlar da borçları kapatmak içindi. Anladığım kadarıyla Ezra babanızla neredeyse hiç doğrudan iletişim kurmamış ve babanız vasiyetname konusunda çok dikkatli olduğu için vasiyetname değişikliğinden doğrudan haberdar olması mümkün değil."

Sanırım bu rahatlatıcı. "Peki Alfie?"

"Hâlâ onun üzerinde çalışıyorum. O bir hacker, Georgia ve sırlarını bulmak ve çözmek daha zor olduğu için daha fazla dikkat ve zaman gerektiriyor. Dün gece senin bilgisayarına girmeye çalıştığında onu tersine hackledim çünkü bilgisayarı açık bıraktı ve kendini maskeleyemedi. Aptalca bir hataydı ama artık sadece zaman meselesi ve şimdiye kadar olduğundan daha hızlı ilerleyecek. Kimsenin girmesini istemediği bir şeyin içindeyim ve ne sakladığını keşfedeceğim."

Duyduklarıma hâlâ inanamıyorum. Bu çok fazla. Yine de kendimi Lenox'un yanında hissettiğim kadar güvende hissettiğimden emin değilim. Ona bakıyorum, bu vahşi, sadık, kararlı adama. Benim için yaptığı her şey için minnettarım. Benim için yaptığı her şey için.

Yine de... "Keşke sana hiç aşık olmasaydım. Bir daha böyle bir şey yapma korkum çok daha az olurdu."

Gözlerinin kenarları kırışarak bana bunun onu incittiğini söylüyor ama bu doğru. Çok, çok doğru. Aşk mantıklı değildir. Öyle olsaydı, bizi inciten insanları sevmeye devam etmez ya da onları affetmezdik. Tehlikeye karşı doğal, fizyolojik bir tepki vardır. Savaş ya da kaç tepkisi. Beyninizde adrenalini harekete geçiren ve sizi harekete geçiren bir tehlike sinyali.

Ya savaşırsın ya da kaçarsın.

Aşk aynı tepkiyi tetiklemez. Bize zarar verdiğinde bile. Tehlikeli olduğunda ve hayatta kalmak için savaşmamız ya da kaçmamız gerektiğinde bile. İçgüdüsel tepkilerimizi ikinci kez değerlendirmemizi sağlayarak sağduyunun yerini alır.

Sevgi bir silahtır. İster başkaları tarafından ister kendimize karşı kullanılsın, fark etmez. Ama doğru şekilde kestiğinde ve kanınızı akıttığında, aşktan daha tatlı bir silah ya da daha enfes bir acı yoktur, tehlikeye lanet olsun.

Parmak eklemleri yanağımı hafifçe sıyrırken bile Lenox'un gözleri suçlayıcı bir şekilde büyüyor. "Hâlâ anlayamadın, değil mi?"

İfadesi karşısında yutkundum. "Neyi anladın?"

"Sen benim her şeyimdin, Georgia." Sesi rüzgârdaki bir fısıltı gibi üzerimde süzölüyor ama beşinci kategorideki bir kasırganın gücüyle içime çarpıyor. "Sensiz sevmeyi hiç istemedim. Senin bensiz sevmeni istedim," diye hışırıyor, sesi neredeyse yalvarıyor. "Seni sevmediğimi mi sanıyorsun? Seni severken canım *yandı*. Ama zaten çok fazla acı çekiyordum. Sana sunacak hiçbir şeyim yoktu. İki boş el ve kırık bir ruh. Uzaklaştım çünkü buna mecburdum. Gitmene izin verdim çünkü seni de kendimle birlikte mahvetmektense ölmeyi tercih ederdim. Ve bunu bilmemenden yoruldum."

Chapter Twenty-Three

Georgia'nın şu anda nefes aldığından emin değilim. Ben almadığımdan eminim. Ama bu hafta aramızda geçenlerden ve onun beni tekrar dışlamasından sonra, benden bu kadar. Benden bu kadar. Hayatımızda kendimize ait karmaşık parçaları geride tutmanın akıllıca olduğu anlar vardır, ama bu o zaman değil. Son altı yılımı kendimi bir gün onunla başa baş mücadele edebilecek ve bu mücadeleye layık olduğumu şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde bilecek bir adam olarak yeniden inşa etmekle geçirdim.

Zihnimi, hayatımı, lanet karmamı ve ruhumu yeniden inşa etmek zorundaydım. Yansımamdan nefret etmemeliydim. Kız kardeşimin ölümü, babamın ve öldürdüğü adamın ölümü için kendimi suçlamamalıydim. Bunlar bir gecede olacak işler değil. Ve nihai hedefiniz olduğunu düşündüğünüz kadını - hayatınızın aşkını - bu yolculuğa getirmek yapabileceğiniz bir şey değil. Aşk, bırakmanız gerektiğinde bırakıp gitmek ve hayatlarının siz olmadan daha iyi olmasını ummaktır.

Onun için tek istediğim buydu.

Sonra evime gelip yardımına ihtiyaç duydu ve şimdi buradayız ve bunu daha fazla yapamam. Her zaman o değilmiş gibi davranamam. Altı yıl önce onu terk ettiğimden beri verdiğim her kararda aklımın bir köşesinde o yokmuş gibi davranamam.

"Bana söylemiştin-"

"Sana ne söylediğimi biliyorum. Yalan söyledim."

"Neden?"

Ağlamaklı bir şekilde iç çektim. "Suzie'nin ölümü için kendimi suçladım. Ve sonra babamın düşüşünü durdurmak için hiçbir şey yapmadım çünkü kendi düşüşümün çok derinlerindeydim. Bir adamı öldürmesini ve sonra da kendini öldürmesini izledim ve onun yerine beni öldürmediği için *hayal kırıklığına* uğradım. İki yıl boyunca bu duyguyla dolaşım. Bundan kurtulamadım. Denemedim bile. O sefaleti hak ettim, onun açısından zevk aldım ama sen... sen hafif ve havadardın ve beni arzulattın."

"Ne istiyorsun?" diye fısıldıyor, sesi titrek ve emin değil.

"*Hayat*. Bana yeniden yaşama isteği verdin Georgia. Beni sevdiğini söylediğinde, sanki sözlerin beni kendimden geçirdi. İki yıldır ilk kez daha fazlasını istememi sağladın. Ama bunun için çok kırılmışım, çok dağılmışım ve hazır değildim. Sana çok kötü davranmışım ve kalbini ya da sevgini hak etmiyordum. Bunu hak etmeliydim. Bunu biliyordum, ama bunu çok istiyordum. Zax'e itiraf ettim ve Boston'dan ayrıldım. Yaklaşık bir hafta sonra Maine'de bir lokantadaydım ve bir sürü gayrimenkulü olan bir adamın başka bir adamla küçük bir kasabanın nasıl toplu hacze gittiğini ve kasaba halkının ne yapacağını bilemediğini konuştuğunu duydum. Ben de kasabayı satın aldım ve burada yaşayan ve işyeri sahibi olan insanların endişelenmeden bunu yapabilmeleri için kasabayı onardım. Sonra senin hayalindeki evi inşa ettim çünkü sen benim de hayalimdi ve sana bir daha asla sahip olamayacağımı bilsem de bunu sana vermek istedim. Tek istediğim sana layık bir adam olabilmektir. Ama senden ayrıldığımda, henüz o değildim. Yakınında bile değildim ve bunu sana yapamazdım."

"Beni hak etmediğini düşündüğün için mi?"

Gözlerim parlıyor. "Hak etmedim."

"Yani son altı yılını o adam olmak için çalışarak geçirdin. Benim için."

"Evet," diyorum çünkü bu doğru. Her şeyi kendim için yaptım çünkü daha iyi bir adam, daha iyi bir insan, saygı duyabileceğim biri olmak istiyordum ama aklımda hep o vardı.

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi seni hak ediyorum." Başının arkasını kavıyorum ve alınlarımızı birbirine bastırıyorum. "Senin yanında olmadığım zaman nefes alamıyorum. Kalbim sende, Georgia. Ben seninim. Her zaman senin oldum. Her zaman senin *olacağım*. Sen benim en sevdiğim şeysin ve artık sensiz yaşayamam. Ama bundan da öte, sen benim karımsın ve bunu değiştirmene asla izin vermeyi düşünmüyorum."

Sol elimi kaldırıyorum, oradaki gül dövmesini örten bandı. "Sen bu gülsün. Ve sen sonsuza dek varsın."

Gözleri kısılıyor ve vücudu benimkine karşı titriyor.

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, onu çok yakın tutuyorum. "Bana aşık olmaktan korkma. Yemin ederim, seni bir daha asla incitmeyeceğim." Ellerim yüzünde aşağı yukarı kayıyor, tenine dokunuyor. "Tanrım, Georgia, seni o kadar çok seviyorum ki. Seni bu kadar çok sevmem delilik. Gece gündüz tek düşündüğüm sensin. Hayatımda benim için senden daha önemli hiçbir şey yok."

Titreyen dudaklarını öpüyorum ve onu kollarımla sarıyorum.

"Lütfen bana bir şans daha ver," diye fısıldıyorum kulağına. "Artık her şey farklı ve bir daha asla eskisi gibi olmayacak."

"Peki ya Zax ve Grey?"

Gülüyorum çünkü elimde değil. Ona söylediğim onca şeyden sonra sorduğu şey bu mu? "Bana ikinci bir şans vermeye istekli olduğunu öğrendiğimde, onlara benim olduğunu söylemeyi planlıyorum."

"Kızmayacaklar. Seni seviyorlar."

Gülümsüyorum ve yanağından öpüyorum, boynuna doğru iniyorum. "Kızacaklar Georgia, kızmakta da haklılar. Ben sözümü tutmadım. Onlara mesafemi koruyacağımı ve sana dokunmayacağımı söyledim ve onlardan saklayarak ikisini de yaptım. Onlara yapmayacağıma söz verdiğim başka bir şey daha."

"Bu durumu değiştirecek mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Kızgın olmaları umurumda değil ve bu beni durdurmayacak. Onları seviyorum ve onlar için yapamayacağım hiçbir şey yok... gitmene izin vermek dışında."

Georgia kucağıma tırmanıyor ve ben de ona sarılıyorum, saçlarını omuzlarının üzerinden geriye doğru çekiyorum, böylece boynunu, yüzünü, dudaklarını öpebiliyorum. Sol elimi kaldırıyor ve oradaki gülü öpüyor, sonra elimi göğsüne, tam kalbinin üzerine koyuyor.

Gözleri benimkileri yakıyor. "Bunu sana geri veriyorum. Beni pişman etme."

"Bu sefer onu güvende tutacağım. Söz veriyorum."

"Beni sevmekten asla vazgeçme çünkü artık biliyorum ki ben seni sevmekten asla vazgeçmedim."

"Ben de seni sevmekten asla vazgeçmedim." Dudaklarım evcilleşmemiş bir telaşla onunkilere çarpıyor. Daha yakın olmalıyım. Onun her nefesini hissetmeliyim, her

İç çekiyorum. O benim. Sonunda benim oldu. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım.

Bu... acele. Bu... ihtiyaç. Bu... *her şey*.

Ellerim altından kayıyor ve ayağa kalkıp onu kollarımın arasına alıyorum. Piyano sehpasını geriye itiyorum ve onu odanın öbür ucundaki kanepeye götürüyorum, orada yumuşak derinin üzerine yatırıyorum ve vücudunu kendi vücudumla örtüyorum. Sıcak nefesim kulağına değip onu ürpertirken parmakları saçlarıma dolanıyor.

"Bütün gün seni düşündüm," diye fısıldıyorum, boynundan çenesine doğru öpücükler konduruyorum. "Duramadım. Odaklanamadım. Eve gelip seni görmem gerekiyordu. Bütün hafta sensiz acı çektim."

Georgia'ya her şeyimi vermek istiyorum. Her şeyimi. Onu bir daha asla hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Dudaklarını kendi dudaklarımla kapmak için dönüyorum, sabırsızlığımı ve ona olan çaresizliğimi gösteriyorum. Dudaklarının kenarını yalarken göz kapakları titriyor, bana açılana kadar hafifçe ısırıyorum. Dilinin ilk tadıyla boğazımdan bir inilti geçiyor ve onu kanepenin daha derinlerine iterek içeri bastırıyorum, ağzını öperken vücudunu hissetmeye ihtiyaç duyuyorum. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve derin, nüfuz edici hareketlerle masaj yapıyor ve ben kendimi yavaşlatmaya çalışıyorum.

Şehvetin tutkunun önüne geçmesini istememek.

Etrafımı sarıp beni kendine daha sıkı bastırırken, sanki kendini durduramıyormuş gibi sert uzunluğuma karşı hafifçe gıcırdatırken vücudum onun sıcaklığıyla titreşiyor. Ağzını yutarken kanım kaynıyor, öpücüğü o kadar sarhoş edici ki hangi tarafın yukarı olduğunu bilmiyorum. Ağzımın içinde mırıldanıyor, o kadar tatlı, net ve parlak bir ses ki karşılığında inliyorum, başımı çeviriyorum, böylece ağzını daha derine götürebiliyorum, daha fazlası için endişeleniyorum.

Vücudu benimkine bastırılmış, altımda bu şekilde sıkışmışken, ona erişimim sınırlı. Ellerimin saçlarından ve yüzünden başka gidecek yeri yok ve sabırsızlanıyorlar, ona bizimmiş gibi dokunma ve keşfetme ihtiyacıyla huzursuzlanıyorlar.

"Georgia," diye fısıldıyorum, aşağı uzanıp kalçasını ayarlıyorum, kalçamı yukarı kaydırıyorum, böylece kendimi ona daha yakın bastırabiliyorum. İçine doğru sertçe bastırıldığında inliyor ve kıyafetlerim beni boğuyormuş gibi hissediyorum, çok sıkı, çok kısıtlayıcı. Onları çıkarmalıyım. Ben de onunkileri çıkarmalıyım.

Vücudumu sol tarafıma kaydırarak elimi aramızda gezdiriyorum, ağzım baş döndürücü bir hızla onunkinin üzerinde çalışmaya devam ederken taytının üzerinden amını okşuyorum, nefesini çalıyorum, o inlerken zevkini

tadıyorum

İçime girdi. Geri çekiliyorum, kızarmış yüzündeki çarpıcı ifadeyi yakalıyorum ve dilini benimkiyle oynatarak tekrar dalıyorum.

Elim taytının içine dalıyor, bir düğme ya da fermuarla uğraşarak zaman kaybetmek zorunda kalmadığım ya da sert pantolonlarla savaşmaya çalışmanın hantal göreviyle uğraşmak zorunda olmadığım için minnettarım. Tayt zahmetsizce bacaklarından aşağı kayıyor ve çıplak teni serin deriye değdiğinde hafifçe titreyerek taytını ve tüylü çoraplarını ayağından çıkarıyor. Sabırsız eller kollarımda geziniyor, gömleğimin arkasını yırtıyor ve çıkarmak için başımın arkasına uzanıyorum.

Göğsümün çizgilerini ve renkli mürekkebin izlerini incelerken dışarıda kopan fırtınanın gözlerindeki fırtınanın yanında hiçbir önemi yok. Kazağını kaldırıp başının üzerinden geçiriyorum ve diğer kıyafetlerimizle birlikte yere atıyorum. Elleri omuzlarımla buluşuyor ve beni tekrar kendine doğru çekiyor, tenimin sıcaklığını kendi tenine değdirmek için sabırsızlanıyor. Avuç içim uyluğunun iç kısmına doğru düzleşiyor ve ben onun pürüzsüz tenine hayranlıkla bakarak yukarı doğru ilerliyorum, ta ki onun sıcak merkezine geri dönene kadar. Külotunun içine giriyorum, parmaklarımı ıslak yarığında aşağı yukarı kaydırırken zonklayan sikimi kalçasına doğru itiyorum.

"Lenox." Ben klitorisinin etrafında dönerken nefesi kesiliyor.

Eğiliyorum, dişlerim çenesini kemiriyor, gözlerinin yuvarlanmasını ve sonra kapanmasını izliyorum. Başının arkasını kavrayıp ağzımı tekrar kendi ağzının içine çekmeden önce başı bir anlığına geriye düşüyor.

"Öp beni," diye mırıldanıyor. "Beni öpmeyi bırakma."

Buna mecbur olduğum için çok mutluyum. Onu öpmek, asla uyanmak istemeyeceğiniz bir rüyaya dalmak gibi. Parmağım amına dalıyor, ıslaklığı ortaya çıkarıyor ve klitorisinin her tarafına yayıyor.

"Oh, Tanrım."

Durmuyorum. Yüzünü izleyip dudaklarını öperek iniltilerini yutabilmek için onunla oynamaya devam ediyorum.

"Lenox, lütfen."

Kalçasına soktum.

"Tekrar söyle," diye emrediyorum, daha hızlı ve daha hızlı ovuyorum, ancak parmaklarımın içine pompalanması için çaresiz olduğunu biliyorum. Bunu ne kadar çok istediğinden, boş çekirdeğinin kenetlendiğini hissedebiliyorum.

"Lenox, lütfen. Parmaklarına içimde ihtiyacım var. Onları içime sok."

Bileğimi kaydırarak iki parmağımı içine sokuyorum, ne kadar ıslak, sıkı ve sıcak olduğunu hissettiğimde homurdanıyorum. Parmaklarımı çalıştırmaya başladım

Başparmağımla klitorisini okşarken içine giriyorum. Başını geriye atıyor ve elleri havaya kalkarak kanepenin koluna tutunuyor, göğüslerinin lezzetli bir davet gibi sütyeninin kaplarından yukarı ve aşağı dökülmesine neden oluyor.

Göğüs ucunu sütyeninden kurtarıyorum ve ağzıma alıyorum, parmaklarımın onu becermesini izleyebilmek için başımı eğiyorum. Ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor, kalçalarının nasıl sallandığını seviyorum, karşılığında elimi beceriyor. Dilim meme ucunun etrafında dönüyor, onu ısıtıyor, onunla oynuyor ve amının parmaklarımdaki ıslak parlaklığı ve uyarılma kokusuyla büyüleniyor. Dudaklarımı yalıyorum ve sonra hızımı artırırken göğüslerini yalıyorum, parmaklarımı onun içinde kıvrırken başparmağımla klitorisini daha hızlı ve daha sert ovuyorum.

Havayı emerken göğsü kabarıyor, yaklaştıkça nefes alış verişini düzensizleştiriyor ve senkronize olmuyor. Uzun parmaklarım onu tekrar tekrar dolduruyor, amının tamamını elimde tutup içine girene kadar daha sert pompalıyorum. Dağınık ve ıslak ve Georgia'nın çığlıkları ve yalvarışları yüksek, vücudu yaklaştıkça çırpınıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

Yüzü ve amı arasında, ikisine de bakmadan duramıyorum.

Ve sonra patlıyor, orgazmı yüksek bir çığlık ve ıslak bir fişkırmayla patlıyor, kalçaları geriliyor ve elime karşı sıkıyor. Bu hisle inliyorum, sikimi bacağına sürüyorum, klitorisleriyle oynarken ve orgazmı boyunca amını sikerken içine girme ihtiyacıyla çıldırıyorum. Dudaklarında tatlı, memnun bir gülümsemeyle kanepeye doğru sarkıyor ve parmaklarımı çıkarıp dudaklarına götürüyorum.

Dili dışarı çıkıyor ve gözleri açılıyor, ben önce bir parmağımla sonra diğerini ağzına sokarken hemen benimkine kilitleniyor. Bir gülümsemeyle eğilip onu öpüyorum, orgazmını ağzında tadıyorum ve parmaklarımın girdiği her yeri yalıyorum. Aşağıya uzanarak, tek elimle düğmesini ve fermuarını çözüp bacaklarımdan aşağıya itmeden önce, çadır kuran horozumu kot pantolonumun sert malzemesine sürüyorum, bu sırada diğer elim onun arkasındaydı, sütyenini çözüyordu.

Sahiplenici bir eli yan tarafına doğru gezdiriyorum, her kıvrımı ve eğimi hissediyorum, soluk teninin yumuşaklığının tadını çıkarıyorum. Meme ucunu dilimle döndürüyorum, kendimi elime alıp birkaç kez okşuyorum, hissi uzatıyorum, bunu ikimiz için de yeniden inşa ediyorum. İnliyor ve bu ses - çıkardığı o lanet ses - bir meleği günaha düşmeye teşvik edebilir. Ağzımı daha da açıp memesini olabildiğince içime çekerken elleri saçlarıma gidiyor.

Üstünde yuvarlanarak onu yere yatırıyorum, vücudumu benim için isteyerek açtığı kalçalarının arasına kaydırıyorum. Aşağı uzanıp külotunun eteklerini tutuyorum ve onları yırtıyorum, böylece onun kaygan sıcağına doğru öğütebiliyorum, sperminin horozumu kapladığını hissediyorum.

"Sana yaptığım bu mu?" Kendini beğenmiş bir sırıtışla alay ediyorum.

Vücuduna tırmanarak, ağırlığımı azaltmadan üst uyluklarına biniyorum ve bacaklarını birbirine yaklaştırıyorum. Onunla oynamaya devam ediyorum, klitorisini ovmak için ucumdaki çemberi kullanıyorum, sadece aşağı kaymak ve girişini kenarlamak için.

"Oh, lanet olsun. Bununla yanıyorum." Nefes nefese kalıyor ve sanki sözlerini onaylarcasına yüzünde tatlı bir kızarıklık oluşurken sessiz bir kahkaha atıyorum. Tekrar yapıyorum ve sonra bir kez daha sikimi amının daracık yerine bu şekilde sokuyorum. Elleri yukarı kalkıyor, kollarımı kavıyor ve ilk hamlede çığlık atarken beni ileri doğru çekiyor.

Gözlerim kapanıyor ve onun hissinin tadını çıkarıyorum, burada otururken başımın bir anlığına geriye düşmesine izin veriyorum, ikimiz de bu açığa alışıyoruz. Gözlerimi açıyorum, çenem düşüyor ve ona bakıyorum, yavaşça geriye kayarken ve sonra yukarı iterken bakışlarını tutuyorum. Kalçalarını sıkıca kavrayarak vücudunu aynı anda kendime doğru çekiyorum ve her santimimi bu şekilde hissetmesini istiyorum.

Ona girip çıkarken, her pompalamada G noktasını ovarken, kalçalarımı döndürüp içine girerken onu izlerken tüm hava ciğerlerimi terk ediyor.

"Hoşuna gitti mi?" Yardım edemem ama soruyorum. "Böyle sikilmek hoşuna gidiyor mu?"

Elleri cevap olarak boynuma dolanıyor ve yüzümü onunkine doğru sürüklüyor. Alınlarımız buluşuyor ve dudaklarımız birbirine yapışıyor.

"Şimdi biliyorum," diyor. "Beni sertçe becer. O kadar dolana kadar bana verebileceğin her santimi istiyorum ki tek hissedeceğim sen olacaksın."

Ellerimi başının iki yanındaki kanepeye yerleştirirken titriyorum ve kalçalarımı hızla ikimizin de nefesini kesen dalgalı bir ritimle döndürüyorum.

"Ah! Lenox, Tanrım."

Kalçalarım onun her iki yanında, istediğim gibi içine girmeme izin vermekten başka bir şey yapamadan onu yerinde sabitledim. Dudaklarım dudaklarına yapışıyor, onu derinlemesine ve derinlemesine sikerken bile dilim onu yumuşak ve nazıkçe öpüyor.

"Georgia," diye nefes alıyorum ağzına karşı. "Hiçbir şey senin içinde olduğum zamanki kadar doğru hissettirmiyor."

İnliyor, beni yakın tutuyor, ben ona doğru, ona karşı iterken beni alıyor,

kazıyor ve itişlerimi sürüyor, böylece tek hissedebildiği benim. Mücadele ediyorum

amcığı sikimi yumruk gibi kavrarken nefesimi tutuyorum. Her seferinde daha derine, biraz daha sert, daha yoğun bir şekilde içine girip ıkıyorum.

Aramızda yer kalmayana kadar kendimi tamamen alaltıyorum, pompalarım daha sert ve daha hızlı, bir şekilde daha derin büyüyor. İnemeleri daha yüksek sesle çıkıyor, yalvarışları daha ısrarlı, çaresiz, onu boşaltmam için endişeli. Amı sikimin etrafında sıkılaşıyor ve başım geriye uçuyor, ağızım sessiz bir iniltiyle açılıyor.

"Tanrım, Georgia." Bir mememi sıkıyorum ve orgazmım tehdit ederken "Oh, lanet olsun" diye inliyorum.

"Lenox," diye feryat ediyor ben onun tatlı noktasına daha sert girerken. "Yapma... Ben... oh, Tanrım, evet."

Dudaklarımdan bir hırıltı dökölüyor, içimi yakıp kavuran ve bir kaynak makinesi gibi ateşleyen sıcaklık neredeyse acı veriyor. Ben hızlandıkça vücudu sarsılıyor ve çırpınıyor, şimdi ona vuruyorum, onu bu orgazm boyunca beceriyorum ve sonra hemen ardından gelen diğeri. Ve sonunda aklını yitirdiğinde, bunun sonsuza dek sürmesini istesem de artık kendimi tutamadığımda, sırtımı kamburlaştırarak ve ciğeriimi ele geçiren bir feryatla bırakıyorum.

Alnım omzuna kayıyor ve gözlerimin arkasında yıldızlar dans ederken nefesimi tutamayarak iki kez daha içine doğru sarsılıyorum. Bir yığın halinde çöküyorum, içinde kalıyorum ve tatlı dudaklarının köşesini yakalayabilmek için başını çeviriyorum. Ona sarıldıka göğsüm kabarıyor, yavaşça ve çılgınca içine doğru sallanmaya devam ediyorum.

O benim. Karım, sevgilim, geleceğim ve geçmişim. Artık bunun etrafında dans etmek yok, artık kavga etmek yok - en azından iyi bir barışma olmadan - ve artık olabildiğince gerçek değılmiş gibi davranmak yok.

Ne olursa olsun.

Chapter Twenty-Four

Georgia son iki saattir mutfakta dans ediyor, şekerli olduğunu düşündüğüm kurabiyeler pişiriyor, benim tişörtlerimden birini giyiyor, diz üstü çorap giyiyor ve başka hiçbir şey giymiyor, bir yandan da Noel müziği dinliyor. Bir sonraki şarkı çalıyor ve Alice havlıyor.

"Biliyorum," diye haykırıyor Georgia, şarkıyı söyleyen kişinin neşeli, mırıltılı sesine küçük bir salınım yaparak. "Bu benim de favorilerimden biri."

Bakışlarımı dizüstü bilgisayarımın kaldırırken inliyorum. Kahvaltı barında oturmuş bir yandan onu izliyor, bir yandan da işimi yapmam gerekiyordu. Ofisime gidebilirdim. Kendimi kilitleyebilirdim. Ama manzara, bir ayağımı diğerinin önüne koymaya bile yeltenemeyeceğim kadar güzel. Büyük odada, televizyonun sesini kısmış bir şekilde futbol maçlarını izliyorum. Asher saat dörtteki maçta oynuyor ve bu sabah bana mesaj atarak maçta beni özleyeceğini söyledi bile.

Futbol sezonu boyunca, mümkün olduğunca çok iç saha maçına gitmeye çalışıyorum, ancak Georgia ve kar arasında bu hafta bu gerçekleşmedi.

Yine de... "Georgia, daha Şükran Günü bile değil."

Bana tehditkâr bir bakış fırlatıyor. "Ah, gelecek hafta ve dışarıda kar fırtınası var," diyor bunun standart kar fırtınası protokolü olduğunu düşündüren bir şekilde.

"Yani? Burası Maine. Burada kar fırtınası pek de alışılmadık bir şey değil. Nisan'a kadar kar fırtınası olur."

Kaşları havaya kalktı. "April?!"

Omuz silkiyorum. "Bazen, evet."

Başını iki yana sallıyor. "Bununla nasıl başa çıkacağım?"

Bu beni bir an duraksattı. Çünkü ben Maine'i çeşitli nedenlerden dolayı seçtim ama o seçmedi. O kendini şehir kızı olarak kabul ediyor. "Boston'a geri taşınmayı mı tercih edersin?"

Donup kalıyor ve yüzünü tamamen bana dönmek için çoraplarının içinde bir dönüş yapıyor. "Ama sen burada yaşıyorsun."

Başımı sallıyorum, onu dikkatle izliyorum.

Başını öne eğiyor. "Boston'a sensiz dönmek isteyip istemediğimi mi soruyorsun yoksa benimle Boston'a dönmeyi mi teklif ediyorsun anlayamıyorum. Bazen kısa cevaplarınız, sessiz tavrınız ve soğukkanlı ifadeleriniz tam olarak ne demek istediğinizi anlamayı zorlaştırıyor."

Dudaklarım seğiriyor. "Benim olmadığım bir yerde yaşamıyorsun."

"Tamamyy." Y sesini uzatıyor. "Yani, oraya taşınmayı mı teklif ediyorsun?"

Omuz silkiyorum, o da gözlerini deviriyor.

"Benden beri bekâr olmana şaşmamalı. Eğer tamamen seksi bir inek olmasaydın ve bir porno yıldızı gibi sevişmeyi bilmeseydin, kadınlar seninle asla uğraşmazdı."

Bir kahkaha attım.

"Kadınlar çok konuşur."

"Bu çok doğru. Biliyoruz. Ama sorunuza cevap olarak, bilmiyorum."

"Kadınlar da bunu yapar. Belirsiz yanıtlar verirler."

"Anlaştık."

Fırının saati çalıyor ve Georgia hemen harekete geçerek fırın eldivenlerini takıyor ve üçüncü tepsi şekerli kurabiyeyi çıkarıyor. Bunların hepsini nasıl ya da ne zaman yiyeceğiz, hiçbir fikrim yok. Onları tepside çıkarıyor ve ilk iki partide yaptığı gibi daha sonra buzla kaplayabilmek için özenle soğutma rafına yerleştiriyor.

Bu iş bittikten sonra bana dönüyor. "Şimdi karar vermek zorunda mıyım?"

"Hayır," diyorum ona. "Tabii ki hayır. Kalbinin attığı yer burası değilse sonsuza kadar burada kalmak zorunda olduğumuzu düşünmeni istemedim. Kalabiliriz ya da gidebiliriz ya da her ikisini de yapabiliriz, nasıl ve ne zaman istersen."

Bana flörtöz bir gülümseme veriyor. "Böyle konuşarak beni tekrar ıslatacaksın."

"Beni her zaman istemediğim bir şeye karşı uyarmıyorsun."

"Bu sabah yaptığın egzersizden sonra vajinamın kendine gelmesi için bir dakikaya ihtiyacı var." Evet, elimdeyken onu biraz sert dövmüş olabilirim.

gözleri bağlı ve yatağa bağlı.

"Merak etme, güzel amcığın bir süre daha güvende. İşimi hallediyorum."

Gülüyor, beni anlıyor ve çoktan soğumuş olan kurabiyeleri kremaya geri dönüyor. "Şükran Günü'nden bahsetmişken, burada mı kutlayacağız yoksa Boston'a mı gideceğiz? Annem tek başına bir gemi seyahatine çıkacağını söyledi bile, ki bence bu harika bir şey."

"Boston," diyorum ona, Alfie'nin ona erişim izni verdiğim sahte mali tablolarla bir şeyler yapmaya çalışmasını izlerken. "Muhtemelen Zax'in ama Şükran Günü'nde oynamayacağı için Asher'in de olabilir. Fallon nöbetçi olabileceğini söylüyordu, o yüzden Grey'le onun deposunda yapmak istemedi." Geçen sene de orada yapmıştık ama Fallon henüz ortalarda yoktu.

"Grey ve Zax'e ne zaman söylemek istiyorsun?"

"Hindi ile balkabağı turtası arasında bir yer düşünüyordum, ama ancak onlara getirmeyi planladığım pahalı burbon fıçısını içtikten sonra." Komutu verip beklerken dikkatim dağılmış bir şekilde cevap veriyorum ve Alfie'nin antivirüsünü devre dışı bıraktığımı fark edip etmediğini dikkatle izliyorum. Hacker'larla ilgili olan şey, sistemlerine normal bir insan gibi girememenizdir. Alarmlarımız var ve bu gibi şeyleri sürekli kontrol ediyoruz. Doxxed edilme paranoyası gerçektir, hackerların diğer hackerlara karşı mücadele etmeyi sevdiklerinden bahsetmiyorum bile.

Georgia'nın yanıma geldiğini hissediyorum ve kucağıma tırmanabilmesi için sandalyemde geriye yaslanıyorum. "Bütün bunlar da ne?"

Kollarımı ona doluyorum, hala bekliyorum, hala izliyorum, duvarda saklanan sessiz bir fare, henüz gizlice çıkıp etrafta kırıntı aramaya hazır değil.

"Bu Alfie." Bilgisayarımın sağ tarafındaki pencereyi gösteriyorum. "Bankacılığım la oynamaya çalışıyor."

Georgia'nın nefesi kesiliyor ve ben de güven verici bir şekilde boynunu öpüyorum.

"Bu benim gerçek bankacılığım değil. Gerçek bilgisayarım olduğuna inandığı ve erişim sağladığı tamamen sahte bir bilgisayar ve telefon sistemi kurdum. İş e-postalarını, bankacılık işlemlerini ve diğer saçmalıkları ayıklıyor ama bunlarla pek bir şey yapamıyor, geri dönme sıklığından sinirlerinin bozulduğunu anlayabiliyorum. Ve bu"-diğer pencereyi gösteriyorum-"Alfie'nin bilgisayarını. Beni 'hack'lediğinden beri ona erişimim var." Bunun etrafına tırnak işareti koydum çünkü sadece benim izin verdiğim şeyleri hackledi.

için. "Ama geçen hafta bilgisayarına bir rootkit kurduktan sonra ilk komutumu verdim. Sistemimde rahat etmesine izin veriyordum ama artık rahat etmesine izin vermiyorum."

"Rootkit?"

"Bu temelde onun sisteminde en yüksek ayrıcalığa sahip olduğum anlamına geliyor. Onunla istediğim her şeyi yapabilirim."

"Sen olduğunu anlayacak mı?"

"Hayır." pcklerimi boynunda aşağı yukarı gezdiriyorum. "Benim bir çuval tuğla kadar aptal olduğumu düşünüyor ve ona gösterdiğim her şey bu inancını artırdı. Sahte aramalarım bir göz attı. Antrenmanlardan protein karışımlarına, spor podcast'lerinden dövme gruplarına ve forumlara kadar her şey. Hatta biraz basit porno bile ekledim."

Gülüyor. "Gerçekten mi? Porno mu?"

"Georgia, sanırım erkeklerin yüzde doksanından fazlası, cinsel tercihleri veya arzuları ne olursa olsun, ayda en az bir kez bir tür porno arıyor."

"Buna inanıyorum." Bana yaslanıyor ve ben de onu derin derin içime çekiyorum. Normalde olduğundan çok daha fazla kurabiye gibi kokuyor ve vücudumun ona karşı kıpırdanmasına engel olamıyorum.

"şimdi onun dünyasında olduğuna göre ne yapacaksın?"

"Ne bulacağıma bağlı. Anti-virüsünü kapattım ve bununla bir şeyler yapacağım ama önce etrafa bakmak istiyorum. Onun gerçek şeytanlarını keşfetmek. Alfie bana pes edecek biri gibi gelmiyor ama aynı zamanda korumak istediği bir imajı ve işi var. O bir CEO, çok para kazanıyor ve doğrusu hisselerinize ya da paranıza erişemeyecekti. Sümüklü, kemirgen oğlu öyleydi ve şimdi Ezra tutuklandığına ve bazı iskeletleri gün ışığına çıktığına göre Alfie'nin itibarını kurtarması ve aptalca bir şey yapmaması gerekiyor."

"Yönetim kurulu başkanını takip ve tehdit etmek gibi."

"Bunun gibi."

"Geçen gün artık evliliğimizin geçerliliğini sorgulatmaya çalışmadıklarından bahsetmiştiniz, değil mi?"

"Hayır. Avukatları onlara davaları olmadığını söyledi."

"Sence bunların hepsi geride mi kaldı? Yani, sence resmi olarak her şeyin peşini bırakacaklar mı?"

"Bilmiyorum Georgie. Sana evet demek isterdim ama tecrübelerime göre, onlar gibi erkekler ne pahasına olursa olsun kaybetmeyi sevmezler. Ama egolarının ve gururlarının

Bu onların en büyük zayıflığı ve bizim de avantajımıza kullanabileceğimiz bir şey."

Ona Georgie dediğim için bir dirsek darbesi alıyorum, bu da beni kıkırdatıyor ve sonra giydiği büyük boy gömleğimin yanından kayan çıplak omzunu ısıyorum.

"Ezra tutuklandığından beri onlardan tek bir ses duymadım. Bir tane bile. Yönetim kurulu toplantısı Şükran Günü'nden sonraki hafta. Belki onu bekliyorlardır ama şu anda yapabilecekleri başka bir şey olduğunu düşünmüyorum. Dayanacak ayakları yok. Seninle bu yüzden evlendim." Kucağımda dönüyor ve bana arsızca sırtıp göz kırpmıyor.

"Artık seni Ezra ile evlendirmeye çalışacaklarını söylemiyorum. Ama kavgalarının bittiğine inanmıyorum. Alfie de senin eşyalarını karıştırıyor."

"Geçen gün öyle demiştin."

Onu kendime daha sıkı sarıyor, sırtını göğsüme doğru çekiyorum. "Sahip olmasını istemediğimiz hiçbir şeyi alamayacak. Eşyalarını gözden geçirdim ve hepsini kilitledim. O iyi ama ben çok daha iyiyim. Ezra'ya yaptığım gibi o da zayıf noktalar arıyor ama seni ya da beni indirgemek için kullanabileceği bir şey bulamayacak."

İç çekiyor. "Nasıl oldu da FBI ya da NSA kapınızı çalmadı?"

"Çünkü kimseye kanıtlayacak bir şeyim yok. Ben bir hacktivist değilim ve hükümeti devirmek için büyük bir planım yok. Yapabildiğimi kanıtlamak için bir şeyi hacklememe ya da bunu sadece yapabildiğim için *yapmama* gerek yok. Babam bana her zaman gurur ya da kibir için bir şeyleri hacklemememi söylerdi çünkü bu şekilde başın belaya girer. Tıpkı buradaki arkadaşlarımız gibi."

"Ama yaptığınız şey hâlâ yasadışı."

Sertleşiyorum çünkü bu konuyu hiç doğrudan konuşmamıştık. "Evet," diyorum ve boğazımı temizliyorum. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Bunu düşünürken yüzünü izliyorum ve eli çenemde geziniyor. "Hayır. Yani, bunu kötülük için ya da insanları gereksiz yere incitmek için yapmadığın sürece."

"Yapmam. Biri benim için önemli biriyle yatmaya çalışmadıkça."

Gülümsüyor ve burnunu benimkine sürtüyor. "Koruyucu tarafını seviyorum.

Beni güvende hissettiriyor. Ne olursa olsun, kimsenin beni incitmesine izin vermeyeceğini biliyorum."

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum ona, dudaklarım dudaklarını okşuyor. Bu sözü tutmak ve asla bozmamak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyorum.

"Long Island Sound'da ne işimiz var?" Buz gibi bir rüzgârla birlikte kar ve buzdan oluşan rahatsız edici bir yağmur üzerimize yağarken Georgia çığlık atıyor.

"Bir köpeğimiz var."

"Kakasını içeriye yapamaz mı?"

Georgia'nın, sanki üzerinde durduğu karla kaplı toprak kızgın kömürden yapılmış ve dizlerine kadar uzanan kar botlarının ayaklarını yakmasından korkuyormuş gibi bir ayağından diğerine zıplayıp durmasını gülerek izliyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en kabarık palto da dahil olmak üzere yaklaşık on kat giyinmiş. Şapkası neredeyse tüm başını örtüyor ve kar eldivenlerinin altında kaşmir eldivenleri var.

O çok sevimli.

"Bunun için gelmene gerek yoktu."

"Karda oynamanın eğlenceli olacağını düşündüm." Sırıttıyorum. "Peki ya şimdi?"

"Artık düşündüğüm kadar eğlenceli değil."

Şu anda üzerinde yaklaşık bir karış toz bulunan ve daha da tozun geleceği büyük güvertemde duruyoruz. Yarın bir ara durması bekleniyor ve elektrikler bir kez bile kesilmedi. Dürüst olmak gerekirse o kadar da kötü değil. Sadece başka bir fırtına, ama Georgia bunu bana yutturamaz. Bu arada Alice buna bayılıyor. Etrafta hoplayıp zıplıyor, kar yığınlarının içine dalıp çıkıyor.

"Buradan nasıl çıkacağız?" "Ne?" Şaşkın bir kıkırdamayla gülüyorum.

"Ormanda, asfaltsız bir bölgede yaşıyorsunuz. Bay Kar Küreyici Adam'ın gelebileceği gibi değil."

"Bay Snowplow Man?" Bunun üzerine biraz ölebilirim. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Önünde pulluk olan bir kamyonum var. Daha önce dışarı çıkarken hiç sorun yaşamadım ve bazı büyük fırtınalar atlattım." Tam o sırada telefonum çalarak bizi böldü. Gözlerimi kısarak cebimden çıkardım.

buz ve kar neredeyse anında ekranımı kaplıyor. Parmağımı ekranda kaydırarak cevap verirken içimi bir aciliyet duygusu kaplıyor. "Brooklynn?"

Georgia hemen zıplamayı bırakıyor ve kaşları çatılmış bir şekilde bana bakıyor.

"Aldığın elflere teşekkür et." "Neler oluyor?"

"Çok komik, o kadar da komik olmayan bir hikaye. Yaklaşık iki saat önce suyum geldi. Otuz yedi haftaya girdiğim için önemli bir şey değil, ancak hastaneye giden yol kapalı çünkü orada büyük bir kaza var ve hiçbir ambulans beni almaya gelemiyor çünkü hepsi kazada. Görünüşe göre, gerçekten kötü. Çok sayıda yaralının olduğu otuz arabalık bir zincirleme kaza gibi."

Sikeyim.

Telefonda nefes nefese kalmaya başladı. "Georgia'yı aramaya çalıştım ama açmadı."

"Alice'in işini yapmasına izin vermek için dışarıdayız. Bekle biraz." Telefonumu kulağımdan uzaklaştırıyorum ve Georgia'nın duyabilmesi için hoparlöre alıyorum. Georgia'ya "Brooklynn'in doğumu başladı," diyorum. "Suyu geldi."

Gözleri yemek tabaklarından daha geniş bir şekilde açıldı. "Brooklynn, sıvı neye benziyordu? Berrak mıydı, kanlı mıydı, yoksa içinde yeşil bir şey var mıydı?"

"Öncelikle, iğrenç. İkincisi, çok açıktı."

Georgia gözlerini devirir ama rahat bir nefes alır. "Güzel. Kasılmalarınız ne kadar aralıklarla oluyor?"

"Her şey başladığında aralarında on beş dakika vardı ama şimdi üç dakikaya yaklaştılar."

Georgia telaşla kolumu tuttu. "Neden hastaneye gitmiyorsun?"

"Büyük bir kaza oldu," diyorum ona. "Oradaki yol kapandı ve tüm acil yardım ekipleri olay yerinde mahsur kaldı. Maine'e hoş geldiniz."

"Maine'e hoş geldiniz mi?!" Georgia inanamayarak çığlık atar. "Nu-uh. Yola çıkıyoruz. Lenox az önce bana bir sabanı olduğunu söyledi. Şimdi geliyoruz. Ne yaparsanız yapın, ben gelene kadar itmeyin."

"Doğru." Brooklynn pantolonunu indiriyor. "İtmek yok."

"Güzel. Birazdan orada oluruz." Georgia telefonumun son tuşuna basıp eve koşuyor, ıslak botlarıyla parke zeminde kayıyor ve neredeyse düşüyordu ama son anda kendini kurtarıp merdivenlere doğru koşmaya başladı.

Ne oluyor lan? Gerçekten Brooklynn'in bebeğini doğurmayı mı planlıyor?

"Lenox, gidelim!" diye bağılıyor içeriden bir yerden. Sanırım öyle.

Telefonumu cebime geri koyuyorum ve Alice'e kışını içeri sokması gerektiğini bildiren düdüğü çalıyorum. Karları tekmeleyerek ve arkasından uçurarak içeri giriyor. Tam arka kapıdan girerken onu burada tuttuğum havluyla siliyorum, ama sonra hızla her şeyi kapatıp kilitliyorum ve eşyalarımı topluyorum.

"Georgie?!"

"Üstümü değiştiriyorum ve eşyalarımı topluyorum. Tanrıya şükür arkadaşım bana bu kutuyu gönderdi."

Sormuyorum. Sadece kendi ilk yardım çantamı alıyorum ve internet güçlendiriciler ve ana dizüstü bilgisayarlar gibi şeyler topluyorum çünkü ne tür videolara veya internet erişimine ihtiyacımız olacağını bilmiyorum. Beynim böyle çalışıyor. Neyse ki Georgia'nın YouTube'da bebek doğurtmakla ilgili bir eğitime ihtiyacı yok ve birkaç dakika içinde önlüklerini giymiş, büyük bir çantayla merdivenlerden aşağı uçuyor.

Elini tutup garaja götürüyorum, sonra da köşeyi dönüp traktör, motosikletlerim ve kar küreme makineli büyük kamyon gibi eşyalarımı sakladığım bitişikteki ahıra doğru ilerliyorum.

"Kaç tane aracınız var?" "Birkaç tane."

"Birkaç tane," diye alay ediyor benimle derin bir sesle. "Tamam, Batman. Anladık. Sen süper havalı ve seksisin. Nasıl bu kadar çok paran var? Kocaman beynin ve borsayla ilgili bir şeydi, değil mi?"

Kamyona binmesine yardım ederken başımı sallıyorum, kapıyı arkasından kapatıyorum ve etrafta koşturuyorum.

Otomatik garaj kapısının düğmesine basarak gürültülü motoru çalıştırdığımda, "Bebek doğurtmanın ilk kuralı, bebek doğurtmak hakkında konuşmamaktır," diyor.

"Ne?" İnanamayarak mırıldanıyorum, kalbim şimdiden boğazımda düğümleniyor ve daha oraya bile gelmedik.

"Yapamazsın. Yani, bu neredeyse kötü şans. Ama heyecanlıyım. Muhtemelen olmamalıyım ve daha önce hiç doğum yapmadığım için gerginim de.

Daha önce hastane dışında bebek doğurmuştum ve Brooklynn de erken doğmuştu ama bunu çok özlüyorum.

Karın içine doğru geri geri giderken ona yan gözle bakıyorum, kamyonun büyük lastikleri derin yatağın üzerinde yuvarlanarak yatağı düzleştiriyor. Bölme kapısını kapatıyorum ve kamyonu döndürüyorum, vites değiştiricileri kullanarak küreği indiriyorum ve Brooklynn'e ulaşabilmemiz için yolumuzu açıyorum.

"Eğer bu kadar çok seviyor ve özlüyorsan, sana bir klinik inşa edeceğim." Nefesi kesildi. "Yapacak mısın?"

Gülüyorum ama titrek. Ellerim de öyle. Hiç doğum yapan bir bebeğin yanında bulunmamıştım ve insanların dışındaki insanları sevmesem de Brooklynn onlara en yakın ikinci kişi.

"Bebeğim, sana lanet olası bir doğum merkezi yapacağım."

"Kendi param var, kadının mutlu etmek için her şeyi yapmaya hazır bir erkeğin çılgınca seksi bir yanı olsa bile. Ama bilemiyorum, sence?"

"Sanırım."

"Evet," diyor hülyalı bir şekilde. "Aslında ben de. Kliniğim harika olacak. Tüm kadın sağlığı işlerini biz yapacağız."

"Duvarlarınızda Georgia O'Keeffe resimleri mi var?"

Bir kahkaha attı. "Bunu şimdiye kadar hiç bir araya getirmemiştim. O vajinaya benzeyen çiçekler çizdi, ben de vajinaların çiçek açmasına yardım ediyorum."

"Ne?"

"Evet, aklımdan geçtiği kadar şiirsel olmadı. Ama annemin büyük büyükannesi Georgia'nın adını almış olsam da o benim adaşım sayılır."

Bizi yola geri götüren patikadan geçerken, Kızıldeniz'in yarılması gibi beyaz dalgalar kamyonun her iki yanından akıyor. "Georgia, şu anda ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Samesies. Sadece heyecanlıyım. Adrenalin patlaması yaşıyorum. Keşke Maine lisansım için evraklarım çoktan onaylanmış olsaydı."

Bundan sonra sessizleşiyor, kamyon karanlıkta kar dağlarını kazarken, ağaçların arasından nefesini kesecek şekilde geçerken biraz gergin ama endişelenmesine gerek yok. Bu yolculuğu o kadar çok yaptım ki gözlerim kapalı bile yapabilirim.

Beş dakika sonra, en azından son birkaç saattir sürülmemiş olan ana yola çıktık. Nefesimin altında küfrediyorum ama bizi ilerletiyorum.

Brooklynn ve Max'in evi şehrin diğer ucunda ve onların evine vardığımızda Georgia'nın adrenalin patlamasının eşiğinde olduğunu düşünüyorum.

Kamyon durur durmaz dışarı fırlar ve ön basamakları tırmanarak kalın kar yığınlarının arasından geçer, sonra da kapıya vurur.

Heyecandan kamyonda unuttuğu çantasını ve eşyalarımı alıp onu takip ediyorum, tam o sırada kapı açılıyor ve çölde dolaşırken Georgia'yı görünce bir vaha bulmuş bir adamın bakışlarıyla telaşlı bir Max bizi karşılıyor. Brooklynn doğum yaparken ve onu hastaneye götüremezken ne kadar korkmuş ve çaresiz hissettiğini hayal bile edemiyorum.

Onun yanından geçip Max'in omzuna vuruyorum. "Teşekkür ederim," diyor ve ben de başımı sallıyorum çünkü bana teşekkür etmesine gerek yok.

Brooklynn oturma odalarında, başı kanepenin koluna düşmüş, vücudu iki büküm olmuş, yüzü gözle görülür bir acıyla buruşmuş. Kahretsin. Bu gerçekten oluyor.

Chapter Twenty-Five

Aklımı kaçırarak kadar korkmanın kelime dağarcığımda çok yeni bir anlamı var. Brooklynn terden sıırıslam olmuş, kısa, bol siyah bir elbise giymiş ve bir kasılma sırasında alnını koltuğunun kenarına dayamış.

"Ambulans bize kırk beş dakika sonra geleceklerini söyledi," diyor zavallı kocası Max, ellerini önünde kavuşturarak. "Bir süre telefonda dokuz-bir-bir ile görüştüm ve bana ne yapmam gerektiği konusunda yol göstereceklerdi ama ben-"

Ona, ne olursa olsun tüm hastalarımın verdiğim güven verici gülümsemenin en iyi versiyonunu veriyorum. "Ben hallederim."

Umarım. Dürüst olmak gerekirse çok korkuyorum ve buna sahip olup olmadığını bilmiyorum çünkü monitörlerim, hemşirelerim veya ihtiyacım olursa yedek yardımım yok. Çok fazla ekipmanım bile yok, aslında neredeyse hiç yok. Ve bebek doğduğunda, onun için de pek bir şeyim yok. Stetoskobumu takıyorum ve diyaframı Brooklynn'in göğsüne doğru uzatıyorum. Kalp atışları iyi geliyor ama tansiyon aletimin olmamasından nefret ediyorum.

Sahip olduklarımın ve bildiklerimin ötesinde bir şeye ihtiyacım olmaması için dua etmeliyim.

Max düzensiz bir nefes verir ve bir sandalyeye yığılır, titremeye başlarken başı ellerinin arasına düşer. Zavallı adam çocuğunu doğurmak zorunda kalacağını sanıyordu. Lenox'a gidip onu teselli etmesi için başımı sallıyorum ama Lenox beni anlamıyor. Kaşları çatıldı ve

Sanki onun için hecelememi istiyormuş gibi hızlıca başını sallıyor. Önce ona, sonra da Max'e sert bir bakış attım ve başımı çok belirgin bir şekilde salladım.

Lenox'un kafası hala karışık ve gerçekten, bu o kadar Lenox ki ben bile anlayamıyorum.

İç çekiyorum. "Onu rahatlat Lenox. Ona bir içki getir, moral konuşması yap ya da erkekler ne yapıyorsa onu yap."

"Hayatımda hiç kimseye moral konuşması yapmadım."

Brooklynn harap olmuş bir nefes bırakıyor. "Bu beni neden şaşırtmadı?"

"Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum ama Brooklynn'in ve sanırım bunun için seyirci istemiyor."

"Hayır," diye onaylıyor Brooklynn, ama ifadesi çok ciddi ve fazla hareket etmiyor, pozisyonunu koruyor, bu da bana geçiş aşamasında olduğunu gösteriyor, bu da yakın olduğu anlamına gelebilir.

"Aynen öyle. *Bu* yüzden lütfen doğum tiyatrosunu biz kadınlara bırakın, çünkü *bu*

Yaptığımız şey bu. Değil mi?" Brooklynn'in sırtını ovarken ona bakıyorum.

Bir kasılma daha onu ele geçirmeye başladığında "Tamam," diye homurdanıyor. Onu ayağa kaldırıyorum ve kollarını omuzlarıma dolayarak bana yaslanmasına izin veriyorum.

"Mırıldan, Brooklynn," diye yönlendiriyorum. "Mırıldanmak acıya iyi gelir. Yüz kaslarını ve omuzlarını olabildiğince gevşet. Vücudunda sıcak, parlak bir ışık hayal et. Onu gör. Kasılman boyunca ona doğru mırıldan."

"Ah! Acıyor amına koyayım."

"Biliyorum. Öyle olduğunu biliyorum. Ama o ışığı gözünüzde canlandırın ve ona doğru mırıldanın. Bu ışık sıcak ve iyi hissettiriyor. İşte böyle. Bana yaslanmaya devam et. Dizlerini бүk. Bu iş sende."

Lenox'a bakıyorum, onu hiç görmediğim kadar solgun. "Kasılmaları durduğunda onu kontrol edeceğim. Şimdi gitme zamanı."

"Doğru. Sadece." Brooklynn pantolonunu indiriyor, bana daha sıkı sarılıyor. "Zamanı geldiğinde burada ol, Max."

Max sandalyeden kalkıp yanımıza geliyor. Onu benden alıyor ve doğrudan gözlerinin içine bakabilmek için yüzünü avucunun içine alıyor. "Olacağım başka bir yer yok. Elini ya da bacağını tutuyor, sırtını sıvazlıyor, kulağına fısıldıyor ya da ne yapmamı istersen onu yapıyor olacağım. Ama oğlumuzu doğurduğun her saniye burada olacağım." Nefesini dışarı üflüyor. "Ama Georgia da burada olduğu için çok mutluyum."

Brooklynn alnını onunkine bastırıyor. "Ben de."

"Harika. Ben üç. Şimdi Lenox seni birkaç dakikalığına dışarı çıkaracak. İşimiz bittiğinde seni arayacağıma söz veriyorum. Lenox, sıra sende."

Max."

Lenox, Max'i Brooklynn'den uzaklaştırıyor ve mutfağa sürüklüyor. Brooklynn'in kasılmaları yatıştığına göre, onu kanepelerinin şezlong kısmına götürüyorum, zaten akıllıca bir şekilde sırt minderleri yok ve üzeri plastik bir muşamba ve çarşafı kaplı. Yanına diz çöküyorum, çenesini avucumun içine alıyorum ve Max'in az önce yaptığı gibi koyu renk gözlerini kendime çekiyorum.

"Hey, bebeğim. Orada mı takılıyorsun?"

Yutkunuyor ve yüzünden bir damla gözyaşı süzülüyor. "Korkuyorum. Bunu Max'in önünde söylemek istemedim, çünkü zaten kendini kaybediyor, ama gerçekten, gerçekten korkuyorum."

"Biliyorum. Korkmak sorun değil ama birbirimizin yardımıyla bunu atlatacağız. Anladın mı?"

Terli saçlarının bir kısmını yüzünden geriye doğru itiyor. "Evet."

"Harika. Elimde bir doppler ve arkadaşımın bana gönderdiği bazı temel malzemeler var ve rahim ağzını kontrol edeceğim. Tamam mı?"

Başını sallıyor ama gözlerindeki ezici korkuyu ya da zar zor ayakta durmaya çalıştığını gizleyemiyor.

"Kadınlar bunu yüzyıllardır yapıyor ve ben bu konuda fazlasıyla eğitimliyim. Ama senden istediğim şey dürüstlük. Elimde monitör ya da başka bir şey yok, bu yüzden nasıl hissettiğinizi doğru bir şekilde anlatmanıza güvenmek zorundayım."

"Söz veriyorum."

Ona parlak bir gülümseme veriyorum. "Pekala. Şöyle yapalım. Hamileliğin hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

"Şimdiye kadar her şey normaldi. Sağlıklı."

Tanrı'ya şükür. "Harika." Eldivenlerimi takıyorum ve ultrasonik jelim olmadığı için yanımda getirdiğim büyük bir parça vazelin karnına sürüyorum. İyi haber şu ki, vazelin ıkınma zamanı geldiğinde de yardımcı olacak. Doppler'in probunu elime alarak vazelinin içine sürüyorum.

Bebeğin kalp atışlarının yüksek sesli *vınlamasını* duymadan önce, onu aşağıya, aşağıya ve sonra sağa doğru kaydırıldığında odayı yüksek sesle parazit dolduruyor.

"Bu ses hiç eskimiyor. Bir elli iki. Sesi iyi ve güçlü geliyor." Ona güven verici bir gülümseme veriyorum ve daha fazla gözyaşı dökülüyor. Sondanın diyaframının kasıklarının biraz üzerinde olduğunu göz önünde bulundurarak, "Yine de alçakta," diyorum.

simfiz. "Son ultrasonunuzdaki yaklaşık kilosunu hatırlıyor musunuz?"

"Sanırım iki kilo üç ons olduğunu söylediler."

"Harika. Bu işimizi kolaylaştıracak. Şimdi seni kontrol edeceğim, tamam mı? Vazelinin bir kısmını da giriş yerinize süreceğim. Biliyorum bu biraz TMI olacak ama parmaklarımın orada bir şeyler yaptığını hissedeceksin ve bunu neden yaptığımı bilmeni istiyorum. Vazelin kanalı yumuşatmaya yardımcı olacak ve vajinal açıklığınızın derisinin esnemesini kolaylaştıracaktır. Bu da yırtılma olasılığını azaltacak ve küçük erkeğinizin dışarı çıkmasını kolaylaştıracak."

"Bunların hepsi kulağa hoş geliyor. Georgia Monroe, sen benim kahramanımsın." Bir kahkaha attım. "Az önce beni Ferris Bueller'ladın."

"Yaptım. Ama ah!" Kasılıyor, yüzü geriliyor, altındaki çarşafı yumruklarken gözleri kap anıyor. "Bu... çok fazla. Çok fazla baskı var."

"İkınman gerektiğini hissediyor musun?" "Ben... Bilmiyorum."

"Tamam. Harika gidiyorsun. Benim için mırıldan." Doppler hala bebeğin üzerinde çünkü kasılmalar sırasında kalp atış hızının düşmediğinden emin olmak istiyorum. "Kasılma biter bitmez rahim ağzını kontrol edeceğim."

Kasılma boyunca onu ve bebeği elimden geldiğince izlemeye devam ediyorum ve kasılma bittiği anda, steril eldivenlerim olmasını dileyerek yağlanmış ve eldivenli elimi içine sokuyorum.

Fazla uzağa gidemiyorum. Rahim ağzına bile ulaşamıyorum çünkü onu engelleyen bir şey var.

"Tamamen genişlemişsin çünkü küçük adamın başının tepesini parmaklarımın arasına aldım."

"Bu baskıyı açıklıyor."

"Kesinlikle öyle. Acı için size verecek bir şeyim yok.

Bunu doğal bir şekilde yapıyoruz."

"Muhteşem. İyi ki yaşamak için insanları deliyorum ve acıyla başa çıkabiliyorum.

Ama zorlamam gerekiyor."

"Kasılmanın gelmesini bekleyin ve ıkmaya başlayın. Max!" Bağıriyorum ve hem o hem de Lenox sanki girişte bekliyorlarmış gibi yakındaki mutfaktan yuvarlanarak çıkıyorlar. "Kız hazır," diyorum ve yemin ederim zavallı adam bayılmak üzere. "İşte ihtiyacım olan şey bu." Sondayı kaldırıyorum. "Ben olsam

Elinden geldiğince kalp atışlarını takip etmeni gerçekten çok istiyorum. Kasılma ve ıkınma sırasında kalp atışı büyük olasılıkla dalgalanacak ve güneye doğru ilerledikçe onu kaybedebilirsiniz ama elimizden geldiğince onu izlemek istiyorum."

Max, sanki İngilizce ana dili ya da ikinci dili değilmiş gibi başını sallıyor.

Lenox geldi ve elimden sondayı aldı. "Ben hallederim."

Ona göz kırpıyorum. Vay anasını. Lenox, Brooklynn'in yanında diz çökmüş, sondayı tam kasık kemiğinin üzerine bastırıyor.

"Lenox, eğer bana bakarsan-"

"Brooklynn, orası bakmak isteyeceğim son yer." Sırtını doğum alanına dönecek şekilde kayar, gözleri sadece karnına odaklanmıştır.

"Harika. Bu iş hallolduğuna göre Max, iki seçeneğin var. Ya doğum koçu olarak başının yanında olacaksın ya da burada yardımcı olacaksın. Ama üzerimde bayılmana izin veremem."

"Doğum koçu," diyor hiç vakit kaybetmeden ve kanepeye tırmanıyor, başının yanına çömeliyor ve kulağının dibinde alçak yumuşak bir tonda konuşurken elini tutuyor.

"Bunun gibi mi?" Lenox soruyor, sondayı içeri bastırıyor ve bir an için kendini kaybettiğinde biraz hareket ettiriyor. Ona şu anda olduğumdan daha fazla aşık olabileceğimi düşünmemiştim ama yanılmışım. Çünkü ona yeniden aşık oldum. Her zamankinden daha çok. O da Max, Brooklynn ve hatta benim gibi gergin bir enkaz, sadece baba olmadığı için burada kendini daha da fazla kaybediyor.

"Bu mükemmel."

Bana göz kırpıyor. "Sen de öyle."

Aman Tanrım. Yumurtalıklarım şu anda aşırı ateşleniyor, ama kendimi göreve geri getirmeyi başarıyorum.

Brooklynn acı dolu bir çığlık atıyor, vücudu bir kez daha geriliyor. "İkınmak zorundayım!"

"İkın, Brooklynn. Uzun bir üç sayım boyunca ıkın ve bir kez ara ver ve kasılma azalana kadar tekrar başla. İşte bu kadar. Devam et. Ekleyin. Max, saymasına yardım et. Odaklanmasını sağla."

"Ah!" diye bağırır Brooklyn. "Acıyor. Siktir!" Ama bir şampiyon gibi ıkınıyor ve kasılma azaldığında ona dinlenmesini söylüyorum. Bunu üç kez daha yapıyoruz. Her seferinde bebek güzelce ilerliyor ve altıncıda

Git, ellerimi başına koymayı başarıyorum, hareket ettikçe pozisyon almasına yardım ediyorum ve sonra omuzlarına.

"İtmeyi bırak," diye emrediyorum. "Max, havluya ihtiyacım var. Bana havluyu getir." Max bir yığın temiz havluyla koşarak geliyor ve bebeği çıkarıp hemen bir tanesiyle kucaklıyorum. Islak, tiz bir feryat havaya karışıyor ve asla eskimeyen bir sestten bahsediyorum.

Bebeği Brooklynn'in göğsüne koyarken nefes nefese gülümsüyorum, böylece onu kendine doğru tutabilir ve sıcak tutabilir.

"Tebrikler anne ve baba. Harika görünüyor."

Max, Brooklynn'in baş ucunda, onu kucaklamış, onunla konuşuyor ve ikisi de annesininkine çok benzeyen siyah gözleri ve siyah saçlarıyla yeni doğan oğullarına hayretle bakıyorlar.

"Teşekkür ederim," diye ağlıyor Brooklynn. "Tanrım, Georgia. Çok teşekkür ederim."

Bunalmış bir halde titrek bir nefes çekiyorum. Genelde doğumlar sırasında ağlamam, gerçi bu dünyaya yeni bir hayat getirmenin büyüsü beni asla kaybetmez ama bu gece ağlıyorum. Çok ağlıyorum çünkü her şey yolunda gitti. Her şeye rağmen bu bebeği dünyaya getirdik ve o mükemmel.

Plasentayı çıkarıp bir çöp torbasına koyuyorum ve göbek bağıni kesiyorum; Max'e makası verdiğimde o da Lenox'a uzatıyor. "Sen yap."

Ve her zaman sahneye çıkmaya isteksiz olan Lenox kordonu keserken yeniden ağlamaya başlıyorum. Gidip banyoda elimi yüzümü yıkıyorum, nefes alıyorum ve yansımama inanamayarak gülüyorum. Vay anasını. Lanet olsun. Az önce bunu yaptım. Az önce yaptım.

Kapı çalındı ve "Girin" diye seslendim.

Lenox kapıyı açıp içeri giriyor, arkamda duruyor ve mavi gözleri parlayarak aynadaki yansımama bakıyor. Kollarını bana doluyor ve beni göğsüne çekerek şakağımdan öpüyor. "İnanılmaz."

"İşte böyle hissettiriyor."

"İşte sen busun," diye mırıldanıyor bana karşı. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Bu..."

"Evet." Deli bir kadın gibi sırtıyorum, daha önce hiç olmadığım kadar uçmuş durumdayım. "Öyleydi."

Banyodan çıkıyoruz ve Max, Brooklynn ve bebeği kanepeye kıvrılmış, birbirlerine sokulmuş halde buluyoruz.

"O mükemmel," diyorum onlara. "İnanılmaz bir iş çıkardın anne. Adı ne?"

Önce Max'e, sonra da bana bakıyor. "George bir erkek için en sevdiğim isim değil."

Bir kahkaha attım. "İngiliz kralı olmadığı sürece hayır."

"Georgia'nın G'sini kullanarak Gabriel'e ne dersiniz, biz de ona Gabe deriz?"

Yüzümü siliyorum, yeniden tıkanıyorum. "Bence bu çok güzel. Onur duyduğum. Gerçekten."

"Bunun karşılığını asla ödeyemeyiz," diye devam ediyor, oğluna ve sonra tekrar bana bakıyor.

"Az önce yaptın," diyorum ona. "Ama hazır olduğumda meme uçlarımı delmeye ne dersin, ödeşmiş oluruz."

Herkes çok ihtiyaç duyduğu kahkahayı atarken kapı çalınır. Ambulans nihayet geldi.

Ambulans gelip Brooklynn, bebek Gabriel ve Max'i hastaneye götürdükten sonra Lenox ve ben neredeyse sessizlik içinde eve dönüyoruz. Hâlâ kar yağıyordu. Hem de hiç şakası olmayan bir kar. Görüş mesafesini neredeyse imkansız hale getiren ve farlarınızın sadece tam önlerine düşen beyaz tanelere karşı yanıp söndüğü türden bir kar.

Lenox yavaş ilerliyor, ikimiz de aç, yorgun ve açıkçası bir duşa ihtiyaç duyuyoruz. Koltuğa yaslanıyorum, vücudum derim yüzülmüş ve zihnim tükenmiş.

"Bu gece ne yaptığını biliyor musun?"

"Hmmm?" Bizi eve götürürken başımı kaldırıp ona doğru bakamadığım için soruyorum.

"Bir bebek doğurdun."

Sırıyorum. "Ben yaptım. Benim üç yüz otuz ikincim. Lisansüstü okul ve lisansüstü okuldayken doğum hemşiresi olarak asistanlık dahil."

"Brooklynn dört yıldır benim için çalışıyor. Baskı yapmıyor. Baskı yapmıyor. Beni ve mahremiyet ihtiyacımı her zaman korurken işimi kendi işiymiş gibi yürütüyor."

Başımı koltuğa yaslayıp profilini inceliyorum, buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Bu dünyada arkanızı kollayan ve kendilerine fayda sağlamadan sizi koşulsuz destekleyen insanlarla karşılaşmak nadirdir," diye devam ediyor.

"Pazartesi günü Lavender Lake'in azizi olduğun konusunda büyük bir azar işittim. Kasabanın Bruce Wayne'i. Sen görmüyorsun ama harikası Lenox. Öylesin. Yaptıklarının sebebi ne olursa olsun, pek çok insana çok faydan dokundu. Ama Brooklynn seni her şeyi bilmeden tanıyor ve olduğun kişi için sana sorgusuz sualsiz saygı duyuyor. İşte bu yüzden inanılmaz biri."

Uzanıp elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Kendimi bir şeye layık hissetmem uzun zaman aldı ama seninleyken layık olmaktan çok daha fazlasını hissediyorum, sonunda hak ettiğimi hissediyorum."

Kalbim göğsümde sarhoş bir kelebek gibi çırpınıyor ve tekrar tıkanarak elini sıkıyorum. "Bunu yapmayı bırakmalısın. Bütün gece yumurtalıklarımın patlamasına neden oldun ve ben daha sonra senin üzerine atlamak istedim."

Kıkırdıyor ama ben şaka yapmıyorum.

"Lenox Moore, bunu fazlasıyla hak ediyorsun. Sen her şeysin. Beni kendine yeniden aşık ettin ve bunu tekrar tekrar yapmaya devam ediyorsun."

Bana, böylesine ciddi ve düşünceli bir adamdan gelmesi neredeyse imkânsız görünen yumuşak bir gülümseme veriyor. Birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi öpüyor ve beni bırakarak iki eliyle dümen tutmaya başlıyor. "Bu gece onları görmek, bunu yapmalarını izlemek... Bir gün bizim de böyle olmamızı istediğimi düşünüp durdum. Seni çocuklarımıza hamileyken görmek istiyorum çünkü bu şekilde çok çarpıcı olacaksın ve ben de orada olmak, onları dünyaya getirirken sana koçluk yapmak istiyorum." Duraklıyor ve nefes alıyor. "Hiç... Hiç böyle bir şey yapacağımı düşünmemiştim. Çocuklar... fantastik ve duygusal olarak muhtaçlar ve ben... onları asla mahvetmek istemem. Onlar için mükemmel olmak isterdim."

Oh, Lenox. "Ben de seninle bebek yapmak istiyorum," diyorum ona. "Bir sürü isteyebilirim. Henüz bilmiyorum. Ama bu gece seni izledikten ve seni benim kadar tanıdıktan sonra onlar için mükemmel olacağını şimdiden biliyorum."

"Onlara hacklemeyi öğreteceğimden emin değilim." "O zaman öğretme."

"Onlardan birine Suzie'nin adını vermek isterdim."

Kalbim sıkışıyor ve yanağından öpebilmek için konsolun üzerine çıkıyorum. "O zaman öpeceğiz."

"Senin olmana bayılıyorum. Başka hiç kimse beni böyle elde edemezdi."

Başımı bir dakikalığına omzuna koyuyorum. "Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum." Çünkü beni anlıyor. Saçmaladığımda, bir şey yüzünden paniklediğimde ya da Kasım ayında kar fırtınasının ortasında şekerli kurabiye pişirirken Noel müziği dinlemek istediğimde bile beni görüyor, anlıyor ve ne olursa olsun seviyor. Ne olursa olsun.

Bu... bu his... bu adam... Lenox'la evliyim ve artık sahte değil. Olması gereken her şey gerçek. Başladığımız yerden buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum ama artık bunların hiçbir önemi yok. Geçmiş artık önemli değil. Önemli olan tek şey geleceğimiz ve buradan nereye gideceğimiz.

"Güzel."

Sırıyorum. "Güzel." Koltuğuma geri oturup dudaklarıma vanilyalı ChapStick sürüyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Bu gece harika bir geceydi ama yemeğe ve sıcak bir duşa ihtiyacım var." Garajın ahır tarafına çekiyoruz ve Lenox motoru kapatıyor.

Garaj kapısı yavaşça kapanırken "Aynen," diyor ve kamyonundan aşağı iniyoruz. Kemiklerim yorgun ve kaslarım ağrıyor. "Git duşu başlat, ben de bizim için bir şeyler hazırlayayım."

Bunu tartışmıyorum ve açıkçası, bana dışarıdan bir sincap kızartabilirdi ve şu anda şikayet etmezdim. Hem de çok. Neyse ki buzdolabından sincap değil hamburger eti ve biraz makarna çıkardı ve çok hızlı bir et sosu hazırlamaya başladı. Kendimi yukarı sürüklüyorum, en üst basamağa ulaşana kadar soyunuyorum ve sonra aniden ayaklarım yerden kesiliyor. Lenox beni banyoya taşıyor, büyük küvetin üzerine yatırıyor ve ikimiz için de duşu başlatıyor.

"Aşağı indiğimizde et sosunu hazırlayacağım," diyor bana. "Su kaynamaya başlamadan önce on iki dakikam var."

"Beni becermen için ancak bu kadar zaman yeter."

Sırıyor. "Bahse girerim bu süre içinde seni iki kez boşaltabilirim." "İmkansız."

"Eğer seni hamile bırakmaya çalışıyorsam, hayır."

Ellerim kalçalarımla buluşuyor. "RİA'm var ve *şu anda* bebek sahibi olmak istediğimi söylemedim."

"Pratik yap, Georgie. Ana yarışmaya katılmaya hazır olmadan önce çok fazla pratik yapmamız gerekiyor."

Chapter Twenty-Six

Bilgisayar korsanlığı satranç gibidir. Her zaman üç hamle sonrasını düşünür ve rakibinizin her oyununu tahmin edersiniz. Bu bir strateji ve beceri oyunudur. Ama satrançtan farklı olarak, bahisler daha yüksektir, bazen gidebilecekleri kadar yüksektir. Alfie Earnheart konusunda haklıydım. Monroe Menkul Değerler'in halka açık CEO'su gerçek yüzünden çok farklı. O iyi adam, yumuşak huylu, seni ikinci bir baba gibi önemsiyorum, rutini tamamen sahte.

Basitçe söylemek gerekirse, Alfie Earnheart bir canavar.

Ruhsuz, acımasız bir psikopat. Bir rahibenin uydurma sosyal imajına sahip Joker.

Sisteminde olduğumu bilmediğinden tam olarak emin olmam bir haftamı aldı ama o bir hafta içinde zaman kaybettim. Georgia'nın annesi bize Tyson Monroe'nun dizüstü bilgisayarını gönderdi ve ben de onu inceliyordum. Ve bunu yaparken, bu beni bu gece Alfie'ye geri götürdü, tüm bunlar dev, kıvrımlı bir ağa dönüşüyor ve daha fazla zamana ihtiyacım var. Bir yıl tüm bunları çözmek ve eksik parçaları bir araya getirmek için yeterince uzun değil.

Ve eksik parçalar var. Aslında birkaç tane.

Georgia ve ben Şükran Günü tatili için bugün Boston'a gitmek üzere yola çıkacağız. Zax ve Grey'le Georgia hakkında konuşmam gerekiyor ve bunu telefonda da yapabilirdim -kendimi suçlu, yalancı bir pislik gibi hissettiğim beş ya da daha fazla aramadan herhangi birinde- ama bunu benden yüz yüze duymayı hak ediyorlar. Gözlerimin içine bakmalarını istiyorum ki bu sefer her şeyin farklı olduğunu anlasınlar.

Daha sonra Georgia yönetim kurulu toplantısı için Los Angeles'a uçacak ve ben de ona katılacağım.

Georgia, Alfie'nin yakınında güvende değil. Ya da Ezra'nın.

Her şey plana uygun giderse, bunu hızlı bir şekilde gerçekleştirebilir ve onları kaldırabilirim. Olmazsa, bu bir zorluk teşkil eder.

Son altı saatimi veri yığınlarını, kısa mesajları ve e-postaları tarayarak geçirdim. Bunları Tyson Monroe'nun verdiği bilgilerdeki tarih ve zaman çizelgeleriyle eşleştirdim. Georgia'ya söylemem gereken şeyler var. Onu çok incitecek şeyler, ama yine de bilmesi gereken şeyler.

Şimdi. Ona şimdi söylemeliyim. Bunun daha fazla bekleyebileceğini sanmıyorum.

Son e-postayı okumayı bitiriyorum ve gergin bir nefes veriyorum. Gözlerim karardı ve kaslarım gerildi. Yemin ederim, bunca yıllık bilgisayar korsanlığım boyunca hiç bu kadar karanlık ve karmaşık bir şeyle karşılaşmamıştım. Gözlüklerimi çıkarıp ellerimi yüzümde aşağı yukarı gezdiriyorum.

Siktir.

Sadece

sikiş.

Saatime baktığımda saatin altı civarında olduğunu görüyorum ve Georgia onu bu kadar erken uyandırdığım için beni öldürecek olsa da, yola çıkmadan önce birkaç saat uyumaya çalışacaksam daha fazla bekleyemem. Ofisimden çıkarken omurgamı büküyorum ve taze kahve hazırlamak için mutfığa girerken belimi kırıyorum. Hafif kar yağıyor, hafta sonu yağan ve henüz erimeyen bir metre karın üzerine yığılıyor.

Kahve hazır olduğunda merdivenleri koşarak çıkıyorum, yatak odamıza girerken hızımı yavaşlatıyorum. Georgia yan tarafına kıvrılmış, mışıl mışıl uyuyor ve içimi bir sızı kaplıyor. Onu uyandırdığım için bir suçluluk duygusu, ama aynı zamanda onu her gördüğümde hissettiğim o tatlı sızı. Onunla bu şekilde birlikte olmak hâlâ bir rüyadan çıkmış gibi hissettiriyor. Sol elime, gül dövmemi kısmen engelleyen kalın metal banda bakıyorum ve bunu onunla tekrar yapabilmeyi diliyorum, sadece farklı bir şekilde.

Belki tüm bu tehditler geride kaldığında ve ilişkimiz açıklığa kavuştuğunda bunu yaparım.

Yanımdaki rahatsız edilmemiş battaniyeleri geri çekerek yatağa giriyorum ve ona sarılıyorum. Kıpırdanıyor ve inliyor ama dudaklarında bir gülümseme var ve kalbim göğsümde titriyor. Bir şeyleri kaybetmekten korktuğunuzda hayat çok daha zor ve ben zaten yeterince kaybettim. O da dahil. Onu kaybettim çünkü ondan vazgeçtim, ama bu asla göze alabileceğim bir şey değil.

tekrar yapmak. Yine de o olmadan dünyamın nasıl bir yer olduğunu bilmek beni bu konuda kararlı ve korumacı bir canavar haline getiriyor.

"Saat daha erken," diye gönülsüzce yakınıyor. "Bunu anlamak için gözlerimi açmama bile gerek yok. Dışarının hâlâ karanlık olduğunu hissedebiliyorum."

"Daha erken ama size söylemem gereken bazı şeyler buldum ve araba kullanmadan önce birkaç saat uyumam gerekiyor."

"Ben sürebilirim."

Öpücüklerimi teninde gezdirirken boynuna doğru sırtıyorum. "Benim Shelby'm değil, yapamazsın."

"Shelby'yi biz alacağız. Güzel. Seksi Shelby'ni sürebilirsin. Ama içimde bana söyleyeceğin hiçbir şeyden hoşlanmayacağıma dair bir his var."

"Değilsin." Ciddi ses tonum karşısında kollarımın arasında yuvarlanıyor ve yavaşça gözlerini kırptırarak açıyor. Elini kaldırıyor, parmakları gözlerimin altındaki morluklarda geziniyor.

"Birkaç saatten fazla uykuya ihtiyacın var. Bütün gece her ne yaptıysan yüzüne bulaşmış."

İç çekiyorum ve alnımı alnına bastırıyorum, ona daha yakın sarılma ihtiyacı duyuyorum, onun gerçek olduğundan ve burada kollarımda olduğundan emin olmak istiyorum. Son birkaç aydır her şey tehlikeyken onun güvende olduğundan emin olmak istiyorum.

"Neden bahsettiğimi görmek mi istiyorsun, yoksa sadece sana söylememi mi?"

Bir süre bunu düşünür. "Bana göstermeni istiyorum." "O zaman benimle gel. Kahve çoktan demlendi."

"Sen aşağı in ve bana bir fincan hazırla. Önce işlemem ve dişlerimi fırçalamam lazım."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi bunu yapalım çünkü Boston'a gitmek ve insanlarımı görmek için sabırsızlanıyorum."

Yataktan kalkıp aşağıya iniyorum ve o üst katta işlerini hallederken ben de ona bir fincan kahve yapıyorum. Kahveyi hazırlayıp ofisime doğru yürüdüğümde, dizlerine kadar inen Rebels kapüşonlu tişörtüm ve her zaman kaymasına neden olan diz üstü çoraplarımla merdivenlerden uçarak iniyordu. Çok sevimli görünüyor ve o şakacı gülümsemesinin yüzünden düşmek üzere olmasından nefret ediyorum.

Ona kahveyi uzatıyorum ve diğer elini tutarak ofisime getiriyorum. "Şifre her otuz saniyede bir değişiyor ve bir VPN'e bağlanıyor.

Telefonumdan bir yüz kimliği ve kapının kendisinde bir retina taraması gerektiriyor. Bununla birlikte, size kendi yüz kimliğinizi ve erişiminizi vereceğim."

Başını iki yana sallar. "Bu zor bir geçiş. Kapsayıcı olmaya çalıştığını falan anlıyorum ama isteyeceğim son şey Batcave'e erişim."

Gözlerimi deviriyorum ama sonra bizi sözde Batcave'ime alıyorum. Georgia, karşılıklı duvarlardaki koltuklardan küçük buzdolabına, klimalı bir kasada kendi biyometrileri olan dört sunucu rafına, iki ev yapımı bilgisayar ve bir dizüstü bilgisayarın önünde iki klavye bulunan uzun, ahşap masaya ve duvar boyunca ikişerli sütunlar halinde dizilmiş altı büyük ekrana kadar her şeyi içine alıyor.

"Bu... lanet olsun Lenox, sen ne bok yiyorsun? Sanırım burada büyük bir yanılgıya düşmüşüm. Hacking'in gerçekten... Bu odaya nasıl girileceği konusunda şaka yaptığını sanıyordum, sonra sen bunu yaptın ve şimdi bu oda... bu delilik."

Buna cevap vermenin bir yolu yok, bu yüzden elinden tutup sandalyeme götürüyorum, oturuyorum ve onu kucağıma oturtuyorum. Yan oturuyor, bacakları kalçalarımın sarkıyor, ekranlardaki kod ve pencerelerin ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken kahvesi masanın üzerine düşüyor.

"Georgia, ben bunu sana nazikçe söyleyen biri değilim, bu yüzden sana sadece bildiklerimi söyleyeceğim. Bu umursamadığım anlamına gelmiyor ve bu konudaki duygu ve düşüncelerine karşı duyarsız olduğum anlamına da gelmiyor."

"Biliyorum," diyor nefes nefese bir fısıltıyla. "Beynin böyle çalışıyor. Anlıyorum ve sana kızmayacağım ya da üzölmeyeceğim. Sadece söyle bana."

Kahretsin, beni bu kadar iyi tanıdığı ve hala sevdiği için nasıl bu kadar şanslıyım?

Saçlarına bir öpücük konduruyorum ve klavyelerimden birine erişebilmek için ağırlığını sol uyluğuma kaydırıyorum. "Alfie'nin sistemine girdim ama içinde olduğumu bilmediğinden emin olana kadar girmedim. Bir şeyleri kapatmasını ya da silmesini istemedim, zaten bilseydi yapardı. Bu arada annen babanın bilgisayarını göndermişti. Buradaki şeyleri incelerken, Alfie'nin büyük çapta mali patavatsızlık yaptığını dair bir ton kanıt buldum. Tehdit aktörü gibi davranıp üçüncü taraf ödemelerini engellemekten, hisse senetlerini kısa süreliğine açığa satmaya, yönetim kuruluna hisse senedi fiyatını etkileyecek sahte ve uydurma mali raporlar sunmaya kadar bir sürü şey vardı. Zimmetine para geçirirken aynı zamanda bir ton SEC ihlali de yaptı, ancak suçlarını örtbas etmede ve ayrıca

bunları meşru mali kazançlar ve kayıplar olarak göstermiş ve hatta tüm bunları desteklemek için veriler oluşturmuştur."

"Ama eğer bunu babamın bilgisayarında bulduysanız, babamın bunu bildiği açık.

o."

"Doğru. Baban, Alfie'nin Üçüncü Dünya Savaşı'nda parti etkinliği aktörü ve oradan devam etti."

Kaşları çatıldı. "Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim."

"Alfie, Monroe'nun kullandığı üçüncü taraf bir satıcı şirketin e-posta sistemini hackledi ve Monroe'ya şirket gibi davranan ancak sahte bir ödeme sistemi kullanan bir fatura gönderdi. Temel olarak, meşru bir işlem olması gereken ödemeyi ele geçirdi ve ödemeyi numaralandırılmış bir offshore hesaba yönlendirdi. Monroe ödemenin yasal olmadığını fark etmeden ödemeyi yapmış ve haftalar sonra bu işlem ortaya çıkmış. Babanızın Alfie'nin yaptığını nereden anladığını bilmiyorum ama bu olay babanızın bir yıl boyunca Alfie'yi gizlice araştırmasına ve o zamanki CFO'su ve en yakın arkadaşına karşı bir dava açmasına neden oldu. Esasen Alfie, başka bir şirket gibi davranarak Monroe'dan zimmetine para geçirdi."

Georgia bunu düşünürken gözleri Rebels Field'dan daha geniş. "Bu... delilik. Yani, bu sadece... vay canına. Bunu *Alfie* mi yaptı? Onu hayatım boyunca tanıdım. Buna nasıl inanacağımı bilemiyorum." Duraksıyor, düşünüyor ve sonra gözleri parlıyor. "Ama bir dakika, eğer bu bir yıldan uzun süredir devam ediyorsa, o süre boyunca Ezra'yla birlikteydim."

"Evet. Öyleydin. Bunların bir kısmına birazdan değineceğim ama şimdi sana söyleyeceklerimi duymak senin için çok zor olacak."

Vücudu mermerden bir heykel gibi. Ekranlara tek tek bakarken bana görünen tek şey kafasının arkası.

"Sadece... siktir." Sert bir iç çekti. "Sadece söyle bana." "Annenin Alfie ile bir ilişkisi vardı."

Hayatımda duyduğum en sert nefesi verirken onu daha da sıkıyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Sadece dinle," diyorum ona. "Yani, babanın belgelerine göre, olan biten buydu. Alfie'ye güvenmiyordu ve bu yüzden onu araştırıyordu. Ama Alfie bir hacker olduğu ve baban olmadığı için, baban benim şu anda erişebildiğim şeylere erişemedi. Kör uçuş yapıyordu, Alfie'nin geride bıraktığı kırıntıları topluyordu, bir yandan da onu takip ettiriyor ve özel olarak soruşturuyordu."

"Yapamam..." Başını sallıyor.

"Hâlâ benimle misin?"

"Evet. Devam et."

"Emin misin?"

"Evet. Bunu duymam gerek. Hepsini."

"Tamam. Yani babanızın bildiği şey annenizle Alfie'nin bir ilişkisi olduğuydu. Bilmediği şey ise Alfie'nin bir partide annene ilaç verdiği, onu aşırı derecede uçurduğu ve sonra da onunla partideki bir tuvalette seks yaptığıydı."

Titremeye başlar. "Orospu çocuğu!"

Onu olabildiğince yakın tutarak boynundan öpüyorum. "Ondan sonra, bu konuyu kamuoyuna açıklamakla tehdit etti. Elinde hiç de iyi olmayan fotoğraflar vardı ve eğer ilişkiye devam etmez ve babanın yaptıklarını rapor etmezse adını ve evliliğini mahvedeceğine söz verdi. Kadın elinden geldiğince onu oyaladı. Bu sayede, tıpkı oğlu gibi, ona takıntılı hale geldi. En azından gerçek telefonundan ona attığı özel mesajlar bunu gösteriyor, gerçi ona ilaç verdiğini reddediyor ve her şeyin onun yüzünden olduğunu söylüyor, ki bence bu gerçek olmaktan çok kanıt amaçlı."

"Tanrım, lanet olsun, Lenox." Parmak uçları titreyen dudaklarına dokunuyor. "O... o hala... onlar..."

"Hayır. Mesajlaşmalarından anladığım kadarıyla, baban öldüğünden beri onunla seks yapmamış. Alfie babanı ve medyayı, Harmony Monroe'nun kocasıyla yatmaya devam etmemesi halinde kocasının en yakın arkadaşıyla bir ilişkisi olduğunu söylemekle tehdit ediyordu. Bununla ilgili daha çok şey var. Ama babanın tek bildiği Harmony'nin bir ilişkisi olduğuydu ve düğünden kısa bir süre sonra onunla ve Alfie'yle -finansal patavatsızlıklarıyla birlikte- yüzleşmeyi planlamıştı."

Kucağımdan iniyor ve ileri geri yürümeye başlıyor.

"Devam et."

O adım atarken ben de sandalyemde dönüp ona bakıyorum. "Sanırım baban bu yüzden vasiyetini gizlice değiştirdi. Görünüşe göre Alfie başından beri Monroe'nun tek varisinin annen olduğuna inanıyor ve babanın onu araştırdığını biliyordu. Alfie babanın gitmesini, Monroe ve annenin onun olmasını istiyordu. Babanı ortadan kaldırması için birini tutması için Ezra'ya yirmi bin dolar verdi."

Adımlarının ortasında duraklıyor ve sanki ona güneşin patlamak üzere olduğunu ve dünyanın bir buzul çağına sürükleneceğini söylemişim gibi bana bakıyor.

"Yirmi bin. Bana Alfie'nin bunu Ezra'ya verdiğini ve onun da bir bahisçiye ödeme yaptığını söylemiştin."

"O yaptı. Ezra çok derindeydi ve bunu dünyadan saklıyordu. Yirmi bin doları aldı ve aynı zamanda bir tür mafya patronu olan bir bahisçiye ödeme yaptı. Alfie ve Ezra bu bahisçiye, sen ve Ezra evlendikten sonra bahisçi babanı öldürürse tüm borçlarını ödemesi için iki yüz elli bin dolar vaat etti. Ancak görünen o ki mafya babası bilinmeyen nedenlerden dolayı beklememiş."

Kanepeye yığıldı ve ben de sandalyeden inip ellerim dizlerinin üzerinde olana ve doğrudan ona bakana kadar ona doğru süründüm.

Hasta görünüyor, cildinde renk kalmamış, gözleri cam gibi ve kırmızı. Elleri saçlarını karıştırıyor ve sonra burada öylece oturuyor, başını tutuyor, tamamen bunun etkisinde. "Babam öldürüldü."

Başımı sallıyorum, "Evet" derken göğsüm onun için acıyla sıkışıyor.

"Nişanım ve babasının, babamın en yakın arkadaşı ve iş ortağının, annemi kendisiyle ilişki yaşamaya zorlayan kiralık katili tarafından."

"Evet."

Ayağa kalkıyor, ön kolları arasına yerleştiğim ayrık kalçalarına doğru iniyor. "Ama... babam neden evlenmem gerektiği şartını ekledi?"

Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Hiçbir fikrim yok.

Bana mantıklı gelmiyor ve bu pastanın büyük bir parçasını kaçırdığımızı hissediyorum." "İkisine de katılıyorum. Neden evlenmem konusunda bu kadar kararlı?"

Ezra Alfie'nin peşindeyse?"

"Ayrıca vasiyetini neden değiştirdiğini de bilmiyoruz, bunun Alfie'den şüphelendiği ve artık annenize bir şey miras kalmasını istemediği için olduğunu varsayabiliriz."

Kanepeye yaslanır, ancak ayağa kalkar ve bunu düşünürken tekrar volta atmaya başlar. "Ama öleceğini biliyormuş gibi değil."

Kanepeye tırmanıyorum ve onun adımlarını izliyorum. "Keşke sana daha fazlasını anlatabilseydim. Cevaplanmamış pek çok sorum var ve az önce anlattıklarımın çoğu verilere dayanan eğitilmiş tahminlerden ibaret."

"Bunca zamanı babamı öldüren adamlarla geçirdiğimi bilmek dünyadaki en kötü şey. Fırsat ve zaman bulsalar muhtemelen beni ve annemi de öldüreceklerdi. Neredeyse onlardan biriyle evleniyordum. Bunu kafamda nasıl bağdaştıracağımı bile bilmiyorum. Böyle bir şey yapacaklarından hiç şüphelenmemiştim. Belki çok safım ama insanlar nasıl olur da

Bu kadar iki yüzlüsün ve bunun farkında bile değilsin? Sanırım söyledikleri doğru. Birinin gerçek karakterini çok geç olana kadar asla gerçekten bilemezsiniz."

"Özür dilerim, bebeğim. Gerçekten, gerçekten üzgünüm."

Volta atmayı bırakıp bana bakıyor, gözle görülür bir şekilde öfkeli ama beklemediğim bir sakinlikte. "Herhangi bir kanıtımız var mı?"

"Evet. Elimizde çok fazla kanıt var. İki adamı da alaşağı etmeye yetecek kadar. Baban müthiş bir dava hazırladı ve babanın ölümünden bir hafta önce Alfie'den Ezra'ya uzanan belgelerin izini sürdüm." Yutkunuyorum ve dudaklarımı yalıyorum, gözlerim onunkilerle kilitlenirken kanepenin kenarına kayıyorum. İşte burada işler karışıyor. "Tüm bunları isimsiz olarak FBI'a göndermek istiyorum. Orada daha önce başka şeyler gönderdiğim bir bağlantım var ve o bunu doğru şekilde halledecektir. Alfie kimsenin bunu hackleyebileceğini hiç düşünmemişti. Ezra'yla birlikte kullandığı kullan-at telefon, ama bu benim sahte sistemimi hacklemek için kullandığı telefonun aynısı."

"FBI," diye papağan gibi tekrarlıyor. "Ve sen olduğunu bilmiyorlar mı?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Hiçbir zaman da olmayacak. Alfie sıçıp batırdı. Ben asla yapmam. Ama dürüst olmak gerekirse, devlet kurumları zamanında müdahaleleriyle tanınmazlar. Bununla birlikte, bunun bir kısmını yerel kolluk kuvvetlerine ve medyaya sızdırmak istiyorum, onlar da bunu alacak ve bir şeylerin harekete geçmesi için kamuoyu talebi yaratacaklardır."

Nefes nefese kaldı. "Peki ya annemin eşyaları? İlişki?"

"Bunun kamuoyuna açıklanması için herhangi bir neden göremiyorum. En azından bizim tarafımızdan. Mali konular ve kiralık katil, hem Alfie'yi hem de Ezra'yı çok uzun bir süre hapse atmak ve adınızı bu işin dışında tutmak için yeterli. Mümkün olduğunca. Ama sen, yönetim kurulu başkanı olarak, bu fırtınayı ve beraberinde gelen her şeyi atlatmak zorunda kalacaksın. Ve Georgia, bir fırtına olacak."

Chapter Twenty-Seven

Şifrelenmiş bir belge oluşturmak için bir saat daha harcıyorum ve sonra her şeyi Ajan Smalls'a gönderiyorum. Kendisi son on yıldır FBI'nın siber suçlar bölümünün başında ama bu iş onun siber suçlarının ötesine geçiyor. Bu her türlü SEC yasadışılığı, bu yüzden gerçek şu ki, onların ya da başka birinin harekete geçmesinin ne kadar süreceği konusunda hiçbir fikrim yok.

Ayrıca, hafta sonu tatiline giriyoruz ve bu her zaman işleri karıştırır.

Bu noktada, Alfie ile Ezra ve Ezra ile adını vermediğim mafya babası arasındaki para trafiğini ve mesaj akışını polise ve *LA Times*'a sızdırdım - çünkü aptal değilim.

Artık tüm taşlar yerine oturduğuna göre bekleyeceğiz. Ama bu yayına girdiğinde Alfie hacklendiğini öğrenecek ve ne yapacağını ya da nasıl tepki vereceğini bilmiyorum.

Georgia için tek iyi haber, benimle evlendiği için güvende olması. Tüm sistemlerini, finansal bilgilerini, her şeyini korudum. Daha da önemlisi, Ezra ile evlenseydi, kim bilir? Kendi parası, babasının mirası ve hisseler arasında bir hedefti ve bunun farkında bile değildi. Şimdi ona zarar vermelerinin hiçbir faydası yok çünkü hepsi bana kalacak ve bana zarar verirlerse hepsi veraset mahkemesine gidecek ve bir şey alma şansları en iyi ihtimalle çok az olacak.

Yine de işimi şansa bırakmayacağım.

Georgia'nın telefonuna ve çantasına bir takip cihazı yerleştirdim. Bu durumdan pek memnun değildi ama çok da karşı çıkmadı. Ondan sonra

Yaklaşık üç saattir dışarıdayız ve şimdi Boston'a doğru araba sürüyoruz, ikimiz de müzik dinlerken sessiziz, buraya birlikte ilk yolculuğumuzdan çok farklı.

"Bu FBI ajanının sizinle iletişim kurmasının bir yolu var mı?" Georgia, Boston'un dış mahallelerine yaklaşırken soruyor.

"Hayır. Malı adamıma gönderiyorum, FBI analiz ediyor ve sonra bilgiyle istediğini yapıyor. Bunun ötesine karışmıyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu onlara sadece üçüncü kez bir şeyler gönderişim. İlk seferinde ABD federal bankalarını hedef alan bir Rus hack organizasyonunu ele geçirmiştım, ikincisinde ise fidye yazılımıyla birden fazla hastanenin EMR'sini hedef alacak olan ve dark web forumunda hastaların ölmemesi için hastanelerin ödeme yapması gerektiğinden bahsederek övünecek kadar aptal olan bir grup pislik vardı."

"Yani rapor ettiniz mi?"

"Aşağı yukarı. Önce her iki kuruluşla da biraz uğraştım, sonra da rapor ettim."

Georgia bana alaycı bir bakış attı, ben de omuz silktim.

"Hiçbir zaman bir melek ya da kahraman olduğumu iddia etmedim ve genellikle adil bir şekilde savaşmam. Bu sabah her şeyi FBI'a gönderdim çünkü o şerefsizlerin defalarca hapse girmesi gerekiyor, ayrıca Alfie'nin yabancı banka hesaplarını da temizledim. Los Angeles, New York, Chicago, Dallas, DC ve Boston şehir okullarının hepsi 15 Aralık'ta geçecek büyük isimsiz bağışlar alacak, bu yüzden zamanlama açısından çok yakından bağlantılı görünmüyor. Ayrıca Ezra ve Alfie'nin sistemlerinde herhangi bir değişiklik yapmalarını ya da herhangi bir şeyi silmelerini engelledim. Bunun dışında pek bir şey yapmadım çünkü FBI hesaplardaki kayıp parayı önemsemeyecek olsa da, dışarıdan bir tarafın herhangi bir şeyle oynamış ya da yerleştirmiş gibi görünmesini istemiyorum. Olabildiğince temiz görünmesi gerekiyor."

Georgia bacak bacak üstüne atıyor ve pencereden dışarı, önümüzde beliren şehre bakıyor. "Burası tam bir karmaşa. Annem bunu söylerken haklıydı."

"Bebeğim, para insanlara tuhaf şeyler yaptırıyor ve sende de çok var. Ama artık tüm bu bilgiler ortadayken, düşüp düşmeyecekleri değil, ne zaman düşecekleri önemli."

"Doğru. Ama beni huzursuz eden şey beklemek."

"Şu an itibariyle, biz olduğumuzu ya da birinin onlara bunu yaptığını bile bilmiyorlar."

Basit gerçek şu ki, ona anlattığım her şeyin umduğum kadar temiz bir şekilde sonuçlanıp sonuçlanmayacağını bilmiyorum. Hayat her zaman böyle bir planı takip etmez.

"Rahatlamaya alış."

Gölüyor. "Oh, olduğun gibi mi demek istiyorsun?"

Şerit değiştiriyorum ve bizi Zax'in çatı katının bulunduğu Seaport Bölgesi'ne götüreceğ çıkışa giriyorum. "Bu farklı. Haftalardır en iyi arkadaşlarımin kuzeniyle yatıyorum ve onlara söylemedim. Ve bu, onlara ona bir daha dokunmayacağıma dair söz verdikten sonra oldu. Ya da onlara yalan söylemeyeceğıme. Asla."

"Yaptığımız tek şey etrafta dolaşmak mı?"

İstediği kadar dalga geçsin, bizi onlardan saklamaktan nefret ettiğini biliyorum. Onu sevdiğimi söyledim. Ona sonsuza dek sadece onun olacağını söyledim. Daha önce ona hiç böyle bir şey söylememiş olsam da, ilişkimizi kuzenlerinden, arkadaşlarımdan saklamak eski alışkanlıkları tekrarlamak anlamına geliyor ve kabul edemeyecek kadar inatçı olsa da bu onu rahatsız ediyor. Bunu kendim, Zax ve Grey ile olan ilişkim için yaptığım kadar onunla olan ilişkim için de yapıyorum.

Benim kızım hesaba katılması gereken bir güç, ama şu anda ona karşı değil, onun için savaşacak birini hak ediyor. Ve dürüst olmak gerekirse, ne olduğumuzu saklamamızdan o ne kadar nefret ediyorsa, ben daha da çok nefret ediyorum.

Sesindeki şakacı parıltı karşısında sırtışıımı parmaklarımla siliyorum. "Doğrusunu söylemek gerekirse, geçen gün seni sevdiğimi söyleyene kadar, evet. Beni şeyim için kullanıyordun... ne diyordun ona? Harika aletim mi?"

Gözlerini deviriyor. "Pfft. İronik olması gerekiyordu ve kesinlikle seni kullanan ben değildim."

"Hmmm... Düğün gecemizde birinin beni baştan çıkardığını, ardından benimle ilgili yaramaz rüyalar gördüğünü ve sonra da dükkanımda dizlerinin üzerine çöktüğünü hatırlıyor gibiyim."

Bana ters ters bakıyor. "İlginç, çünkü bir uçakta dudağıımı ısırıldığını ve umumi bir tuvalette beni parmaklayarak orgazm ettiğini hatırlıyor gibiyim. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, seni gecenin bir yarısı odama davet etmedim. O tamamen sendin, Sapık McPervster."

"Panik atağıınızı yatıştırmak için sizi ısırdım ve mantığınıızı ancak buraya geldikten sonra dinlemeniz benim suçum değil."

Gözlerini deviriyor ve eğilip parmağıyla kulağıma bir fiske vuruyor. "Gördün mü, haklı olarak çok korktuğun kuzenlerim konusunda sana yardım edecektim ama şimdi kendi başınasın."

Zax'in garajında bir yere çekip Shelby'yi boşa aldıktan sonra el frenini çekip kapatırken gülüyorum. "Belki de korktuğum o çok korkunç kuzenlerine karşı bağlılığını güvence altına almak için seni de getirmeliyim."

"Shelby'de halka açık bir garajda mı?" Sahte bir korkuyla nefesi kesilir. "Ne olursa olsun. Bunlar umutsuz zamanlar."

Eteğinin kenarını kaldırmak için uzandığımda keskin nefes alışını yakalıyorum, bir tane giydiği için minnettarım, elimi tokatlayarak uzaklaştırdığında.

"Nu-uh. Şu anda sizi neden ödüllendirmem gerektiğini anlamıyorum."

Dilim boğazımda kaldı. "Hırsız, katil eski sevgilin ve babasının hapse atılmasına yardım etmek üzere olduğum için mi?"

Koltuğun yumuşak derisine yaslanırken başını sallıyor, gözlerinde bir pırıltı parlıyor. "Bana bundan daha fazlasını ver."

Uyluklarının ayrılmasını ve elinin yukarı kaymasını izlerken her santimim erimeye başlıyor. "Seninle evlendim."

Sırıttırıyor. "Mmm," diye mırıldanırken eli eteğinin altından göremediğim amına uzanıyor. "Bu doğru. Son zamanlarda benim için çok şey yaptın."

Kendimi Alice'in ödül için yalvarması gibi hissediyorum. "Aynen öyle. Şimdi şu eteği kaldır." Direksiyonu yumrukluyorum, pürüzsüz, krem teninin her santimine dokunmak istiyorum, sonunda eteğini yukarı kaydırmaya başlarken bana verdiği her bakışta salyalarım akıyor, ancak olmasını istediğim yere yaklaşmadan duruyor.

Ama eteğinin altındaki el? O el durmuyor. Nefesim ciğerlerimde, amıyla oynamaya başladığını izleyene kadar yukarı ve yukarı tırmanıyor.

Mastürbasyon yapıyor. Yine mastürbasyon yapıyor. Ama bu sefer beni dahil etmiyor. "Oh," diye inliyor temas ettiğinde, boynu bükülüyor ve başını döndürüyor. "Oh, bu çok iyi hissettiriyor."

Siktiğimin veledi.

Delicesine kıskandığım eli eteğinin altında hareket etmeye devam ediyor ve daha önce onu boşaltma düşüncesiyle daralan kot pantolonum şimdi acımasız. Alt dudağını dişlerinin arasında gezdiriyor, bir yandan da gözlerini benden ayırmıyor.

"Eteğini kaldır," dedim.

Bana masum bir bakış atıyor, yanakları gül renginin en güzel tonunda kızarmış. "Bunun akıllıca bir fikir olduğunu düşünüyor musun? Yani, bir garajdayız."

"Kaldır şu lanet eteği, Georgia. Şimdi."

"Eğer eminsen," diye cilveli bir şekilde mırıldanırken, amını sikmeyen elini kullanarak eteğini kalçalarına kadar kaldırıyor ve bana kenara itilmiş tangasının ve amının derinliklerine sokulmuş parmaklarının iğrenç görüntüsünü veriyor.

Tanrım.

"Uyluklarını daha geniş aç, bebeğim. Açabildiğin kadar."

"Böyle mi?" diye soruyor, yüzde yüz benimle dalga geçmeyi amaçlayan bir şekilde yumuşak ve narin. Parmakları girip çıkıyor, kayganlığıyla kaplanıyor, ama sonra klitorisini ovma için diğer elini getirirken beni öldürüyor.

Arabanın kapalı havası boğucuydu. Parmaklarının her hareketi ve vücudunun her seğirmesi duyularıma tamamen hükmediyordu. İnlemeleri tenimde titreşiyor, havayı tatlı sesleriyle dolduruyor. Gösteri bile yapmıyor. Georgia Monroe için porno tarzı inlemeler yok.

Lafı açılmışken... "Soyadını değiştirmek istiyorum." Meraklı bir kaşını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor. "Moore. Georgia Moore olmanı istiyorum."

"Ben de senin Lenox Monroe olmanı istiyorum. Kulağa daha hoş geliyor." "Senin için yaptığın şeyi bitirmeme ne dersin?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bu kadar iyi hissettirirken olmaz," diye nefes alıyor ve beni acımasızca kızdırıyor. "Keşke ben bunu yaparken senin otuz bir çekmeni izleyebilseydim. Oh!" İnliyor. "Bu beni çok sert boşaltırdı."

"Beni kotumun içine mi boşaltmaya çalışıyorsun?" Arabamın derisine ve sonra tekrar bacaklarının arasına bakıyorum. Siktir et. Sadece deri. Yer değiştirip kotumu çözüyorum ve sikimi serbest bırakıyorum, o da açmış gibi dudaklarını yalayınca inliyorum. "Bana ne yaptığını gör."

"Göster bana. Harika aletin her yere fırlamasını izlemek istiyorum."

Elime tükürdüğümde ve parmakları içine girip çıkarken sikimi okşamaya başladığımda boğuk bir kahkaha dudaklarımın arasından kayıp gidiyor. Diğer eli klitorisini ovmaya devam ediyor ve ben onu sert, hızlı ve öfkeli bir şekilde sarsarken gözleri sikimde kilitli kalıyor.

Sadece onu bunu yaparken izlemem boşalabilirdim ama onun da benimle birlikte olduğunu bilmek kanımı sıvı ateşe dönüştürüyor.

"Beni doldurduğunda ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüp duruyorum. İçime girdiğinde. Bana tam olarak ihtiyacım olanı verdiğinde."

İsa. Bu kadın benim ölümüm olacak.

"Bu gece Bayan Moore, sizi yatağıma bağlayacağım ve boşalmanız için bana yalvarana kadar sizi azdıracam."

"Ama ya önce ben dizlerimin üzerine çökersem, Bay Monroe? O zaman bana ne yaparsınız?"

Sikeyim. "Kendini boşalt Georgia. Şimdi yap ve bana parmaklarında göster. Eğer gördüklerimden memnun kalmazsam, seni tekrar boşaltacağım ve nazik olmayacağım."

"Evet, Bay Monroe." Eli hızlanıyor ve benimki de onu takip ediyor, kavrayışım sıkılaşıyor, her halterin üzerinde kayıyor, kendimi onunla birlikte kenara doğru çekiyorum. Kalçaları genişliyor, gözleri koyu yeşim yeşili ve amının parmaklarını nasıl sıktığını hissetmek istiyorum. Boşaldığında onları ne kadar ıslattığını hissetmek istiyorum.

İnlemeleri ve çığlıkları daha da artıyor, nefesim ciğerlerimde sıkıca tutuluyor ve boşalmaya başladığında, taşaklarımın tepki olarak kalktığını hissediyorum.

"Ah! Evet." Kalçaları yuvarlanıyor ve yuvarlanıyor, vücudunu parmaklarına sokuyor ve hepsi bu. Sert bir nefesle homurdanıyorum ve lanet Shelby'min üzerine yakalayacak hiçbir şey olmadan boşalıyorum. Ama Tanrım, Georgia bu kadar güzel görünürken kimin umurunda?

İşim biter bitmez ön koltuğa doğru eğilip karımı dudaklarından öpüyorum, dilim onunkiyle boğuşuyor, küçük iniltilerini yutuyor ve beni daha sıkı tutabilmek için elinin saçlarıma dalmasını seviyorum.

Geri çekiliyorum ve bana ıslak parmaklarını gösteriyor. "Nasıldım?"

"Şimdilik yeterince iyi." Uzanıp onları yalayarak temizliyorum, onun tadıyla sikimin seğirdiğini hissediyorum.

"Yukarı çıkmamız gerek," diye ağzımın içinde geveliyor ve isteksizce ona katılıyorum.

Ona doğru uzanarak torpido gözünü açıyorum ve her ihtimale karşı burada tuttuğum bir yığın peçeteyi çıkarıyorum. Onları yaptığım pisliği silmek için kullanıyorum, zaten uygun bir temizleyicim olmadığı için utanıyorum. "Eğer bu sana olan aşkıma kanıtlamazsa, ne kanıtlar bilmiyorum."

Georgia gözlerini devirir. "Erkekler ve oyuncakları. Gerçi, itiraf etmeliyim ki, bu araba seksiydi. Bilirsin, sen üzerine boşalana kadar." Bana göz kırpmıyor, kıyafetlerini düzeltiyor ve dışarı kayabilmek için kapıyı açıyor.

Tanrım. Kendimi tekrar içeri attıktan sonra kullanılmış peçeteleri toplayıp arabadan indim ve asansör kapısının yanındaki çöp kutusuna attım.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor kendinden memnun bir gülümsemeyle.

Eğildim ve dudaklarından öptüm. "Hayır."

Asansörün kapısı açılıyor ve onu takip etmeden önce el sallıyorum, düğmeye basıyorum ve Zax'in çatı katının kodunu giriyorum. Araba yukarı fırlıyor ve midem de onunla birlikte kalkıyor. Onlara ne söyleyeceğimi çok düşündüm. Kendimi onların yerine koydum. Ama günün sonunda, bunu onlara söylemem ve bu yüzden burnumun kırılmamasını ummam gerekiyor.

Ya da daha kötüsü, onları kaybetmek.

Kapılar açılıyor ve Zax'in fuayesine adım atıyoruz, ancak hemen ardından Asher'ın ağır ayak seslerini duyuyoruz, "Geldiler" diye bağırıyor. Yeni evliler burada."

İnledim. Lanet olası Asher.

Köşeyi dönüp onu gördüğümüz anda durdu, ikimizi de gözlerinin içine aldı ve gülmeye başladı.

"Vay anasını," diye haykırıyor. "Bu aslında bir şaka değil. Şu halinize bakın. Her tarafınız kızarmış ve dağılmış. Resmen sikişiyorsunuz."

Georgia da ben de donup kalıyoruz, yüzümüz kızarıyor ama ona bakıp kendim göreceğim gücüm yok, onun da yok. Kahretsin.

"Grey ve Zax'in ikinizi de bu halde görmemesini umsanız iyi olur."

"Çok geç," diyor Grey bizi karşılamak için fuayeye doğru yürürken, Zax hemen arkasında. Ve adamım, çok mutsuzlar.

Chapter Twenty-Eight

"Bu sefer ne kadar sürecek?" Zax soğuk bir sertlikle soruyor, bu da bana çok kızgın olduğunu söylüyor. Lenox haklıydı ama bunun onun için bir övünme anı olduğunu sanmıyorum.

Lenox dürüstçe, "Neredeyse başından beri," diye cevap veriyor ve vay canına, Grey ve Zax bu cevaptan hiç hoşlanmıyor. Çok kızdılar.

"Siktir!" Grey tıslıyor, ellerini saçlarında gezdiriyor ve volta atıyor. "Ne oluyor Lenox? Üç hafta boyunca sikini pantolonunun içinde ve kuzenimden uzak tutamadın mı ki ona yardım edebilesin ve bunu kendin için yapmayasın?"

İç çekiyorum. Ağabeyler. Onlar böyledir. Zorba ve aşırı korumacılar ve bunun bir kısmını takdir etsem de -her zaman arkamı kolladıklarını ve benim için her şeyi yapacaklarını bildiğim kısmı- şu anda yetişkin bir kadın olduğumu unuttuklarını düşünüyorum.

Asher Lenox'a sempatik bir bakış atar ama Lenox bunu göremeyecek kadar Zax ve Grey'e odaklanmıştır.

"Bize söz verdin," diyor Zax soğukkanlılıkla, karanlık gözleri Lenox'a kilitlenmiş. "Bize söz verdin amına koyayım."

"Biliyorum."

Zax nefes nefese kalıyor, elleri kalçalarında birleşiyor ve gözleri yere düşüyor. "Sen bilirsin! Söylediğin bu mu? Benimle dalga mı geçiyorsun?!" diye bağırıyor. "Çünkü yeterince savunmasız değildi, ha? Gidip zaten kafası ve kalbi sikilmiş olan kızın kafasını sikkemek zorunda mıydın?" O

Lenox'un iini gözleriyle boşaltıyor. "Ya da bekle, bana bunun sadece eğlence olduğunu ve işin içinde duyguların olmadığını mı söyleyeceksin?" diye alay eder.

"Bu konuda söyleyeceklerimi duymak isteyen var mı?"

"Hayır!" Grey ve Zax bana doğru bir bakış bile atmadan bağırıyorlar.

Vay be. Buradaki gerginlik neşterle kesilebilecek kadar yoğun. Benim bu konudaki konumumu açıkça göz ardı etmeleri canımı acıtıyor ve açıkçası sinir bozucu ve şoveniste olsa da, Lenox bana bunun i arasında olduğunu söylediği için müdahale etmem gerektiğinden emin değilim.

Anlıyorum. Lenox onlara verdiği sözü tutmadığı için kızgınlar. İki yıl boyunca bizi onlardan saklayıp kalbimi kırdıktan sonra.

Yani evet, kızgınlar. Ve sanırım teknik olarak buna hakları var.

Ama gerçek şu ki, Lenox ve ben bir kez başladığımızda nasıl duracağımızı asla bilemeyen iki kişiiz. Milyonlarca kural ve yasa koyabilir, istediğimiz her şeyi söyleyebilir ve aramıza milyonlarca engel koyabilirdik. Ama günün sonunda, biz kaınılmazdık. Her zaman böyle olacaktı.

şimdi ve o zaman arasındaki tek fark, bunun gerçekten gerçekleşmesi için zamanlamanın doğru olması. Georgia ve Lenox. Birbirinden daha zıt olamayacak iki insan ve yine de iki insanın birbirine daha uygun olduğundan emin değilim.

"Georgia, neden sen ve ben-"

"Hayır," diyorum Asher'a. "Diğer odaya gitmeyeceğim. zgnm ama bu saçmalık."

Herkes beni görmezden geliyor.

Lenox, Zax'in üç dakika önceki yorumuna "Bu sadece eğlence değil ve işin içinde duygular da var," diye cevap veriyor, çünkü şu anda işler böyle gidiyor.

"Onu sana emanet ettim," diye hırlıyor Zax ve Lenox boğazının arkasından sinirli bir ses çıkartıyor.

"Hayır, yapmadınız. İkiniz de yapmadınız ve bunun için gerekçenizi anladım. Yardıma ihtiyacı vardı ve bunu sağlayabilecek tek kişi bendim. Ama onun konusunda bana hiç gvenmedin. Bir saniye bile."

"nk onu iki yıl boyunca arkamızdan siktin ve sonra da kalbini kırdın!" Grey bağırıyor.

"Bekle," diye sesleniyor Asher, bir adım ne çıkarak. "Bu da ne böyle? Kuzenleriyle oynadığın için kızgın olduklarını sanıyordum." Asher Lenox'un önüne geçer. "Bütün bunlar ne zaman oldu?"

"Altı yıl önce," diyor Zax ona ve Asher kaşlarını çatıyor, şaşkınlıkla başını sallıyor ama Lenox'a bakıyor, gerçekten ona bakıyor.

"Altı yıl önce, ha? Seni altı yıl öncesinden hatırlıyorum." Elini Lenox'un omzuna koydu. "Ondan iki yıl önce Georgia'yla arkamızdan iş çevirdiğin zamanları da hatırlıyorum. İki yıl," diye tekrarlıyor. "Bu şaka yapılacak bir zaman değil. Bana yanıldığımı söyle."

Lenox, "Değilsin," diye cevap verir ve Asher başını sallar, yüz hatları anlayışla aydınlanır.

Lenox sertçe yutkunuyor ve sonra ayak sesleri duyuluyor, birkaç tane ve sonra Callan ve Aurelia oradalar. "Katy ve Mason diğer odada Layla, Wynter ve Fallon'la birlikteler," diye anons ediyor Callan, ses tonunda sinirli bir hava varken. "Onlara bir film izlettik. Peki, diğer odada sizi duyabilen küçük çocuklar varken neden hepiniz lanet kelimesini bağırığınızı bana anlatmaya ne dersiniz?"

"Lenox Georgia'yı beceriyor," diye duyurdu Grey. "Ona dokunmayacağına dair bize söz verdikten sonra."

Aurelia gözlerini devirerek yanıma geldi ve yanımda durdu. "Erkekler," diye homurdanıyor bana.

"Kesinlikle." Sırıttıyorum, ama sonra çabucak siliyorum.

"Bunu çözmelerine izin vermeli miyiz yoksa müdahale mi etmeliyiz?"

"Bunu hallet," diye fısıldıyorum ona. "Ve sadece gerekirse devreye gir." Başıyla onaylıyor.

"Yine mi?" Callan mırıldanıyor ve Lenox da dahil olmak üzere herkes bir anda donup şaşkınlıkla ona bakıyor. "Ne? Bunu biliyordum."

"Sen nasıl bildin de ben bilmedim?" Asher meydan okuyor.

Callan ensesini ovuşturuyor, mavi gözleri her birimizin üzerinde geziniyor. "Çünkü ben de oradaydım. Hepimiz kendi bokumuzun içinde boğuluyorduk ama Asher, sen Alabama'da üniversitede futbol kariyerine devam etmeye çalışıyordun. Grey, sen Los Angeles'ta müzik üzerine çalışıyordun ve ilk solo albümünü yaptın. Zax, sen Lenox'a bakıp da Suzie'yi düşünmeden edemiyordun ama ben oradaydım. Tıp fakültesindeydim ve Lenox'un Cambridge'deki evinden çok uzak olmayan bir dairede yaşıyordum ve oraya çalışmaya gidiyordum çünkü bir gün kendini öldüreceğinden endişeleniyordum. Ama sonra dışarı çıkmaya başladı ve eve döndüğünde farklıydı. Daha sakindi. Daha az huzursuz ve kendine zarar veren. Daha az kafasının içindeydi. Bir keresinde telefonundaki bir mesajda Georgia'nın adını gördüm ve bir araya getirdim. Anladım ki

kimse ona yardım edemezken ve kimsenin yapamayacağı şekilde yardım ediyordu, bu yüzden bir şey söylemedim çünkü duracağından korktum."

"Ben de gördüm," diye itiraf ediyor Zax, yüz ifadesi kederli. "Ben de gördüm. Georgia olduğunu bilmiyordum ama sen bana iki yıldır devam ettiğini söylediğinde..." Sözüünü kesiyor ve derin bir nefes alıyor. "Bu yüzden senden nefret etmeyi ya da gitmene izin vermeyi kendime yediremedim. Georgia sana bizim veremediğimiz bir şeyi verdi ama bunun için onu incitmeni kaldıramadım."

"Bunu ben de kaldıramazdım," diye söz veriyor Lenox, Zax'ın önüne geçip Grey'e bakarak. "Onu sevdim. Bu dünyada ölmüş kız kardeşim ve siz çocuklar dışında hiçbir şeyi sevmezken, onu sevdim. O zamandan beri onu seviyorum. Onu hep sevdim. O ve ben çok yakın zamana kadar o noktaya gelemedik çünkü evli olduğumuz sürenin çoğunda benden nefret etti. Şu ana kadar sana söyleyecek bir şey yoktu. Bu şekilde öğrenmeni istemedim. Bunun için bir planım vardı."

Asher, "Evet, benim hatam," diye özür diliyor ve Callan onu omzundan tutuyor.

"Hadi, kardeşim. Bırakalım bunu çözsünler. Kimsenin burnu kanamıyor ve kimsenin geri çekilmesine gerek yok. Bu konuda haklı mıyım? Bu şekilde mi kalacak?" Callan Zax'e ve hâlâ duygusal olan Grey'e sorar. İkisi de başını sallar.

"Ve gösteriyi kaçırayım mı?" Asher somurtuyor.

Dudaklarını titriyor ve Aurelia Asher'ın sırtını sıvazlıyor. "Önemli anları sonra anlatacağım."

"Sağ ol bebek, ama özetlerden daha fazlasına ihtiyacım olacak. Maçın özetini istiyorum." Bana komplocu bir göz kırptı ve Aurelia onu medya odasına doğru itti. Ama Asher her zamanki gibi havayı yumuşatmayı başardı, belli ki niyeti de buydu.

"Onu seviyor musun?" Grey, Lenox'un önünde durup yüzüne bakarak soruyor. "Bu sadece seks değil mi?"

Lenox başını sallıyor ve elini bana uzatıyor. Elini tuttuğumda titrediğini hissediyorum, sonra gözleri benimkilerle buluşuyor ve teker teker önce alyansımı, ardından nişan yüzüğümü çıkarıyor. Lenox, Zax Suzie'nin yüzüğünü geri verdiğinde nefesim kesiliyor, kaşlarım birbirine düğümleniyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Zax soruyor.

Lenox basitçe, "Bu onun yüzüğü değil," diyor. "Çocukken bana Suzie'yle çıkıp çıkamayacağını sormuştun. Onu asla incitmeyeceğine ve ona karşı her zaman iyi olacağına dair bana söz vermiştin. Ben sana aynı saygıyı göstermedim."

Çünkü Georgia ile aynı düzeyde söz verebilecek durumda değildim. Ama şimdi öyleyim. Planım ikinizden de onun kocası olmak için izin isteyecektim. Sonra tüm bunlar oldu ve şimdi..."

Sözünü kesiyor ve bana dönüyor, mavi gözleri üzerimde.

"Seni seviyorum," diyor yavaşça. "Sana tamamen aşığım, Georgia Monroe. Seni sadece istemiyorum, sana ihtiyacım var. Her geçen gün sana daha çok ihtiyacım var. Bu yüzden Suzie'nin yüzüğünü takmanı istemiyorum. Benimkini takmanı istiyorum."

Kendini bir dizinin üzerine indiriyor ve benimki neredeyse pes ediyor.

Cebine uzanıp kutusuz bir yüzük çıkardı ve parmağıma taktı. "Biz zaten evliyiz, ama şimdi sana karım olup olmayacağını soruyorum."

Hay aksi. Göğsüm sıkışıyor ve gözyaşlarım anında gözlerimi yakıyor.

"Senin ve başkasının değil," diye fısıldıyorum, bir damla gözyaşı süzülüp yanağımdan aşağı süzülürken sesim çatlıyor. Yumuşak bir şekilde gülümsüyor ve yakut yüzüğümü tekrar parmağıma takıp yeni pırlanta yüzüğümün yanına yerleştiriyor. Ayağa kalkıyor, elleri yanaklarımı kavlıyor, başparmakları gözyaşlarımı siliyor ve sonra beni öpüyor.

Tam burada, kuzenlerinin ve Aurelia'nın önünde.

Artık saklanmak yok. Artık gizlice dolaşmak yok. Artık sevilmemesi imkansız olandan nefret etmeye çalışmak yok.

Geri çekildiği anda Zax ve Grey onu yakalıyor ve kocaman sarılıyorlar. Ona duyamadığım bir şeyler fısıldıyorlar ama her neyse Lenox'u gülümsetiyor ve güldürüyor.

Aurelia elimi kaptı ve ona doğru salladı. "Çok güzel bir yüzük."

Konik baget yan taşları olan büyük zümrüt kesim pırlantaya bakıyorum. Sade. Güzel. Klasik. "Bu mükemmel."

"Evet. Gerçekten öyle. Kocanız iyi iş çıkardı."

Gülüyorum. Kocam. "Her şey böyle başladıktan sonra şimdi çok garip geliyor." "Bir parti vermeliyiz. Bu sefer gerçek bir parti. Sana düzgün bir

Düğün. Bahse girerim Asher bunun için papaz olur ve seninle yeniden evlenir. Onu tanıyorsun."

Bizi izleyen Lenox'a bakıyorum ve başımı eğiyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Asher'ın seninle evlenmesini mi istiyorsun?" Grey kuşkuyla sorar.

"Sen ya da Zax olamazsınız. Siz ailedensiniz. Bu tam olarak Callan'ın işi değil ama kesinlikle Asher'ın işi."

"Ben yaparım!" Asher koridorun sonundan sesleniyor ve koşarak bize doğru geliyor. "Onlara tuvalete gitmem gerektiğini söyledim ve aptallar bana meydan okumadı ya da dinlemek için gizlice geri döneceğimi düşünmediler. Sanki beni hiç tanımıyorlarmış gibi. Her neyse, evet, seninle evlenirim. Mason yüzük taşıyıcın, Katy de çiçekçi kızın olabilir. Hadi yapalım şu işi. Hadi yapalım şunu!"

"Bir şey mi aldın?" Ben soruyorum, o başını sallıyor.

"Hayır, sadece heyecanlıyım. Wynter'a evlenme teklif etmek istiyorum ama bana çok erken olduğunu söyleyecektir, ki muhtemelen öyledir, ama her neyse. Bu sonraki en iyi şey. Pazar günü maç için Cumartesi günü Dallas'a gitmem gerektiğinden Cuma günü yapalım."

Lenox'un dudakları eğlenerek seğiriyor ve ellerimizi birleştiriyor, gözleri sanki karar bana aitmiş gibi üzerimde dolaşıyor.

"Elbette," diyorum, bu fikri gittikçe daha çok severek. "Hadi yapalım."

"Yaşasın!" Aurelia bir aşağı bir yukarı zıplar ve telefonunu çıkarıp mesajlaşmaya başlar. Bir saniye sonra Wynter, Fallon ve Layla koşarak içeri girdiler. Kucaklaşmalar, tebrikler ve yüzüğümle ilgili ooh'lar ve aah'larla kuşatıldım. Zax ve Grey'in yüzleri gülüyor, bunun gözyaşları, kalp kırıklığı ve kırık burunlarla sonuçlanmamasından dolayı mutlular.

Ben evleniyorum. Babam ve hatta annem orada olmayacak olsa da, hayallerimin erkeğiyle evlendiğim için hayallerimin düğünü olacağını şimdiden biliyorum.

Daha sonra nihayet fuayeden ayrılıp büyük salonda toplanıyoruz, Boston Limanı ve ufuk çizgisi büyük pencerelerin ötesinde. Lenox beni kucağına almış, sessizce etrafındaki herkesin konuşmalarını dinliyor, parmakları elimdeki yüzüklerle oynuyor.

Herkese Alfie ve Ezra'dan bahsettik, gerçi Zax zaten çoğunu biliyor gibiydi. Endişelendiğim kadarıyla, ödünç alınmış zamanları var ve her ikisi de bilgisiz ve ülkenin diğer ucundayken, şimdi fazla düşünmeyeceğim. En azından bugün.

O zaman gelecek.

Fallon, "Yarın alışverişe gitmeliyiz," diyor. "Bunun için eğlenceli bir elbise istiyorum."

"Aynen," diye onaylıyor Layla. "Kendimi davet ettiğimden değil, çünkü birbirimizi henüz o kadar iyi tanımadığımızın farkındayım ve nedime olmaktan onur duyarım ama lütfen hepimize aynı şeyi giydirmeyin."

Gülüyorum. "Ne? Hepiniz pastel pembe giymek istemiyor musunuz?" "Hayır," diyor tüm kadınlar aynı anda.

"İstedığınızı giyin ve tabii ki hepiniz benim nedimelerimsiniz çünkü bu işler böyle yürüyor. Vegas'tayken bir elbise almıştım. Orada evlendiğim elbise ama Maine'de."

"Pfsht." Aurelia bunu elinin tersiyle itiyor. "O elbise sayılmaz ve kesinlikle bunun için tekrar giyemezsin. Kötü şanstı bahsediyoruz. Yarın hep birlikte stüdyoma gideriz ve sana muhteşem bir elbise hazırlarım."

"Elbise mi?" Burnumu kıvırıyorum. "Bunun bunun için, sadece bizim için, sadece burası için biraz fazla olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır," diye haykırıyor tüm kadınlar bir kez daha hepimizi gülmekten kırıp geçirerek. "Peki. Bir elbise giyeceğim. Üzerinde bir sürü ışıltılı kristaller olan, çünkü Benim istediğim de bu." Yüzünü görebilmek için Lenox'un kucağında dönüyorum. "Smokin giyemezsin."

Gözleri parlıyor. "Hayır mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Sen smokin adamı değilsin." "O zaman ne giymeliyim?"

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Şaşırt beni."

Tam o sırada Lenox'un telefonundan bir bildirim geliyor ve beni kucağında kaydırarak cebine girip telefonu çıkarıyor. Kaşları havaya kalkıyor ve dudaklarının kenarında bir sırıtiş beliriyor.

"Ne?" Ben soruyorum. "Neymiş o?"

"Görünüşe göre LAPD bir kez olsun hızlı hareket ediyor." Ekranını okuyabilmem için telefonunu çeviriyor.

"Bu da ne?" Soruyorum çünkü söylemesi biraz zor.

"Bu LAPD'nin bilgisayar sistemlerinin içi. Alfie ve Ezra Earnheart hakkında cinayet işlemek için komplo kurmak ve cinayete yardım ve yataklık etmek suçlarından tutuklama emri var. FBI onların bu suçtan tutuklandığını öğrendiğinde her şey ortaya çıkacaktır."

Callan, "Ve sen Georgia, yeniden medyanın ilgi odağı olacaksın," diyor.

"Evet," diye kabul ediyor Lenox. "Ama bu sefer yalnız olmayacak."

Chapter Twenty-Nine

Kocamın bir dahi olmadığı asla söylenmesin. Lenox'un Alfie ve Ezra arasındaki mesajları isimsiz olarak sızdırdığı Los Angeles Polisi dedektifi, Alfie'ye babamın uçağının kayıp olduğunu söyleyen dedektifle aynı kişi. Dedektif raporunda Alfie'nin tepkisinin şüpheli olduğunu ve daha fazla araştırma yapılması gerektiğini belirtmiş.

Belli ki Alfie babamın uçağı kaybolduğu için şok olmamış, üzülmemiş ya da korkmamıştı. Annem ve benim gibi umutsuzluğa kapılmamıştı.

Kızgındı.

Büyük olasılıkla istediğinden daha erken gerçekleşerek zaman çizelgesini bozduğu için kızgındı ama yine de kızgındı. Babamın uçağının parçaları bulunduktan sonra Alfie sorgulandı - hepimiz sorgulandık - FBI tarafından ve LAPD'nin rastgele bir dosyasındaki bu not gözden kaçtı, unutuldu ya da muhtemelen hiç görülmedi. O zaman Alfie uygun bir şekilde yıkılmıştı ve bundan başka hiçbir şey olmadı.

Ancak bu yeni dosyalar dedektifin gelen kutusuna düştüğünde Alfie'yi hatırladı, notunu hatırladı ve kendisine sunulan bilgiler üzerine hemen harekete geçti. FBI ile de temasa geçti ve işler hızla çığ gibi büyüdü - açıkça görülüyordu ki herkes bu işin yarınki tatilden önce bitmesini istiyordu.

Alfie bu öğleden sonra erken saatlerde ortak bir görev gücü tarafından evinde resmen tutuklandı. Kaçmaya çalıştı ancak kısa sürede yakalandı ve evindeki tüm cihazlara el konuldu. Lenox, Alfie ve Ezra'nın sistemlerinden tamamen çekildi ve bu sistemde olduğuna dair hiçbir iz kalmayacak.

hiç görmedim. Alfie federal bir hapishane hücrelerinde intihar gözetiminde tutuluyor ve bize tatil nedeniyle en erken Cuma gününe kadar mahkemeye çıkarılamayacağı söylendi.

Neyse ki onu ofiste tutuklamadılar, ancak yönetim kuruluyla telefonda görüştüm, halkla ilişkiler çalışanlarımızın bu akşam sekizde yayınlayacağı bir açıklama hazırlarken onlarla birlikte çalışarak şok olmuş ve kalbi kırılmış gibi davrandım.

Tam bir karmaşa.

Ama bir bakıma iyi bir karmaşa çünkü artık Alfie hapiste, Ezra da muhtemelen her an onu takip edebilir ve Monroe Securities'de temiz bir sayfa açabiliriz. Yönetim kurulu yeni bir CEO ve yeni bir COO işe alabilir ve şirketi sektördeki önde gelen siber güvenlik gücü olarak yeniden inşa edebiliriz, bunun ötesinde herhangi bir unvanı hak etmeyen kana susamış, paraya aç pislikler yerine onurlu erkek ve kadınlar tarafından yönetilebiliriz.

Lenox'a yeni CEO'muz olmasını çok istediğimi söyledim ve o da güldü. Yüksek sesle. Bunu kesin bir hayır olarak algıladım.

Kimin umurunda? Aurelia-Lia Sage elbisesinin içinde duruyorum, çünkü bu onun tasarımcı ve model adı; kumaşı iğnelerken ve sadece benim için bir milyon ışıltı ekleyeceği yeri işaret ederken. Bir Külkedisi elbisesi, böylece beyaz atlı prensimle evlenirken prenses gibi hissedebileceğim.

Onu seviyorum. Bundan bahsetmiş miydim? O benim halkım. Bütün gün burada benimle takılan, şampanya içen, Monroe ve Lia Sage'in tasarım dolaplarını karıştıran ve düğünümde ne giymek istediklerini seçen Fallon, Layla ve Wynter da öyle.

İlk kez heyecanlandığım bir düğün.

"Şu kulaklığı hiç kulağından çıkarmıyor musun?" Aurelia bana homurdanıyor. "Beş dakikadır adını söylüyorum."

"Özür dilerim." Yüzümü buruşturdum. "Hâlâ yönetim kurulu toplantısını dinliyorum. Durmayacaklar."

Fallon saç ve makyaj koltuğuna yan oturmak için hareket ederken, "Bu iyi bir şey," diye yorum yapıyor, bacakları şimdi kolun üzerinden yana doğru atılmış. "Bu önemsediklerini gösteriyor. Benim ailemin tek derdi kurullar ve onların umurunda bile değil. Onları tamamen görünüşle ilgili."

"Ne kadar şampanya içtin?" Layla homurdanır.

Fallon bardağını kaldırıyor ve bu sırada bir kısmını beton zemine döküyor. "Sanırım bu benim üçüncü bardağım."

Wynter, Aurelia'nın tasarım stüdyosunda elbise platformunun bulunduğu yer burası olduğu için kendi makyaj sandalyesinde dönüp dururken kıkırdamaya başlamak için ona "Resmi olarak kesildin," diyor. "Ama bu benim dördüncüm, o yüzden belki ben de kesildim."

"Hepiniz kesildiniz."

Fallon Layla'ya ters ters bakar. "Ah lütfen. Sen yirmi üç yaşında bir Fritz'sin. Neden bahsettiğimizi çok iyi biliyorsun ve bahse girerim hepimizi masanın altında içebilirsin."

Aurelia, "Ben de yirmi üç yaşındayım," diye belirtiyor.

"Tanrım, sen gençsin. Neden o kadar genç görünmüyorsun?"

Aurelia gözlerini benimkilere kaldırıyor. "Çünkü on altı yaşımdan beri tek başıma en iyi hayatımı yaşıyorum, yani yaşım köpek yaşı."

"Aynı," diyor tüm kadınlar hep bir ağızdan ve ben burada sıra dışı ve tuhaf bir hayatı olan tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum. Birlikte olduğumuz erkeklerden bahsetmiyorum bile. Onlar da kendi başlarına bir sürü.

"Bekle." Aramanın sesini açıyorum. "Evet, Charles. Bu noktaya katılıyorum. Ama bence ifade sağlam ve daha fazlası gereksiz. Kısa, tatlı, öz." Telefonun sesini tekrar kısıtım. "Bebek doğurtmayı özledim."

"Çok yakında. Biliyorsun, kendi muayenehanemizi açabiliriz. Acil ortopedik hamile kadınlara hizmet verdiğimiz bir yer."

Hepimiz Layla'ya dönüyoruz.

"Kulağıma daha iyi geldi," diye mırıldanıyor. "Bunu söylemediğimi farz et."

Açıkçası, şampanya doğrudan kafama gidiyor."

Aurelia bana, "Tamam, bitti," dedi. "Bunu Cuma sabahı bitireceğim ve o akşam için mükemmel olacak. Eeep!" diye ciyaklıyor, coşkusu yüz hatlarını ele geçiriyor. "Çok heyecanlıyım. Lenox! Lenox'la evleniyorsun."

"Önce sen nişanlandın. Hem de bir yıldan fazla bir süre önce." Fallon Aurelia'ya alaylı bir şekilde takılıyor. "Zax'le düğümü atmanızın zamanı gelmedi mi sence?"

Aurelia ayağa kalkıp elbisenin arkasını çözüyor ve çıkmama yardım ediyor.

Çok fazla düğün için çok fazla elbise, ama kimin umurunda?

"Az önce sadece 23 yaşında olduğumu söylememiş miydik?"

"Az önce senin köpek yaşlarında yüz iki yaşında olduğunu tespit ettiğimizi sanıyordum," diye hatırlatıyorum ona.

"Teknik olarak yüz altmış bir, çünkü her köpek yılı bizim yedi yılımız. Ama ben bunu sadece işime geldiği zaman sayıyorum."

"Kahretsin." Sesi açıyorum. "Kulağa harika geliyor. Herkese teşekkürler. Açıklama yayınlandıktan sonra tekrar toplanacağız. Akşamlarınızın tadını çıkarın. Zor kısmı bitti." Görüşmeyi sonlandırdım. Nihayet.

Elbiseden çıkıyorum ve burada giydiğim sütyenimi, taytımı ve kazağımı geri giyiyorum. Oturup Louboutin Vidura Spike çizmelerimi tekrar giyiyorum.

Layla, "Bunun altına süper seksi bir şey giymelisin," diye çıkışıyor. "Yani, harika göğüslerin var ama bu senin düğünün. İç çamaşırına ihtiyacın var."

"Aslında evlendiğimiz gece seksi şeyler giymiştim ama haklısın. Neredeyse bunu bir üst seviyeye taşımam gerekecek."

Aurelia, "Buranın köşesinde bir Fransız butik iç çamaşırı mağazası var," diyor. "Eminim mükemmel bir şeyleri vardır."

"Oh! Hadi gidip bakalım. Benim de seksi bir şeyler almam lazım," diye ciyaklar Wynter, sonra da iç çeker. "İşte bu yüzden içmiyorum." Titrek bacaklarının üzerinde durur. "Hadi ama. Gidip şunu yapalım, sonra da Uber'in evine, beni besleyip yatıracak olan Asher'ın yanına gideceğim."

Bir saat sonra, telefonum çaldığında, mağazada satın alabilecekleri birkaç oyuncak da dahil olmak üzere yaramaz lezzetlerle dolu bir çantam vardı. Bir AirPod'u kulağıma takıp cevap veriyorum. "Selam. Şimdi eve gidiyorum."

"Neden hâlâ şehirdesin?" Lenox'un sesi kulağıma geliyor. "Şimdi arabaya doğru yürüyorum. Alışverişi yeni bitirdik. Neden? Ne oldu? Yukarı mı?" Sesi tuhaf geliyor.

"LAPD ve FBI Ezra'yı bulamadı. Evinde ya da Los Angeles'ın herhangi bir yerinde değildi. Son iki saattir onu arıyorum ve dün LAX'e kadar izini sürdüm, orada sahte bir pasaport kullanarak Boston'a giden bir uçağa binmiş."

Damarlarımda buz dolaşüyor ve hızla etrafımdaki sokağı araştırıyorum. Saat beşi biraz geçmesine rağmen karanlık, ama yarınki tatilden önce işten çıkmaya çalışan insanların olağan yoğun saatlerinden başka kimseyi göremiyorum.

"Nerede o?"

"Bilmiyorum," diye havlıyor kulağıma, Lenox'un nadiren, hatta hiç olmadığı kadar tedirgin bir şekilde. Kalp atışlarım ve kan basıncım yükseliyor. "Elimdeki tüm cihazlar onu Los Angeles'taki evinde gösteriyor. Her şeyi bırakmış. Geldiğinde Logan Havaalanı'nda bir otel servisine binmiş ama hiç kayıt yaptırmamış."

Otele ya da bildiğim kadarıyla gerçek adını ya da takma adını kullanarak uçuğunu söyleyebilirim. Ama o burada Georgia ve sen olmasan neden burada olsun ki?"

"Bilmiyorum."

Lenox'un siyah BMW XM'inin sürücü tarafındaki kapısını açarken başımı sallıyorum. Bu arabayı Cambridge'deki garajında tutuyor, bu bir israf gibi geliyor, ama şu anda bir Uber sipariş etmek ve onu beklemek zorunda kalmak yerine bunun için minnettarım. Ancak içeri girip kemerimi bağladığım anda donup kalıyorum.

"Ezra," diyorum kısık bir sesle.

"Ne?" Lenox kulağıma hırlıyor. "Neden onun adını böyle söylüyorsun?"

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" Ezra saklandığı yerden kalkıp arka koltuğa oturarak soruyor. Lenox doğrudan benim kulağıma konuştuğu için onu duyamıyor ama AirPods'umdaki mikrofon onun sesini aldığı için Lenox onu kesinlikle duyabiliyor.

"Siktir! Hassiktir! O orada mı? Seninle arabada mı? Siktir. Çık oradan."

"Kolonyanın kokusunu aldım," diye cevap veriyorum, sadece Ezra ile konuşarak. Ellerim titrerken birini yavaşça kapının koluna, diğerini de emniyet kemerinin mandalına götürüyorum.

"Ben olsam bunu denemezdim, tatlım." Sonra garip bir tıkırtı duyuyorum ve Ezra'nın bana silah doğrulttuğunu görmek için dönüyorum. Nefes nefese geri dönüyorum.

Siktir haklı. "Silah mı, Ezra? Silahın mı var? Bunu neden yapıyorsun?"

"Beni duyabiliyor mu Georgia?" Lenox soruyor.

Lenox'a "Hayır," diye yanıt veriyorum ve hızla devam ediyorum.

"Hayır, bu sen değilsin Ezra. Ne yapıyorsun?"

"Yapabileceğim tek şey bu," diyor Ezra. "Şimdi arabayı sürmeye başla ve beni şerefsiz kocanın evine götür."

"Hayır," diyorum sertçe. "Onu öldüreceksin."

"Yap şunu Georgia," diye tersliyor Lenox. "Söylediği her şeyi yap ve onu buraya getir. Onu kaydediyorum ve onun için hazır olacağım."

Başımı sallıyorum. Ezra'nın silahı var ve Lenox'a zarar vereceğini biliyorum.

Silahın namlusunu başımın yan tarafına acıyla bastırıyor ve gözlerimden yaşlar dökülüyor. "Şimdi!" Ezra bağırıyor ve bir hıçkırık dökülüyor.

Yumruğumu direksiyona vuruyorum, az önce ona ne kadar korktuğumu gösterdiğim için öfkeliyim. Bunu yaptığı için öfkeliyim. Lenox'u ve beni öldürecek diye ödüm kopuyor.

Kontak düğmesine basıp arabayı vitese takıyorum ve kendimi sakinleştirici nefesler almaya zorluyorum. Bir kriz anında yapabileceğimiz en kötü şeyin panik olduğunu öğreten dövüş sanatları eğitimimi hatırlamak için.

"Konuş onunla Georgia. Seninle konuşmasını sağla. Alabileceğin tüm bilgileri al. Sorun yok, bebeğim. Burada seninleyim, şu anda seni takip ediyorum ve o bunu bilmiyor. Bu konuda üstünlük bizde ve sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Peki aynı sözü kendiniz için de verebilir misiniz?

Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzülüyor ve aceleyle siliyorum. Boston'un yoğun trafiğine giriyorum, beni Cambridge'e götürecek Harvard Köprüsü'ne doğru ilerlemek için şehir caddesinde ilerliyorum.

"Silahı indirmeni istiyorum Ezra. Boston'da araba kullanıyorum ve bu benim için iyi bir günde bile zor. Kafama silah doğrultman başka bir şeye odaklanmamı imkânsız hale getiriyor."

Arka koltukta kıpırdadığını duyuyorum ama dışarısı bu kadar karanlıkken onu ancak dikiz aynasından sokak lambalarının tam ona vurduğu anlarda görebiliyorum. Yine de gözlerinin karanlık ve kaostan dolayı vahşi olduğunu söylemek zor değil.

"İşte. Ama çok uzak değil, o yüzden beni kullanmak zorunda bırakma. Henüz."

"Arabaya nasıl bindin? Arabayı benim kullandığımı nereden bildin?"

"Bu sabah onun evinde seni izliyordum ve bu arabaya bindiğini gördüm. Arabayı hiç kilitlemiyorsun çünkü anahtarı hep çantanda taşıyorsun. Bu senin kronik bir sorunun. Bir keresinde bu konuda kavga etmiştik. Hatırladın mı?"

Kahretsin. Adam haklı. Arabayı hiç kilitlemedim. Onun için her şeyi çok kolaylaştırdım.

Lanet olası aptal.

Başımı salladım. "Bunu neden yapıyorsun?"

Mass Avenue'ye döndüğümde, "Seninle ondan uzakta konuşmak istedim," diyor. "Bu konuda makul olman için seni ikna etmem gerekiyor. Seni seviyorum ve senin de beni sevdiğini biliyorum. Her şeyi berbat ettim, tamam mı? Yaptığımı biliyorum ama birlikte çok iyiydik ve sen... benimle ilişkini nasıl böyle bitirebildin Georgia?"

Tanrım. Şaka mı yapıyor?

Onu sevmediğimi söylemek yerine "Sen değiştin," diye seslendim ve kendimi kapana kısılmış hissetmeme neden oldu.

"Tekrar değişebilirim. Olmamı istediğin her şey olabilirim. Sadece benim

ol."

Köprüye çıkarken direksiyonu kavıyorum. Trafiğe rağmen on beş dakikadan daha kısa bir sürede Lenox'un evine dönmüş olacağım.

"Babamı sen öldürdün. Sen ve baban onu öldürmesi için bir adama para verdiniz.

Neden?"

Ezra dengesiz bir ses çıkarıyor ve tekrar yer değiştirdiğini duyuyorum. "Babam bir aptal. Bana hep aptal, dikkatsiz ve yeterince iyi olmadığını söylerdi ama şimdi hapiste olan o ve ben özgürüm."

"Ezra, bana babama ne yaptığını söyle," diye ısrar ediyorum, bana her şeyi anlatmasını istiyorum. Bu bulmacanın tüm parçalarının sonunda bir araya gelmesini istiyorum.

"Babam annene aşık. Babanın gitmesini istiyordu. Bunu biliyordum. Babam benden babanın ofisine böcek yerleştirip onu gözetlememi istedi ve ben de yaptım. Ama babanın telefonda avukatıyla konuştuğunu duydum. Babamla annenin bir ilişkisi olduğunu biliyordu. Bunu biliyor muydun?"

Bu kamuya açık bir bilgi olmadığı için nasıl yanıt vereceğimi bilemiyorum, o yüzden tek söyleyeceğim "Hayır".

"Evet, öyleydi. Babanızın avukatı ona bir şey yapmadan önce mal varlığının lehtarını değiştirmesini söyledi, böylece her şey size gidecekse anneniz boşanmada onları alamazdı. Annenin sana gidecek hiçbir şeyi almayacağını biliyordu. Benden uzaklaşıyordun. Bunu biliyordum. Hissedebiliyordum. Ve bunun olmasına izin veremezdim."

Şerit değiştirirken anlamadığım için başımı sallıyorum. "Bu ne demek oluyor? Ne yaptın sen?"

"Harekete geçtim. Babanla yüzleştim ve beni vasiyetine eklemesi için ona şantaj yaptım; mirasa sahip olabilmen için benimle evli olman gerektiğini ve bunun karşılığında, babam öldükten sonra beni yanında tutup COO olarak atarsa, babanın yapmayı planladığı şey hakkında babama hiçbir şey söylemeyeceğimi belirttim."

"Babamı sen öldürttün ve vasiyette doğrudan senin adın geçmiyordu. Sadece evlenmek zorunda olduğumu."

"Baban bana ihanet etti. Böcekleri buldu ve onları ortadan kaldırdı, bu yüzden çok geç olana kadar bunların hiçbirinden haberim olmadı. Matis'in babanı biz balayındayken öldürmesi gerekiyordu. Ne yazık ki baban Fransa'daydı ve Matis Fransız olduğu için oradaki yerel adamlarından birini kullanma fırsatını yakaladı ve çok erken oldu."

"Sanki her şey değilmiş gibi konuşuyorsunuz. Sanki böyle bir şey affedilebilirmiş gibi."

"Asla öğrenemeyecektin!" diye bağıyor, sesi neredeyse camları tıkırdatıyor. "Para ve hisseler sana miras kalacaktı ve biz de evlenmiş olacaktık. Her şeyimiz olacaktı ama sen gidip onunla evlendin! Şimdi her şey dağılıyor ve ben bunun olmasına izin veremem. Bir daha olmaz."

"Lenox'a zarar vermene izin vermeyeceğim," diyorum, zihnimde bir plan tasarlarken bile sesim titriyor.

Lenox sessizce dinliyor, ama kulağımın dibinden sert nefes alışını duyabiliyorum, bu yüzden hala orada olduğunu biliyorum.

"Eğer ikiniz de top oynarsanız, benim oynamama gerek kalmaz. Arabalarına bakılırsa, parası var. Hem de çok. Senin de öyle. Ben istiyorum. Offshore bir hesaba 15 milyon dolar yatırırса ona zarar vermem. Ama sen ve ben bu gece buradan uçuyoruz, Georgia. Kuzeninin uçağıyla."

Gülüyorum ve bu da nazik bir gülüş değil. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Sen lanet olası bir delisin. Vicdansız bir katilden bahsetmiyorum bile."

"İş iştir Georgia. Bu konuda dışarıdaki herkesten farklı değilim. Ya benimle gelirsın ya da Lenox'u ve kuzenlerini öldürürüm. Bunu yapabilecek bağlantılarım olmadığını sanma. Seninle yaptığım anlaşma bu ve onların ölümünden duyacağın vicdan azabıyla yaşayamayacağını bildiğim için bunu yapacaksın."

Bunlardan herhangi birinin uçmasına izin vereceğimi düşünüyorsa kafası iyi olmalı. Ya da belki de öyledir ve bu konuda hayal görüyordur.

"Söyle ona, tamam mı?" diye fısıldıyor Lenox kulağıma. "Ona istediğı her şeyi yapacağını söyle."

Bunun üzerine hoşnutsuz bir ses çıkardım ve "Peki Ezra. Haklısın. Halkıma zarar vermene izin veremem. Ne istersen yapacağım."

Göz ucuyla onu orta koltuğa otururken yakalıyorum, görünüşe göre bu durum onu yatıştırmış. Ancak bunu kolay yoldan yapmaya hiç niyetim yok ve Lenox'un bundan hoşlanmayacağını zaten biliyorum.

Chapter Thirty

Sinirlerim derimin üzerinde sıçırıyor, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve nabzım bir tavşan gibi atıyor. Sağa dönüyorum ve sanki tüm bunlardan sıkılmışım gibi içimi çekiyorum. "Yaklaştık. Oraya vardığımızda planın ne?" Açıkçası iki adama da soruyorum ama Lenox'un benden ne yapmamı istediğini bilmek istiyorum.

Eski sevgilinizin arabanızın arka koltuğunda size silah doğrultması her gün olan bir şey değil. Kocam telefonda konuşurken AirPods'unun kulağında olması ve saçlarımın onu tamamen kapatması gerçekten de tesadüflerin ve zamanlamanın en harikası. Sadece bunun günü -ya da bu durumda geceyi- kurtaracağını ve Batman'in bir kez daha düşmanı engelleyeceğini umabiliriz.

Ama neden bir kadın kendisini kurtarması için hep bir kahramana bel bağlamak zorunda?

"Şimdi polisi arıyorum. Sizin geldiğiniz gibi gelmeleri ya da siz geldiğinizde burada olmaları ve Ezra'nın korkup tepki vermesi riskini almak istemedim. Garajımın yanında bekliyorum. Onu dışarıda tutmanı istiyorum Georgia. Onu evde istemiyorum. Dışarıda olursa etkisiz hale getirmesi ve indirmesi daha kolay olur. Ona arkadan sürpriz yapacağım."

Lenox bunu tam da Ezra'nın "Sen ve ben havaalanına gitmeden önce içeri girip sahte kocanla güzel bir sohbet edeceğiz" dediği sırada söylüyor.

Gülüyorum. Boğuk bir kahkaha ve hiçbir şekilde mizaha dayanmıyor. "Neden onun sahte olduğunu söylüyorsun?" Aslında merak ettiğim en son şey bu. Bunun gerçekten de Lenox'un "*tabii, güzel, işte biraz para ve karımı alabilirsin, sorun değil*" dediği bir sohbet olacağını mı düşünüyor? *Oh, ve Monroe jeti? Evet.*

Elbette, Zax'i hatta bağlayayım, o sizin için bunu açıklığa kavuşturur Jiffy Pop.

Silah olsun ya da olmasın, bu iş böyle olmayacak.

"Çünkü onu sevemezsin!" Ezra çılgık atıyor. Sadece bağırıyor, *çılgık atıyor, koltuğumda sarsılmama neden oluyor* ve biraz sakinken bu hale gelmesi sarsıcı ve koltuğumda biraz daha dik oturmama ve silahın nereye doğrultulduğuna dair dikiz aynasını kontrol etmeme neden oluyor. Onu göremiyorum, bu da şu anda kafama doğrultulmadığı anlamına geliyor.

Ezra dengesiz ve ne yapacağı belli olmayan biri ve onu bu kadar tehlikeli yapan şey bir silaha sahip olmasından çok daha fazlası. Parayı istediği kadar beni de istiyor. Bunu açıkça belirtti. Yoksa beni bırakır, parayı alır ve kaçardı. Lenox'u kıskanırsa, onu gerçekten sevdiğime bir an bile inanırsa, onu öldürür. Aslında, Ezra'yı tanıdığım kadarıyla, zaten yapacağı şey tam olarak bu.

Lenox bir kağıt parçası. Bir belirsizlik. Onun için potansiyel bir meydan okuma.

Lenox doğal olarak beni korumaya çalıştığında bu kanıtlanmış olacak. Bu onun içgüdüğü olacak çünkü Lenox böyle biri ve bunun Ezra'yı şu anki delilik noktasından öteye götürecek tüm yolları bilmeyecek. Bu şüphesiz Ezra'yı kızdıracak ve Lenox'u öldürecek ve sonra... sonra bilmiyorum. Belki beni kaçırır ya da polisler son anda ortaya çıkar ama Lenox için çok geç olur.

Bundan eminim.

Her iki durumda da, iki adam da birbirlerine ulaşmadan önce bir şeyler yapmalıyım. Kararlılık, kana susamış bir kabilede bir araya gelmiş katil arı sürüsü gibi kanımda dolaşıyor. Adrenalinim yeni bir amaç buldu ve beni gergin ve panik yapmak yerine

keskin ve amaçlı.

Lenox'un araba yoluna giriyorum, arkadaki iki arabalık müstakil garaja kadar gidiyorum, bir yandan da adamımı görmeden tarıyorum. İyi saklanıyor, gerçi bu beni şaşırtmamalı. Her zaman öyleydi.

Garaj kapısının düğmesine basıp içeri girerken ve arabayı kapatırken nefes alış verişimi yavaşlatıyorum.

"Şimdi ne olacak?" Ezra'ya soruyorum, talimat almadan hareket etmekten korkuyorum. "Şimdi dışarı çık ve yanımda kal."

"Kimsenin incinmesini istemiyorum," diyorum ona, sesim pürüzsüz, kulaklığı kulağımdan zarifçe çekerken bile, aslında görüşmemi şöyle bitiriyorum

Lenox. Şu anda arabada karanlıktan başka bir şey olmadığı için onu Ezra'nın göremeyeceği bir yere, koltuğumun üzerine bıraktım.

"O zaman talimatlarıma uysan iyi edersin."

"Ama bana zarar vermeyeceğini nereden bileceğim? Diyelim ki seninle geldim, babamı öldürdüğün gibi beni de öldürmeyeceğinden nasıl emin olabilirim?"

"Sana asla zarar vermem Georgia," diye inatla, şiddetle homurdanıyor. "Seni seviyorum."

"Tamam o zaman. Ne dersen yapacağım. Eğer bana söz verirsen." Dikiz aynasından kirpiklerimi tatlı bir şeymiş gibi kırıştırıyorum, bu hareketi görüp görmediğinden bile emin değilim ama sesimden duyabiliyor.

Emniyet kemerimi çözüp kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla açıyorum. Lenox'un nerede olduğunu bilmiyorum ve şu anda aramayı sonlandırarak bizi körleştirdim. Yine de Lenox'un hücumu geçmesini istemiyorum ve eğer neler olduğunu bilmezse, bu onun birkaç saniye daha geri çekilmesini sağlayabilir.

Kapıyı kapattığım anda Ezra'nın eli ön kolumdaydı. Silahı tutan diğer eli havaya kalkmış ama bana doğrultulmamıştı ve ben de bu muhakeme hatasını değerlendirip onunla birlikte koştum. Önünde dönüyorum ve sol eline tekme atıyorum. Botlarımın kenarlarını kaplayan sivri uçlar derisine saplanıyor ve hayatımda hiç bu sivri uçlarla kaplı botların garip tasarım dehası için bu kadar minnettar olmamıştım. Ezra acı içinde uluyarak beni bırakıyor ve artık kanayan bileğini tutuyor ve bununla birlikte silah hemen elinden düşerek garajın çimento zemininde şangırdıyor.

Bir sonraki hareketimde, onu başının arkasından yakalıyorum ve dizimi ikisi birleşene kadar kaldırırken yüzünü aşağı doğru çarpıyorum. Burnunun kırıldığını hem duyuyor hem de hissediyorum ama ben devam edemeden Lenox orada, onu saçlarından tutup sürükleyerek garajdan dışarı çıkarıyor.

"Ne yapıyorsun sen?!" Lenox tersledi, öfkesi tüm yüz hatlarını kaplamıştı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Seni öldürecek! Başka yolu yok," diye bağıyorum, bir adamı etkisiz hale getirdiğim ve bunun için hiçbir övgü almadığım için sinirleniyorum. "Erkekler her zaman kahramanı oynayamaz. Bazen kadınlar bu konuda daha iyidir."

Sinirlenerek silaha davrandım ama Ezra buna izin vermedi. Her neyin etkisindeyse, dirseğini Lenox'a doğru savururken hiç acı hissetmiyor, onu tam karnından vuruyor ve kafasını Lenox'un elinden kurtarıyor, bu sırada bir tutam saç da onunla birlikte gidiyor.

Bana bir Süpermen dalışı yaptı, beni araba yoluna sırt üstü düşürdü ve ciğerlerimdeki havayı çaldı. Beni bir kez yuvarladı.

Bir yandan da silahı elimden almak için mücadele ediyordu. Lenox onu bir bez bebek gibi havaya kaldırıp araba yoluna fırlatırken kolum havaya kalkıyor ve silahla kafasının yan tarafına vuruyor.

Ezra gürültülü bir öksürük çıkarır ve ardından çırpınmaya başlar ve kurtulmak için binlerce küfür savurur ama nafile. Lenox çok daha iri ve güçlüdür ve tüm ağırlığıyla göğsüne otururken Ezra'nın kollarını dizlerinin baskısıyla sıkıştırmıştır.

"Kes şu saçmalığı yoksa seni bir daha kırbaçlatırım, göt herif. Seni sikebileceğimi düşünüyorsan, henüz karımla tanışmamışsın demektir."

Kıs kıs gülüyorum.

"Hiç komik değil," diye bağıyor Lenox, ilk saldırdığım için hâlâ kızgın olduğu belli, ama şimdi dudakları da seğiriyor. "Gülmeyi kes. Sana cidden çok kızgıyım, Georgia Moore."

"Gülmüyorum, Lenox Monroe." Ama ben gülüyorum. Sırtlan gibi kıkırdamaya başladım. En iyi görünüşüm değil ama şu anda umurumda bile değil. Bu durumda bunun neden komik olduğunu bilmiyorum. Belki de adrenalin beni uçuruyor ama durduramıyorum.

"Kahretsin, Georgia!" Ezra bağıyor. "Alın şunu üstümden."

"Doğru. Tabii ki. Bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz, Ezra. Sen sadece bir dakika orada yat ve harekete geçmemi bekle." Gözlerimi devirerek silahın emniyetini açıyorum ve garajın kenarına yürüyüp silahı yere bırakıyorum çünkü siren sesleri duyuyorum ve polis geldiğinde elimde bir silah olması isteyeceğim son şey.

"Kaniyor! Bak burnuma ve bileğime ne yaptın."

"Biliyorum." Aşağı bakıyorum ve ayağımı uzatarak bir o yana bir bu yana çeviriyorum. "Bu botlar ne kadar havalı? Taşaklarına tekme atmadığıma şükret. Ya da şakası olmayan bu topuğu kışına sokmadığıma şükret."

Kamburlaşıp sarsılıyor ve Lenox'a bağırmaya başlıyor. "Bırak beni, seni lanet olası pislik. Seni dava edeceğim. Değer verdiğin her şey için seni dava edeceğim."

"Sanırım az önce bizi kaçırıp şantaj yapmaya çalıştınız," diye kestirip attım.

Ezra sirenleri duyduğu anda kendini kaybetmeye başlar. Binlerce tehdit ve vaat savuruyor ve Lenox ona bir çöpmüş ve umurunda değilmiş gibi bakıyor. Daha derine bastırarak Ezra'nın vahşi bir hayvan gibi havlamasını ve hırlamasını sağlıyor ama nafile.

Polis geldi, kelimenin tam anlamıyla bir düzine polis silahlarını çekmişti ve biz de ellerimizi kaldırıyorduk -Ezra hariç, çünkü onun elleri bağlıydı-.

ve sonra her şey başlar. Lenox ayağa kalktı ve polis Ezra'yı kelepçeledi. Silaha el konuldu ve ben de silahın nasıl elimde olduğunu açıkladım.

Ezra siyahlar içindeki korkunç görünümlü adamlarla birlikte bir ambulansa bindirildi ve Lenox ile ben burada öylece durup bize ne yapacaklarına karar vermelerini bekledik.

"Sence bitti mi?" Kollarımı beline dolayarak ve başımı göğsüne gömerek soruyorum. Güzel kokuyor. Evim gibi kokuyor.

Beni sıkıca tutarken dudakları başımın tepesine bastırıyor. "Sanırım bunların bir kısmı başlamak üzere ama tehlike tehdidinin geride kaldığına inanıyorum."

Çenemi göğüs kafesine bastırıyorum ve kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Seni seviyorum."

Gözlerimin içine bakıyor, ifadesi ciddi. "Delirmek üzereydim. Orada seninle birlikte olmasını ve sana ulaşamamayı ya da onu durduramamayı kaldıramadım." Çenemi kavırıyor. "Seni kaybedemem Georgie. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman. Bizim için bu hayattan daha fazlası var. Sana her zaman ihtiyacım olacak."

Eğiliyor ve beni öpüyor, dudakları benimkilerle tamamen birleşiyor, asla bıkmayacağım şiddetli bir sahiplenmeyle. Benim de ona her zaman ihtiyacım olacak.

"Bay ve Bayan Moore?" Bir polis memuru dikkatimizi çekiyor ve isteksizce ayrılıyoruz, ama Lenox'un bana Bayan Moore diyen memura ukalaca sırtışını yakalamadan önce değil. "Hazırsanız, sizi şimdi içeri almak istiyoruz."

Lenox ve ben Cambridge polis karakoluna getirildik ve sonra ayrıldık.

Tıpkı *Law & Order*'da yaptıkları gibi, iki yanında bir masa ve iki sandalye olan beşe dört bir odaya yerleştirildim. Sorgulanmayı bekliyorum. Bilmediğim detaylar için beni sıkıştırmalarını ve benimle iyi polis-kötü polis oynamalarını bekliyorum.

Ama ne yazık ki bunların hiçbiri olmuyor. Nazik bir gülümsemesi ve sıcak bal gözleri olan bir kadın dedektif içeri giriyor ve ifademi alıyor. Bana nazik ve anlayışlı bir tonda sorular soruyor ve her şeyi kaydediyor.

Bu iş bittiğinde, benden nazikçe biraz daha beklememi ve sonra gidebileceğimi söyledi.

"Ezra nerede?"

"Bileğinin temizlenmesi ve dikiş atılması için hastaneye getirildi ve şu anda onunla birlikte olan FBI tarafından tutuklanacak."

Vay be. Rahatladım. Bana zarar veremezler. Halkıma zarar veremezler.

Ondan sonra, o gidiyor ve kapı nihayet açılıp Asher -çılgın Asher!- içeri girdiğinde burada yalnız kaldığım saatler gibi geliyor.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Seni bu hapishaneden çıkarıyorum. Cal Lenox'la birlikte, Zax ve Grey de her şeyle ilgilenen dedektiflerle konuşuyorlar."

Kaşımı kaldırıyorum. "Seni öylece içeri mi aldılar?"

Kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor. "Ne var? Şaşırmış gibi bakma. Bu kasaba benim, kadın. Hepimizin." Bir mağara adamı gibi göğsünü yumrukluyor, ben de ofluyorum.

Ayağa kalkıp kollarımı kavuştururken ona "Fantezimi öldürdün," diyorum. "Fikirlerini değiştireceklerini ve sert baskı için başka birini göndereceklerini umuyordum ve onlara güçlü kadın cephesini verip krep gibi katlanmalarını izleyecektim."

"Bir dahaki sefere, bebeğim. Bir dahaki sefere. Bir ya da iki kez tutuklanmış bir adam olarak söylüyorum. Asla televizyonda görüldüğü kadar sevimli, şirin ya da havalı değildir. Ortadan kaybolması için her zaman bir Lenox'a ihtiyacın olacak. Hadi bakalım."

"Bu nasıl yasal olabilir?"

"Boston'a hoş geldiniz."

—

Epilogue

"Neden bu kadar sessizsin?" Lenox'a yarı uykulu bir halde soruyorum, başım koltuğa yaslanmış, büyük, siyah güneş gözlüklerim kapalı gözlerimin üzerinde. Çok yorgunum. İkimiz de öyleyiz. Los Angeles'tan çok uzun bir uçuştuk ve biz de aptalca bir karar verip uçağı aktarmalı kullandık ve şimdi Lenox'un Maine'deki evine geri dönüyoruz.

Sanırım artık benim de yerim burası. "Ben her zaman sessizimdir."

Gözlerim kapalı olsa bile başımı ona doğru çeviriyorum. Evet, Lenox her zaman sessizdir. Ama bir Lenox sessizliği vardır, bir de Lenox için bile sessizlik vardır. O ikincisi. Düz tonu beni kandırmıyor. Ama doğrusu, ona baskı yapamayacak kadar yorgunum. Sadece eve gidip gelecek haftaya kadar uyumak istiyorum.

Birkaç hafta fırtınalı geçti.

Arkadaşlarımız gelip bizi yakaladıktan sonra polis karakolundan dışarı adımımızı attığımız anda basın bizi canlı canlı yedi. Zax-her zaman ileri görüşlü

-Lenox ve ben Zax'in evine geri götürüldük ve geceyi onun çatı katının lüksü ve güvenliği içinde geçirdik. O zamandan beri her şey birbirini izliyor.

Şükran Günü gerçekleşti ve önceki akşam yaşananların sevincimizi gölgelemesine izin vermedik. Zor değildi. İnsanlarımız, ailemiz yanımızdayken zor değildi. Ertesi gün düğünümüz vardı, gerçek düğünümüz. Ama bu kez gözyaşlarım yoktu. Gülümsüyor, kahkahalar atıyor ve saf bir neşe içindeydim.

Her zaman istediğim düğündü. Hayalimdeki gelinlikle hayalimdeki düğün. Daha iyi olmasını sağlayacak tek şey ailemin orada olmasıydı. Keşke babamla konuşabilseydim. Keşke Alfie ve Ezra ile ilgili bildiğim her şeyi ona anlatabilseydim. Ayrıca keşke annemin onu asla aldatmak istemediğini bilseydi, çünkü onunla telefonda konuştuğumda gözyaşlarına boğuldu.

Alfie bir canavardı.

Ona yaptığı şeyler, söylediği şeyler tacizden başka bir şey değildi ve bununla birlikte katlandığı her şeyi hayal edemiyorum. Ama bu kadar yeter.

Düğünden sonra Lenox beni kucakladı - kelimenin tam anlamıyla - ve Ashley'e bizi şehrin öbür ucundaki gösterişli bir otele götürmesini söyledi, orada sonraki birkaç geceyi dünyadan uzakta kilitli bir şekilde geçirdik. Basın yoktu. Dışarıdan gürültü yok.

Sadece biz.

Ve bir sürü oda servisi.

Kısacası, hiç bitmesini istemediğim mükemmel bir balayı kaçamağıydı. Los Angeles'a uçmaktan ve orada beni bekleyen kabusla uğraşmaktan kesinlikle çok daha iyiydi.

Kurulla uğraşmak için tam beş gün harcadım. Basın açıklamaları yaptık ve olumlu halkla ilişkiler kampanyaları yürütmeye başladık. Bizi ileriye götürecek ve olumlu bir ışığa kavuşturacak bir CEO ve COO aramak için yoğun görüşmeler yaptık. Basın Los Angeles'taki evimin önünde kamp kurmuştu. Deja vu'nun en kötü türüydü.

Kaçmasına yardım etmeleri için bazı gardiyanlara rüşvet vermeye çalışırken yakalandıktan sonra tek kişilik hücrede tutulan Alfie'yi ziyaret ettim. Ona Ezra hakkında her şeyi anlattım. Oğlunun babamın vasiyetiyle nasıl oynamaya çalıştığını. Alfie'nin kötülükleri de dahil olmak üzere her şeyi itiraf ettiği ses kayıtlarının elimizde olduğunu ve FBI'ın ona karşı büyük bir siber suçlar davası açmış gibi görüldüğünü.

Ayrıca ikisinin de bir daha asla özgürce nefes alamayacağından emin olacağımı açıkça belirttim. Ve bana ona karşı nasıl üstünlük sağladığımı sorduğunda, sadece sırttım ve dışarı çıktım.

FBI'nın elinde ifadelerim ve Ezra'nın beni kaçırma girişiminin ses kaydı var. Davanın federal savcısı, muhtemelen ifade vermem gerekeceğini bildirdi, ki bu sorun değil. Bu konuda ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.

Neyse ki Lenox'u bunlara bağlayan hiçbir şey yok. Alfie ve Ezra'yı alaşağı edenin o olduğunu kimse bilmeyecek. O sadece benim seksi, kaslı, dövme koca.

Lafı açılmışken.

"İstediğim dövme'yi düşünüyordum," diye mırıldanıyorum uykulu bir şekilde, gülümseme dürtüsü baskın gelse de.

"Öyle mi?" diye cevap veriyor ama sesindeki şaşkın merakı gizleyemiyor.

"Yüzük parmağıma bir gül taktırmayı düşünüyordum. İkiz olabiliriz. Gerçi seninkini yapan adamın aksine benimkini yetenekli birinin yapmasını isterim."

Benim iğnemle alaycı bir kıkırdamaya yakın bir ses çıkarıyor. "Bir gül mü? Benimki gibi mi?"

"Seninki gibi. Sadece siyah olabilir mi? Ne de olsa sen oldukça esmer bir adamsın.

Oh, ama belki biraz altın ve mavi vurgularla."

"Biliyor musun, eğer üzerine böyle bir gül dövmesi yaptırırsan, sonsuza dek birlikte oluruz." derken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Ölüm bizi ayırana dek dediğimde bunun da anlaşmanın bir parçası olduğunu düşünmüştüm." "Sadece söylüyorum, bir sözleşme bozulabilir. Dövmeler kalıcıdır."

Alaycı bir ses çıkarıyorum. "Artık lazerlerle her türlü harika şeyi yapabiliyorlar, o yüzden fazla havaya girme kahraman. Ama şimdiden evlilik yeminlerimizin ne kadar kırılabilir olduğunu düşündüğünü bilmek kalbimi ısıtıyor." "Senin gül değil gidiyor Her yerde. As I dedi, Biz sonsuza kadar ve kalıcı." Boğazını temizliyor ve sonra neredeyse özür dilercesine, "Parmaklarım acıyor," diye ekliyor.

Buna karşı çıkıyorum, doğruluyorum ve sonunda gözlerimi açıp kocama ters ters bakabiliyorum. "Bunu kaldıracak kadar kadın olmadığımı mı söylüyorsun? Kar fırtınasında bir bebek doğurdum, silahlı bir adamla dövüştüm ve onu yendim ve seninle evliyim." Omzunu dürtüyorum. "Tüm bunlardan sonra küçük bir parmak dövmesi gibi bir şeyin çocuk oyuncağı olduğunu düşünüyorum."

Dudakları titriyor, ama dönüp bana kısa, alaycı bir bakış atıyor. "Çok cesurca sözler, Bayan Moore."

"Farkındayım, Bay Monroe."

"Uyuşturucu krem kullanmayı planlıyorsun, değil mi?"

Gülümsemem sonunda kayıyor. "Yüzde yüz."

Uzanıp elimi tuttu. "Şimdi yapabilir miyiz?"

Bir an için bunu düşündüm, çünkü topuklu ayakkabılarım ve kırmızı rujumla dünyaya kafa tutabilecek kadar sert ve şık olsam da, derimi binlerce kez deecek bir iğne düşüncesi ödümü koparıyor. Ve bunu kendime

itiraf edecek kadar kadını. Ama ben

Burun piercinginden sızlanmadan geçti ve o orospu acıttı. Ama bu sefer, mürekkebi döken o olursa elimi tutamayacak.

N'oluyor lan? Güzel olacak.

"Reçete mi yazdırmam gerekiyor yoksa dükkanınızda bu tür kremler var mı?"

Elimi dudaklarına götürüyor ve yüzük parmağımı tutarak parmaklarımı boğum boğum öpüyor. "Önce durup sana biraz alacağız."

"O zaman ben de varım. Hadi beni dövelim. Belki sonra sana 'öp bunu' dövmesi yaptırırım, her bir kış yanağına bir kelime."

"Ama ikimiz de bunu yapacağımı biliyoruz, yani tam olarak umduğun gibi bir sevişme olmayacak."

Muhtemelen doğru. Lenox'un kıcımı öpmesi hoşuma gidiyor. Ve ona başka şeyler yapması. "Tamam. Gülle başlayacağım ve oradan devam edeceğiz."

Bizi Maine'e doğru sürmeye devam ediyor ve Lavender Gölü'ne yaklaşıyor. Sonunda uyuyakalmış olmalıyım çünkü aniden Ezra'nın iğrenç kıcını arkasına yerleştirdiği BMW SUV durdu. Belli ki Lenox, Aralık ayı geldiğinde Shelby'yi kış için Cambridge'deki ısıtılmalı garajında bırakıyor. Yuh.

"Buradayız," diye fısıldıyor, eğilip beni uyanıkken öpüyor. Güneş gözlüklerimi başımın tepesine kaldırıp parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve onu kendime yakın tutup öpüyorum.

"Hareket etmek zorunda mıyım? Arabanın içi sıcak ama dışarısı çok soğuk."

Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Dövme yaptırmak istiyordun. Önce sana sihirli krem getirmeliyiz."

Tüm kabadayılığım patates cipsi gibi ufanıyor. "Önce eve gidebiliriz. Ben uyuyabilirim, sen de uyuyabilirsin çünkü uçakta çok fazla şey almadığını biliyorum ve çok yorgun olmalısın ve rüyalarımnda beni mürekkepleyebilirsin."

Boynumda bir iz yalıyor ve çeneme beni ürperten açık ağızlı bir öpücük konduruyor. Lanet olsun ona. "Oh, Georgie, sen bundan daha cesursun."

Öyle miyim? Gerçekten öyle miyim?

Ona şüpheci bir bakış attım. "Ne kadar acıdan bahsediyoruz?"

Cheshire Kedisi gibi sırtıyor, korkunç mavi gözleri seksi, nadir mücevherler gibi parlıyor. "Çok iyi acıtacağım."

"Beni mürekkeplerken orgazm edemezsin. Elimin tüm uzmanlığınıza ihtiyacı olacak ve hareketsiz kalmanın son derece önemli olduğunu varsayıyorum, bu yüzden siz bunu yaparken size binmemi ortadan kaldırıyor."

Alt dudağımı ısıırıyor. "Sonra yüzüme oturmana izin vereceğim. Sonra da istediğin buysa bana binersin."

"Öyle olsa iyi olur," diye homurdanıyorum, onu geri itip arabadan iniyorum ve hemen kışlık montumun içine giriyorum.

Aralık ayında lanet Maine.

Caddeye park etti, dükkândan iki vitrin aşağıya, şeridin sonuna kadar. Ona döndüm. "Neden arka tarafa park etmedin?"

Elimi tutuyor ve beni kaldırıma doğru götürüyor, böylece karşıdan gelen bir araba bana çarpmıyor. "Şurada bir inşaat yapıyorlar," diyor ama gözlerinde tam olarak çıkaramadığım bir parıltı var. Bizi uçtaki boş binaya doğru götürürken, rastgele bir anahtar çıkarıp kilide sokarken bu parıltı büyüyor.

"Burada ne işimiz var? Boş bir binada lidokain kremi bulabileceğimden şüpheliyim."

"Önce hızlı bir sevişme yapacağız. Yüzümde ve aletimde seninle ilgili tüm o konuşmalar beni sertleştirdi. Eğer faydalanamayacaksam bu kadar binaya sahip olmanın ne anlamı var?"

Bir yanım aynı fikirde olmaya hevesli olsa da, bir yanım da -"Ne oluyor lan?!"

Lenox elimi tutmaya devam ediyor, hareket etmeyi bıraktığımda sertçe çekerek beni boşluğun derinliklerine doğru itiyor.

Dudaklarını yalıyor ve bana dönüyor. "Buranın bir bekleme odası ve ihtiyacınız olursa olası bir triyaj alanı olarak mantıklı olduğunu düşünüyordum." Bir elini kanepelerin ve rahat koltukların bulunduğu açık alanda gezdiriyor ve oturma alanından büyük bir yarım duvarla ayrılmış, monitörler ve bilgisayarlarla dolu bir ön büro alanı gösteriyor. "Arka tarafta sekiz hasta odasının yanı sıra flebotomi için bir alan, bir ultrason odası ve doğum öncesi nonstres testleri için bir oda var. OB-GYN ofislerinde banyoların çok önemli olduğu söylendi, ben de şuraya iki tane kurdurdum" -laboratuvar alanını işaret ediyor- "ve biri sadece personel için olmak üzere arka hasta alanında üç tane daha."

"Lenox..." Etrafımdaki her şeyi incelerken elimle ağzımı kapattığımda sesim kesiliyor. Bizi hasta bölümüne geri götürüyor ve bana ihtiyacım olabilecek her şeyle donatılmış muayene odalarından birini gösteriyor.

"Burası büyük bir ofis, yani personel ya da başka hizmet sağlayıcıları işe almak isterseniz bunu yapabilirsiniz. Ayrıca binanın arka tarafında potansiyel olarak bir doğum merkezi olabileceğini düşündüğüm büyük bir alan var, ancak bununla ilgili çok fazla yasa var ve bu ön alanı almadan önce onları yönlendirecek zamanım olmadı

Hazır. Kliniğiniz için bir isim bulmak ve dekoratif son rötuşları yapmak isteyeceğinizi düşündüm, bu yüzden bunu yapmadım."

Nefes alamıyorum. Alamıyorum. Lanet olsun. Nefes alamıyorum.

"Bana bir klinik inşa ettin," diye mırıldanıyorum gözyaşlarımdan ilki başlarken.

Dönüyor ve elini uzatıp birkaç tanesini silerken yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bu sadece bir başlangıç. Onu inşa edecek olan sensin."

Devasa alana bakıyorum, odadan odaya yürüyorum, satın aldığı tüm ekipmanlara, her odanın düzenine, yatıştırıcı soluk mavi griye boyanmış şekline bakıyorum. Sadece benim için büyük, güzel bir ofisim bile var.

Bunu o yaptı.

Bunların hepsini

o yaptı.

Benim için.

Böylece Maine'de onunla birlikte yaşarken her şeye sahip olabilirim.

"Bunu yapıyorum," diyorum, neredeyse şaşkın, anlama noktasını aşmış bir şekilde. "Bunu gerçekten yapıyorum. Maine'de yaşıyorum ve kendi kliniğimi kuruyorum."

Bana dönüyor, iki elimi de avuçlarının içine alıyor ve dikkatle gözlerimin içine bakıyor. "Eğer istediğin buysa, hepsi senin. Değilse, o zaman başkasına kiralarım ya da mülkleri satarım ve başka bir yere gideriz. Ne istiyorsan Georgia, senin olsun istiyorum."

Bu adam. Bu lanet adam.

Bize küçük yaştan itibaren öyle olmadıkları öğretilirken onun gibi adamlar nasıl var olabiliyor? Kalbimi en kötü şekilde kırdı ama kimse onun kadar mükemmel bir şekilde yeniden inşa edemezdi. Kalbimi kırarak beni güçlendirdi, ama şimdi onun kalbi benimkinin yanında atarken yenilmezim.

"İstediğim şey bu. Ve doğum merkezini istiyorum. Ve personel almak istiyorum. Ve bunu istiyorum. Hepsini istiyorum. Seninle birlikte."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "O senin, Georgia. Mülkiyeti senin adına geçirme sürecindeyim. Bu senin başlangıcın ve hayal gücün ve isteklerin nereye kadar giderse oraya kadar götürebilirsin."

"EEEEEP!" Avazım çıktığı kadar bağıríyorum, Lenox'un kollarına atlıyorum ve kocasına daha fazla aşık olması mümkün olmayan bir kadın gibi onu öpüyorum. "Tamam," diyorum, ondan uzaklaşarak. "Teşekkür ederim. Bayıldım. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

"Güzel. Çünkü şimdi dövme zamanı. Döv beni bebeğim, çünkü biz sonsuza dek birlikteyiz. Ölüm bizi ayırana kadar."

SON.

Irresistibly Dangerous'ı okumaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Umarım beğenmişsinizdir. Georgia ve Lenox ile işiniz henüz bitmedi mi? Onların HEA'sından daha fazlasını [BONUS EPILOGUE](#)'da alabilirsiniz.

***Çok yakında çıkacak yepyeni bir serinin ilk kitabına göz atmak için sayfayı çevirin.

Book 1 coming soon...

**DÜZENLENMEMİŞTİR VE DEĞİŞİKLİĞE TABİDİR

KATY

BİR CERRAH OLARAK ÇALIŞTIĞINIZDA, her saniye önemlidir. Masanızdaki her hasta, kurtarmak için orada olduğunuz bir başkasıdır. Bir cerrahi asistanı olarak, kışım hastaneye ait. Ve sonunda travma cerrahı olmayı uman bir asistan olarak, acil servis için bir durum sayfası aldığımnda, lanet olası bir sprintle koşarım.

Adımlarımın ortasında bir protein barı mideye indiriyor olmamın ya da saatlerdir uyumamış olmamın hiçbir önemi yok. Benimle işi henüz bitmemiş gibi görünen bu kaltak vardiyada daha beş saatim var.

"Yavaşla!" diye bağıyor en iyi arkadaşım ve kuzenim Keegan, ben onun yanından geçerken.

"Yapamam! Acil servise stat sayfası. Bir araba kazası ve bir aile hakkında bir şey."

"Ah," diyor içimdeki aynı korkuyla. Ben altı yaşındayken aileme ne olduğunu biliyor. Ben arka koltukta yara almadan yatarken onların tam da bu hastanede öldüğünü ve meydana gelen her araba kazasının midemi nasıl da az önce acılı peynirli sosisli yiyip ardından on altı ons Guinness içmişim gibi boktan hissettirdiğini biliyor.

İnsanlar her zaman burada çalışmayı nasıl başardığımı merak eder. İşin garip tarafı, bu beni bir şekilde onlara daha yakın hissettiriyor. Sanki burada beni izliyorlarmış gibi. Bu hastane benim hikayemin bir parçası, trajik bir parçası ve ben bunu değiştirmek ve yeniden yazmak için elimden geldiğince çok çalışıyorum.

"Evet. Oh." Başımı sola çeviriyorum ve göz ucuyla onu yakalıyorum. "Dışarıdaki fırtınalar her türlü yığılmaya neden oluyor. Neden benimle koşuyorsun? Sen bir doğum uzmanısın."

"Çünkü sana yeni seksi doktordan bahsetmeliyim."

Gözlerimi deviriyorum ve bir sedyeden sıyrılıyorum ancak asansörlere ulaştığımda duruyorum. "Yeni seksi doktor umurumda değil," diye nefesimi tutmaya çalışarak pufluyorum.

Yumruğumun yan tarafı düğmeye çarpıyor ve bir yandan protein barımı bitirmeye çalışırken bir yandan da hırıltılı bir şekilde yanıma tutuyorum çünkü yemek zamanı değerli bir zaman. Dağınık topuzumdan düşen bir tutam kahverengi saç kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ama sonra daha iyi düşünüp saçımdaki lastiği çekiyorum ve saçımın yarısı hafif terli alnıma yapıştığı için hızla yeniden yapıyorum.

"Evet, biliyorsun," diye beni temin ediyor, elleri dar kalçalarının üzerinde, iş başında.

"Hastalarınız yok mu?"

Beni başından savdı. "Beş santimetreden fazla açılma yok. Yemin ederim, fırtına her kadının doğum yapmasına neden oluyor. Ama dediğim gibi, kesinlikle umursayacaksın çünkü sadece yeni doktor seksi değil, aynı zamanda onu çok fazla göreceksin." Bana şeytani bir sırıtişla bakıyor. "Travma cerrahisinin yeni şefi olduğu için."

"Ne?" Kafam ona doğru uçuyor. "Yok artık. Travma konusunda yeni bir doktor olduğunu duymadım ve bu dedikodu değirmenine vuracak türden bir şey."

tam hız. Wes'in bunu bana söyleyeceğinden bahsetmiyorum bile."

Wes Kincaid sadece şu anki travma müdürü değil, aynı zamanda benim akıl hocam ve amcalarımın arkadaşı. Onu hayatım boyunca tanıdım. Yani yine, o bana söylerdi. Değil mi?

Başını iki yana sallıyor. "Çok gizli tutuldu. Söylentilere göre sözleşme daha bu sabah imzalanmış. Ortabatı'dan gelen önemli biri. Mayo olabilir mi? Yoksa Cleveland mıydı?" Başını düşünceli bir şekilde eğiyor. "Hatırlayamıyorum. Bu sabah babamı Wes'le konuşurken duydum, yani saçmalık olmadığını biliyorsun. Ama sonra yeni doktoru gördüm ve vay canına, Batman ne kadar seksi. Destansı bir seksilik. Onun için seni kafes dövüşünde bile yenerim."

Şaşkın şaşkın arkadaşşıma bakıyorum. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bana yakında yeni bir patronum olacağını mı söylüyorsun? Bu benim için küçük bir şey değil. Bunu biliyorsun."

"Evet. Ama en azından yeni ve seksi bir patron."

"Bundan zaten bahsetmiştin. Yaklaşık on kez." Ellerimi yüzümde aşağı yukarı ovuşturuyorum, bunu ayıklamaya çalışamayacak kadar yorgunum. "Adı ne onun? Şimdiden bayıldığın şu yeni yakışıklının mı?" Tam o sırada asansörün kapıları açılıyor ve telefonum kalçamda titriyor. "Boş ver. Zamanım yok. Sonra anlatırsın."

Asansöre doğru geri geri yürüyorum ve acil servisin düğmesine basıp telefonumu kontrol ediyorum.

"Katy!"

"Ne?" Tam kapılar kapanırken ona bakıyorum ve sanki bana bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi anlam dolu gözlerini görüyorum. Başımı eğip kapılar açılırken onu takip ediyorum ama ben ne olduğunu anlayamadan kapılar kapanıyor.

Tuhaf.

Ama yine de, Keegan da öyle.

Telefonumdaki mesaja geri dönüyorum.

Travma 2'deki hastayla işin bitince gel beni bul. Sana söylemem gereken bir şey var.

Vay canına. Sanırım bu doğru. Yakında yeni bir patronum olacak. Ve burada bir travma bursu almayı ciddi olarak umduğum için, bu yeni becerikli adamın beni sevmesine ihtiyacım var. Yoksa başka bir yerde, muhtemelen Boston dışında, elit bir travma bursu bulmaya çalışmak zorunda kalacağım ki tüm ailemin ve arkadaşlarımdan burada olduğunu düşünürsek, bu ilk tercihim olmaktan çok uzak.

"Bu ciddi berbat."

"Ne berbat?"

"Ah!" Havaya sıçrayıp etrafımda dönüyorum, o kadar dalmışım ki asansörde benimle birlikte başka birinin daha olduğunu fark etmemiştim. Tam arkamda sessizce ve doğrudan duran adama iyice bakmaya başladığım anda ışıklar titriyor ve sönüyor. Asansör garip bir ses çıkardı ve sonra durdu.

Ne oluyor lan?

"Um." Korku içimde dalgalanıyor ve içgüdüsel olarak kapılara gidip kapılar açılana kadar açma düğmesine yumruğumla defalarca vurmak istiyorum. Ya da yardım için bağırarak. Ya da genel olarak aklımı kaçırmak.

"Kımıldamayın," diyor adam acilen. "Elektrikler kesilmiş olmalı. Bugün fırtına yüzünden şehrin her yerinde elektrikler kesildi. Muhtemelen bir saniye içinde geri gelir ya da hastanenin jeneratörleri devreye girer."

"Doğru. Panik yapmamaya çalışmalıyım, değil mi? Çünkü size karşı dürüst olacağım, bu benim en büyük korkularımdan biri ve her fırsatta merdivenleri kullanmamın bir nedeni. Neden merdivenleri kullanmadım ki? Sadece on kat var."

Kıkırdıyor. "Merak etmeyin. Tamamen güvendedeyiz. Aslında tüm modern asansörlerde güvenlik ışıkları olmalı ve fan çalışmaya devam etmeli."

"Olumsuzlukları dile getiren kişi olmaktan nefret ediyorum ama ışıklar sönük, yine de tavandaki vantilatörün sesini duyuyorum."

"Evet, bunu fark ettim. Sanırım bu asansör en yenisi değil?"

Homurdanıyorum. "Çocukluğumdan beri burada ve o zamanlar yeni olduğunu sanmıyorum. Moral bozmak gibi olmasın ama bana söz verdiğin jeneratör de işe yaramıyor."

Sesli bir şekilde iç geçiriyor. "Öyle görünüyor. Tamam o zaman. Plan B." Etrafta dolaştığını duyuyorum ve sonra telefonunun ekranı aydınlanıyor, aşağı dönük yüzünü garip gölgeler ve mavi bir parıltıyla aydınlatıyor. "İşte başlıyoruz." Telefonu çeviriyor ve ölü gibi görünen kontrol paneline doğru gidiyor. "Aranacak bir bakım ya da acil durum numarası olmalı."

"Asansörler hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

Başını hafifçe bana doğru çeviriyor ve panele geri dönmeden önce bir gülümseme yakalıyorum. "Bu benim üçüncü sıkışıp kalışım."

"Üçüncü mü?!" İnanılmaz bir şekilde havlıyorum. "Kim bir asansörde üç kez mahsur kalır ki? Hatırlat da bir daha seninle asansöre binmeyeyim."

Gülüyor, sesi zengin ve pürüzsüz ve en ufak bir karışıklık yok. Benim aksime. Histerik olmaktan yarım adım uzağım. "Bundan kurtulduğumuzda, sana hatırlatacağımdan emin olabilirsiniz."

"Sanırım bunu bu kadar çok kez yaptığın ve bunu anlatmak için hayatta olduğun için minnettar olmalıyım. Ve üçüncü kez sıkıştığın için." O numarayı bulamadan telefonum elimde çalışıyor. "O numaradan daha da iyisi, arayan arkadaşım Keegan."

Cevap veriyorum. "Hey, Keegs."

"Aman Tanrım! Elektrik yok. Ana jeneratör çalışmıyor ve yedek jeneratör sadece kırmızı prizlere ve gerekli yaşam destek sistemlerine güç sağlıyor. Lütfen olmadığını söyle."

"Asansörde mi sıkıştın?" Onun yerine ben bitiriyorum. "Sıkıştım."

"Vay anasını. Bruce'u arıyorum. O ne yapacağını bilir." "Kulağa hoş geliyor. Teşekkürler!"

"Hiçbir yere gitme." Sonra garip bir şekilde gülüyor. "Üzgünüm, telaşlıyım. Burada minimum monitörle doğum yapan kadınlar var ve en iyi arkadaşım lanet olası bir hastane asansöründe mahsur kaldı. Seni sonra ararım."

Telefonu yüzüme kapatıyor ve yakın zamanda hiçbir yere gitmeyecekmişim gibi görüldüğü için oturuyorum, duvarı bulana kadar kıcımlı kaydırıyorum ve sırtımı duvara dayıyorum. İğrenç ya da değil, artık ayakta duramayacak kadar yorgun ve korkmuş durumdayım. "Bunlardan herhangi birini duydun mu?"

"Evet," diye itiraf eder yabancı. "Arkadaşınız telefonda bağırıyor."

Saçlarımın bir kısmını yüzümden geriye doğru tarıyorum ve dizlerimi yukarı çekiyorum. "Bilmiyor muyum? Bruce bakım bölümünün başı. Keegan herkesi tanıyor çünkü ailesi aşağı yukarı bu hastanenin sahibi - ve bölgedeki birkaç hastanenin daha - ama ailesi burada uzun zamandır doktor olarak çalışıyor. Neyse ki benim de yarı kuzenim, yani soyadım onunki gibi Fritz olmasa da bu işi halledecektir."

"Yarı kuzen mi?"

"Sorma. Bu uzun bir hikaye. Muhtemelen patronuma nerede olduğumu haber vermeliyim."

Wes'e mesaj atarak asansörde mahsur kaldığımı ve travma hastasını kontrol etmek için acil servise inemeyeceğimi bildiriyorum. Umarım hastaların durumu stabildir. Bu bir durum sayfasıydı ve bu beni tedirgin ediyor. Ayrıca ameliyat ya da başka bir müdahale gerekiyorsa asansörler çalışmıyor.

Neyse ki hemen cevap vererek orada olduğunu, hastaların durumunun stabil olduğunu ve yardımın yakında geleceğini bildirdi.

Keegan çoktan alarm verdi.

"İyi haberlerim var. Patronum yardımın yolda olduğunu söyledi. Bu arada ben Katy. Konuşmaya devam edebilirim çünkü konuşmak, elektriği olmayan bir hastanede zifiri karanlık bir asansörde mahsur kaldığım gerçeği konusunda paniğe kapılmamı engelliyor."

"Tanıştığımıza memnun oldum Katy. Ben Bennett," diyor, yanıma oturuyor, el fenerini açıyor ve onu görebilmem için yeterli ışığı sağlayan asansörün tavanına doğrultuyor.

Ve bunu yaptığımda, nefesim kesiliyor. Yüksek sesle. Kuşkusuz bu en gurur duyduğum an değil ama yapacak bir şey yok. Neyse ki elimle ağzımı kapatmıyorum ya da deli gibi onu işaret etmiyorum. Ama yine de. Vay anasını.

Bennett Lawson. Bennett Lawson.

İyi ki oturuyorum, yoksa bayılabilirdim. Onu uzun zamandır görmemiştim -tam olarak yedi yıl- ama zaten çılgınca atan kalbimin göğsümdeki çarpıntısına bakılırsa, o kadar uzun zaman geçtiğini asla bilemezsiniz.

Ben üçüncü sınıf tıp öğrencisiyken o başasistandı.

Ama bundan daha fazlası, bir gece bir partide çok sarhoş, çok ateşli bir öpücüğü paylaştık. Ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olsa bile hatırlamadığına emin olduğum bir öpücük. Ertesi gün ülke çapında bir burs için ayrıldı ve o kadar. Onu idolleştirmiştım. Çok zekiydi ve neşterle harikaydı. Kuşkusuz, bir tıp öğrencisi olarak sahip olduğum en iyi öğretmendi. Asistanlar, özellikle de başasistanlar tıp öğrencilerine asla zaman ayırmazlar, özellikle de üçüncü sınıf tıp öğrencilerine.

Tıbbi hiyerarşinin totem direğinin en altındalar. Scut yavruları.

Ama Bennett Lawson bana öğretti. Beni ameliyathaneye getirdi ve vakalarda benimle birlikte çalıştı. Onun altında çok şey öğrendim.

Benimle ilgili akılda kalan tek şey muhtemelen kimsenin bizi göremeyeceği karanlık bir köşede öpüşmemizdi. O gece çok konuşmuştuk. Flört etmeye zahmet bile etmedim. Benden çok daha yaşlıydı ve yine ben sadece bir tıp öğrencisiydim.

Ona neden travma cerrahı olmak istediğimi anlattım, ailemin ben daha küçük bir kızken nasıl öldüğünü ve bu olay olduğunda onlarla birlikte arabada olduğumu açıkladım. Hatırlıyorum, banyoya gittim ve dışarı çıktığımda elimi tuttu ve beni o köşeye sürükledi, ellerini saçlarımın arasına soktu ve sonra beni öptü.

Birkaç dakika sonra geri çekildi ve bana karşı "Şans için" diye mırıldandı. Ve hepsi bu kadar. Gitmişti.

Ama şimdi burada, benim hastanemde ve Keegan'ın bana Wes'in çok başarılı bir travma cerrahı getirdiğinden bahsetmesinden sonra, onun benim yeni patronum olduğuna dair içimde bir his var. Ve gözlerindeki tanıma eksikliğine bakılırsa, beni hiç hatırlamadığı varsayımında haklıydım. Hayal kırıklığına uğramamak için elimden geleni yapıyorum.

Yeni patronumla asansörde sıkışıp kaldım, kendisi aynı zamanda yedi yıl önce seviştiğim adam. Kötü şans ve zamanlamadan bahsediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, yüzümdeki tüm kanın çekildiğini ve asansörde ona bakarken garip sesler çıkardığımı fark ediyor.

Göz kırpiyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Evet. Sadece... gerginim. Mahrem alanlar pek sevdiğim yerler değildir, sıkışmış asansörler ise daha da az." En azından bu yalan değil. Gülümsüyor ve ben biraz ölüyorum.

Keegan -her zamanki gibi- yanılmamıştı. Ona bakınca tüm hemşirelerin neden bayıldığını anlıyorum. Yanlardan kısa, tepeden biraz daha uzun siyah saçları neredeyse Süpermenvari bir şekilde alnına dökülüyor ve mavi-gri gözlerini ve onları çerçeveleyen siyah kirpiklerini sert el fenerine karşı daha da öne çıkarıyor. Pürüzsüz, keskin çenesi belli ki Tanrı tarafından elle yontulmuş ve şu anda olduğu gibi gülümsediğinde melekler beyaz dişlerinin mükemmelliği ve her bir yanağa batan fantastik gamzeleri karşısında ağlıyor ve bu adama hafif bir

çocuksu bir görünüm.

"Endişelenme," diyor yumuşak bir sesle, ancak gülümsemesinde ve parlayan gözlerinde bariz bir mizah belirtisi var. "Tuhaf duruma ve ışık eksikliğine rağmen, ölüme falan düşmeyeceğiz."

Bunun üzerine başımı sallıyorum, kendi el fenerimi açıyorum ve yukarıya da ışık vermesi için yere koyuyorum. "Yaşamak için motivasyon konuşmaları yapıyor olmalısın. Çok rahatlatıcı ve ilham vericisin Bennett."

Gülüyor, bir elini çenesinde gezdiriyor ve dizlerini yukarı kaldırarak kollarını dizlerinin üzerine koyuyor. "Özür dilerim. Muhtemelen söylemem gereken doğru şey bu değildi. En son asansörde sıkıştığımda yanımda iki tane üç yüz kiloluk defans oyuncusu vardı ve ben de onların oyun kurucusunun doktoruydum. O zaman, bunun bir olasılık olmasından endişelenmiştim. Onların yerine seninle baş başa kalmayı her zaman tercih ederim."

"Aynı. Kesinlikle aynı. Gerçi bunu kuzenim Mason'a söylemeyeceğim. O bir oyun kurucu, defans oyuncusu değil, ama yine de." Ellerime bakıp gözlerimi kapatıyorum. Tanrım, şu gergin konuşmayı kesmem lazım.

"Çok fazla kuzenin var," diye belirtiyor, benim anlamsız gevezeliğim hakkında yorum yapmadan.

"Yine uzun bir hikaye ama çoğu kan değil."

Uzanıp çenemi kavriyor ve gözlerim tekrar onunkilere dönene kadar kaldırıyor. "İyi misin?"

Hayır. Kesinlikle olmaz. Yüzümdeki büyük, sıcak eli midemde ve göğsümde sarhoş kelekler uçuşmasına neden olurken olmaz. Dudaklarımı yalıyorum ve yine de başımı sallamayı başarıyorum.

"Güzel. Bana bakmaya devam et. Yardımı olur."

Şaka mı yapıyor? Bu nefes almayı zorlaştırıyor, kolaylaştırmıyor.

Bir süre doğrudan gözlerimin içine bakıyor, gülümsüyor, başparmağını çenemde gezdiriyor ve sonra beni serbest bırakıyor, ama bu ekstra dokunuşun kasıtlı bir hareket olup olmadığını anlayamıyorum. "Sen ne tür bir doktorsun Katy?"

"Doktor olduğumu nereden biliyorsun?"

"Rozetiniz bana öyle söylüyor." Tembel bir parmakla işaret ediyor. "Ayrıca ameliyat yazıyor."

Ve soyadımı, yani artık biliyor ve farkında olmadan bu onun hafızasını canlandırmak için hiçbir şey yapmadı. Yine, beni en son ne zaman gördüğünü hatırlamamasının en iyisi olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

"Ben bir travma cerrahıyım."

Başını bana doğru eğiyor ve gözleri yüzümde dans ediyor. "Komik, ben de öyleyim ve aynı asansörde sıkışıp kaldık. Bu garip bir tesadüf."

"Tesadüfler hakkında ne derler bilirsin, değil mi?" Dudakları seğirdi. "Hayır. Ne?"

"Bunlar tesadüf," diye kestirip atıyorum.

Bayat şakama gülüyor ve bana biraz daha yaklaşıyor. "Demek öyle." Başını eğip bana bilmiş bir sırıtışla bakıyor. "Benim de travma cerrahı olmama şaşırmamış gibiydin."

Başımı sallıyorum, Cheshire sırıtışına engel olamıyorum.

"Kim olduğumu biliyorsun, değil mi? Henüz bilmemen gerekse de."

Dizlerimi büküp öne doğru eğiliyorum ve yüzünü görebilmek için dönüyorum. "Evet. Aynı kuzenim ben uçağa binmeden önce bana senden bahsediyordu."

Asansör. Bu hastanedeki herkesi tanımasının yanı sıra, tüm dedikoduları da herkesten önce biliyor."

"Ah." Yer değiştiriyor, bacaklarını uzatıyor ve bileklerinden çaprazlıyor. "Bu sana attığı vahşi bakışı açıklıyor."

"Asansörde benimle birlikte olduğunu fark etmediğim için açıkça kaçırdığım bir bakış. Yalnız olduğumu sanıyordum."

"Yeni patronunla asansörde olmak yerine," diye oynuyor, bacağı neredeyse bacağıma değene ve omzu sadece birkaç santim uzakta olana kadar bana daha da yaklaşıyor. "Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm. Sanırım Wes, duyuru yapılmadan önce beşinci yıl asistanlarının her birine ayrı ayrı söylemeyi planlıyordu."

Omuz silkiyorum. "Sorun değil. Asansöre bindiğim anda bana mesaj attı. Sanırım asansörde paniklemek bir travma cerrahının yeni patronu üzerinde bırakabileceği en iyi ilk izlenim değil."

"Bu ilk olduğunda ben de paniklemiştim. Sanırım bu oldukça standart bir tepki." Eğiliyor, dudakları hınzır bir sırıtışa dönüşüyor. "Ve inan bana Katy, şimdiden üzerimde mükemmel bir izlenim bıraktın."

Karnım zonkluyor ve kendime onun sadece kibar davrandığını hatırlatmak zorunda kalıyorum. Başka bir şey değil. "Muhtemelen bu zamanı sana yağ çekmek için kullanmalıyım. Programdaki en iyi travma cerrahı olduğumu söylemeliyim. Ama bu benim tarzım değil."

Sanki bana bir sır veriyormuş gibi başını eğiyor, ağzı kulağıma yakın. "Söylemene gerek yok. Öyle olduğunu zaten biliyorum. Wes senden çok övgüyle bahsediyor. Bana senin onun ası olduğunu söyledi."

Ben de giriyorum. Durduramıyorum. Aramızda akan enerji karşı konulamayacak kadar elektrikli, çok lezzetli. Karşı koymam gerektiğini bilsem bile. "Dedikodulara göre Orta Batı'da bir yerden geliyormuşsun."

"Buraya Mayo Klinik'ten geldim."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Başarılı olduğunu inkâr etmiyorsun." "Sen de bir as olduğunu inkâr etmiyorsun," diye karşılık veriyor benimle oynayarak. "Hayır. Ben en iyisiyim."

"Bundan hiç şüphem yok," diye devam ediyor, başını eğip öne doğru eğiliyor. Omzu omzuma değiyor ve nefesim kesiliyor. Bunu duyduğundan eminim. "Yine de seni ameliyathanede iş başında görene kadar nihai bir karar vermekten kaçınacağım."

Bir tutam asi saç kulaklarımın arkasına sıkıştırırken hava ciğerlerimden süzülüyor, sıcak karıncalanmalar tenimde kayıyor ve

ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Dokunuşu o kadar beklenmedik, o kadar samimi ki beni şok ediyor, kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor.

Çeneme dokunan eli ya da omzuna dokunan fırça gibi, orada olduğu kadar hızlı bir şekilde gitti, eli kucağına döndü, ama manyetik bakışları asansördeki havayı kalın ve yoğun hissettiren benimkini terk etmedi.

Ama daha da kötüsü, çok güzel kokuyor. Hastane gibi değil -ki benim de öyle koktuğumdan eminim- ama çay ağacı yağı ve misk gibi. Benim naçizane fikrime göre kolonyadan daha lezzetli olan erkek vücut yıkama suyu gibi.

Asansörde mahsur kaldığım gerçeğini ya da onun yeni patronum olduğunu düşünmüyorum. Uzun zaman önceki o geceyi düşünüyorum. Beni bir köşeye çekip ağzımdan sanki hayatı boyunca aradığı her şeymiş gibi öptüğü geceyi.

Ve bunun sona ermesi gerekiyor. Şimdi.

Bu uzun zaman önceydi ve ben artık o kız değilim. Dahası, bir daha asla o kız olmayı reddediyorum. Kariyerim benim için çok önemli ve şu anda travma departmanını o yönetiyor, geleceğimi ellerinde tutuyor.

Geri çekilmek için hareket ediyorum, ışıklar yandığında ve asansör tekrar hareket etmeye başlamadan önce zıpladığında aniden yakınlığımı fark ediyorum. Ayağa fırlıyorum ve o da aynısını yapıyor, ama biraz daha yavaş bir hızla.

"Görünüşe göre elektrikler tekrar geldi. Ve ölümümüze düşmeden hayatta kaldık," diye garip bir şekilde takılıyorum, sesim tizleşiyor. Neyse ki asansörün zili çalıyor ve kapılar açılıyor. "Teşekkür ederim, şey, bilmiyorum. Çok fazla panik yapmamamı sağladığın için. Gidip hastamı kontrol etmem gerekiyor. Görüşürüz, Dr. Lawson."

Kaçmak ve kafamı ait olduğu yere geri getirmek için kaçmak üzere hamle yapıyorum ki uzanıp kolumu tutarak beni durduruyor. Arkamdan yaklaşıp ağzını kulağıma yaklaştırıyor ve fısıldıyor: "Karanlıkta seninle tekrar yalnız vakit geçirmek güzeldi Katy. Görüşmek üzere."

Beni serbest bırakıyor ve ben de şaşkınlıktan dilim tutulmuş bir halde sendeleyerek asansörden çıkıyorum. Orospu çocuğu. Beni hatırlıyor. Ve öpüşmemizi.

Katy ve Bennett için sırada ne olduğunu bilmek ister misiniz? [UC](#) (adı çok yakında), The Edge, Boston's Billionaire Bachelors ve Irresistibly Yours serilerimdeki çocukların yer aldığı yepyeni bir serinin 1. kitabı olacak. Bu kitaplar tamamen bağımsız olarak okunabilir ve önceki kitapların/serilerin okunması gerekli değildir. [UC için BURADAN ön sipariş verin.](#)

End of Book Note

Lenox ve Georgia'nın hikayesini okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim sevgili okuyucu. Umarım beğenmişsinizdir. Onları yazmak özellikle eğlenceli ve zorlayıcıydı. Lenox'un kafasına girmek kolay değildi. Çok fazla paylaşmayı ya da konuşmayı sevmiyor ve bu benim için zaman zaman biraz zorlayıcı oldu. Ama Georgia'yı sevme biçimine bayıldım ve anlatacak en iyi hikayeye sahip olduğunu biliyordum.

Bu karakterlere çok aşık olduğum için bu serinin sonu olduğu için çok üzgünüm. Ama endişelenmeyin, bir sonraki serimde bu Boston dünyasından daha fazlası gelecek ve kesinlikle bu karakterleri daha fazla göreceğiz.

Beta ekibim Danielle, Patricia ve Kelly'ye bu hikâyedeki yardımları için teşekkür etmek istiyorum. Benim deliliğimi birden fazla kez dinlemek zorunda kaldılar. Ayrıca kitaplarımın dünyaya yayılmasına yardımcı olan muhteşem sokak ekibime de. Ve en önemlisi, Lenox'un beraberinde getirdiği pek çok teknik unsurda bana yardımcı olan inanılmaz kocama ve her şeyden çok sevdiğim karşı konulmaz üç kızıma teşekkür etmek istiyorum.

Size aşık olacağınız daha fazla karakter vermek için sabırsızlanıyorum.
Hikayelerimi okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim!
Çok sevgiler!
Julie (J. Saman)

